Ducele se
îndrăgostește
LORETTA
CHASE

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „DUCI PERICULOȘI"

Cassandra Pomfret are opinii clare despre multe lucruri și nu se teme să le expună. Dar felul ei de a-și spune părerea, franc și fără tact, îl exasperează pe tatăl sătul de scandaluri, care încearcă să-i forțeze mâna fiicei lui rebele interzicându-i surorii mai mici a Cassandrei să se mărite înaintea ei.

Reputația ei suferă o lovitură grea când apare în scenă ducele de Ashmont. Frumos de pică, plin de defecte de caracter, a pierdut o logodnică ideală pentru că a fost neglijent și aproape și-a ucis un foarte bun prieten. Dar chiar și el știe că nu se cade să ruinezi o fată de familie bună.

Cei doi nu au încotro și se căsătoresc, iar Ashmont se întreabă chiar din noaptea nunții dacă proaspăta soție nu o să-l sufoce cu perna.

Loretta Chase a scris 23 de romane de dragoste istorice, distinse cu premii mari ale genului, printre care și premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7407-4
9 786063 374074

Alma

LORETTA CHASE

Ducele se îndrăgostește

Traducere din limba engleză
Alexandra Cernat

LITERA
București

În memoria lui Isaac Mann

„Aristocrația nu acceptă ca clericii
și femeile să facă prea mult zgomot."
– Edward Bulwer Lytton, *Anglia și englezii*, 1833

Prolog

– De mulți ani nu a mai făcut o debutantă senzație în cercurile de elită cu frumusețea ei, precum domnișoara Hyacinth Pomfret din Hertfordshire, cea de-a doua fiică a lordului deGriffith. Joi, la Drawing Room, tânăra lady a stârnit admirația tuturor celor prezenți.

– *Foxe's Morning Spectacle*, sâmbătă 4 mai 1833

– Am transmis nu demult entuziasmul legat de debutul domnișoarei Hyacinth Pomfret. Săptămâna aceasta, sora ei mai mare, domnișoara Pomfret, s-a întors pe neașteptate din străinătate. După cum își amintesc, desigur, cititorii, fiica cea mai mare a lordului deGriffith a stârnit mai multe discuții de la debutul ei din urmă cu câțiva ani. În două dintre aceste ocazii a ieșit scandal. Ultima oară, cu puțin timp înainte de plecarea ei pe continent, a avut o dispută cu lordul Nunsthorpe privind legea fabricilor. Așa că, vestea sosirii ei a fost primită cu frisoane în unele cercuri.

– *Foxe's Morning Spectacle*, joi 30 mai 1833

Capitolul 1

Sala de conferințe a Ligii împotriva viciilor, Londra
Joi, 13 iunie 1833

Ridicându-se de pe scaun, Cassandra se gândi că tatăl său nu avea să fie încântat de ceea ce se întâmplase.

Dar era ceva ce trebuia făcut, iar Societatea Andromeda convenise ca ea să vorbească în numele tuturor. Tatăl ei era un membru influent al Camerei Comunelor, de la care domnul Titus Owsley părea să primească mai mult sprijin decât merita pentru proiectul său de lege prost conceput. Poate că acesta reușea să ignore alte femei, dar nu-și permitea să facă asta cu fiica lordului deGriffith.

Owsley era unul dintre membrii mai tineri, chipeș, educat și, după spusele tatălui ei, mult mai ambițios în ciuda aparentei sale modestii. Idealurile sale nu erau afectate de nenumărații reprezentanți ipocriți din parlament.

Se îmbrăcase astfel încât să nu atragă atenția. Purta o pălărie simplă, fără flori sau păsări. Rochia de culoarea lavandei nu avea volane sau zorzoane. Se îmbrăcase așa cum considerau potrivit activiștii morali precum Owsley. Ascultase în liniște discursul lui. Nu era lipsit de rațiune și compasiune, dar, la fel ca majoritatea celor din înalta societate, acesta nu înțelegea aproape nimic despre oamenii de rând.

La fel de calmă ca întotdeauna, spuse:

– Domnule Owsley, în ultimele săptămâni au apărut în presa londoneză articole legate de proiectul de lege pentru o mai bună aplicare a sabatului. Eu, împreună cu mulți alții, am așteptat cu răbdare răspunsul dumneavoastră. Cum discursul dumneavoastră de astăzi s-a bazat pe legile și obiceiurile sabatului, sper că veți răspunde acum criticilor.

Bărbatul se încruntă nedumerit.

– Critici? Nu cred că știu la ce ziare vă referiți, domnișoară Pomfret.

Cassandra se îndoia de asta, dar decise să-i facă jocul.

– Mă refer la asta. Flutură articolul pe care îl decupase din cel mai recent număr al ziarului *Figaro in London*, un jurnal de satiră cu o abordare radicală.

Deși memorase cuvintele, se uită în jos și citi:

– „Prezentarea unui proiect de lege al domnului Titus Owsley care, sub pretextul obligativității respectării sabatului, plănuiește să oprească în acea zi aprovizionarea săracilor cu cele necesare, fără a-i priva pe cei bogați de luxul cu care sunt obișnuiți, este una dintre cele mai mari tâmpenii senatoriale de care am auzit de multă vreme".

Lumea din jurul ei se mira și începu să chicotească. De la balcon se auzi râsul zgomotos al unui bărbat. Cassandra continuă să se uite la articolele de ziar.

– A... asta nu... nu e..., spuse el.

– „Nu vrea să se facă nimic în ziua de sabat", citi ea în continuare, dar va fi nevoie de muncă pentru ca societatea să funcționeze ca de obicei. Pot fi pregătite și savurate cine grandioase la conace, „dar mâncarea necesară nu poate fi luată de la cantină. Trăsurile private pot circula în continuare, dar în ziua de sabat nu poate exista transport public. De fapt, schimbarea e menită să-i afecteze doar pe cei din clasele de jos, iar tot ce a fost permis până acum va fi în continuare valabil pentru înalta societate."

Acum se auziră șuierături, huiduieli și râsete.

Cassandra se uită la el. Cu chipul roșu, zâmbea arogant, așa cum o făceau de obicei bărbații cu femeile care încercau să poarte o discuție logică cu ei. Își drese glasul și se sprijini cu toată greutatea de pupitru.

Înainte să apuce să spună ceva, Cassandra adăugă:

– Este sau nu o descriere corectă a proiectului de lege pe care l-ați propus? Sau credeți că ar fi mai ușor să răspundeți la întrebările adresate de redactor?

Citi continuarea articolului din *Figaro*.

„Domnule Titus Owsley, chiar credeți
Că e înțelept ca duminica
Cei săraci să nu mănânce și nici să bea?
Că nu au nevoie de mâncare în acea zi?
Că trăsurile private pot umbla

Fără să se teamă de ceva
În timp ce.."

– Vă mulțumesc, domnișoară Pomfret, spuse printre dinți. Este ceva tipic ziarelor ticăloase, care găsesc plăcere în umilirea tuturor. Se uită spre public. Alte întrebări?

– Înainte să-mi răspundeți mie? spuse ea.

– Lăsați-o să termine poezia! strigă cineva.

– Răspundeți-i domnișoarei la întrebare! țipă altcineva.

– Care domnișoară? Aia e scorpia lui deGriffith.

Mulțimea eliberă strigăte de exclamație la auzul acestor cuvinte. Apoi se auziră: „Ai grijă!" și „Cine a spus asta?"

Din ce în ce mai mulți începură să li se alăture, să se opună, să fie de acord, să provoace, să amenințe. Bărbații se ridicară de pe scaune. Femeile începură să plece.

Începură să-și fluture pumnii în aer. Țipetele deveniră un vacarm. În acel moment, sala de conferințe deveni un haos.

Casa familiei deGriffith, St James Square
Mai târziu în ziua aceea

– În doar câteva ore am devenit o glumă pentru colegii mei, spuse lordul deGriffith, în timp ce se plimba de colo până colo în biroul său. Fiica mea nu m-a putut lăsa pe mine să mă ocup de Owsley și proiectul lui de lege penibil și a trebuit să pună singură întrebări, într-un loc public, să ne facă de râs în toată Londra.

Cassandra se așteptase la o mustrare serioasă. Dar nu se așteptase ca tatăl ei să o cheme și pe sora sa, Hyacinth, în birou.

Dar în ultima vreme, tatăl său se purta ciudat în privința lui Hyacinth. Asta începuse când ea, mama ei și Hyacinth sosiseră la Londra pentru ședințele parlamentului și evenimentele sociale la care trebuiau să participe. La scurt timp după ce se mutaseră în casa din St James Square, gripa începuse să facă ravagii în oraș, iar el folosise această scuză ca să amâne debutul ei în repetate rânduri.

După ce Hyacinth se prezentase în fața curții regale, tatăl său refuzase numeroase invitații, privând-o de viața socială. Îi era permis să participe doar la întâlniri selecte, alături de cei mai importanți

oameni din înalta societate. Nu avea nouăsprezece ani și era nevoită să ia parte la cele mai plictisitoare petreceri.

Hyacinth nu se plânsese. Niciodată nu se plângea. Dar Cassandra reușea să citească printre rândurile scrisorilor, iar ultima, de la mătușa lor Julia, Lady Charles Ancaster, o făcuse să se întoarcă mai repede din Franța.

La puțin timp după ce revenise, soția fratelui ei Augustus, Mary, se îmbolnăvise, iar Cassandra plecase la Hertfordshire pentru a avea grijă de ea și a se ocupa de familie. Iar imediat după întoarcerea la Londra fusese nevoită să se ocupe de aiurelile evlavioase ale lui Owsley.

– Domnul Owsley a invitat publicul, spuse ea. Am vorbit pentru că cineva trebuia să scoată în evidență, în fața tuturor și prin cuvinte simple, caracterul lui duplicitar.

Ziarele aveau să vorbească despre scandalul din sala de conferințe. Iar ea spera ca asta să atragă atenția cantinelor, a companiilor de transport și a altor afaceri care ar avea de suferit. Dacă se răzvrăteau, spera ca proiectul de lege să dispară.

– Tată, vorbește despre purtare pioasă și susține că îi ajută pe săraci, când proiectul său de lege le va aduce doar mai multă suferință.

– Nu proiectul de lege al sabatului este problema, așa cum nu sunt nici celelalte, răspunse tatăl ei. Nu ești membră a parlamentului. Ești o tânără domnișoară. Din cauza acestor incidente nu te vei mai putea mărita.

– Pentru că am o opinie? Pentru că îmi pasă și de altceva în afară de rochiile pe care le port?

– Așa cum ți-am spus în repetate rânduri, există alte modalități prin care să arăți că-ți pasă. Dacă nu e suficient să te ocupi de micul tău club social, poți alege orice altă organizație caritabilă.

De parcă nu ar fi ridicat nici un deget ca să-i ajute pe cei nevoiași. La câte petreceri, bâlciuri și alte evenimente caritabile participase de când devenise suficient de mare? Nu se alăturase Societății Andromeda, „micul ei club social", tocmai pentru că celelalte nu erau suficiente?

– Așa ajută o domnișoară, spuse tatăl ei. Nu ridicându-se în picioare în public și citând ziarele extremiste.

– Dar și tu ai citat ziarul *Figaro*...

– De câte ori trebuie să-ți repet? întrebă. Nu e vorba despre convingeri. Nu e vorba despre preocupare. Nu e vorba despre ziar. Este vorba despre faptul că te-ai făcut de râs în public.

Cu alte cuvinte, era vorba despre refuzul ei de a tăcea.

– Credeam că de data aceasta te-ai întors din călătorie mai matură și cu mai multă răbdare, continuă el. Credeam că tot ce ai făcut pentru Mary te-a ajutat să te schimbi. Dar se pare că ești hotărâtă să te transformi într-o cotoroanță și să nu te mai poți mărita vreodată.

Cassandra simți cum o prăpastie se deschide în fața ei. Tatăl ei era un politician viclean.

– Nu văd de ce ar fi înțelept să-mi schimb caracterul ca să-i fac pe plac unui bărbat, spuse ea calm, cu precauție.

– Nu caracterul. Comportamentul. Chiar nu vezi diferența?

– Știu doar că nu mă pot preface că sunt ceva ce nu sunt.

Tatăl ei se opri din mers și se uită când la ea, când la sora ei, Hyacinth. Oftă adânc.

– Prea bine, spuse pe un ton mai blând. Fă ce vrei. Oricum mereu faci asta. Dar...

Tăcu și își plecă privirea, părând să studieze podeaua.

Cassandra și Hyacinth se uitară una la alta. Cuvântul „dar" spus pe tonul acela, urmat de tăcere și plecarea capului era un gest faimos. De câteva ori fusese urmat de îngroparea unor acte legislative. Dusese la distrugerea a patru cariere politice. Îl făcuse pe regele anterior să plângă în nenumărate rânduri.

– Dar, continuă tatăl său, să-ți fie clar că nu văd nici un motiv pentru care să mai continue sezonul londonez al lui Hyacinth dacă tu îl sabotezi.

– Sabotez...

– Comportamentul tău se răsfrânge asupra ei, asupra noastră, a tuturor. Ai debutat în societate de ani de zile și încă ești necăsătorită. Faci ce vrei, fără ca nimeni să-ți spună nimic despre comportamentul tău, datorită părinților mei mult prea indulgenți.

Fiind prea ocupați cu fiii lor, creșterea celei mai mari fiice a fost, din fericire, în mare parte responsabilitatea bunicilor paterni. Bunica și bunicul Chelsfield au înțeles că nu e ca alte fete și nu au încercat să o schimbe. Dar ei au rămas în Paris, iar, pentru moment, Cassandra era nevoită să-și înfrunte singură părinții.

– Tu nu te gândești, spuse tatăl ei, că burlacii și familiile lor s-ar putea întreba dacă Hyacinth îți va călca pe urme.

– Dar Hyacinth nu e ca mine, tată. Nu a fost niciodată.

Nici sora lor cea mică nu era ca ea. Din ce știa Cassandra, Helen era plecată la studii și se ținea departe de probleme, iar Hyacinth era frumoasă atât la exterior, cât și la interior, dulce, bună, iertătoare, înțelegătoare, răbdătoare.

Cassandra era Medusa, Scorpia familiei deGriffith și Profetul Apocalipsei. Lumea o considera lipsită de feminitate pentru că nu-și ținea părerile pentru ea, ba mai mult, spunea tot ce gândea fără reținere.

Pe scurt, era o scorpie.

Nimeni nu voia să se mărite cu o scorpie, poate doar arogantul Petruchio din piesa lui Shakespeare, care nu era deloc bărbatul ei ideal. Nu că bărbatul ideal ar fi existat.

Căsătoria era ceva complicat chiar și cu bărbați destul de raționali precum bunicul, tatăl sau fratele ei, Augustus. Și cele mai inteligente femei comiteau greșeli fatale în această privință. De exemplu buna ei prietenă, Alice, care era acum legată pentru totdeauna de ducele de Blackwood. Și cu câteva zile în urmă, Lady Olympia Hightower abia reușise să scape de căsătoria cu ducele de Ashmont, dându-și seama că trebuie să fugă, cu câteva minute înainte.

– M-am amăgit crezând că alături de alte fete din societate vei deveni mai maleabilă, spuse tatăl ei. Dar cu fiecare sezon londonez care a trecut ai devenit din ce în ce mai încăpățânată. Nu mai pot permite să fii un exemplu negativ pentru surorile tale mai mici. Nu-ți mai pot permite să o superi pe mama ta. I-am spus de mai multe ori în ultima vreme că e ridicol să ne prezentăm fiica de optsprezece ani, când sora ei, care se apropie de treizeci, încă nu s-a așezat la casa ei.

Treizeci! Mai avea patru ani și câteva luni până să împlinească treizeci de ani.

– Tată, nu e vorba despre...

– Hyacinth nu ar fi bine văzută dacă s-ar căsători înainte surorii ei, care e la fel de frumoasă în felul ei și ar putea fi la fel de încântătoare dacă s-ar strădui puțin. Așa că discuția s-a încheiat. Tăcu și se uită la ele.

– S-a încheiat...?

– Nu-i voi da lui Hyacinth permisiunea să se mărite până când tu nu te căsătorești, zise el. Din moment ce nu are voie să se căsătorească, nu mai există nici un motiv pentru care să mai fie prezentă vreun minut pe piața măritișului. Fără cine, mic dejunuri, târguri, baluri, serate, picnicuri, petreceri, scenete, balet, operă. Pe scurt, din acest moment, sezonul lui Hyacinth s-a încheiat.

Putney Heath
Dimineața zilei de 15 iunie 1833

Lucius Wilmot Beckingham, al șaselea duce de Ashmont, își ridică ușor capul de pe mâinile încrucișate. Fusese numit cel mai frumos bărbat din Anglia. I se mai spusese și altfel, dar asta era o discuție pentru altădată. Acum, buclele de păr blond erau răvășite. Ochii albaștri erau injectați. Unul era acoperit de vânătăi, vechi de câteva zile.

Încercă să se concentreze, dar lumea din jurul lui continua să se învârtă în toate direcțiile, precum o barcă pe marea agitată, acoperită de ceață.

Închise ochii și îi deschise din nou, iar amețeala se mai domoli puțin. În fața lui nu erau marinari, ci țărani care țipau unul la altul. Zgomotul nu era provocat de trosnetul funiilor în mijlocul unei furtuni, ci de ropotul picioarelor și paharele de bere care erau trântite pe mese. Nu era o barcă sau ceva care să-i semene. Un han.

Green Man. Putney Heath. Acolo se afla după duel... Duelul cu cel mai bun prieten al său.

Se uită la mâinile sale. În sfârșit nu-i mai tremurau.

De cât fusese nevoie? Zece pahare de coniac și apă minerală? Douăzeci? De ce nu treizeci?

Nu conta. Făcuse ceea ce fusese nevoit. Mincinosul, trădătorul, mizerabilul, javra nenorocită de duce de Ripley, așa-zisul cel mai bun prieten al său, îi furase femeia. Nu orice femeie, ci pe Lady Olympia Hightower. Și nu așa cum se întâmpla între cei mai buni prieteni, ca o distracție, ci îi furase viitoarea soție. Îmbrăcată în rochie de mireasă! Cu câteva minute înainte de predică, jurăminte și toate cele.

Dar nu, totul era în regulă acum. Tot răul spre bine. El și Ripley făcuseră ce era nevoie și...

Ashmont dădu din cap, încercând să alunge imaginea din minte. Dar, în ciuda a cât băuse, nu reușea să scape de coșmarul care îl urmărea: brațul lui Ripley ridicat, deși nu ar fi trebuit, o fracțiune de secundă prea târziu... același moment în care Ashmont apăsase pe trăgaci.

Fusese cât pe ce să-și omoare cel mai bun prieten.

Dar nu datorită prietenului lui. Idiotul. Dintre toate lucrurile, să fugă cu iubita lui.

– Mai pune-mi. Ashmont ridică mâna și îi făcu semn cârciumarului. Încă unul.

Apoi își aminti că nu e singur. Nu încă.

Humphrey Morris era de cealaltă parte a mesei. Al treilea fiu al contelui de Bartham, cunoscut la școală ca Morris Tertius[1]. Un tip înalt, aproape la fel de înalt ca Ashmont, dar mai tânăr, mai deșirat, mai cuminte.

Toate motivele pentru care nu era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Ashmont. Până acum. Acum era diferit. Morris devenise mâna lui dreaptă când Alteța Sa Nenorocitul duce de Blackwood refuzase să o facă, ca un trădător. Un alt așa-zis prieten bun, care s-a dovedit că nu era. Erau toți niște neisprăviți.

Cu privirea încețoșată, Ashmont se uită la bărbatul din fața lui care părea să-și încarce pistolul.

– Nu am făcut asta deja? întrebă Ashmont, cu un nod în gât.

Oare visase duelul îngrozitor?

– Nu încă, răspunse Morris. Ai adormit puțin. Dar înainte de asta am spus că nu poți să împuști un urcior pus deasupra ferestrei fără să spargi geamul, iar tu ai spus că poți și s-a pariat pe zece guinee dacă poți sau nu. Dar înainte trebuie să plec. Făcu semn cu capul către partea din spate a cârciumii. Să mă ușurez. Se ridică de pe scaun clătinându-se. Să nu începi fără mine.

Ashmont îl privi cum se mișcă, precum o barcă pe o mare agitată, afară din cameră.

Se uită la masa din fața lui, pe care se afla tocul pistolului. Se uită la ținta pe care trebuia să o nimerească, aflată în dreapta intrării.

O lovitură simplă.

[1] Morris este al treilea băiat al familiei Bartham

– Mincinos nenorocit! țipă cineva. Mai spune-o o dată și o să te învăț eu ceva ce să nu o să uiți vreodată.

– Arăt, murmură Ashmont. Nu „să înveți", idiotule.

Nimeni nu băgă în seamă lecția de gramatică. Cineva strigă la idiot. Apoi toată lumea începu să țipe, să lovească cu cănile și să trântească scaunele la pământ.

Capul începu să-i pulseze din cauza zgomotului.

– Terminați! spuse. Terminați, lua-v-ar naiba! Încetați cu cearta.

Nu ridică vocea. Era duce. Când vorbea, lumea îi acorda atenție.

Dar nu și mulțimea de aici. Erau prea ocupați să țipe din ce în ce mai tare, să înjure, niște înjurături amuzante pe care nu le mai auzise, să trântească scaune și mese. Cineva sări pe altcineva. Un val de oameni se înghesui spre ușă. Prea bine. Să plece. Dar lăsară ușa deschisă, iar vacarmul... din ce în ce mai puternic. Înăuntru. Afară. Bărbații ieșeau din camerele din spate.

Ce căutau aici la ora asta? Deschise tocul pistolului și luă arma. Împinse oamenii din drumul lui și se duse către ușă.

Ieși tropăind, trecând de pragul acoperit și coborî scările spre alee. Ridică piedica pistolului.

Între timp

Toate aveau o limită, și Cassandra o atinsese. Mama ei plânsese două zile. Tatăl ei nu voia să asculte, iar Hyacinth nu găsea nici un motiv să dea vina pe nimeni.

– Tata vrea să te căsătorești, îi spusese noaptea trecută. Vrea să ai pe cineva care să te protejeze. Intenția lui nu e să fie sever. Își face griji. Pentru amândouă. Nu ai văzut cum a fost după ce am debutat. Domnii se îndrăgosteau de mine, iar mama era stresată și tata furios. Ca să fiu sinceră, mi-ar plăcea să-mi pot petrece timpul cu alte fete, dar nu e prea plăcut pentru ele când domnii se agită pentru a-mi atrage atenția.

Îi mai spusese și că nu e pregătită să se mărite și că nu trebuie să-și facă griji. A încurajat-o pe Cassandra să meargă la Roehampton să o viziteze pe fosta lor guvernantă care era bolnavă. La sfatul medicului, doamna Nisbett se pregătea să se mute la Roma. Era ultima șansă a Cassandrei de a o mai vedea.

Pentru prima dată, părinții ei nu se opuseseră propunerii, deși nu erau încântați ca ea sa conducă trăsura singură, dar asta însemna să plece din Londra și să se bucure de aerul curat de la țară.

Așa că ziua înnorată de iunie o prinse conducând micul faeton cu două locuri către Putney Heath. Slujitoarea ei, Gosney, se afla lângă ea în față, iar Keeffe, însoțitorul ei, se afla în spate. Pentru o călătorie de mai puțin de zece leghe în afara Londrei, în plină zi, considera că era o escortă mai mult decât suficientă.

Deși mintea ei era agitată, lumea din jur era liniștită. Singura creatură întâlnită pe drum era o vacă rătăcită, aflată pe câmpul din apropierea hanului Green Man, aflat puțin mai în față.

Având în vedere ora, vremea și faptul că în jurul ei nu mai erau alte trăsuri, bănuia că va ajunge la doamna Nisbett în curând. Dar, când se apropie de Green Man, doi bărbați se prăvăliră pe ușă.

Din spatele ei se auzi vocea lui Keeffe:

– Domnișoară, cred că va trebui...

– Da, văd.

Văzu cum cei doi se ridică și continuă lupta pe care o începuseră înăuntru. Alții ieșeau din hanul aflat în spatele lor țipând. Fără îndoială cuvinte de încurajare și pariuri. Își dădu seama că era pe cale să izbucnească o încăierare care urma să ajungă în drum.

Deși drumul era îngust, faptul că nu mai erau alte trăsuri îi permitea să se tragă spre stânga, spre câmp. Era convinsă că o să se strecoare pe lângă tăvălugul iminent fără dificultate. Dar, în momentul în care întoarse caii, un alt bărbat ieși din han, țintì pistolul spre cer și trase.

Împușcătura răsună în aer precum începutul unei bătălii. Gosney țipă, croncănind, păsările zburară din copaci, iar caii o luară la goană. Cum deja se întorseseră spre el, începură să o ia la galop pe câmp.

Gosney rămase înțepenită la locul ei, iar Cassandra se concentră pe ce trebuia să facă: să liniștească animalele, să păstreze controlul, așa cum o învățase Keeffe. Știa că poate face asta, dar nu avu timp. Frâiele se rupseră, o roată se lovi de adăpostul pentru animale și trăsura se răsturnă.

Ashmont alergă. Picioarele îi tremurau, dar alergă. O mulțime de bărbați, care se clătinau la fel ca el, alergau odată cu el.

Când ajunse la locul accidentului, văzu trei corpuri pe pământ: două femei în apropierea trăsurii și un bărbat puțin mai departe.

Deși distanța dintre Green Man și adăpost era scurtă, i se păru că durează o eternitate până se apropie. Amețit și cu greață, se uită de la un corp la altul. Apoi văzu cum hainele albastre se mișcă. Femeia se ridică, dădu din cap, se uită în jurul ei. Pălăria îi căzuse pe o parte, iar părul ei lung, roșcat începuse să se desprindă din agrafe.

Încerca să se apropie de ea, dar pământul era accidentat, abia se putea concentra, iar picioarele nu-l ascultau.

Cealaltă femeie ridică și ea capul. Încă vie. Ce bine!

Se ghemui lângă cea care era mai aproape, roșcata. Avea gura uscată. Nu putea să scoată nici un sunet.

– Sunteți bine? reuși să îngaime.

Femeia se uită la el, cu ochii gri plini de asprime.

– Dumneata, spuse ea.

Trase de pălărie până reuși să o dea jos, rupându-i funda. Îl lovi cu ea cu putere. Era o nimica toată, dar îl luă pe nepregătite. Amețit de băutură, se dezechilibră și se răsturnă.

Cassandra se ridică și apucă biciușca căzută în apropiere.

– Dumneata, spuse și se uită în jos la el.

Ashmont decise să rămână unde era.

Trecu peste el, iar fustele i se frecară de pantalonii lui.

– Da, bineînțeles că dumneata, spuse ea. Trebuia să mă aștept.

El.

Undeva în adâncul minții ei, Cassandra știuse: îl recunoscuse în clipa în care caii o luaseră la goană. Dar nu el conta. Servitorii contau. Caii contau. Keeffe.

O învățase să călărească și să meargă cu trăsura. Îi fusese alături de la paisprezece ani, când era o fată neastâmpărată, iar el era un fost jocheu de douăzeci și șase de ani. De aproape doisprezece ani se bazase pe cunoștințele lui, și nu numai în privința cailor.

Mai târziu trebuia să se ocupe și de vacă. La prima vedere nu părea rănită, dar pentru o examinare mai atentă mai avea de așteptat.

– Aveți grijă de cai, spuse ea, și câțiva bărbați se duseră după ei.

Gosney se chinuia să se ridice. Era vânătă, zgâriată și sângera puțin. Făcu câțiva pași și se prinse de balustrada adăpostului. Era rănită, dar în viață și nu părea să aibă nimic grav.

Vaca, complet neafectată de evenimentele recente, se duse către marginea gardului și o privea cu interes.

Cassandra își continuă drumul. Știa unde e Keeffe. Îl vedea sub un copac, nemișcat.

Pe dinafară era complet calmă. Orice s-ar fi întâmplat, persoana care ținea frâiele rămânea calmă. El o învățase asta. Se abținu să nu o ia la goană. Terenul era accidentat și nu ar fi fost de ajutor nimănui dacă și-ar fi scrântit glezna.

Gândul îi era doar la Keeffe. Lumea ei era concentrată asupra lui Keeffe.

Deja și-l imagina cu gâtul rupt, cu capul spart.

– Keeffe! îl strigă.

– Domnișoară!

Reuși să respire, fără să realizeze că își ținuse respirația în tot acest timp.

Keeffe încercă să se ridice în capul oaselor, dar se strâmbă.

– Nu, îi spuse ea. Ești rănit, spuse și îngenunche lângă el.

– Ba deloc, domnișoară, spuse el. Mă ridic imediat. Am rămas fără suflare pentru o clipă, atâta tot.

– Fir-ar să fie! Mirosind a alcool, matahala care provocase dezastrul îngenunche lângă ea. Nu ești mort?

– Nu, Alteța Voastră. Și nu sunt nici rănit. Îmi revin într-un minut.

Alteța Voastră. Da, toată lumea știa cine e: ducele de Ashmont, depravat prin excelență.

Cassandra se ridică. Ușurarea inițială fu acum înlocuită de furie. Nu-și dorise niciodată ceva atât de mult precum își dorea acum să-l lovească peste ceafă cu mânerul biciuștii. Tare. De mai multe ori. Nu că el ar fi simțit ceva.

Își dădu seama că se uita la buclele lui blonde și răvășite. Nu purta pălărie. Și, evident, era beat.

– Hei! strigă. O targă pentru... pentru...

– Keeffe, Alteța Voastră, și nu trebuie să mă care nimeni. Îmi revin imediat.

Cu ani în urmă, Keeffe fusese cărat de pe pistă. Era rănit atât de tare încât majoritatea a crezu că e mort... sau aproape mort.

– Keeffe. Ducele făcu o pauză, legănându-se. Nu te cunosc de undeva? Nu ești Tom Keeffe? Jocheul?

– Am fost, Alteța Voastră. Acum mult timp.

– Te-am văzut la Newmarket atunci. Eram cu niște prieteni. Eram copii, dar toți știam despre tine. Păcat de ultima cursă.

„Păcat" era puțin spus. Iar acum...

Ceva era foarte în neregulă. Keeffe încerca să ascundă asta, dar Cassandra își dădea seama după fața lui, după buzele strânse.

Își întoarse privirea de Medusa spre Ashmont.

– Dacă ați putea amâna depănatul amintirilor pe mai târziu... sau niciodată, zise ea, aș vrea să am grijă de rândașul meu.

– Sunt bine, domnișoară, Keeffe încercă să se ridice. Gemu și făcu ochii mari. Poate unul dintre oamenii dumneavoastră ne-ar putea da o mână de ajutor, spuse către mulțimea care se uita la ei.

– O să te ajut eu, spuse ducele.

Ducele de Ashmont, dintre toți oamenii.

Cândva fusese o prezență importantă în viața Cassandrei. Printre altele, era bun tovarăș al actualului duce de Ripley, fratele bunei ei prietene, Alice, care, din nefericire, și probabil în mod tragic, era acum ducesă de Blackwood. În adolescență îl văzuse aproape în fiecare vară la Camberley Place, casa mătușii sale Julia.

Acum îl cunoștea doar după reputație. Apărea în rubricile de scandal ale ziarelor și revistelor, în scrisorile pline de indignare ale redactorilor, în imaginile satirice din ferestrele tipografiilor și pe umbrelele vânzătorilor.

Deși Cassandra nu prea avusese de-a face cu el, sau cu Ripley și Blackwood, chiar și în adolescență își dăduse seama ce fel de om devenise.

Ashmont, împreună cu cei doi prieteni ai săi, făcea de rușine statutul de duce și, în opinia publicului, era cel mai reprobabil: un libertin necugetat cu un sens al umorului destul de pueril și cu aptitudinile unui cocoș de luptă care nu făcea altceva decât să provoace haos peste tot pe unde mergea.

Era tot ce avea nevoie: o trăsură distrusă, nici o altă variantă de transport, cel mai rău famat membru al înaltei societăți însoțit de un grup de localnici beți și indolenți și Keeffe care suferea, oricât de mult ar fi încercat el să ascundă durerea.

Analiză rapid situația.

Până de curând, Augustus și Mary locuiseră în Putney, iar Cassandra știa destul de bine zona. Știa că după o luptă, Green Man

nu era locul unde să duci un om rănit. Același lucru era valabil și pentru celelalte taverne din zonă.

Dar White Lion, un han mare și aglomerat de pe High Street, se afla la mai puțin de o leghe și jumătate distanță. Pe High Street se afla și un medic capabil, asta dacă mai era acolo după ravagiile făcute de cei trei duci. Provocaseră destul entuziasm în Putney și în alte locuri în ultima săptămână, conform *Foxe's Morning Spectacle*.

Ashmont se ridică cu greu și întinse o mână ca să-l ajute pe rândașul ei.

– Să nu cumva să-l mișcați încă, spuse ea sec. Keeffe și-a rupt ceva și nu vreau să-l smuciți.

– Ba nu, domnișoară! Sunt doar câteva cucuie și vânătăi. Știți că am avut parte de căzături mai rele decât asta.

– Nu te mișca, îi spuse lui Keeffe. Nu vorbi.

– Domnișoară, jur...

Se uită la el. Keeffe tăcu.

Își întoarse privirea spre Ashmont și văzu că o privea nedumerit.

Razele de soare care se strecurau printre norii dimineții se răsfrângeau în buclele lui blonde, care străluceau ca niște bule de șampanie. Îi zâmbi, iar chipul lui plin de vânătăi deveni diafan.

În străfundul minții își aduse aminte de o noapte de toamnă la Camberley Place, în care tânăra Cassandra, de zece ani, se uita uimită spre cer. Lângă ea se afla fiul ducelui de Ashmont, cu câțiva ani mai mare decât ea. Era de-o seamă cu fratele ei Anselm, dar nu era la fel de odios. La momentul acela era Lord Selston, Selston pentru ceilalți băieți, dar mătușa ei îi spunea pe nume, Lucius.

Din latinescul „lux": lumină. Cassandra învăța latină, în mare parte singură.

Ashmont îi arăta cum să găsească constelațiile în multitudinea de stele care formau Calea Lactee.

– Și acolo e Andromeda, spusese el.

– Unde? întrebase ea.

Spre deosebire de fratele ei, nu pufnea și nu râdea de fetele care nu știau „nimic".

Lordul Selston îi arătase cum să caute stelele importante.

– Știi povestea ei? o întrebase.

– Nu.

Se uitase la el și își imaginase că venea de acolo, dintre stele, în timp ce îi spunea povestea lui Perseu și a Andromedei.

Alteța Sa cu Față de Înger.

Alice îl numea așa, printre alte lucruri.

Trecuseră mulți ani de la noaptea aceea în care priviseră stelele. Băiatul care i se păruse cândva o ființă celestă dispăruse de mult.

Cassandra își înăbuși un oftat. Ce păcat! Mare păcat.

Încă zâmbindu-i, ducele de Ashmont se clătină dintr-o parte în alta și căzu la pământ.

Capitolul 2

Ochii ei erau gri, precum norii de deasupra. Un fulger scânteie. În ochii ei. Când Ashmont deschise ochii, norii erau liniștiți, ca niște umbre, mari cât un elefant și se plimbau agale pe cer. Printre ei se întrezăreau din loc în loc cerul și alți nori mai îndepărtați. Nu se vedea nici urmă de albastru.

Ochii ei erau gri, iar lui Ashmont i se părea că elefanții dansau în fața lui.

Auzi voci.

– Nu am timp pentru asta, spuse ea. Voi, ridicați-l pe duce.

O sută de mâini părură să vină spre el.

– Totul e în regulă, Alteța Voastră, spuse unul.

– V-a luat prin surprindere, spuse altul. Ați ieșit în grabă afară, ați alergat după domnișoara Pomfret și toate cele.

Pomfret. Nu știa numele acela? Nu conta. Dacă se gândea, începea să-l doară capul.

– Cu siguranță aerul proaspăt l-a lovit din plin, se auzi vocea ei. Și e evident de ce e treaz la ora asta. Bănuiesc că a avut loc un duel.

– Vai, nu, domnișoară Pomfret, se auziră mai multe voci.

– Duelurile sunt ilegale.

– Nimeni nu se mai duelează.

– Nu aici, cel puțin.

Ashmont dădu din mână.

– Terminați cu gălăgia. Plecați.

Mulțimea se dispersă. Doar era duce. Dădea din mână și lumea se dădea din drumul lui.

El era singurul care nu făcea asta.

Orice ar fi făcut, nu se dădea din propriul drum.

Nici el nu știa ce voia să spună. Nu conta. Nu-i păsa.

Ridicându-și capul, îl scutură dintr-o parte în alta. Reuși să vadă o pereche de cizme de femeie. Albastre. Și poalele unei fuste

albastre murdare de praf și de iarbă. Privirea îi urcă spre cureaua din talie și corsajul din dantelă, nu era cel mai mare decolteu pe care îl văzuse, încadrat de revere ample, șifonate, apoi îi zări chipul. Ochii gri care licăreau și buclele roșcate. Nu purta pălărie. Îl lovise cu ea.

Efortul de a se uita la ea îi provocă o durere de cap. Își culcă înapoi capul.

O auzi spunând ceva cuiva. Auzi pași care se apropiară în grabă, iar apoi se îndepărtară.

Cassandra îi întinse mâna acoperită de mănușă.

– Ridicați-vă.

Ashmont nu voia să se ridice. Își simțea capul greu și îi pulsa continuu.

– Ridicați-vă, spuse ea, ținând încă mâna întinsă.

Ashmont o ignoră.

Închise ochii. Trecu timpul.

Cineva aruncă apă rece peste el. Se înecă, icni și se ridică atât de brusc încât aproape vomită. Totul se învârtea în jurul lui și vedea pete de culoare verzi, gri și maronii.

– Ce? Unde?

I se limpezi privirea și o văzu ținând găleata.

– Vă simțiți mai bine acum? întrebă ea.

De undeva din depărtare se auzi un râs înăbușit.

Dar el era concentrat asupra femeii din fața lui, care stătea dreaptă, cu bărbia ridicată și îl provoca din privire... I se părea că zâmbește?

– Nu aveam timp să aștept să vă reveniți, spuse ea. Și oricum nu cred că asta s-ar fi întâmplat prea curând.

Pentru o clipă, nu-și amintea ce se întâmplase. Amintirile de până atunci erau în ceață.

– Slujitorul meu are nevoie de ajutor, zise ea.

– Domnișoară, nu trebuia să faceți asta. E un duce. O să îmi revin imediat.

– Păstrează-ți puterile, Keeffe, spuse ea. O să ai nevoie de ele.

Ashmont se uită spre bărbatul care vorbise.

Începu să-și amintească. A tras cu arma și apoi totul s-a dus de râpă..., dar n-a murit nimeni. Încă.

Cassandra se apropie, și el se abținu să nu se ferească.

– Lucius, ești atât de beat încât ești un pericol nu doar pentru tine, ci și pentru cei din jur, îi spuse ea în șoaptă, la ureche. Indiferent de ceea ce cred eu și, sincer, starea în care te afli mi se pare dezgustătoare și extrem de rușinoasă...

– Nu mă mai cocoloși, draga mea, reuși el să bolborosească. Spune ce ai de spus.

– Oricât de îngrozitor ar suna, am nevoie de ajutorul tău. Acum. Trebuie să te folosești de banii și puterea pe care le deții. Trebuie să te aduni și să încerci, măcar o dată în viața ta mizerabilă, să te faci util.

Ashmont reuși cumva, în ciuda amețelii și a nevoii de a se lăsa la pământ și a muri, să facă rost de o targă și un mijloc de transport. Avu grijă ca oamenii să-l urce pe Keeffe cu grijă în căruță și să-l fixeze ca să nu se zdruncine. Domnișoara Pomfret insistă să meargă pe lângă căruță până la han și îl avertiză pe birjar despre fiecare groapă și hârtoapă de pe drum. Ashmont merse pe partea cealaltă. Când ajunseră la han, chirurgul după care trimisese vorbă se afla deja acolo, iar Ashmont era pregătit să-i spună să-i taie capul.

Deși era tânăr și practica medicina de doar câțiva ani, domnul Greenslade avea foarte multă experiență cu contuzii, cei salvați de la înec, oase rupte și multe alte tipuri de răni, mai ales datorită celor trei duci scandaloși. S-ar fi descurcat foarte bine în vreme de război. De asemenea, pe proprietarul și angajații de la White Lion nu i-ar fi intimidat nici ciuma, molima, foametea sau loviturile de tun. Era locul preferat din zona aceea al celor trei duci.

Deși provocaseră daune atât aici, cât și în alte părți, avuseseră întotdeauna grijă să rezolve lucrurile. De fiecare dată plăteau cu generozitate pentru pagubele făcute și lumea uita de farsele, luptele, seducțiile și distrugerile provocate. Prin urmare, erau primiți înapoi cu brațele deschise și nu cu furci, torțe aprinse sau câini furioși.

Doctorul ceru ca rândașul să fie mutat pe o masă dintr-una din sălile de mese. Erau aceeași cameră și aceeași masă unde Ashmont așteptase în nenumărate rânduri tratamentul lui Greenslade. Domnișoara Pomfret era hotărâtă să rămână în cameră și să supravegheze situația, dar de data aceasta nu putu să facă ce voia. Keeffe fusese de acord cu tot ce i se spusese, dar nu acceptă ca ea să-l vadă dezbrăcat. Începu să se agite atât de tare, încât Cassandra nu avu de ales și trebui să plece, ca să nu-i agraveze rănile.

Medicul îi sugeră să plece, iar Ashmont se duse în salonul pentru servit cafea.

La scurt timp după ce servitorul îi luă comanda, Morris Tertius intră, ținând în mână tocul pistolului și pălăria lui Ashmont.

Abia atunci Ashmont realiză că își pierduse pălăria. Și un pistol foarte bun pentru dueluri. Ce făcuse cu arma?

– Unde ai dispărut? întrebă Morris. Într-un minut erai acolo, apoi ai plecat și când m-am trezit sub una dintre mese, nimeni nu știa unde-ai plecat. Fiecare îmi arăta altă direcție. Cineva a zis că ai fost împușcat, altcineva a spus ceva despre un slujitor, iar când m-am uitat la tocul de pe masă, înăuntru era o singură armă. M-am întrebat ce s-a întâmplat cu cealaltă.

Blackwood spusese despre Humphrey Morris că e genul de om căruia nu-i mai tace fleanca. Iar acum nu-l deranja deloc să-l audă vorbind. Nu trebuia să mai gândească.

Și băutura îl ajuta, dar în dimineața aceasta consideră, în mod ciudat, că băuse destul.

Două femei rănite. Și săracul om. Dintre toți oamenii pe care-i putea răni, trebuia să fie Tom Keeffe. Un erou al curselor? La naiba, un erou din toate punctele de vedere. Născut într-un azil de săraci. Un copil din mahala. Reușise cumva să scape, să-și descopere chemarea și să devină unul dintre cei mai buni jochei... până în ziua aceea la Newmarket, când aproape a fost călcat în picioare. Dar era aici. În ciuda sorții, reușise să supraviețuiască, așa cum reușise să câștige și cursele.

Dacă nu trecea peste asta...

Nu putea să se gândească la asta, așa că Ashmont n-o făcu.

– Cât timp ai fost plecat, localnicii au început să se certe, îi răspunse. Nu aveam chef de asta. Am ieșit și am tras un foc de armă. Nu l-ai auzit?

Morris dădu din cap.

– Am auzit ceva. Nu știu ce. Nu-mi aduc aminte prea multe.

Ashmont îi povesti.

Morris ridică din sprâncene. Făcu ochii mari și rămase cu gura căscată.

– Ai spus că domnișoara Pomfret era în trăsură? Păru îndoiosat și vorbi în șoaptă. Domnișoara Hyacinth Pomfret?

– Domnișoara Pomfret, spuse Ashmont. Roșcată. Cu ochi gri. Are cam un metru șaptezeci. Seamănă cu Boadicea. A aruncat o găleată cu apă rece peste mine.

Îi spusese Lucius. Cine naiba făcea asta?

Morris păru îngrozit.

– Nu se poate! Cassandra Pomfret! Aici!

– Înțeleg că o cunoști.

– Tu nu? Cum e posibil să nu o cunoști?

– Cineva a spus că e domnișoara Putney și toată lumea din Putney pare să o cunoască.

– Unul dintre frații ei are o locuință aici, zise Morris. Acum o închiriază. Familia lordului deGriffith. Moștenitorul contelui de Chelsfield. Sunt zece. Ea e cea mai mare dintre cele trei surori. I se spune Cassandra Profetul Apocalipsei pentru că de fiecare dată când deschide gura zice numai lucruri îngrozitoare. Sigur o cunoști. Prietena surorii lui Ripley. Lady Charles Ancaster este sora lordului deGriffith.

Lady Charles Ancaster: mătușa lui Ripley, Julia. Îi tratase pe cei doi prieteni ai lui Ripley ca și cum ar fi fost frații lui, iar ea ar fi fost mama lor. Îi spusese lui Ashmont pe nume cu doar câteva zile în urmă când îl mustruluise. Crescând fără mamă, pe Ashmont nu-l deranja să fie certat. I se părea o completare a afecțiunii pe care i-o oferea cu generozitate.

Lucius.

Nimeni nu-i mai spunea așa.

Cu excepția domnișoarei Pomfret, care pe câmp îl numise și dezgustător și rușinos.

Își aminti totul. Fetița roșcată. Camberley Place. În urmă cu mulți ani. Parcă trecuse o viață.

– Fără genealogie, spuse el. Mă doare capul și nu sunt pregătit să discut despre nu știu câți veri de-ai patrulea din partea mamei sau ce-o fi asta.

– Lady Charles Ancaster, spuse Morris răbdător. Mătușa lui Ripley.

– Da, da, știu.

– Care e și mătușa domnișoarei Pomfret. Cum e posibil să nu o cunoști pe domnișoara Pomfret? Ea și Lady Alice, acum ducesa de Blackwood, au fost cele mai bune prietene din copilărie.

– Se pare că am pierdut legătura, spuse Ashmont. Fată bună? Familie bună? Necăsătorită? Atunci ce treabă am eu cu ea?

Oamenii încercaseră să-i prezinte fete bune de măritat, dar el făcuse plecăciuni și plecase în direcția opusă. Fugise de ele de când debutase în societatea londoneză și încă făcea asta. Domnișoarele respectabile erau plictisitoare. Erau însoțite peste tot. Nu puteau avea intimitate. Și nu te puteai distra cu ele. Dacă făceai asta, trebuia să te însori cu ele.

Olympia, fata cu care hotărâse să se căsătorească, era o fată bună. La momentul acela nu căuta o soție. O găsise din greșeală.

Nu era plictisitoare.

Dar prietenul lui cel mai bun o furase, trădătorul nenorocit.

Acum Blackwood și Ripley erau căsătoriți, iar el nu era. Ripley nici măcar nu fusese nevoit să muncească pentru asta! Nu trebuise să o curteze săptămâni întregi și să-i convingă familia că nu-i va distruge viața. Nu, nu a trebuit decât să...

Dar nu era numai vina lui Ripley, porc mincinos. Femeile erau imprevizibile, iar cele respectabile erau și mai problematice pentru că nu se ghidau după aceleași reguli.

Nu, Olympia își alesese propriul drum, renunțând la jurămintele și hârtiile semnate de parcă ar fi fost o pereche de mănuși învechite. Iar în dimineața aceasta, el și Ripley fuseseră obligați să se lupte pentru a rezolva lucrurile. Erau prieteni din nou. Și așa se terminase totul.

Era mai simplu să rezolve lucrurile. Așa nu se mai deranjau unul pe altul. Cu cât se întâmpla mai repede cu atât mai bine.

Asta dacă se puteau rezolva.

Keeffe nu avea să moară. Nu putea să moară. Trebuia să trăiască, iar Ashmont era dispus să plătească oricât era nevoie pentru asta.

Se uită la Morris care vorbea acum despre una dintre surorile domnișoarei Pomfret:

Cassandra calculă că trecuseră două ore de când domnul Greenslade intrase în salonul de la primul etaj, unde ea încă aștepta. Îi îngrijise rănile lui Gosney și o trimisese în sala de mese să bea un ceai ca să se liniștească și să mănânce ceva.

Cassandra își umplu timpul uitându-se la ce se întâmpla în curte și la norii întunecați care dansau pe cer, gândindu-se la situația în

care se afla și imaginându-și cum ducele de Ashmont se chinuie îngrozitor în cele nouă cercuri ale Infernului lui Dante.

– Două coaste fracturate, spuse medicul. Fracturile par să fie curate, dar sper că vă dați seama că nu avem cum să fim siguri de asta.

Cassandra bănuise că despre asta era vorba și, deși rănile nu erau atât de grave pe cât se temea, asta nu era cea mai bună veste. Iar din experiența ei, medicii erau siguri, mult prea siguri.

– Care e problema? întrebă ea.

– Febra.

Simți un gol în stomac.

Oasele rupte puteau provoca infecții fatale, afecțiuni ale plămânilor. Văzuse asta la familiile sărace. Chiar și printre cei bogați se întâmpla de multe ori. Își spuse că Keeffe trecuse prin lucruri mult mai grele, dar atunci era tânăr și în putere.

– Susține că e gata să se întoarcă la muncă, spuse Greenslade. Nu mă îndoiesc că se simte mai bine și în mod normal, dacă l-ați înfășura cu grijă, aș spune că vă puteți continua călătoria. Dar pneumonia e un pericol în astfel de cazuri și nu v-aș sfătui să-l mutați prea mult. O zi, două de odihnă în cea mai apropiată cameră, o dietă echilibrată și îngrijire corespunzătoare ne vor spune dacă febra e doar o reacție la rănile pe care le are sau o complicație mai gravă. Am încercat să-i explic asta, dar a devenit atât de agitat încât a trebuit să-i administrez niște laudanum ca să nu-și agraveze rănile. Pentru moment s-a liniștit.

– Dacă vrem să-l ținem aici, va trebui să-l legăm de pat, zise Cassandra. După accidentul de la curse și-a petrecut luni întregi imobilizat la pat și i s-a spus că nu va mai merge niciodată. Deloc surprinzător, a reacționat destul de violent la recomandările medicului.

– V-aș sugera...

Ușa se deschise brusc. Ducele de Ashmont intră cu părul lui blond ca soarele, ochii de un albastru celest, umerii lați și prea mult din toate. Prezența lui impozantă făcea ca salonul să pară mai mic.

– Mi s-a spus că ați ieșit din camera bolnavului, spuse el. Cum se simte jocheul?

Ashmont nu se așteptase la o primire călduroasă și nici nu primi una. Femeia își încrucișă brațele și îi aruncă o privire impasibilă, în timp ce temperatura din cameră păru să scadă.

– Două coaste fracturate, zise ea înainte ca doctorul să spună ceva. Și complicații.

Ashmont simți că i se face rău. Ignoră senzația.

– Coaste, da. Au tendința să se rupă ușor. Dar Greenslade sigur l-a bandajat cum trebuie și...

– Domnule Greenslade, vă rog frumos să plecați, spuse ea. Aș dori să discut cu ducele. Între timp, v-aș ruga să vă ocupați și de slujitoarea mea. Are câteva zgârieturi. Le-am curățat, dar are nevoie de câteva suturi și nu m-a lăsat pe mine să le fac.

Medicul se uită la el, cu sprâncenele ridicate.

– Fă ce-ți spune domnișoara, spuse Ashmont. Dacă am nevoie de ajutor, o să țip.

Greenslade ieși și închise ușa în urma lui.

– Îmi aduc aminte de tine acum, îi zise Ashmont. Camberley Place. De tine, de Lady Alice și de celelalte fetițe. Și de verișori.

Expresia ei rămase la fel de rece și indiferentă.

– Știi, nu cred că ar trebui să fii singură cu mine, îi spuse el. Din câte îmi amintesc, nu se cade. O domnișoară respectabilă. Un depravat notoriu. Lucruri de genul acesta. Poate că ar trebui să vorbim în curte, de unde aș putea fugi. Sau cel puțin ar exista martori în caz de crimă.

– Keeffe are febră, îi zise ea.

– Ah.

– Nu trebuie mișcat. Trebuie să stea în pat cel puțin o zi, poate două sau mai multe, până vedem dacă febra crește și, dacă se întâmplă asta, să vedem dacă supraviețuiește.

– Să nu fie mișcat. N-o să-i placă asta.

Surprinse în privirea ei o licărire de uimire, dar masca ei impasibilă apăru imediat la loc.

– Nu, nu-i va plăcea. Urăște atât de mult ideea asta, încât doctorul a trebuit să-i administreze laudanum. Asta nu-l va calma pentru mult timp și nu ar trebui să ia prea des având în vedere că există riscul unei infecții la plămâni. Nu ar fi permis niciodată să fie cărat aici dacă nu ar fi avut dureri extrem de mari. Acum că i-a bandajat coastele, va fi dornic să se miște din nou, chiar dacă are dureri, chiar dacă asta i-ar pune în pericol recuperarea. Nu va fi rezonabil.

– O să vorbesc eu cu el, spuse Ashmont. Cassandra se uită la el. Ca de la bărbat la bărbat, adăugă. Îl voi amenința că-i mai rup câteva coaste dacă nu ascultă ordinele.

– Să-i rupi câteva...

– Mândrie masculină, o întrerupse el. Nu-i va fi rușine dacă îl amenință. Sunt de trei ori mai mare decât el și sunt duce. Va bombăni și apoi va fi nevoit să facă ce-i spun.

Apoi ieși.

Cassandra se duse după el.

Ashmont avea ceva de făcut. Aștepta de mult. Îi ceru unuia dintre servitorii hanului să stea cu ochii pe doctor.

Domnișoara îi spusese să se facă util. Abia aștepta să facă asta. Era o parte din lucrurile pe care trebuia să le facă pentru a-și îndrepta greșelile.

Ar fi trebuit să știe că nu putea să scape așa ușor.

Se opri.

– Nu-i voi face rău. Nu trebuie să te temi.

– Dacă te atingi de el, o să te împușc, îl amenință ea. Unul din puținele lucruri care mi-ar face plăcere și cu care toată lumea ar fi de acord.

De parcă el ar fi fost capabil să fie violent cu săracul om. Ce fel de animal credea că e?

O întrebare prostească.

Una mai interesantă era dacă ar fi fost în stare să-l împuște.

Nu, și asta era o întrebare ușoară. O văzuse ocupându-se de caii care o luaseră la galop. Din ce-și dăduse seama, rămăsese la fel de calmă ca orice bărbat, ba chiar mai calmă decât majoritatea, chiar și atunci când frâiele se rupseseră. Îl lovise și trecuse peste el, iar când nu se ridicase suficient de repede, aruncase o găleată de apă rece peste el.

Da. L-ar fi împușcat, iar mâna nu i-ar fi tremurat, așa cum nici expresia de pe chipul ei nu se schimba.

– Nu-i voi face rău, repetă. Doar o să mă prefac că am de gând să fac asta.

Cassandra își ridică privirea spre chipul lui.

– În mod normal, nu te-aș credea în stare să joci rolul unei brute. Dar acum, cu hainele de duel șifonate, plin de vânătăi, murdar

și mirosind de parcă nu te-ai spălat de o săptămână, ți se potrivește perfect.

– Așa rău e? Își coborî capul și se mirosi. Era transpirat și plin de coniac. Era plin de pete de iarbă și mizerie pe „hainele de duel". Era cazul să trimită pe cineva după o periuță și niște praf de dinți. Te înșeli. Am făcut baie de dimineață. Își trecu mâna peste bărbie. Și m-am bărbierit.

– Voiai să arăți impecabil când îți trimiteai prietenul pe lumea cealaltă, nu?

– De unde..., își opri altă întrebare stupidă. Nu trebuia să fii foarte deștept ca să-ți dai seama. Toată lumea știa despre Ripley și Olympia. Domnișoara Pomfret știa că Ashmont participase la un duel în dimineața aceea. Cu cine altcineva s-ar fi putut duela? Existau la fel de multe șanse ca el să fie cel care face asta, adăugă el.

– Nu l-ai omorât, spuse ea mai încet. Dacă ai fi făcut-o, cred că ai fi fost în drum spre Franța până acum.

Ashmont dădu din cap.

– N-a murit nimeni, dar nu datorită lui.

– Ești rănit? Nu te-ai lovit cumva de vreo piatră și ai o contuzie?

– Văd că abia aștepți să găsești partea pozitivă.

– Ripley e bine?

Ashmont chiar nu voia să vorbească despre duel. Se mai duelase cu alți șase, dar niciodată nu fusese așa. Scena se repeta încontinuu în mintea lui. Dacă nu avea grijă, urma să aibă coșmaruri.

Începu să meargă pe culoar, iar Cassandra se ținu după el.

Își atinse tâmpla.

– O rană superficială la cap. Capul tare. Cred că glonțul a ricoșat. Dar a sângerat îngrozitor.

Alte domnișoare educate ar fi leșinat la auzul acestor cuvinte.

– Așa se întâmplă cu rănile la cap, spuse ea. Sunteți doi idioți.

– Asta a spus și Olympia.

– Nu-mi pot da seama dacă a scăpat la limită sau a sărit din lac în puț.

– Chiar te pricepi să binedispui pe cineva.

– Nu-mi pasă de dispoziția ta, răspunse ea. Ai fost la un pas să-l omori pe cel mai bun prieten al fratelui meu. E la fel de mizerabil ca tine, dar, în mod inexplicabil, Alice este foarte atașată de el. În câteva ore de la momentul acela inutil, aproape ai omorât trei oameni și

doi cai. Trăsura mea e distrusă, iar tatăl meu nu va fi niciodată de acord să o înlocuiască, pentru că urăște să o conduc. Acum își va dorit să se fi gândit să o distrugă el însuși. Din cauza ta va trebui să rămân aici cine știe cât timp, doar cu slujitoarea mea, care nu va fi considerată o însoțitoare corespunzătoare. Chiar și cu un însoțitor..., tăcu și inspiră adânc.

Cu coada ochiului, Ashmont urmări decolteul care se ridica și cobora ritmic. Nu era ușor să-l vadă. Mânecile enorme ale rochiei pe care o purta blocau priveliștea, deja acoperită de volanele și reverele largi. Poate că era puțin mai mare decât crezuse prima dată?

Era drăguță? Nu era sigur. Deși nu mai era la fel de amețit, încă i se părea că vede în ceață.

Nu fusese un copil frumos. Știa sigur. Își amintea foarte clar timpul petrecut la Camberley Place. Avea atâtea amintiri cu casa caldă și primitoare. Și cu debarcaderul, probabil locul lui preferat din lume.

– Să luăm lucrurile pe rând, spuse ea. Întâi Keeffe. Nu e vorba de mândrie masculină. Nu în totalitate. Trebuie să înțelegi.

– Nu. Nu înțeleg. E simplu.

– Nu e așa cum crezi.

– Nu cred nimic.

– E vorba de accidentul de la Newmarket, spuse ea. Au fost luni întregi. Timp în care i s-a spus că nu va mai merge niciodată.

Ashmont nu voia să audă asta. Nu era fericit și momentan nu se putea binedispune cu o băutură sau orice altceva. Avea lucruri de făcut. Trebuia să-și păstreze mintea limpede. Era doar începutul. Știa asta.

– Nu suportă ideea de a fi imobilizat, continuă ea. De aceea...

– Nu contează, o întrerupse Ashmont. Nu voi încerca să mă înțeleg cu el. Nu voi încerca să-l înțeleg. O să fiu un duce nenorocit care-i spune să facă ce i se cere.

– Prea bine, fă ce vrei, zise ea. Dar ar fi bine să funcționeze. Dacă își face rău...

– O să funcționeze.

Trebuia. Ashmont trebuia să-și îndrepte greșelile. Orice s-ar fi spus despre ducele de Ashmont, și se puteau scrie cărți, întotdeauna își plătea datoriile, cu generozitate. Întotdeauna.

– Dacă nu funcționează, o să te împușc, îi spuse ea. Nu va rezolva nimic, dar mă va face să mă simt mai bine.

Cassandra nu-i găsi nici pe medic, nici pe menajeră în sala de mese.

– Doctorul e la cafenea, domnișoară Pomfret, îi spuse o servitoare. Nu știu unde a plecat slujitoarea.

Cassandra îl găsi pe Greenslade în separeu, unde se afla alături de Humphrey Morris, al treilea fiu al antipaticei contese de Bartham, care părea speriat. Adică păru speriat după ce își ridică privirea și o zări pe Cassandra.

Pe măsură ce se apropia, acesta devenea din ce în ce mai alarmat. În general, cafenelele erau teritoriul bărbaților. De obicei Cassandra nu făcea altceva decât să observe asemenea locuri, pentru că bărbații deveneau isterici când femeile apăreau acolo, iar asta era enervant. Ca să nu mai vorbească despre faptul că era exact genul de lucru pe care bârfitorii îl foloseau pentru a-i denigra caracterul și reputația. Se îndoia că după ziua de astăzi mai avea vreo reputație. Dar trebuia să ia lucrurile pe rând.

– Ah, domnișoară Pomfret, spuse medicul. Vă rog să mă iertați că v-am făcut să mă căutați. Am căutat-o peste tot pe slujitoarea dumneavoastră. Se pare că domnul Morris a fost printre ultimii care au văzut-o.

Cassandra se uită la Morris, care se ridică brusc și făcu o plecăciune cu chipul înroșit.

– Nu știam cine e, spuse el. Nu am văzut... știți... accidentul, iar Ashmont mi-a spus să rămân pe aproape în caz că are nevoie de mine. Am ieșit în curte să văd dacă cineva știe ceva despre pistolul lui.

Fără îndoială, un pistol de duel. Probabil că Morris fusese secundul lui Ashmont în dimineața aceasta.

– Băieții cred că unul dintre cei de la Green Man l-a luat de unde Ashmont l-a pierdut și l-a dus înăuntru ca să-l păstreze. Și-a pierdut și pălăria, dar am găsit-o și i-am dus-o împreună cu tocul pentru pistol și cealaltă armă. Nu voiam să rămână pe pământul umed sau să fie călcată de o căruță. Tocmai când a venit trăsura mă gândeam să trimit pe cineva la Green Man, dar ne-am oprit cu toții să ne uităm.

Oamenii mereu făceau asta. Lumea se aduna în fața Oficiului Poștal din Londra pentru a vedea cum pleacă poșta de noapte. Exista mereu audiență pentru trăsurile care veneau și plecau de la White Horse Cellars din Piccadilly și de la alte hanuri din Londra. Uneori, era un spectacol la fel de bun ca o piesă de teatru. Chiar și

ei îi plăcea să vadă cum pleacă poșta de noapte. Orice birjar ar fi apreciat priceperea și talentul birjarului. Era unul dintre lucrurile pentru care îi fusese dor de Anglia.

– Am văzut-o pe fată ieșind în fugă din birou și fluturând biletul, spuse Morris, atrăgându-i atenția. Mai era doar un loc, dar l-a acceptat. S-a urcat și a plecat. Ultima dată când am văzut-o își pleca privirea și își ținea pălăria când au trecut pe sub boltă. Nu am știut că e a dumneavoastră până când Greenslade m-a întrebat dacă am văzut o femeie într-o rochie verde-cenușiu.

Cassandra îl privi îndelung în timp ce se gândea la ce-i spuse și ce însemna asta.

– Ați găsit pistolul? întrebă.

– Nu încă. Înghiți. Îmi pare rău pentru jocheul dumneavoastră, domnișoară Pomfret.

– Anunțați-mă când găsiți pistolul, zise ea. S-ar putea să am nevoie de el.

Între timp.

O mică doză de dominare ducală și o doză mare de „o îngrijorezi pe domnișoara Pomfret", au funcționat mai bine decât laudanumul administrat pentru a-l calma pe Keeffe. În scurt timp, o multitudine de servitori și voluntari l-au mutat într-unul din dormitoare. După ce toată lumea plecă, Ashmont, care nu-și cerea niciodată scuze, decât cu monezi și bancnote, îi ceru iertare.

Părând rușinat, Keeffe îi mulțumi.

– Nu o să mor, Alteța Voastră. Șarlatanul ăla m-a bandajat ca pe o mumie egipteană. M-ați putea arunca de pe cea mai înaltă clădire pe caldarâm și nu aș păți nimic. Singurul lucru care m-ar putea răni acum ar fi o lovitură de tun și nici asta nu cred că m-ar afecta prea tare. Dacă o grămadă de cai de curse nu m-au omorât, nu o vor face nici câteva coaste fracturate.

– Mă bucur să aud asta, spuse Ashmont.

Bărbatul nu arăta prea bine. Era tras la față și ochii căprui îi erau tulburi.

– Singurul lucru pentru care îmi fac griji este stăpâna mea și ce se va întâmpla cu ea.

Ashmont trase scaunul aproape de pat. În ciuda, sau poate datorită laudanumului Keeffe voia să vorbească. Trebuia să se odihnească, dar nu avea de gând să facă asta până nu spunea ce avea de spus.

Era datoria lui Ashmont să-l asculte. Încă nu-și revenise. Se trezise din beție, dar era încă amețit, confuz. Sentimente care apăreau și dispăreau; scene din trecut care se amestecau cu cele recente i se învârteau în minte.

Epuizat, Morris îi povestise despre o încăierare cu un tip pe nume Owsley în timpul unui discurs și despre regula pe care lordul deGriffith o făcuse în consecință pentru una dintre surorile mai mici ale domnișoarei Pomfret. Morris știa multe detalii pentru că mama lui nu era doar o bârfitoare, ci și o prietenă foarte bună a lui Lady deGriffith.

Keeffe cunoștea detalii mult mai intime decât Lady Bartham: domnișoara Pomfret își iubea foarte mult surorile, iar acest eveniment „o făcuse să sufere".

Mai află și altceva, menit să completeze bârfele lui Morris: bunicii ei se ocupaseră de creșterea sa. Bunicul ei îl găsise pe Keeffe, la doi an după accident, curățând grajduri în Blackwater și făcând tot felul de munci pentru a putea trăi.

– Au fost zile foarte grele, Alteța Voastră. Dar lordul m-a angajat pentru a avea grijă de nepoata sa. Ca un paznic, dar discret, spuse el. Și tutore... eu! Dar fetița avea un caracter puternic și era îngrijorat în privința ei. Știa cum am crescut și voia să o învăț cum să aibă grijă de ea. A avut încredere să-mi încredințeze propria nepoată când nimeni nu ar fi lăsat pe mâna mea nici măcar un cal. Știți, am avut ghinion.

Ashmont înțelegea. Cursele erau un loc plin de corupție, iar Keeffe, deși crescuse în cele mai întunecate locuri din Londra, era un om integru. Devenind faimos rapid și neașteptat, și-a câștigat mulți dușmani care abia așteptau să-l doboare.

– Iar eu eram un schilod, continuă jocheul. Ce puteam să mai fac? Dar Excelența Sa a văzut că sunt capabil. Și ea la fel. Nu m-a tratat ca pe un schilod. M-a ascultat și... e atât de îndemânatică cu caii, Alteța Voastră. Ați văzut cât de calmă și sigură a fost. Dacă nu s-ar fi rupt frâiele, am fi trecut ca gâsca prin apă.

– Am văzut, spuse Ashmont. Ai învățat-o bine.

– E ușor să faci asta când cineva vrea să învețe și e dispus să muncească din greu. Mi-aș dori să știu doar cum să o fac să treacă peste asta fără să sufere. E greu, Alteța Voastră. Nu e la fel de ușor ca pentru un bărbat. Femeile trebuie să aibă grijă de reputația lor, care e mai prețioasă decât aurul.

Ashmont știa totul despre reputația femeilor. Ar fi fost imposibil să nu știe având de-a face cu unchiul și tutorele său, lordul Frederick Beckingham și tatăl lui Blackwood, un tiran absolut. Cea mai ușoară soluție era să stea departe de femeile respectabile. Avea de unde alege dintre celelalte.

– S-a scris o carte de reguli pentru domnișoare, de o mie de pagini, spuse Keeffe. Iar ea le încalcă. Multă lume îi vrea răul. Vor transforma ceea ce s-a întâmplat astăzi într-o grozăvie pe care nici unul dintre noi n-o va recunoaște. Și ce poate să facă? Să fugă înapoi la lordul și Lady Chesterfield? Să-și lase familia să înfrunte batjocura și insultele? Și e mai rău să afle ce se întâmplă pe la spatele lor, decât să li se spună în față. Keeffe dădu din cap. Mă îngrijorează asta. Nu știu cum să repar lucrurile.

Era un singur lucru de făcut. Ashmont nu voia să se gândească la asta, dar din onoare trebuia s-o facă.

– Tu ai grijă de tine, îi spuse lui Keeffe. Ai mai făcut asta o dată. Prin comparație, e o nimica toată. Lasă restul în seama mea.

Pe chipul bronzat și perspicace al bărbatului apăru un zâmbet.

– Știu la ce te gândești, spuse Ashmont.

Ducele de Ashmont nu îndrepta lucrurile. Nu făcea altceva decât să le distrugă. Toată lumea credea asta și nu se înșela.

Keeffe chicoti și se strâmbă de durere.

– Cu tot respectul, Alteța Voastră, sunt sigur că nu știți.

Cassandra se întoarse în sala de mese, ceru instrumente de scris și îi trimise o scrisoare doamnei Nisbett în care îi detalia ce se întâmplase. Femeia avea să audă o variantă denaturată a poveștii, dacă nu o făcuse deja, iar Cassandra nu voia să se îngrijoreze. Avea să se afle și la Londra, dar, cu puțin noroc, familia sa nu avea să audă până ziua următoare.

Până a doua zi, reputația ei avea să fie distrusă.

– Fiecare lucru la timpul lui, își spuse.

Nu le scrise părinților ei. Încă spera să salveze situația sau să minimizeze daunele și nu voia să-i supere mai mult decât era nevoie.

*

Simți nevoia de o băutură tare. Își comandă ceai.

Un servitor îl aduse mai repede decât se aștepta, având în vedere cât de aglomerat era hanul. Poate era efectul ducilor rușinoși?

Când plecă din cafenea mai devreme, un grup de călători ocupă toate mesele, în afară de cea la care se afla Humphrey Morris. Era locul ducilor. De câte ori vreunul dintre ei era în zonă, masa aceea era interzisă celorlalți clienți.

Cei trei duci erau considerați zei aici. Nu conta ce distrugeau Ripley, Blackwood sau Ashmont. Nu conta ce atrocități comiteau. Erau duci. Aruncau cu bani în stânga și în dreapta. Banii erau calea lor de scăpare pentru orice comportament nepotrivit.

Ridică din umeri. Așa mergea lumea... oare ea nu profitase de asta? Ashmont nu trebuia să ridice nici un deget pentru a obține ce voia, fără discuții, întârziere sau orice alt obstacol pe care ea l-ar fi avut de înfruntat dacă nu ar fi fost el.

Keeffe fusese transportat la White Lion cu grijă și în mult mai puțin timp decât i-ar fi luat ei. Toată lumea de la han se grăbise să-i ajute. Alți clienți renunțaseră la camere lor pentru că Ashmont le ceruse asta. Era ca o baghetă magică.

Ușa se deschise brusc.

Zeii nu băteau la ușă, nu?

Și îl văzu acolo, cu părul blond-auriu, ochii albaștri precum cerul, plin de vânătăi, murdar, în toată gloria întunecată, precum un Apollo beat, căzut din calească. Frumos, divin și fără speranță.

Era o risipă tragică de frumusețe, rang și orice altceva.

Cândva...

„Îmi aduc aminte de tine acum, îi zise Ashmont. Camberley Place. De tine, de Lady Alice și celelalte fetițe. Și de verișori."

Da, o mulțime de verișori Pomfret și Ancaster, alături de prietenii lor. Ea fusese doar o fetiță printre multe altele, în timp ce, pentru ea, el fusese soarele, luna și stelele.

Își aducea aminte foarte clar, amintirile ieșeau la suprafață din străfundul minții, unde le ascunsese cu mulți ani în urmă. Toate i se învălmășeau în minte, până la ultima, în seara aceea când i-a arătat constelațiile, înainte ca băieții să plece la școală. Următoarea dată, cu un an mai târziu, reușise să-l vadă la lumina zilei. Apăruse, în mod miraculos, într-unul din cele mai negre momente din viața ei,

ieșind în evidență în grupul de băieți, atât de diferit de restul. Era o creatură minunată, cea mai frumoasă pe care o văzuse: cu bucle fine de păr auriu și cei mai albaștri ochi din lume... și fața lui, perfectă. Ca a unui înger.

Îngerul acesta era de partea ei și îi adusese și pe Blackwood și Ripley cu el. Chiar se luptase și cu un monstru, iar în ochii ei de copil asta îl făcea un înger războinic care se lupta alături de ea împotriva răului din lume. După atâția ani, deși dovezile indicau contrariul, crescuse crezând că era... ce? Sir Galahad? Prințul din povești?

Da. Credea că va face lucruri măreațe.

Într-un final încetase să mai creadă. În timp ajunsese să-și dea seama că ființa celestă pe care ea o adorase exista doar în imaginația ei. Nu devenise niciodată ceea ce ea își dorise.

Cassandra știa cum să repare anumite lucruri. Știa cum să-i ajute pe cei a căror viață era grea sau nedreaptă. Dar ducele de Ashmont era prea departe pe drumul pierzaniei și al desfrânării ca să mai poată fi adus înapoi. Era nevoie de prea multă muncă pentru a-l ajuta să redevină o ființă măcar pe jumătate acceptabilă. Era chiar dincolo de imaginația ei. Poate un înger sau un sfânt l-ar fi putut ajuta. Dar ea nu era nici unul, nici altul.

Nu mai exista speranță și nici ajutor pentru el, iar Cassandra Pomfret de acum avea lucruri și persoane mai importante de care să se ocupe. Acum nu putea decât să se folosească de el.

Ashmont intră în cameră și închise ușa.

– Am o idee, spuse el. Mărită-te cu mine.

Capitolul 3

Ashmont se feri. Ceainicul se izbi de ușă, împrăștiindu-se într-o multitudine de cioburi alb-albastre.

Deși se pregătise pentru duel bând coniac și apă minerală, reflexele sale nu erau amorțite. Văzu semnele și știa mult prea bine cum să se ferească. Măcar Cassandra nu avea un pistol la îndemână.

Ashmont se uită la cioburile și balta de ceai de la picioarele sale.

– Știu că e neașteptat, dar...

– Mireasa ta a fugit acum cinci zile, spuse ea. Ți-ai pierdut mințile?

– E adevărat. A făcut asta. Și dacă ai vrea să...

– E clar că nu ești îndrăgostit.

– Uite care e situația. Din ce am auzit, ai nevoie de un soț. Eu aveam de gând să mă însor. Nu a mers prea bine, dar...

– Nu a mers bine! A fugit. Ți se pare că nu sunt la fel de inteligentă ca Lady Olympia? Oricum nu ar fi fost nevoie să fii prea inteligent ca să recunoști o afacere proastă... și dacă „afacere proastă" nu e eufemismul anului, nu știu ce ar putea fi.

Ashmont nu era obișnuit să dea explicații. Nu era sigur că știe cum să facă asta. Era ceva ce făceau ceilalți. Singura lui explicație erau monezile. Bancnotele. Uneori farmecul. Darul de a convinge. Dar nu avea timp să o convingă.

O nenorocire care se agrava din ce în ce mai repede. Din orice parte ar fi privit situația, consecințele evenimentelor din dimineața aceasta aveau să fie... foarte grave. Nu avea o reputație prea bună. Făcuse lucruri rele. Multe lucruri, care nu erau cinstite sau morale. Dar era bărbat și era duce, iar singurele consecințe pe care le suferise îi afectaseră doar averea.

Cassandra nu era nici bărbat, nici duce și călcase prea mulți oameni pe coadă. Deranjase prea mulți oameni.

„Multă lume îi vrea răul", îi spusese Keeffe.

La fel ca Ashmont, ignora bârfele și gurile rele. Dar o fată ca ea nu putea ignora probleme pe care avea să le provoace familiei.

Ashmont nu avea familie. Credea că urma să aibă una, alături de soția lui. Dar asta nu se întâmplase. Se păcălise singur. Ha, ha.

Îi avea pe Ripley, Blackwood și pe unchiul său lingușitor și băgăcios. Lingușitor. Asta era. Trebuia să se comporte ca unchiul Fred.

– Ce-ar fi să cerem alt ceainic, spuse el. Sau și mai bine, niște coniac cu apă minerală. Și să discutăm ca oamenii raționali.

– Tu nu ai putea să fii rațional nici dacă ai fi pe moarte. Vreau să-l văd pe Keeffe.

– Ar fi mai bine să nu. Doarme. Într-un pat, într-un dormitor.

Cassandra miji ochii.

– Am spus cuvintele magice, îi zise el. Nu a trebuit să-i spun decât: „O îngrijorezi pe domnișoara Pomfret". S-a liniștit imediat. Am vorbit despre cai, curse și lucruri de felul acesta. Greenslade a venit să se uite la el. Keeffe are febră, dar mintea îi e limpede. Acum a adormit. Greenslade a trimis o infirmieră să aibă grijă de el. Totul e în regulă.

– Pot să am singură grijă de rândașul meu. Știu cum să-l îngrijesc. Habar nu ai câți bolnavi a trebuit să îngrijesc.

– Keeffe știe și mi-a spus foarte clar să nu te las să ai grijă de el. A spus că ai destule lucruri pe cap. Dacă aș fi în locul tău...

– Da. Exact ce aveam nevoie. Sfaturi de la tine.

Cassandra se duse la fereastra care dădea spre curte și îi întoarse spatele. Dădu din cap și unul din acele de păr căzu și se opri în dantela decolteului adânc al rochiei. Cerul înnorat se întunecase, dar chiar și în lumina difuză din salon reuși să vadă bucăți întunecate de crenguțe și iarbă în părul ei.

Dacă ar fi încercat să le ia, probabil i s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor. Nu avea nici o îndoială în legătură cu asta.

– Nu știi, spuse ea. Pur și simplu, nu știi.

Dar acum știa câteva lucruri. Bărbatul pe care îl rănise nu era doar un fost campion de curse, Keeffe era paznicul și tutorele ei, probabil mai important decât orice alt membru al familiei. Poate doar cu excepția surorii care îi făcea lui Morris inima să tresară.

Ashmont știa că dacă nu făcea ceva, frații ei s-ar fi întrecut să-l împuște într-un duel. Nu voia să se lupte cu frații ei care nu-i făcuseră rău niciodată. Nu voia să le provoace necazuri membrilor

familiei ei. Era un nenorocit. Știa asta. Dar chiar și el avea limite. Puține, dar le avea.

În dimineața aceasta fusese foarte aproape de a-l omorî pe Ripley, două femei și unul dintre cei mai importanți jochei ai Angliei. Nici acum nu se știa sigur dacă Keeffe avea să supraviețuiască.

Făcuse toate astea cu același pistol.

Nu murise nimeni încă, dar consecințele se adunau și se rostogoleau ca o avalanșă în Alpi.

– Spune-mi că ai o idee mai bună, spuse el. Te ascult.

Ea tăcu pentru câteva minute.

– Aud cum te gândești, zise el. Nu-ți vine nici o idee, nu-i așa? Deci uite care e ideea mea...

– Ideile tale fac oamenii să țipe și lucrurile să explodeze. Se întoarse spre el. Știi, eram acolo în noaptea aceea când tu și prietenii tăi ați adus pe furiș capra la Almack's.

– Erai acolo? Serios?

De aproape, văzu eșarfa pe care o purta sub gulerul de mătase. Probabil se desfăcuse și o legase în grabă căci era strâmbă. Gulerul era șifonat, iar materialul dantelat era murdar. Unul dintre dinții cataramei făcuse o gaură în centura de mătase, fundă, eșarfă sau ce era. Simți nevoia să facă ceva... nu știa dacă avea să îndrepte lucrurile sau să le agraveze. Dar știa sigur că asta îi distrăgea atenția.

– Era primul meu sezon londonez și primul meu bal la Almack's, spuse ea. Auzisem povești. După ce am văzut cu ochii mei haosul pe care l-ai creat, nu le-am mai considerat exagerări. Când vine vorba de tine și complicii tăi, ziarele nu exagerează. Nu au cum. Nu au cum să inventeze ceva mai scandalos decât realitatea.

– Tocmai de aceea asta va funcționa. Eu sunt scandalos. Tu ești scandaloasă.

Cassandra se uită la el.

– Eu? Sunt ca tine? Nu ai încă douăzeci și nouă de ani. Ai avut parte de toate avantajele: putere, statut, bani, frumusețe, ca să nu mai spunem că ești bărbat. Ce ai făcut cu toate acestea? Ce ai realizat, în afară de risipă și ravagii? Nu a trebuit decât să-ți ies în cale fără să vreau, iar acum toate persoanele la care țin sunt în pericol, iar bărbatul care m-a ajutat să rămân întreagă la minte e posibil să moară.

Trecu pe lângă el, deschise ușa și ieși furioasă, trântind-o în urma ei.

Ashmont cugetă pentru o clipă: să insiste sau să o lase să se liniștească?

Așteptase prea mult în urmă cu cinci zile și pierduse un viitor promițător.

Se duse după ea.

Simțindu-se încolțită, Cassandra merse de-a lungul coridorului. Aerul era sufocant, iar norii prevesteau o furtună. O trăsură plecă din curte, iar praful se ridică. Totuși, ieși. Nu mai era într-o cameră minusculă cu ducele de Ashmont. Acum putea să respire. Să gândească.

Almack's. De ce a trebuit să aducă aminte de asta? De parcă el și-ar fi amintit de ea. Nu-și adusese aminte de ea când stătuse în fața lui, arătând extraordinar în rochia ei din satin cu dungi albastre, dornică să danseze.

Iar el...

Nu-și aducea aminte cu ce era îmbrăcat. Fusese fermecată. Ea și Alice aveau optsprezece ani, plecaseră la studii pe continent și călătoriseră mai bine de trei ani și erau mai sofisticate decât oricare dintre celelalte debutante. Cu toate acestea, în fața lui, pe Cassandra o luase amețeala.

Îl văzuse venind să o felicite pe mătușa sa, Julia, ca pe un zeu impresionant. Cassandra stătea lângă ea. Își amintea perfect vocea mătușii ei.

– Ashmont, sunt sigură că îți aduci aminte de nepoata mea, Cassandra Pomfret.

Iar el, deși evident nu deosebea între Cassandra și Adam, afișase cel mai frumos și fermecător zâmbet cu care ar fi cucerit nu numai orice adolescentă, ci și lumea și spusese:

– Cum aș putea să uit? Încântat, domnișoară Pomfret.

Făcuse o plecăciune grațioasă, schimbase câteva cuvinte cu mătușa sa și apoi dispăruse în mulțime. Cassandra rămăsese atât de amețită încât îi luase ceva timp să simtă dezamăgirea.

După câteva minute, femeile începuseră să țipe. Când se întorsese spre sursa zgomotului, o văzuse pe Lady Thurlow nemișcată, țipând, în timp ce o capră mușca din trandafirul de satin de pe marginea rochiei sale.

La balcon, orchestra se oprise și cei trei duci se tăvăleau de râs.

Era un haos. Invitații încercau să încolțească animalul. Femeile fugeau din sala de bal. Lady Jersey și alte două binefăcătoare traversau sala de bal. Mătușa Julia dădea din cap. Alice și Cassandra se uitau una la alta.

– Se pare că nu s-au maturizat cât am fost plecate, spusese Alice.

– Absolut deloc.

Dar la ce se aștepta Cassandra după toate poveștile pe care le auzise? Oare i se păruse cuiva că s-ar putea maturiza?

– Cred că au adus-o cu un plan, spusese Alice.

Era metoda prin care băieții ajutau fetele să se furișeze în camerele lor de la facultate. Înainte să devină duci, cei trei fuseseră faimoși la Eton, iar apoi la Oxford. Acum și la Londra.

– Ar fi trebuit să știu, spusese Cassandra.

– Voiai să dansezi cu el.

Cassandra nu putea nega asta în fața celei mai bune prietene ale sale, care știa totul.

– Un singur dans, Alice.

Doar unul. Adora să danseze. Bărbații nu o invitau des. Nu era o companie prea plăcută. Întotdeauna, de când era copil, spunea ce avea pe limbă. Nu era o calitate de dorit la un copil sau o debutantă. Dar el, care era îndrăzneț, nechibzuit și căruia nu-i păsa de opiniile celorlalți, nu s-ar fi temut de ea.

– Niciodată nu le invită pe fetele respectabile. Ripley spune că e prea complicat.

– Complicat! E doar un dans!

– Pentru ei e prea mult. Nu ești o curtezană sau o văduvă. Ei doar asta caută. Nu ai văzut că nici unul dintre ei nu m-a invitat nici pe mine?

Nu era corect. Ea și Alice erau interesante.

– E o prostie.

– Așa e cel mai bine. Nu există final fericit cu cei trei.

– Are totul: frumusețe, avere, statut. Ce e în neregulă cu el?

– În primul rând, e beat. În al doilea rând, e un idiot. Trebuie să recunosc că e un idiot superb.

– Da, superb. Vai, Alice, zâmbetul lui...

– Ar putea să distrugă lumea.

Pufniseră în râs, iar Cassandra își promisese să nu mai spere că se va schimba.

Băiatul obraznic de altădată devenise bărbatul turbulent despre care auzise atâtea povești sălbatice. Cu toate acestea, mai durase încă doi ani în care auzise despre incidentele provocate de Ashmont ca să-și bage mințile în cap.

Astăzi devenise parte dintr-unul și ea avea să plătească pentru asta. Ea și familia ei.

„Comportamentul tău se răsfrânge... asupra noastră."

Plecase din Londra fără însoțitor și escortă. Lumea va spune că și-a căutat-o cu lumânarea. Vor spune că tatăl ei, unul dintre cei mai importanți membri ai parlamentului, responsabil pentru legile țării, nu era în stare să-și controleze propria fiică.

Deja își imagina titlurile de scandal: chipul lordului deGriffith suprapus cu al unui taur cu belciug și Cassandra călărindu-l, tatăl ei trăgând la căruță și Cassandra biciuindu-l.

Și acesta avea să fie doar începutul umilinței familiei ei. În câteva zile, întâlnirea întâmplătoare cu ducele de Ashmont avea să devină una ilicită. Poate chiar o orgie. Vor spune că se tăvălise cu el la beție.

Simți că fața îi ia foc.

„Mărită-te cu mine."

Nu ar fi dus decât la suferință și nefericire. Suferință pe care Ashmont i-o provocase deja. Dacă febra lui Keeffe se înrăutățea și nu supraviețuia...

– Domnișoară Pomfret.

Vocea joasă părea să promită lumea. La fel și chipul. Atât de frumos la exterior. Și așa puțină valoare la interior.

Cassandra nu se opri.

– Du-te naiba!

– Îmi dau seama că ești epuizată...

– Epuizată? Se opri și se întoarse cu fața la el. În beția dumitale nechibzuită ai rănit, posibil fatal, un angajat loial. Ai speriat o alta atât de tare încât a dispărut cu prima trăsură în care a găsit loc. Ai provocat una din exploziile dumitale în care, de data aceasta, nevinovații sunt membri ai familiei mele. Deci, da, sunt o femei extenuată, pentru că nu am nici un motiv să fiu încântată.

Pe măsură ce vorbea, se apropie de el până când nasurile aproape li se atinseră.

– Îmi cer iertare, dragă duce, pentru reacția mea, îl împunse cu un deget în piept, dorindu-și să fie țeava unui pistol, exagerată, îl

împunse mai tare, la niște chestiuni atât de banale. Îl împunse tare o ultimă dată. Stai departe de mine.

Se întoarse și continuă să meargă furioasă pe culoar.

Realiză că oamenii ieșeau din han ca să privească. Nu-i păsa. Oricum ziua avea să se înrăutățească. Cum altfel?

– Domnișoară Pomfret, aș vrea să-mi acorzi un minut. Doar un minut.

Cassandra nu se opri.

– Vrei să te oprești?

Încercă să o prindă de braț. Deși nu era nouă, rochia ei era franțuzească, la modă și cu niște mâneci enorme. Își înfipse mâna în pliurile materialului și strânse umflătura care susținea structura asemănătoare unui balon.

Cassandra se întoarse, acționând instinctiv. De data aceasta, nu-l împunse în piept, îl împinse, așa cum învățase de la Keeffe, ținându-și echilibrul încât să aibă suficientă forță.

Culoarul era îngust, balustrada joasă, iar ducele fu împins spre ea. Dădu drumul mânecii rochiei și încercă să prindă balustrada, dar nu reuși să facă asta suficient de repede și căzu peste ea, mai ușor decât se așteptase Cassandra.

În ultima clipă, Ashmont reuși să se apuce de stâlp. Rămase acolo câteva clipe, cu genunchii peste balustradă și o mână pe stâlp.

Dacă nu ar fi fost în formă, ar fi ajuns deja pe caldarâmul de dedesubt.

Dar boxa, practica scrimă și călărea. Mergea des pe distanțe mari. Îi plăcea să-și testeze puterile. Îi plăcea să se lupte. Și, deși în anumite privințe era comod, în altele era poate prea activ.

Dar nu dormise în noaptea de dinaintea duelului, băuse mai mult coniac decât trebuia. Mâncase, dar nu prea mult, stomacul nepermițându-i asta. Cu alte cuvinte, nu era în cea mai bună formă.

Rămase acolo pentru puțin timp, în timp ce oamenii se adunară dedesubt ca să se uite la el și în timp ce pașii domnișoarei Pomfret se îndepărtau. Era clar că nu avea de gând să-l ajute. Zgomotul pașilor se opri, se trânti o ușă și se auzi un zăvor.

Prea bine. Deci nu era un înger păzitor. Cel puțin nu pentru el.

Vru să râdă, dar trebuia să respire ca să-și mențină echilibrul și să se ridice înapoi pe culoar. Reuși să facă asta din două încercări,

în timp ce mulțimea de oameni creștea. Câteva voci masculine îl încurajau, în timp ce alții îl batjocoreau.

Când reuși să se ridice își șterse mâinile și făcu o plecăciune. Spectatorii râseră și aplaudară.

– Să te căsătorești cu ea? întrebă Morris, făcând ochii cât cepele. Ai tras cu pistolul prea aproape de cap, cumva? Ești surd? Ți-a intrat fum în ochi?

Ashmont se întoarse la cafenea pentru a-și aduna puterile înainte să discute din nou cu domnișoara Pomfret. Nici nu se așeză bine, când un servitor veni să-i ia comanda. După ce acesta plecă, intră un grup de călători și o parte din trântorii din curte, inclusiv Morris.

Pe Ashmont nu-l deranjau nici zarva, nici pălăvrăgeala lui Morris. Într-adevăr, simțea lipsa înțelepciunii lui Blackwood și Ripley. Dar în acel moment nu avea nevoie de asta, ci de cât mai multe informații, iar Morris era o adevărată enciclopedie de bârfe despre înalta societate. În privința aceasta semăna cu mama sa. Din fericire, era singurul lucru la care se asemănau.

– Ți se pare că sunt genul care s-ar însura cu o domnișoară banală? întrebă el.

Oare Ripley se căsătorise cu cineva de genul acesta? Sau Blackwood? Nicidecum.

– Există banal și există fete care te împing peste balustradă, spuse Morris. Eram convins că o să te văd la picioarele mele, cu creierii împrăștiați prin curte.

Ashmont ridică din umeri.

– Am trecut prin lucruri mai rele.

Morris se așeză și se uită la el.

– Nu înțeleg de ce îți faci atâtea griji, spuse Ashmont. O placi pe sora ei. N-ai nici o șansă să te apropii de ea dacă domnișoara Pomfret nu se căsătorește. Având în vedere cât de frică le e tuturor de ea, crezi că asta se va întâmpla curând? Dacă aș fi în locul tău, m-aș încuraja. Aș spune: „Nenorocit norocos ce ești, Ashmont! Mireasa ta fuge și în mai puțin de o săptămână alta, mai bună decât ea, aproape îți pică din cer".

– Nu, nu, nu, nu. Morris dădu din cap la fiecare negație. Nu vreau să trezesc amintiri neplăcute, dar..., își ridică lingura. Lady

Olympia. Cu cealaltă ridică cuțitul. Domnișoara Pomfret. Diferite ca ziua și noaptea.

Ashmont ridică furculița:

– Eu.

Morris se înroși.

Ashmont îl privi cu amuzament. Nu-și aducea aminte de ultima dată când el se înroșise.

– Dacă te-ai fi lovit la cap, aș fi zis că ai o contuzie, spuse Morris. S-a mai întâmplat și altceva cât nu am fost aici? Poate doctorul ți-a făcut vreo gaură în craniu?

– Îmi place o fată plină de viață, spuse Ashmont. Dacă avusese vreo îndoială în a se căsători cu o domnișoară despre care nu știa mai nimic și despre care uitase până acum, atenția ei lipsită de tandrețe o risipise complet. A fost aruncată din trăsură, continuă el. A stat acolo să se vaite, să geamă, așteptând ajutor? Nu. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se ridice și să mă lovească cu pălăria. Apoi am rămas la pământ, încercând să-mi revin, doar un minut sau două, ca să nu vomit. A aruncat o găleată de apă peste mine, m-a pus să fac tot felul de lucruri, să merg o leghe jumate cu ea, în timp ce își făcea griji pentru rândașul ei. I-am cerut să se căsătorească cu mine și a aruncat cu un ceainic după mine.

Morris închise ochii.

– Da. Fermecător.

– Apoi am făcut un gest nebunesc și am încercat să o iau de mână, iar ea m-a aruncat peste balustradă și m-a lăsat acolo.

Ashmont râse când își aduse aminte. Domnișoara Pomfret era în stare de orice, dar nu să fugă.

Ashmont făcuse o greșeală. Ar fi trebuit să știe mai bine. Ar fi știut mai bine dacă nu ar fi avut o noapte grea și duelul de dimineață. Amintirile încă îi provocau greață.

Se gândi la altceva.

– Îți aduci aminte că m-ai întrebat dacă nu o cunosc? spuse el. O cunoșteam, dar a trecut mult timp. Eram încă la școală. S-a întâmplat în timpul vacanței de vară.

Disperarea de pe chipul lui Morris se transformă în curiozitate. Realiză că era pe cale să audă o nouă poveste, una pe care să o adauge la biblioteca din mintea lui.

– Știu că acolo v-ați cunoscut tu, Blackwood și Ripley, zise Morris. La Eton.

Cei trei fii de duci s-au împrietenit imediat. Avea multe lucruri în comun.

– Asta s-a întâmplat la începutul toamnei, cu puțin timp înainte să ne întoarcem la școală, spuse Ashmont. Camberley Place. Aveam paisprezece ani.

Morris puse tacâmurile jos și se rezemă ca să asculte povestea.

Ashmont își aducea aminte foarte clar, așa cum își amintea tot timpul petrecut în casa unchiului lui Ripley din Surrey. Pentru că nu avea neapărat o casă la care să se întoarcă, era încântat să fie invitat încă o dată să-și petreacă vacanța acolo.

Pe atunci era contele de Selston, Ripley era contele de Kilham, iar Blackwood era marchizul de Roosmore. Odată cu moștenirea ducatelor, aceste titluri inferioare rămăseseră în urmă. Ashmont fusese primul care devenise duce, urmat de Blackwood și apoi de Ripley, în timp ce erau încă la școală.

Spre sfârșitul vizitei sale, Lady Charles organizase o petrecere pentru tineri și prietenii acestora. În mare parte băieții își vedeau de treaba lor și fetele de a lor. Dar la un moment dat, el și cei doi prieteni ai săi auziseră râsete din zona organizată pentru ștafeta fetelor.

Curioși, cei trei se apropiaseră și descoperiseră că Godfrey Wills și prietenii lui lingușitori tachinau o fetiță roșcată. Figura de elf i se părea familiară, dar nu-și dădea seama de unde.

– Nu poți să mergi mai repede, insectă bâț? țipase Wills. Și apoi: Mai repede, mai repede, pistruiato!

Fetița era slabă, nu era foarte frumoasă, dar din ce vedea Ashmont nici nu avea prea mulți pistrui. Dar acoliții lui Wills o batjocoreau țipând: „Fugi, pistruiato, fugi!" și alte lucruri de felul acesta, apoi râdeau încântați de cât de deștepți erau.

– Bătăuș nenorocit, zisese Ashmont. Aș vrea să-i dau eu un bâț peste ceafă.

– N-o cunoști pe Cassandra Pomfret, spusese Ripley. Așteaptă.

Așteptaseră.

Chiar și după cursă, Wills nu încetase să o tachineze. Se ținea după ea ca o insectă, în timp ce prietenii lui îl încurajau.

Nu era corect să se ia de o fetiță, iar Ashmont ardea de nerăbdare să-i facă felul, când, în sfârșit, Cassandra ajunsese într-un loc în care mulțimea era mai mare. Se oprise brusc și se întorsese spre Wills. Acesta zâmbise, așteptând ca ea să-l implore să se oprească, așa cum o făceau ceilalți copii pe care îi chinuia.

Își pusese mâinile sub bărbie, cu palmele în jos, fluturase din sprâncene și spusese tare, cu o voce ascuțită:

– Vai, Godfrey, te ții mereu după mine. Știu că mă iubești și îmi pare rău. Dar nu simt același lucru.

Fusese atât de neașteptat și atât de potrivit încât Ashmont chiuise de bucurie. După câteva clipe, și mulțimea făcuse același lucru.

Wills se înroșise.

Iar Ashmont nu se putuse abține.

– Vai, Godfrey, strigase el, pe un ton ascuțit, ca al unei fete. Săracul Godfrey este în-dră-gos-tit.

Toți băieții și toate fetele începuseră să râdă.

Ripley venise lângă Ashmont, îi pusese mâna pe umăr și se prefăcuse trist.

– Nu te vrea, Wills. Cât de tragic!

– Dragoste neîmpărtășită. Aș putea să plâng pentru tine, Wills, spusese Blackwood.

Acum Wills devenise ținta, chiar și prietenii lui râdeau de el. Se înroșise ca racul.

– Terminați!

– Poate ai putea să te pui în genunchi și să o implori să te iubească, spusese Ripley.

– Da, fă asta, adăugase Ashmont. În genunchi, Wills, și cere-i iertare domnișoarei.

În momentul acela Wills îi spusese lui Ashmont să se pună în genunchi și să facă ceva inacceptabil, mai ales de față cu domnișoarele.

Ashmont își amintea ce fericire simțise atunci. Așteptase și își primise recompensa.

– Da? Vrei să încerci să mă obligi?

Ce luptă incredibilă avusese loc! Wills, mult mai mare decât el, crezuse că îl va doborî ușor pe lordul Selston, dar Ashmont era încă în creștere.

Reveni la realitate și se uită în ochii nedumeriți ai lui Morris. Își atinse ochiul vânăt.

*

– Wills mi-a învinețit ochiul în ziua aceea, dar nu se compară cu ce i-am făcut eu lui. Nu-mi aduc aminte ultima dată când m-am distrat atât de tare. A meritat bătaia cu biciul pe care am luat-o după aceea de la unchiul Fred.

Urmă o clipă de liniște.

– Ashmont, face bărbații să plângă, zise Morris. Bărbați în toată firea. Am văzut asta cu ochii mei.

– Nu-ți face griji pentru mine, prietene spuse Ashmont. Pot să am grijă de mine și singur.

Chiar atunci începu furtuna. Norii de dimensiunea elefanților căpătaseră culoarea abanosului și începură să se reverse în șuvoaie care întunecau lumea de afară și, până când se aprinseră felinarele, și pe cea dinăuntru. Curtea se goli.

Pentru o vreme cei doi bărbați se uitară la ploaia care cădea pe caldarâm și stropea ferestrele. Din colțul ochiului, Ashmont văzu o licărire de lumină. Tunetul se auzi imediat. Foarte slab, auzea caii nechezând și câinii lătrând speriați.

Își aminti de bădăranul care venise cu câteva zile în urmă în aceeași curte și îl acuzase pe Ripley că îi furase câinele. Mai spusese și alte lucruri, iar Ashmont se văzuse nevoit să-l învețe o lecție.

Ochiul vânăt apăruse după aceea, dar Ashmont nu-și aducea aminte cum. Băuse. Căzuse pe scări.

Se încruntă.

– Sper că ai îndoieli, spuse Morris.

Ashmont își atinse din nou vânătaia din colțul ochiului. Arătând în halul acela, nu putea să impresioneze vreo domnișoară. Își mirosi haina. Duhnea, așa cum îi spusese și ea.

– Am nevoie de o baie și de haine curate, zise el. Nu pot să curtez pe nimeni arătând așa.

Morris își dădu ochii peste cap.

– Nu mi-am adus haine, spuse Ashmont. Credeam că o să fiu la Londra până acum.

– Poți să ajungi la Londra într-o oră sau mai puțin, după ce se oprește ploaia. Chiar îți recomand să faci asta.

– Nu pare să se oprească prea curând. Ar fi mai bine să-mi iau o cameră și repede. Nimeni nu va pleca de aici ceva timp.

Poate doar poșta și transportul expres.

Un servitor intră grăbit.

– Mă iertați, Alteța Voastră, spuse el, dar domnișoara a plecat după domnul Greenslade.

– Pe furtună?

– Nu a vrut să trimită pe altcineva pe vremea asta. Rândașului ei i-a crescut temperatura. Stăpânul și stăpâna mea au încercat, dar nu au reușit să o oprească. Mi-au spus să vin să vă anunț.

Când Ashmont o prinse din urmă, la cabinetul lui Greenslade, domnișoara Pomfret era udă fleașcă. Fusese suficient de înțeleaptă să-și ia o umbrelă, dar în bătaia vântului nu-i fusese de prea mult ajutor. Fustele rochiei i se lipiseră de jupe, iar mânecile bufante se turtiseră de tot. Era clar că se udase până la piele, iar hainele cântăreau mai mult decât în mod normal.

Începură să discute, dar Cassandra era mult prea obosită ca să se lupte cu ei. La insistențele lor au plecat spre han în trăsura acoperită a lui Greenslade.

Ashmont a cerut să se facă focul într-una din cele mai bune camere și a încercat să o convingă să se usuce acolo, dar Cassandra nu a fost de acord.

– Dacă moare, vreau să fiu acolo, spuse ea. Dacă trăiește, vreau să fiu acolo. Vreau să fiu lângă el orice s-ar întâmpla. Trebuie. Greenslade pare să se priceapă la oase, dar eu am mult mai multă experiență cu febra. Și mai important decât atât, îl cunosc pe Keeffe.

Se dusese după doctor pentru că își dăduse seama că pacientul probabil sângera, iar asta era ceva de care trebuia să se ocupe cineva experimentat.

– Cu lipitorile mă descurc, spuse ea. Dar aici nu e vorba de lipitori.

Îl lăsase pe Greenslade să ia niște sânge și îi dăduse voie să plece. Rămase în camera lui Keeffe, având grijă de el și cerând din când în când câte ceva.

În timp ce Cassandra îi sâcâia pe medic și pe servitorii de la han, Ashmont trimise două mesaje rapide la Londra, unul pentru valetul său și unul către lordul Frederick Beckingham.

Unchiul Fred era un ghimpe în coaste, iar Ashmont avea să discute în curând cu el. Era depășit de situație, Morris nu era de ajutor, iar persoanele la care apela de obicei nu erau disponibile. Ripley

se bucura de fericita căsnicie furată, iar Blackwood nu vorbea cu Ashmont. Lordul Frederick era un vechi curtean viclean.

E adevărat că era posibil să nu-l mai intereseze soarta nepotului său, iar Ashmont ar fi fost nevoit să se descurce singur.

În orice caz, din cauza vremii îngrozitoare, avea de așteptat pentru un răspuns, dacă primea vreunul.

Dar furtuna nu avea să dureze pentru totdeauna și mesagerul fusese plătit corespunzător pentru a îndura potopul. În cel mai rău caz, Sommers, valetul avea să vină cu un rând de haine și tot ce mai era nevoie pentru ca Ashmont să fie prezentabil.

În minte îi apăru imaginea domnișoarei Pomfret, udă până la piele. Imediat ce furtuna se mai domoli puțin, trimise una din servitoare la croitoria din zonă după haine noi. La insistențele surorii sale, Ripley îi făcuse cândva o favoare doamnei Thorne și, la fel ca mulți alții din zonă, ar fi lăsat totul baltă ca să-i ajute pe cei trei duci.

Ashmont ceru și alte camere pentru el și Morris.

După ce se asigură că cineva îi duce Cassandrei ceva de mâncare, se duse în camera sa, își dădu jos haina și o puse la uscat pe spătarul unui scaun. Se spălă pe față și se pieptănă. Se întinse pe pat cu intenția de a se odihni puțin, dar îl luă imediat somnul.

Probabil Cassandra ațipise căci se trezi când îl auzi pe Keeffe bolborosind.

– E în regulă, spuse el. Ușor, fetelor. Ușor.

– Da, spuse Cassandra încet. Ușor.

– Bravo, fetelor. V-ați descurcat bine, domnișoară. Ați văzut-o? Nu s-a speriat deloc, nu-i așa? Ușor, ușor. Dacă ar mai fi avut un minut, s-ar fi liniștit. Frâiele. Nu e vina dumneavoastră. S-au rupt frâiele. Se mai întâmplă. Chiar și celor mai pricepuți. Caii?

– Sunt bine, răspunse ea. Acum odihnește-te.

– Unde s-a dus?

– Ducele?

– Era aici. V-a spus? Amphion. Era special, nu-i așa? Îl întâlnești o dată în viață, dacă ai noroc. Eu am avut noroc. Sau nu. Nu știu.

Amphion era calul pe care îl călărise în ziua aceea fatidică. Extraordinarul cal de curse supraviețuise. Nu mai participase la curse,

dar fusese îngrijit și folosit ca armăsar de prăsilă. Calul pursânge se descurcase mai bine decât Keeffe.

– Ai avut noroc, îi spuse ea. Ai călărit o creatură incredibilă.

– Da, chiar era, nu-i așa? Sălbatic, să știți. Și complicat. Nărăvaș. Nu puteai nici să clipești în preajma lui. Dar cum galopa. Adora să galopeze. I-am spus. I-am spus că e unic. A râs. A zis că nu e chiar atât de rapid. Iar eu i-am răspuns că se descurcă, doar să țină ritmul.

Tăcu, dar încă avea febră.

Cassandra aștepta.

Capitolul 4

Ziua continuă, furtuna nu se opri. Devenea mai intensă, apoi se domolea, precum un cal de curse care își aduna puterile pentru următoarea lungime. Keeffe dormea în reprize, dar fără să se agite prea mult. Când se trezea, bolborosea lucruri de neînțeles și părea mai degrabă să viseze decât să delireze.

Cassandrei i se păru că ea e cea care deliriază.

Trecutul i se învălmășea în minte. Noaptea în care se uitase la cerul plin de stele, iar Ashmont îi arătase creaturile mitice care trăiau acolo. Ziua în care înfruntase un bătăuș, iar Ashmont fusese de partea ei. Toate momentele de după în care fusese invizibilă pentru el în mulțime. Almack's, momentul în care începuse să renunțe la fanteziile ei.

Și luna trecută, când aflase că urma să se căsătorească cu Lady Olympia Hightower și se întrebase dacă nu cumva se schimbase, pentru că, din ce știa ea, Lady Olympia era o tânără sensibilă și inteligentă.

Alice o lămurise în această privință printr-o scrisoare.

„Ai întrebat dacă s-a schimbat cumva peste noapte. Din ce știu eu, e chiar mai rău, dar nu le arată asta ei sau familiei ei. Olympia i-a salvat viața și astfel i-a atras atenția. Chiar sper că ține la ea, dar bănuiesc că vrea să se însoare cu ea doar pentru că și Blackwood s-a însurat. Iar ea era la îndemână: frumoasă, de familie bună, fecioară, fără să fie plictisitoare. Nu a trebuit să mai caute o soție cum se face în mod normal. Spun ceva îngrozitor, dar știi că sunt îngrozitoare.

Dar e posibil ca Ashmont să ajungă să o iubească. După părerea mea, merită să fie iubită. Nu-ți pot spune cu certitudine ce simte ea. Să nu uităm de datoriile semnificative ale tatălui ei și de faptul că, la fel ca tine, are o familie numeroasă, cu mulți băieți. Sacrificiu de sine? Mi-aș dori ca femeile să nu facă așa ceva, dar înțeleg nevoia de a-i proteja pe cei dragi. (Sper că se înțelege că nu mă refer la

Blackwood. Nu are nevoie de protecția nimănui.) Gândește-te, dacă Lady Olympia se dovedește a fi o soție dificilă, cine merită asta mai mult decât Ashmont?"

Cassandra râsese la concluzia prietenei ei, deși alte părți ale scrisorii o tulburaseră. Mai ales cele despre Alice și Blackwood. Cât despre Ashmont, poate în urmă cu cinci sau șase ani ar fi suferit după pierderea lui. Dar îl pierduse cu mult timp înainte să fie dispusă să recunoască asta. Iubise un băiat, apoi o iluzie. Băiatul nu mai exista... Iluzia se prăbușise în fața dovezilor copleșitoare.

Își dorea doar ca acea căsnicie să nu meargă așa de prost pe cât se întâmplase cu a lui Alice. Deși nu o cunoștea foarte bine pe Lady Olympia, lucrurile pe care le știa îi plăceau. Spera ca Ashmont să se poarte frumos cu ea.

Dar acum nu mai conta. Ca de obicei, se comportase prostește, iar Lady Olympia decisese să nu-și asume riscul. Bărbatul fusese beat mort la propria nuntă. Cassandra dădu din cap. Pur și simplu nu era în stare să facă ce trebuia, nici măcar la propria-i nuntă.

La un moment dat, noțiunea timpului nu mai conta acum, intră o servitoare cu o tavă cu ceai și sandviciuri pe care Cassandra nu le ceruse. Lăsă amintirile în trecut și realiză că îi era foame. Nu îi era de folos lui Keeffe dacă era înfometată și slăbită.

Își dădu seama și că tremura. Hainele ei. Cufărul ei cu lucrurile necesare pentru noapte. Plănuise să se întoarcă la Londra după o vizită de câteva ore. Dar Gosney împachetase un cufăr mic, în caz că se întâmpla ceva pe drum. Mai trecuse prin întâmplări de genul acesta.

Femeia nu era de acord cu modul de a călători al stăpânei sale și nu înțelegea de ce trebuie să meargă în locuri necunoscute. Cu toate acestea, rezistase mai mult decât celelalte servitoare. Chiar încerca să fie pregătită pentru orice situație. Săraca fată nu ar fi avut cum să prevadă asta.

Cassandra îi spuse servitoarei despre cufăr, care, probabil, era încă în trăsura distrusă. Dacă nu, era în Putney Heath, acoperit de noroi. Ocupată cu Keeffe, nu se gândise deloc la asta.

– Îl vom găsi, o asigură slujitoarea. Dar între timp o să vorbesc cu stăpâna mea și vedem dacă are ceva ce ați putea purta. Dădu din cap uitându-se la rochia udă, șifonată și murdară. Nu e bine. O să vă îmbolnăviți, domnișoară Pomfret.

Nu, nu era bine. După ce plecă servitoarea, Cassandra se așeză pe scaunul de lângă focul pe care îl ceruse Ashmont. Aveau să fie o zi și o noapte lungi.

Morris îl trezi pe Ashmont ca să-i spună că sosise Sommers... într-o trăsură a poștei! Nu aduse cu el nici o valiză, nici măcar un cufăr.

Valetul intră cu mâinile goale.

– Ce s-a întâmplat?

Ashmont își coborî picioarele pe marginea patului.

– Vă rog să mă iertați, Alteța Voastră, spuse Sommers. Sper ca asta să explice totul.

Scoase din buzunar o scrisoare cu un sigiliu familiar și i-o înmână lui Ashmont.

Acesta rupse sigiliul și o desfăcu. Era scrisul citeț și hotărât al lordului Frederick Beckingham.

Nu ai fost niciodată acolo.

Plătește oricât e nevoie.

I-am scris lui Lady Charles.

Pleacă imediat și ia-l cu tine pe băiatul lui Bartham.

Vino direct la mine.

Dacă vrei s-o ajuți cu adevărat pe fata aceea vei face, măcar acum, ceea ce-ți spun.

Dacă nu vrei s-o ajuți cu adevărat, nu mai am nici o treabă cu tine.

Ashmont se uită la bucata de hârtie.

Nici un salut. Nici o încheiere. Nici o semnătură. Nimic altceva.

O întoarse pe partea cealaltă, parcă așteptând să înceapă să se vadă cerneala invizibilă, într-o limbă pe care s-o poată înțelege.

Ridică privirea spre cei doi bărbați din dormitorul lui.

Morris era curios, iar Sommers părea îndurerat.

– Sommers, nu ți-am spus clar ce vreau?

– Ba da, Alteța Voastră, și îmi pare rău să vă văd așa.... așa...

Sommers dădu din cap. Făcu semn cu mâna, uitându-se la barba lui Ashmont, la haina de pe scaun, la lavaliera șifonat, la pantaloni și cămașă. Ochii bărbatului străluceau, gata să plângă.

Sommers era un valet excepțional. Uneori își lua munca prea în serios.

– Nu plânge, îi spuse Ashmont.

– Nu, Alteța Voastră. Dar e jignitor.

– Sunt de acord.

– Unchiul dumneavoastră m-a chemat, Alteța Voastră, altfel aș fi ajuns mult mai devreme.

– Ți-a spus să nu-mi aduci nimic. Ți-a spus să închiriezi un poștalion.

– Da, Alteța Voastră. O chemase deja. A ajuns în timp ce eram la casa Beckingham. Abia am avut timp să-mi recapăt sufletul înainte să-mi spună să plec.

– Fir-ar să fie, Sommers.

– Da, Alteța Voastră. E tulburător.

Ashmont mai citi o dată scrisoarea. Se duse către foc. Lumina difuză nu-i spunea nimic.

Se duse la fereastra care dădea spre culoar, asemenea celorlalte camere din această parte a hanului. Fiecare avea o ușă care se deschidea spre culoarul unde ea îl lăsase atârnând.

Încă ploua, deși nu la fel de tare.

Deschise ușa și ieși pe culoar. Curtea era goală.

„Nu ai fost niciodată acolo."

Culoarul îngust nu-l proteja de ploaie. Vântul capricios bătea ploaia în toate direcțiile în curte, în timp ce Ashmont întorcea mesajul pe toate părțile, înjurându-și unchiul.

Își dori ca Blackwood să fie aici. Și Ripley, să-i confrunte pe amândoi. Ei se pricepeau mai bine la ghicitori.

În curte se auzi o trăsură.

Un lacheu se dădu jos din spate, deschise umbrela, coborî treapta și deschise ușa. O femeie coborî și intră în grabă în han, urmată de servitoarea ei.

Ashmont se întrebă de ce ar veni o trăsură privată pe vremea asta și atât de târziu.

Dar mai mult decât atât se gândea la mesajul unchiului său. Îl citi iar și iar. Îi luă ceva, dar într-un final înțelese. Era limpede ca apa.

„Plătește oricât e nevoie."

Banii, iar el avea destui, reușeau să facă magie. Încă nu știa ce însemna asta, dar era sigur că unchiul lui enervant avea să-i explice.

*

Spre surprinderea Cassandrei, doamna Nisbett ajunse cu mesajera ei.

Nu se simțea bine și călătorise prin furtună, deși Cassandra o asigurase că lucrurile sunt sub control.

– Nu e posibil să petreci o noapte la han fără însoțitor, îi spuse fosta ei guvernantă. Nu sunt atât de slăbită încât să nu-ți pot oferi sprijin, măcar până când Keeffe se simte suficient de bine pentru a călători.

Deși Cassandra știa că cel mai probabil reputația ei nu avea să supraviețuiască acestei zile, se bucura să aibă alături o doamnă rațională. Lucrurile păreau să se îmbunătățească.

Se dovedi că infirmiera era trează și mai capabilă decât majoritatea. Acum că doamna Nisbett era aici, Cassandra îl putea lăsa pe Keeffe pe mâini bune din când în când și se putea odihni.

La puțin timp după ce sosi guvernanta, se duse în camera pe care soția hangiului o pregătise pentru ea. Găsi acolo o rochie de stradă, mov-închis și lenjerie. Nu credea că i se potrivește culoarea și nici nu avea mărimea potrivită, dar era tot ce avea până când una dintre servitoare reușea să-i usuce hainele și să le facă să arate cât de cât prezentabil.

Nu putea spune același lucru și despre conținutul cufărului ei care fusese distrus și udat de ploaie.

Nici rochia și nici lenjeria nu păreau să fi fost purtate. Erau de bună calitate. Poate un călător grăbit uitase de ele? Își spuse că nu trebuia să-și facă griji pentru asta. Ea trebuia să aibă grijă de Keeffe și nu putea face asta dacă se îmbolnăvea la plămâni. Ceruse haine uscate. Cineva i le adusese. Era tot ce trebuia să știe.

Chemă o servitoare, se dezbrăcă și se îmbăie. Apoi, cu ajutorul ei, se îmbrăcă.

Nu simțea nici o remușcare pentru ceea ce le ceruse servitorilor și proprietarilor hanului. Știa că aici conta influența lui Ashmont. Avea să plătească, chiar cu generozitate, pentru tot ce era nevoie. Păcat că nu putea să plătească pentru a face ziua să dispară.

Pe măsură ce se înseră, ploaia începu să se liniștească. Stătea lângă foc, vorbind încet cu doamna Nisbett, când o strigă Keeffe.

Se apropie de pat și îi puse mâna pe frunte. Nu mai era la fel de fierbinte ca înainte.

– Nu, nu, sunt bine, spuse și îi împinse ușor mâna. Atâta zgomot pentru nimic. Vă agitați pentru niște oase rupte.

– Ai febră, îi spuse ea.

– Am mai avut și înainte. Fac febră ușor. Întotdeauna am fost așa.

– Doctorul a spus că e penu...

– S-ar putea scrie o enciclopedie cu lucrurile pe care nu le știe.

Doamna Nisbett veni lângă ea.

– La fel de răutăcios ca întotdeauna, din câte văd.

– Dumneavoastră, spuse el. De ce ați lăsat-o pe stăpâna mea să se chinuie? De ce nu ați trimis-o la culcare? Să știți că a fost aruncată din trăsură.

– Lenjeria feminină are căptușeală groasă, spuse Cassandra, după cum bine știți. În tinerețe, Tom Keeffe era renumit pentru relațiile sale cu femeile. M-am rostogolit de câteva ori, dar mi-am revenit repede.

Keeffe râse.

– Nu râde, îi zise ea. O să te rănești.

– Nu cred, domnișoară. Cum i-am spus și Alteței Sale... Se încruntă. Unde s-a dus? Stăteam de vorbă. Știți, domnișoară, nu e chiar... guvernanta îi aruncă o privire urâtă, nu e chiar atât de rău după ce îl cunoașteți mai bine.

„Mărită-te cu mine."

Cassandra se înroșise de indignare. Nici nu terminase bine cu prima nuntă și deja încerca să-și găsească altă mireasă. Când avea să se trezească, avea să-și revină, pe cât posibil și să sărbătorească cu o sticlă de șampanie. Observă expresia profundă a doamnei Nisbett.

– Lumea îl cunoaște bine pe ducele de Ashmont, spuse Cassandra sec. Și e de-a dreptul rău.

– Trebuie să-i spun ceva, zise Keeffe.

– Trebuie să te odihnești.

– Trebuie să-i spun ceva acum. Înainte să uit. Înainte să mă drogați iar cu laudanum și să adorm la loc.

– Keeffe.

– Ați putea să satisfaceți ultima dorință a unui muribund.

– Nu ești pe moarte.

– Dar aș putea fi, m-ați supărat destul încât să-mi crească febra.

Cassandra se uită la doamna Nisbett.

– Îndrăznesc să spun că va supraviețui, spuse aceasta. Dar ar trebui să-l chemăm pe duce. Va vrea să afle cum se simte pacientul.

Cassandra sună clopoțelul și apăru o slujitoare.

– Cheamă-l, te rog, pe duce, îi spuse Cassandra.

Fata se încruntă.

– Duce, domnișoară Pomfret? Care duce?

Era chiar o glumă bună.

Una dintre cele mai bune farse ale lui Ashmont și dacă totul mergea bine, nimeni nu avea să-și dea seama că era o farsă.

Cu siguranță era mai ușor decât pentru alții. Locuitorii făcuseră multe lucruri pentru duci și meritau răsplătiți cu generozitate. Când Ashmont le-a spus hangiului și soției sale: „Nu am fost aici", aceștia s-au uitat unul la altul și au încuviințat din cap.

– Vă rog să transmiteți asta mai departe, le spuse. Și folosiți oricâți bani e nevoie pentru a-i convinge pe oameni că nu m-au văzut. Ah, și să nu uităm de pistolul meu. Când îl găsiți, vă rog să-l trimiteți cu discreție la Londra, unde vă va aștepta o recompensă. Și v-aș mai ruga să transmiteți același mesaj și la Green Man.

Având în vedere câți bani le oferise, gazdele sale ar fi făcut aceste lucruri chiar și pentru cel mai aprig dușman al lor.

Îi lăsă pe ei să se ocupe de ceea ce le ceruse. Oamenii vor presupune că e una din farsele sale. Nu de puține ori bărbații... și femeile... fuseseră complicii lui.

Făcând tot ce era necesar pentru a-i asigura domnișoarei Pomfret confortul și liniștea necesare, fără știrea ei. Închirie un poștalion, puțin mai mare decât cea în care se înghesuise valetul său, iar el, Morris și Sommers plecaseră spre Londra cu puțin timp înainte de răsărit.

Londra

Lordul Frederick Beckingham știa despre duelul din dimineața aceea.

Știa tot ce trebuia, uneori și mai mult, despre toată lumea și mai ales despre ducele de Ashmont.

Deși i-ar fi plăcut să închidă ochii și să ignore tot ce auzea, avea o datorie pe care era hotărât să o îndeplinească.

După morțile succesive ale unui frate la Waterloo și ale soției la nașterea unei fetițe moarte, anteriorul duce de Ashmont căzuse într-o depresie din care nu își mai revenise. Neglijase totul, inclusiv pe propriul fiu.

Prin urmare, lordul Frederick, care nu avea copii, se ocupase de creșterea ducelui. Nu putea spune dacă era ceva bun sau ceva rău. Chiar și cei mai buni părinți sau tutori puteau da greș, în timp ce cei mai răi puteau crește eroi sau copii minune.

Acum se uită la ultima speranță a familiei Beckingham și își înăbuși un oftat.

Ashmont, ciufulit, plin de vânătăi și nebărbierit, se plimba de colo până colo în camera de pictură. Prietenul său primise o cameră unde să-și revină după călătorie și mai ales după o zi lungă în care avusese grijă ca Ashmont să nu fie omorât, deși fusese o sarcină pentru care nu primise nici o mulțumire.

Lordul Frederick ceruse ca Humphrey Morris să primească de mâncare și o sticlă de vin bun. Pentru moment era în siguranță și nu avea cum să bârfească cu nimeni.

Valetul fusese trimis la casa Ashmont să se pregătească pentru întoarcerea stăpânului său.

– E o fată bună, unchiule. Foarte bună.

Îi povesti ce se întâmplase pe coridorul de la White Lion, iar lordul Frederick abia rezistă să nu se așeze, să-și pună capul în mâini și să înceapă să plângă.

– Dacă ai fi căzut, spuse el calm, cel mai probabil ai fi murit. Și cu ce-am fi rămas?

– Cu tine, spuse Ashmont.

Lordul Frederick era moștenitorul lui Ashmont.

– Și după mine?

– Verișorul Norbert.

Care avea toate defectele actualului duce și nici una dintre calități, așa cum erau ele.

Lordul Frederick știa că ar fi trebuit să se recăsătorească cu ani în urmă și să aibă propriii moștenitori. Încercase să facă asta de mai multe ori, dar nu reușise niciodată.

– Dar n-am murit, spuse Ashmont. Și chiar dacă aș fi căzut...

– Poate că ai capul prea tare ca să poată fi spart.

Ashmont făcu o pauză.

– Cred că și ea a spus ceva de genul ăsta. Sau Olympia? Sau eu? Se întrebă el și ridică uimit o sprânceană.

– Domnișoara Pomfret vine dintr-o familie bună, spuse lordul Frederick. Din câte îmi aduc aminte, e și frumoasă.

– Seamănă cu Boadicea. Are profilul unei regine de pe monezi. Picioare lungi...

– Da, nu mă îndoiesc că e o descriere corectă, venind de la tine. Fată bună sau nu, îți sugerez să te oprești din curtat o perioadă.

Ashmont se încruntă la el.

– Trebuia să te căsătorești marți, îi spuse unchiul său cu răbdare. Ripley s-a căsătorit cu mireasa ta ieri și ai încercat să-l omori de dimineață. Nu crezi că ar fi înțelept să aștepți puțin înainte să curtezi altă femeie? Fără să o desconsiderăm pe domnișoara Pomfret, nu cred că ți-o va lua cineva în acest timp.

Dacă se întâmpla asta, lordul Frederick avea să considere că era cel mai bine așa, deși credea, oricât de ciudat ar fi părut, că Ashmont pusese ochii pe o femeie potrivită. Nu numai că tânăra nu era o curtezană, dansatoare sau actriță, ci era nepoata contelui de Chelsfield.

Familia Pomfret era o familie veche și respectată. La fel de important, mama ei născuse șapte bărbați, iar surorile ei se descurcaseră la fel de bine. Probabil că șapte era mai mult decât și-ar fi dorit un tată, dar să găsească soții sau locuri pentru fiii mai tineri nu era treaba lordului Frederick.

Grija lui era ducatul care nu avea suficienți moștenitori satisfăcători și nepotul său care trebuia pus la punct.

Deși Ashmont nu era cea mai bună opțiune, măcar nu-și risipise averea așa cum o făcuse deja Norbert Beckingham. Indiferent ce se spunea despre cei trei duci rușinoși, știau cum să aibă grijă de averea lor. Și asta nu se putea spune despre mai mult de jumătate din membrii înaltei societăți.

– Nepoate, nu vezi că acum ai lucruri de reparat? îl întrebă lordul Frederick. Dacă păstrezi distanța față de domnișoara Pomfret pentru o perioadă, va avea timpul necesar să se calmeze. Dar nu se va întâmpla asta dacă le dai oamenilor motive să bârfească. Și vor face asta dacă te grăbești să o curtezi la nici o săptămână după ce prima ta mireasă te-a părăsit.

Considera că și Ashmont are nevoie de timp. Nu avea cum să fie atât de vesel în legătură cu plecarea lui Lady Olympia și umilința publică.

– Asta a spus și domnișoara Pomfret, spuse Ashmont.

– De multe ori mi s-a părut util să ascult femeile. Uneori trebuie să fii atent pentru că vorbesc în ghicitori. Dar în acest caz, se pare că domnișoara s-a exprimat destul de clar.

Ashmont se gândi la asta pentru o vreme.

Între timp, lordul Frederick turnă două pahare cu vin. Traversă camera și îi întinse unul nepotului său.

– Cred că ar fi cazul să fii mai temperat decât de obicei și să-i acorzi timp domnișoarei, spuse lordul. Îți promit că va fi în avantajul tău.

Spre surprinderea sa, nepotul său luă doar o gură de vin înainte să pună paharul jos.

– Nu știu. Am făcut tot ce-am putut, dar nu e cel mai ușor sau sigur lucru, să nu fi fost într-un loc în care te-ai aflat. L-am pus pe Morris să jure că nu va spune nimic, așa cum te-ai aștepta. Dar mai devreme sau mai târziu, la cât de mult vorbește, sigur se va da de gol. Și au fost prea mulți martori.

– Majoritatea își vor ține gura, zise unchiul său. Iar în ceea ce-i privește pe cei care n-o fac, va fi cuvântul lor împotriva cuvântului multor altora.

Vestea avea să se afle și la Londra până la urmă, dar până atunci avea să fie mult prea denaturată și învechită. Într-o săptămână sau două altcineva va intra în belele și se va isca un scandal mai interesat.

– Nu știu ce să spun, unchiule, sper să ai dreptate. Dar oamenii n-o plac și n-o vor trata cu corectitudine. Ducele se uită în gol, la șemineul pustiu. Știi, trebuie să îndrept lucrurile.

Unchiul său îl privi cu atenție.

– Ești bine, Lucius? întrebă pe un ton mai blând decât de obicei.

Își pierduse un frate într-o lume întunecată pe care lordul Frederick n-o cunoștea și nu și-o putea imagina.

Ashmont se îndreptă și începu să râdă.

– Extraordinar. Sunt doar puțin melancolic. A fost o zi lungă. O noapte de odihnă și voi fi ca nou. Probabil ghici la ce se gândea unchiul său, căci adăugă: Nu sunt genul care să se îngrijoreze. Dacă

l-aș fi omorât pe Ripley... ar fi fost neplăcut. Prefer să nu mă gândesc la asta. Dar nu l-am omorât. Și asta e tot.

Cassandra își dădu repede seama ce se întâmplase. Hangiii și servitorii erau mult prea inocenți, surprinși când îl menționă pe Ashmont.

În momentul în care înțelese, încetă să mai întrebe.

Era impresionată de ce lucruri se puteau obține prin mită. Dar alese să nu caute la dinți calul de dar.

Nu știa dacă asta avea să-i rezolve problemele. Probabil vestea avea să ajungă la Londra. Era o poveste prea interesantă ca să poată fi ascunsă pentru prea mult timp. Dar Ashmont îi oferise o perioadă de liniște. Le scrise părinților ei și le spuse că a avut un accident cu trăsura, că Keeffe e rănit, dar că o avea alături pe doamna Nisbett și că avea să se întoarcă imediat ce avea aprobarea medicului.

Nici un cuvânt din scrisoarea ei nu era o minciună, poate doar prin omisiune.

Când îi spuse lui Keeffe ce făcuse ducele, acesta zâmbi și îi spuse:

– Știam că ne va ajuta. Orice ați crede despre el, este un adevărat domn.

– Un domn! El! Poate prin naștere. Prin caracterul lui nu e nici pe jumătate la fel de domn ca tine.

– Știți, domnișoară, nimeni nu e perfect ca mine.

– Sau ca mine, murmură doamna Nisbett.

– Prea bine. Sau ca dumneavoastră, spuse Keeffe. Dar ducele dumneavoastră, domnișoară...

– Sub nici o formă nu e al meu, spuse Cassandra.

– Joacă cinstit și corect. Precum un cavaler din povești care vă salvează onoarea. Chiar și bandajat, Keeffe reuși să râdă normal. A cheltuit o grămadă de bani ca să evite scandalul.

Deși viziunea Cassandrei asupra lumii fusese schimbată după descoperirea că ducele de Ashmont reușise să evite scandalul fără prea multe probleme, abia duminică după-amiază îi fu dată peste cap.

Atunci când mătușa ei, Lady Charles Ancaster apăru la White Lion în landoul său.

Era cea mai mică soră a tatălui ei, iar el o adora. După moartea soțului ei, cu trei ani în urmă, se retrăsese la Camberley Place, în Surrey.

În ultima săptămână, Cassandra aflase că toți cei trei duci ajunseseră la ușa mătușii sale, împreună cu unchiul ducelui de Ashmont, lordul Frederick Beckingham, deși nu toți în același timp.

Înainte de înserat, doamna Nisbett plecase spre casă, iar mătușa ei Julia preluase controlul. Încă atrăgătoare la patruzeci și șase de ani, era la fel de sigură pe ea ca întotdeauna.

– Îmi pare rău că a trebuit să plece de acasă pe o vreme atât de rea, spuse când se întoarseră în camera ei. A fost foarte curajos și frumos din partea ei. Dacă aș fi știut, m-aș fi grăbit mai tare. Dar când am aflat ce ți s-a întâmplat, era prea târziu.

– Ai aflat...

– Oricum, continuă mătușa ei, ignorând-o, eram aproape pregătită să mă întorc la Londra. A trebuit să mă întorc doar vreo cincizeci de leghe.

– Să te întorci la Londra, spuse Cassandra. Dar cum... Stai.

– Da. Înapoi la Londra. Am trimis bagajele și servitorii înainte. Voi sta în casa tatălui meu până când se renovează casa mea din oraș.

– Renovare. Cassandra simți că o cuprinde amețeala. Adică vrei să te muți la Londra?

– Serios, draga mea, după tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână chiar mai ai îndoieli? Eu și Charles am făcut tot ce-am putut pentru cei trei băieți, dar pot spune cu mâna pe inimă că sunt mai importanți unul pentru altul decât am fost noi vreodată. Știu că au avut o copilărie dificilă, dar asta nu e o scuză. Ar fi de râs dacă nu ar fi atât de enervant. Fiii de duci, care au tot ce-și pot dori, ca să nu mai vorbim de familii și prieteni care țin la ei. Și acum? Sunt bărbați în toată firea, au aproape treizeci de ani și își distrug viețile. Fură mirese, se duelează... unii cu alții! Dar se pare că nimeni nu a murit.

– De unde...

– Toată lumea îmi spune totul, deși uneori aș vrea să n-o facă. Ieri am primit scrisoare după scrisoare. Se pare că glonțul nu i-a penetrat craniul lui Ripley. Apoi mai e situația cu Alice și Blackwood. Aș vrea să înțeleg ce s-a întâmplat acolo, dar Alice nu vrea să vorbească despre asta. Se uită la Cassandra.

– Nu te pot ajuta, zise Cassandra.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu-mi spune totul.

– O să aflu eu până la urmă, zise mătușa Julia. Dar Alice poate să mai aștepte. În momentul acesta mă întreb ce naiba l-a apucat pe fratele meu. Ai crede că e simplu pentru un politician inteligent să se ocupe de fiicele lui. Să fii sigură că mă voi ocupa și de el. Acum, draga mea, fii drăguță și cere niște vin de Xeres. Bănuiesc că gazda noastră va avea ceva decent de băut, măcar pentru duci dacă nu pentru altcineva. Și ceva de mâncare. Sunt lihnită și mi-e sete. Între timp, lasă-mă să văd ce face Keeffe. Apoi vin după tine și vedem ce facem cu toată situația asta.

Ieși din cameră ca un general pregătit să-și vadă trupele înainte de bătălie, în timp ce Cassandra rămase holbându-se la ușă și încercând să înțeleagă ce se întâmpla.

Ducele de Ashmont, stăpânul haosului, nu reușise doar să dispară din peisaj și să înăbușe scandalul cu sume enorme de bani, ci reușise să trimită singura persoană din Anglia care o putea ajuta pe Cassandra.

„Mărită-te cu mine."

Nu. Niciodată. Sub nici o formă. Poate că nu căuta la dinți calul de dar. Asta nu însemna că era oarbă.

Capitolul 5

Luni, domnul Greenslade spuse că Keeffe se simte suficient de bine încât să călătorească. Un lucru bun, având în vedere că era hotărât să călătorească oricum.

În ciuda obiecțiilor sale, fu nevoit să călătorească în landoul confortabil și capitonat al mătușii Julia.

Nici măcar Keeffe nu putea să i se opună lui Lady Charles Ancaster. Într-un final acceptă să călătorească alături de doamne, și nu în spate cu servitorii. Dar își ascunse chipul cu pălăria, de frică să nu fie văzut într-o poziție atât de rușinoasă.

În Londra, mătușa Julia îi povesti tatălui ei o versiune cenzurată a evenimentelor. Nu fu nevoie să dea prea multe explicații pentru slujitoarea care lipsea. Ar fi putut muri și fusese suficient de inteligentă încât să nu-și mai riște viața. Pentru că lordul deGriffith nu era de acord cu decizia Cassandrei de a conduce singură, lucru care îl îngrozea, putu înțelege reacția disperată a femeii.

Dacă bănuia cumva că nu i se spusese tot adevărul, nu arătă asta. Era prea fericit să-și vadă sora ieșind din nou în societate ca să pună la îndoială ce auzise.

Și lumea din Londra era mulțumită. Revenirea ei bruscă provocă senzație. Senzație care acapară știrile mai banale, precum zvonurile despre duelul ducilor și bețiile de după.

Marți, lordul deGriffith, soția și sora sa fură invitați la curtea regală. Lady Charles era una dintre persoanele favorite ale familiei regale, iar Majestățile Lor abia așteptau să o vadă.

Cum părinții lor erau plecați, iar ele nu aveau nici un angajament social din cauza regulii impuse de tatăl lor, Cassandra și Hyacinth își petrecură timpul în bibliotecă.

Hyacinth aflase totul, mult mai mult decât știau părinții lor. I se păru o poveste romantică, dar Hyacinth era tânără și mai puțin cinică decât fusese Cassandra la vârsta ei.

– Mi se pare că a fost foarte politicos din partea lui să te ceară în căsătorie, zise Hyacinth. Dacă ar fi așa de rău pe cât spune lumea că este, nu ar fi făcut nici măcar jumătate din lucrurile acestea ca să te protejeze.

– Dacă nu ar fi așa de rău pe cât spunea lumea, nici nu ar fi fost nevoie s-o facă, răspunse Cassandra. A încercat să-și omoare cel mai bun prieten. Era beat. Sunt sigură că era beat și când mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Probabil acum s-a gândit mai bine.

– Acum tânjește după tine, spuse Hyacinth. A văzut cu ochii lui cât de frumoasă, puternică și curajoasă ești. Nu s-a lăsat influențat de părerile celorlalți.

– Draga mea, nu are judecată. Nu are discernământ. Nu are pic de decență. A fost părăsit la altar cu câteva zile în urmă.

– Cred că a fost mai bine așa și sunt sigură că și el vede asta. Gândește-te cum ar fi fost să se căsătorească cu Lady Olympia și să vă întâlniți după aceea. Hyacinth făcu ochii mari. Cât de tragic ar fi fost!

Cassandra se uită cu disperare la sora ei. Sezonul ei se terminase din cauza Cassandrei, dar ea nu spusese absolut nimic despre asta. Își dorea totul pentru Cassandra. Tot ce ea nu putea avea: admirație, flirt, apreciere. Chiar și iubire.

Hyacinth nu putea avea nimic din toate acestea pentru că sora ei mai mare nu putea fi ca alte femei. Hyacinth era frumoasă atât la exterior, cât și pe dinăuntru. Un exemplu între surori. Cassandra nu o merita.

Dar era mult prea romantică. Și naivă.

– Sper doar ca mătușa Julia să-l facă pe tata să înțeleagă, spuse Cassandra. Ne face de râs și suntem motiv de bârfă pentru toată lumea. Și chiar dacă ignorăm bârfele, nu e corect. E primul tău sezon, iar gripa, ca să nu mai vorbim despre regulile draconice ale tatei, l-au scurtat prea mult.

Deși regina avea să organizeze ultima Cameră de Pictură joi, parlamentul încă se reunea, iar petrecerile aveau să continue, chiar și cu mai puțin invitați, până când aceștia își suspendau activitatea și familiile plecau la țară. Hyacinth trebuia să fie centrul atenției.

În acel moment intră Tilbrook, majordomul. În urma lui, veni Joseph, lacheul, care căra un pachet dreptunghiular de dimensiunea unei cărți.

– De la Ackermann, domnișoară Pomfret, spuse Tilbrook. Slujitorul a spus că e ceva ce ați uitat acolo, așa cum spune și biletul.

Magazinul Ackermann din Strand Street vindea sigilii, picturi, hârtie, materiale de pictură, cărți ilustrate și alte articole pentru casele elegante.

Biletul, cu un sigiliu simplu, era adresat Cassandrei, iar scrisul masculin, mare, apăsat, nu era prea citeț.

Îi spuse lui Joseph să pună pachetul pe măsuța de lângă fereastră.

– Nu am uitat nimic la Ackermann, spuse ea după ce servitorii plecară din cameră. Nu am mai fost la magazin de dinainte să plec în străinătate.

Se uită la pachet, apoi la bilețelul din mâna ei.

– Ce crezi că e asta? o întrebă pe sora ei.

Hyacinth veni mai aproape.

– Hârtie scumpă, răspunse ea. Dar Ackermann vinde articole de calitate. Nu mă aștept să folosească altfel de hârtie pentru corespondență.

– Scrisul, spuse Cassandra. Ți se pare a fi al unui negustor sau al unui vânzător?

Hyacinth dădu din cap.

– De obicei e mai clar și mai ordonat.

– Pe cât punem pariu că e o farsă? întrebă Cassandra.

Sora ei bătu din palme.

– Un mister. Un cadou de la un admirator secret.

– Nu cred.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Cassandra, citește biletul. Mor de curiozitate.

Cassandra se duse la fereastră, rupse sigiliul și citi:

Dragă domnișoară Pomfret,

Sper că îmi permiteți să vă spun cât de rău îmi pare pentru rândașul dumneavoastră. Știm fără îndoială că Keeffe este un om puternic. Sper că îi veți oferi acest dar din partea mea. Cred că va recunoaște și va înțelege că încă este o legendă și un erou pentru unii dintre noi. O trimit în speranța că pictura îl va binedispune pe perioada recuperării.

Cu cordialitate,

Ashmont

O citi de două ori, apoi i-o înmână surorii ei care o citi și zâmbi.

– Vai, Doamne. Un bilet de dragoste. De la ducele de Ashmont. Știam eu. S-a îndrăgostit.

– Foarte amuzant, spuse Cassandra. Nu ți-am spus eu că e o farsă. Vrei să punem pariu că a trimis o poză indecentă? Sau mai multe?

– Asemenea celor din casa Chelsfield?

– Da. Crede că voi fi șocată și voi leșina. Probabil acum se tăvălește de râs, povestindu-le prietenilor lui ce-a făcut.

O altă farsă renumită a celor trei duci rușinoși.

Cu obrajii roșii, Hyacinth scoase o foarfecă din sertarul mese, i-o întinse surorii sale și rămase lângă ea în timp ce Cassandra tăie sforile. Desfăcu hârtia și rămase fără aer.

– Vai, spuse Hyacinth. Nu e deloc indecentă.

Cassandra nu putu să vorbească. Avea un nod în gât. Ashmont trimisese o pictură în ulei, cu o ramă scumpă, a unui bărbat călare. În colțul din dreapta jos era scris „Amphion". În colțul din stânga, lângă numele artistului și dată, scria „T.H. Keeffe". Fusese pictat cu mai puțin de o lună înainte de evenimentul de la Newmarket. Era calul pe care îl iubise cel mai mult.

Se așeză cu mâinile tremurânde. Se uită la ea.

– Pentru Keeffe, spuse Hyacinth.

Îi puse mâna pe umăr Cassandrei.

– Dacă ar fi un dar de la altcineva, spuse Cassandra sec, aș fi impresionată de compasiunea și sensibilitatea lui. Dar Ashmont nu e genul acesta de persoană. Ca de obicei, nu face altceva decât să plătească. Ca de obicei, cu generozitate.

– Vrea să-și ceară iertare, zise Hyacinth.

– E fermecător, spuse Cassandra. Nu mă îndoiesc că a fermecat-o pe Lady Olympia, altfel nu ar fi acceptat niciodată să se căsătorească cu el. Și-a revenit în ultima clipă.

– Poate că ai dreptate, dar acesta mi se pare un gest drăguț. Să se gândească la Keeffe în felul acesta. Cine ar căuta atât de mult darul perfect pentru un servitor? Ducele s-a gândit la acest cadou. Și i-a păsat. Trebuie să-i recunoști meritele, Cassandra.

Cassandra râse.

– Prea puține. Dar cred că Keeffe va fi încântat, iar ducele poate să-l lingușească oricât vrea.

Marți seara
Camera de pictură a familiei deGriffith

– Dar fiicele lui Lady Bartham vor fi acolo joi, plânse mama. Întotdeauna cele mai frumoase fete sunt primele.

Miercuri începea Marele Târg și Bazar de lux pentru Binefacere al Societății Prietenilor Străinilor aflați în Suferință. Evenimentul, care dura până sâmbătă, se ținea în Hanover Square Rooms. Datorită unor uneltiri și planuri pe care până și prințul lui Machiavelli ar fi fost invidios, mama ei reușise să obțină un stand în care să vândă operele de artă și lucrurile croite de femeile din familie.

Ziarul *Court Journal* menționa că și regina va fi prezentă, împreună cu „mai mulți membri ai familiei regale, nobilii, ambasadorii și soțiile acestora".

– Ești suficient de frumoasă, spuse tatăl lor.

– Ne vom descurca în prima zi, când va veni și regina, iar mulțimea va fi numeroasă, fără îndoială, spuse mama lor. Dar nimeni nu vrea să vadă mame și bunici. Trebuie ca Hyacinth să fie acolo joi, când vor veni și fiicele lui Lady Bartham. Nu ne putem schimba planurile în ultimul moment. E pentru binefacere!

– Cred că e atât binefacere, cât și competiție între femei, spuse tatăl lor, ridicând ziarul pe care îl citea înainte de discuție. Am stabilit o regulă.

Cassandra își ridică privirea de la broderia la care lucra. Naivă, Hyacinth abia aștepta să participe. Nu fusese niciodată la un târg atât de mare, doar la petreceri în aer liber și alte evenimente de genul.

Mama lor era gata să izbucnească în lacrimi.

– Tată, din câte îmi aduc aminte, spuse Cassandra, ai spus: „Fără cine, mic dejunuri, bâlciuri, baluri, serate, picnicuri, petreceri, scenete, balet, operă". Regula ta nu a menționat târgurile de lux sau evenimentele caritabile. Mie chiar mi-ai recomandat să mă implic în organizațiile caritabile.

Tatăl său puse încă o dată ziarul jos. Urmă o tăcerea apăsătoare, timp în care o privi pe sub sprâncene, privire care îi îngrozea pe cei mai tineri membri ai parlamentului.

– Chiar vrei să despicăm firul în patru, copile?

– Nu aș face niciodată așa ceva, zise Cassandra. Am vrut doar să subliniez ce ai uitat să menționezi.

Se întoarse spre sora ei care își ținea mâinile împreunate și se uita când la ea, când la părinții lor.

– Mama vrea să mergi la târg pentru că nu trebuie decât să stai acolo ca să vinzi toate articolele, la prețuri exorbitante. Dacă nu ești acolo, Lady Bartham va fi insuportabilă, se va lăuda și o va trata cu superioritate pe mama. Asta pentru că Lady Bartham, având două fiice frumoase, necăsătorite, va face mai mulți bani.

Mama lor gemu.

– Oh, draga mea, cât e de adevărat.

– Dar gândește-te, îi spuse Cassandra surorii sale. Vei fi înghesuită într-o sală fierbinte cu o puzderie de oameni. Ca într-o zi la piața din Smithfield. Și cred că vara până și mirosul e la fel. Nici nu ai idee ce cadou ți-a făcut tata. E mai bine să rămâi acasă, așa cum cred că și mama și-ar dori s-o poată face. Un târg în aer liber nu e atât de rău, dar asta e altă poveste.

– Nu, nu e prea plăcut, confirmă mama lor. Mulțimea va fi îngrozitoare, iar căldura insuportabilă. Dar trebuie să facem sacrificii pentru caritate! Iar Lady Bartham...

– Are două fiice, spuse tatăl lor. Nu sunt nici pe jumătate la fel de frumoase ca ale noastre. Te deranjează gândul că fetele ei neînsemnate vor avea parte de toată atenția.

Mama lor se șterse la ochi cu batista.

– Așa cum spune Cassandra, va fi insuportabilă. E atât de geloasă pe Hyacinth.

Contesa de Bartham era o femeie plină de amărăciune, geloasă pe toată lumea pe care găsea vreun motiv. Printre altele, era geloasă pe fetele frumoase ale altor femei. Cuvintele ei erau pline de venin.

Tatăl lor oftă.

– Înțeleg cum stau lucrurile. Nu putem permite ca Lady Bartham să-ți vină de hac, draga mea, și nu putem permite să faci acest mare sacrificiu fără sprijin. Din fericire, Cassandra îmi permite să salvez aparențele. Cum nu am stabilit o regulă în sensul acesta, înseamnă că nu o încalc dacă îi permit lui Hyacinth să participe. Dar... Făcu o pauză și își coborî privirea. Așteptară. Hyacinth tremura. Doar dacă merge și Cassandra cu ea.

Lui Hyacinth i se lumină chipul, iar Cassandra își spuse că asta merita tot calvarul pe care îl avea de îndurat joi.

Miercuri
Casa familie Ashmont, Park Lake

Pe tava în care i se aduse cafeaua, Ashmont descoperi două scrisori.

O deschise întâi pe cea de la familia Ripley, o citi și pufni în râs. Noua ducesă de Ripley îl invita la un bal vineri seară. Era evident că o rană la cap nu avea să-l împiedice pe Ripley să sărbătorească nunta cât mai repede.

– Sommers, adu-mi hârtie și cerneală.

Aruncă o privire neliniștită spre așternuturi, ca și cum ar fi putut vedea petele de cerneală și făcu ce i se ceru.

Ashmont scrise pe invitație: *Încântat să particip. A.*

Ceru să fie trimisă familiei Ripley și o deschise pe cealaltă.

Dragă duce,

Cum Keeffe este rușinat de scrisul lui (din câte știi, mâna lui, alături de alte părți ale corpului, a fost ruptă în timpul accidentului de la curse), m-a rugat să-ți transmit mulțumirile lui pentru pictură. Mă asigură, deși nu cred, având în vedere că e bărbat, că nu ar fi fost mai fericit nici dacă i-ai fi organizat un banchet cu dansatoare de operă îmbrăcate sumar. În orice caz, ai reușit să-l măgulești și să-l binedispui destul de mult. Pentru asta ai o bilă albă. Când vei primi încă cinci mii nouă sute nouăzeci și nouă mă voi gândi să te consider o ființă umană suportabilă.

Cu cordialitate,
Cassandra Pomfret

– O bilă albă, murmură Ashmont.

– Alteța Voastră?

– Nimic.

Chiar nimic. Nu era prea mult. Dar era o bilă albă. Și o scrisoare, cu scrisul ei. Era clar scrisul unei femei, deși mai îngrijit decât în mod normal.

Faptul că îi scrisese nu era un lucru mărunt. Femeile necăsătorite nu le scriau bărbaților decât dacă erau frații sau logodnicii lor. Dar ea făcuse asta și reușise să i-o trimită pe furiș.

Oare încerca să-l încurajeze sau doar să se asigure că sunt chit, așa cum făcuse și el?

Încă era supărat pentru răul pe care i-l provocase lui Keeffe, așa cum spuseseră în scrisoare.

Nu era încântat nici de sfatul unchiului său, deși, pentru prima dată, trebuia să admită că avea dreptate.

Ducele de Ashmont avea rareori probleme cu femeile și, în puținele dăți când se întâmpla asta, reușea să le cucerească. Era frumos, bogat și șarmant din naștere. Toate aceste calități îl ajutaseră să cucerească o femeie care se simțea responsabilă pentru problemele financiare ale familiei sale.

Dar în final, aspectul, șarmul și banii nu-l ajutaseră să o țină lângă el și nu o impresionaseră nici pe domnișoara Pomfret.

Într-adevăr, starea lui din ziua de sâmbătă nu fusese prielnică. Ba din contră. Întâlnirea lor avusese loc într-una din cele mai rele dimineți din viața lui. Pe lângă noaptea lungă de dinaintea duelului, duelul și minutele îngrozitoare de după, băuse prea mult, nu dormise și nu mâncase.

Acum, după câteva zile, având mintea limpede, realiza ce dezastru provocase. Trebuia să păstreze distanța și să-i permită domnișoarei Pomfret să uite ce se întâmplase.

Pistolul lui fusese returnat cu discreție. Nici măcar Morris nu auzise zvonuri despre Putney, cu excepția celor despre duel. Probabil că avea să se afle, dar așa cum spusese unchiul său, nu aveau să fie decât bârfe răsuflate. Nu credea că aveau să trezească interes.

Tot ceea ce făcuse pentru a-i proteja reputația n-ar fi însemnat nimic dacă o căuta acum. Și oricum nu se putea apropia de ea. Regele îi interzisese să apară la curte. Gazda de la Almack's îi interzisese să participe la adunările săptămânale. Majoritatea gazdelor îl tăiaseră de pe lista lor de invitați.

Dar ea... îi scrisese, din proprie inițiativă. Asta însemna că se înmuia, nu-i așa? Îi dăduse o bilă albă!

Da, probabil, dar dacă se comporta imprudent era posibil să o calce din nou pe coadă.

Stai departe de ea, își spuse. Și fu hotărât până când își făcu baie, se bărbieri, se îmbrăcă, se așeză la micul dejun și deschise ziarul *Foxe's Morning Spectacle*.

Humphrey Morris ajunse acasă la Ashmont miercuri seară, când Ashmont se îmbrăca în dormitor. Era o cameră imensă, ca pentru un duce. Pentru îmbrăcat avea doar o parte. Într-adevăr, una destul de mare, pentru că era datoria unui duce să aibă mulți angajați: croitori, vânzători, pălărieri, cizmari, iar ducele de Ashmont își făcea datoria.

Spațiul cuprindea, așa cum se cerea, și o masă de toaletă. Cum ducele o folosea ca masă de scris, tavă pentru băuturi și loc de depozitare, de obicei arăta ca după furtună. Spre disperarea valetului său.

Înăuntru mai erau și o măsuță mică și trei scaune confortabile. Erau așezate lângă șemineu. Lângă perete se afla o canapea. Pe rafturi și pe pereți se aflau diferite obiecte de artă erotice și picturi satirice, majoritatea prezentându-l pe duce.

Deși casa familiei Ashmont avea un birou mare, stăpânul prefera să-și petreacă timpul în dormitor, spre stupoarea lui Sommers. În acel moment, servitorul se plimba între dulapuri și sertare, încercând să pună la punct ținuta ducelui din seara aceea.

Alteța Sa, îmbrăcat în halat, stătea la masa de mici dimensiuni, bând dintr-un pahar de vin și analizând gânditor un articol lung din ziarul *Foxe's Morning Spectacle*. Îi făcu semn lui Morris să se așeze pe scaunul din fața lui.

Morris se așeză, dar nu spuse nimic.

– Mergem la Carlotta O'Neill, spuse Ashmont. În seara aceasta. După piesă. A promis dansatoare. Dezbrăcate. Sau erau acrobate? Nu conta. Erau dezbrăcate.

Carlotta era cea mai faimoasă curtezană din Londra, nu numai din motivele obișnuite. Spectacolele ei erau obscene, comice, interesante sau toate trei la un loc. Ashmont abia aștepta seara aceea. Niște dansatoare dezbrăcate erau cea mai bună metodă de a-i distrage atenția, măcar temporar. Mai ales după articolele din ziarul *Foxe's Morning Spectacle*.

Realiză că vizitatorul lui nu spunea nimic. Morris? Tăcut?

– Dansatoare dezbrăcate, repetă Ashmont. Ești bolnav?

Morris oftă.

– Bea niște vin. Ashmont îi turnă un pahar. Ești cam palid. Iar ai intrat pe mâinile cămătarilor?

Morris dădu din cap.

– Nu, nu e ceva atât de simplu. Doar că... Se încruntă uitându-se la ziar. Ai văzut?

– Ce să văd?

– Uite. Morris îi arătă articolul. Treaba cu târgul.

– Marele Târg extravagant? Hanover Square Rooms?

– Da. Ai văzut?

– Ar fi fost greu să nu văd. Multe femei din înalta societate care se joacă de-a negustorii, încercând să-și vândă micile obiecte de artizanat. Regina a promis că o să participe. Da, asta va atrage o mulțime de oameni într-o sală, în plină vară. Ashmont simulă un căscat. Nu mă mir că ești palid și slăbit. Doar să-ți imaginezi asta te lasă fără energie. Dar dacă femeile ar avea de gând să se lupte în noroi, asta chiar ar merita văzut.

– Ești orb? Va fi acolo. Morris luă ziarul și își puse degetul undeva la jumătatea celui de-al doilea articol. Domnișoara Hyacinth.

– Cine?

– Domnișoara Hyacinth Pomfret, spuse Morris cu tandrețe. Va fi acolo.

– Ah, da. Femeile din familia lordului Chelsfield. Joi, standul cu numărul nouă. Tentația era mare: o adunare publică, domnișoara Pomfret într-un stand de unde nu putea scăpa cu ușurință... asta dacă avea să fie acolo. Era posibil să nu. Ziarele nu spuneau asta foarte clar. Numeroase femei din familia Chelsfield: mătuși, soacre, verișoare.

În mintea lui deja vedea o sumedenie de posibilități. Nu se putea abține.

Dar unchiul său îl avertizase să păstreze distanța. Domnișoara avea nevoie de timp.

Dar îi trimisese lui Ashmont o scrisoare pe furiș. Îi oferise o bilă albă, iar asta nu-i dădea pace. Oare le oferea și altor bărbați? Cui? Câte bile albe?

Realiză că Morris aștepta să-i răspundă.

– Atunci asta e șansa ta, spuse Ashmont. Nu trebuie decât să cumperi un ornament și să o privești drăgăstos.

– Ai înnebunit? Nu mă pot apropia de Hyacinth dacă Medusa e prin preajmă.

– De ce nu poți... ai spus Medusa?

Ducele de Ashmont nu realiză că tonul vocii lui deveni amenințător. Și nu realiză că demonul din interiorul lui era gata să iasă la lumină. Realiză doar că îl cuprinse un val de adrenalină, așa cum se întâmpla înainte de o luptă.

El nu realiză, dar Morris, la fel ca toți cei care își petreceau timpul în preajma lui, văzu semnele. Se înroși.

– Da, nu vreau să o jignesc, dar...

– Te referi la domnișoara Pomfret?

Tonul lui Ashmont era calm, dar Morris își dădu scaunul mai în spate.

– Da, răspunse acesta.

Demonul se ascunse înapoi de unde ieșise.

– De unde știi?

Morris se uită la el.

– De unde crezi?

– Mama ta.

– A fost un lucru de ultimă oră, zise Morris. Mama spune că au făcut-o intenționat, ca să o enerveze...

– Dar domnișoara Pomfret va fi acolo.

Morris încuviință din cap.

– Și cum o să... știi tu... cu ea acolo?

Lui Ashmont îi luă un minut să înțeleagă, mintea lui era prea încărcată.

– Te temi de ce-ți va spune domnișoara Pomfret? Că te va face de rușine de față cu toată lumea? Că te va face să plângi?

Morris încuviință din cap.

–În fața domnișoarei Hyacinth. Restul lumii poate să se ducă la naiba. Dar, știi tu...

Ashmont nu avea de unde să știe. Femeile cu care își petrecea timpul de obicei nu-l umileau. Nu-i vorbeau urât. Nu era unul din fiii neimportanți al contelui de Bartham, ci un duce atrăgător și bogat. Știa că femeile îl tratau așa pentru calitățile astea, pentru că el în realitate era un dobitoc. Nu-i păsa. I se părea un târg echitabil pentru ceea ce oferea.

Două excepții, și anume femeile respectabile. Fetele bune. Blestemul bărbaților.

– Curaj! îi spuse.

– Domnișoara Pomfret aproape te-a aruncat peste balustradă!

– Era supărată pe mine.

Lui Ashmont nu-i venea să creadă că fusese atât de irațional încât să pună mâna pe ea. Numai bădăranii puneau mâna pe o femeie. Da, era un nenorocit. Dar nu era un bădăran.

– Supărată? Ar fi putut să te omoare!

– N-o să te omoare la un târg, zise Ashmont. N-o să aibă nici o armă la îndemână. Poate o să arunce cu o pernă de ace după tine.

Morris își cocoșă umeri. Bău vinul pe care i-l turnase Ashmont.

– Nu contează. E o cauză pierdută. O să mai fie acolo alți o sută de bărbați, toți cu același gând. Nu am nici o șansă.

Sute de bărbați.

Ce spusese unchiul Fred?

„Nu cred că ți-o va lua cineva în acest timp."

Poate că nu.

Dar nu toți bărbații erau așa slabi de înger ca Morris.

– Renunți prea ușor, spuse Ashmont. Ai nevoie de o diversiune.

Morris, amărât, îl privi absent.

– Ceva care să-i distragă atenția domnișoarei Pomfret. Adică eu. Eu o să suport insultele, iar tu vei putea să-i faci ochi dulci domnișoarei Violet.

– Domnișoara Hyacinth!

– Da. Așa facem. Mâine.

Ashmont deja se simțea mai bine. În sfârșit avea ceva de făcut. Și nimeni nu trebuia să știe ce-l aducea la un târg de lux. O farsă. Era suficient. Era cel mai simplu lucru. Iar ea avea să fie acolo pentru asta.

– Hm... da.

Ashmont se uită la prietenul lui care nu părea așa de entuziasmat pe cât ar fi trebuit.

– Acum ce mai e?

– Cum o să intri?

– Pe ușă.

– Vor fi acolo membrii familiei regale. Demnitari străini, spuse Morris încet, ca pentru cineva care pricepea mai greu.

– Și?

– Tu cu ei în aceeași cameră? Îți aduci aminte ce ți-a spus regele după farsa cu iepurii de la petrecerea marii ducese de Volldenham?

– Nu-mi aduc aminte. Nu știu. Nu-mi pasă.

– A spus: „O să-l spânzur pe nenorocitul de Ashmont de catarg dacă se apropie la o leghe de vreun membru al familiei regale".

– Așa vorbește marinarul Billy.

Regele William al IV-lea fusese marinar și înjura ca unul.

– Ashmont.

– E un târg de lux, nu o cină plictisitoare de la palatul Windsor. O să intru. O să stau cât vreau. Pun rămășag pe zece guinee.

Joi, 20 iunie

Târgul era exact așa cum își imaginase Cassandra. În loc de mirosul animalelor de la Smithfield, în aer din Hanover Square Rooms plutea mireasma de parfum scump, care acoperea mirosul de transpirație al mulțimii de aristocrați și nobili.

Invitații se plângeau de aglomerație, dar nu plecau, iar când reușeau să împingă oamenii din jurul lor și să ajungă în fața unui stand, ezitau cu ce voiau să cumpere.

După două ore, mama lor cedase. Cu câteva minute plecase spre camera cu răcoritoare. Probabil că mătușa Elizabeth era din nou însărcinată, căci fusese arțăgoasă de la început. Nici Hyacinth nu mai era la fel de entuziasmată.

Și Cassandra era gata să plece de lângă stand. Și nu pentru băuturi sau o gură de aer proaspăt, ci pentru că îi era greu să aibă un vocabular civilizat cu cei care făcea tot posibilul să o provoace. Era aproape de ușă când îl văzu. Nu că ar fi fost greu de identificat.

Ducele de Ashmont, radiind o frumusețe diabolică, stătea în ușă.

El. La un târg. Unde nu existau băutură, jocuri sau femei ușoare. Era ultimul eveniment care să-l atragă.

Lângă el se afla Morris Humphrey și un băiețel a cărui vârstă n-o putea ghici, nespălat, slăbănog și care duhnea îngrozitor.

Simți mirosul de la distanță.

Practic simțea mirosul farsei care era pe cale să se întâmple.

Ar fi crezut că și ceilalți simt. Dar cum nimeni nu se aștepta ca Ashmont să apară, așa cum nu-i așteptau nici pe Ginghis Han sau

pe Attila, nu se pregătiseră cu o haită de câini turbați sau un regiment de cavalerie care să-l țină la distanță.

În ziua anterioară, în prima zi a târgului, organizatorii ceruseră ca ușile să fie închise pentru un timp, din cauza aglomerației și a femeilor care leșinau încontinuu. Dar nimeni nu se gândise să le închidă pentru el.

Nimeni nu se gândise să spună că târgul nu se mai ținea sau că fusese anulat, replici pe care le auzea în majoritatea locațiilor aristocrate.

Nu era o persoană rezonabilă și, probabil, aceste metode nu ar fi mers la el. Dacă voia să intre reușea asta într-un fel sau altul și era destul de inventiv în această privință.

Ba mai mult, era un duce. Născut și crescut ca să moștenească acest titlu, pe care îl moștenise de tânăr, fiind un Beckingham, emana autoritate, chiar și când era pe jumătate beat. Surprinzător... acum nu părea să fie. Nu că ar fi contat. În orice situație, aducea numai probleme.

Treaz, sau aproape treaz, părea un zeu care coborâse din Olimp ca să se plimbe printre muritori.

Gărzile de la poartă nu-l opriră, probabil fascinați de frumusețea angelică a Alteței Sale sau de duhoarea băiatului.

Toată lumea se uita la el.

Morris, care mergea în spate, ducele și băiatul urât mirositor începură să meargă printre mulțimea de oameni de viță nobilă care șușotea. Când simțeau mirosul neplăcut, aristocrații se dădeau la o parte, iar cei trei se puteau plimba de la un stand la altul fără nici o problemă.

Ținând cont de reputația ducelui, ar fi fost de așteptat ca orice om rațional să plece și să se întoarcă a doua zi. Dar nu se întâmplă asta. Erau ca un grup care stătea pe marginea unui vulcan, așteptând să erupă.

Cassandra era rațională, dar nu putea să plece. În primul rând, să fugă era împotriva principiilor ei. În al doilea rând, nu-și putea abandona sora și mătușa în fața a orice grozăvie urma să se întâmple. Și nu în ultimul rând, era, probabil, singura persoană pregătită și dispusă să reacționeze. Încă nu era sigură ce putea face, dar avea să-și dea seama la momentul potrivit.

Cu capul în jos, ascunzându-se în mulțime, îl urmări.

Li-l prezentă pe băiat doamnelor, care nu puteau fugi de lângă standurile lor, ca fiind „Jonsatovickya, un străin sinistrat" și privi cu blândețe cum acesta atingea mătăsurile și dantelele și pălăvrăgea cu femeile.

Deși era prea departe ca să audă ce spunea, Cassandra recunoscu accentul londonez. Doamnele, complet derutate, se dădură cât mai în spate în micile lor închisori, până când Ashmont scoase săculețul cu bani.

Pentru Străinii în Suferință și din cauza rivalității dintre ei, vânzătorii se ținură de nas și acceptară banii ducelui.

Nu era o farsă chiar atât de rea, ba chiar era amuzantă... până când Ashmont și însoțitorii lui se duseră către standul cu numărul nouă.

În acel moment Cassandra realiză că Hyacinth era singură, fără mătușa Elizabeth, iar domnii începuseră să o încolțească, precum o haită de lupi.

Cassandra își făcu loc prin mulțime și se duse rapid în spatele standului. Când gorgona deGriffith își făcu apariția, adunătura de bărbați se retrase în mulțime.

– Unde e mătușa Elizabeth? întrebă.

– A plecat brusc..., cred că i s-a făcut rău, spuse Hyacinth.

Împingând-o în spatele ei, Cassandra trecu în fața standului ca să păzească marfa, cu un moment înainte ca ducele și acoliții lui să-și facă apariția.

Îi zâmbi larg, cu o privire binevoitoare.

– Domnișoară Pomfret.

Cassandra afișă cel mai politicos zâmbet fals de care era capabilă.

– Duce.

– Uite ce ți-am adus, îi spuse el. Propriul dumitale sinistrat străin. Permite-mi să ți-l prezint pe conașul Jonsatovickya.

Cassandra făcu ochii mari și își flutură genele.

– Doar pentru mine? Ce drăguț! Nu trebuia. Deveni serioasă și miji ochii. Chiar nu trebuia.

Când Ashmont zâmbi, Cassandra se simți de parcă zeul Apollo aruncă o rază de lumină asupra ei. Se clătină pentru o clipă, parcă pierzându-și echilibrul.

Ar fi trebuit aruncat într-o temniță adâncă și întunecată. Era periculos, un monstru frumos care frânge inimi.

Cassandra se aplecă peste tejghea.

Băiatul îi zâmbi.

Nu făcuse baie de mult timp și orice altă femeie ar fi leșinat din cauza mirosului. Dar Cassandra crescuse cu șapte frați, verișorii și prietenii lor. Trăise lucruri mai îngrozitoare. Stomacul ei era puternic.

– În cazul în care conașul Jones sau oricare ar fi numele lui pune mâna pe bunurile mele, spuse ea, o să rămână fără degete.

Așa-zisul sinistrat își duse mâna la spate.

I se părea cunoscut, dar nu-și dădea seama de unde. Pălăria galbenă de jocheu, mult prea mare pentru el, îi acoperea fața plină de mizerie. Cei din înalta societate nu-i puteau deosebi pe copiii străzii, iar aceștia profitau de asta.

– Nu te cunosc de undeva? întrebă ea.

Băiatul dădu din cap.

Se uită atent la el. Pe sub mizerie începu să vadă un băiat care nu era chiar așa urât, un băiat pe care îl mai văzuse înainte.

– Chiar ești Jones, nu-i așa? Sau Jonesy, cum îți spun aliații tăi.

Își ridică privirea și se uită în ochii de culoarea safirului ai lui Ashmont. Simți că o ia amețeala, dar nu clipi.

Crescând într-o familie de băieți, învățase că nu trebuie să clipească sau să dea înapoi. Fratele ei Julius fusese cel care îi spusese prima dată „Medusa".

– Cu ce oameni rafinați umbli, îi spuse.

Jonesy îl privi acuzator pe Ashmont.

– Nu mi-ați spus că e vorba de dânsa.

Cassandra înțelese dialectul londonez folosit de băiat datorită lecțiilor primite la Keeffe.

– Normal că nu ți-a spus, zise Cassandra. Cu cât te plătește ducele ca să faci asta?

În ciuda duhorii băiatului, din ce în ce mai mulți oameni se apropiau de stand. Cu coada ochiului văzu cum aceștia își acoperă gurile și nasurile cu batistele.

Băiatul murdar o privi cu inocență. Strânse din buze, mijii ochii și păru să se gândească intens.

– Cred că ne-a dat o monedă de aur.

– O monedă de aur? întrebă ea. Nu cred. Poate doi șilingi.

– Jumătate de coroană.

Pentru un ștrengar de pe stradă doi șilingi și jumătate erau o avere. Erau o avere pentru mulți oameni de rând. Dar când venea vorba de Ashmont asta era posibil. Lumea îl putea acuza de multe, dar nu puteau spune despre el că e zgârcit.

– Dacă te duci să te speli la cea mai apropiată baie, îi spuse, îți dau o coroană.

Băiatul rânji. Strânse la subraț bunurile pe care le strânsese și întinse o mână murdară. Cassandra băgă mâna în buzunarul rochiei și scoase un mic portmoneu. Numără cinci șilingi și îi puse în palma nespălată.

Băiatul strânse pumnul cu putere. Apoi, cu bunurile obținute în brațe, fugi din Hanover Square Rooms.

Era ultimul lucru la care Ashmont se gândise că s-ar fi putut întâmpla și se întâmplă atât de repede, încât nu putu face altceva decât să privească uimit cum farsa lui se duce de râpă.

Cu gura căscată, mintea golită de gânduri, se uită după Jonesy care plecă în grabă.

Nimeni nu încercă să-l oprească. Deloc surprinzător. Nimeni nu voia să-l atingă.

Apoi dispăru, iar Ashmont rămase țintuit precum... precum... capra. Un tâmpit. Un idiot greu de cap.

– Bună treabă, spuse cineva. Credeai că ești mai bun decât ea, nu-i așa?

– Asta trebuia să fie o glumă bună? întrebă altcineva.

– Am pariat zece lire că vei goli încăperea, spuse altcineva.

– Nici măcar n-a țipat cineva.

– Asta n-a mers prea bine, nu-i așa?

– Săracul. Ar fi trebuit să ți se spună să nu te pui cu ea.

– Ai grijă, duce. Tu o să fii următorul care fuge.

– Ar fi bine să pleci cât mai poți, cât mai ești întreg.

Bărbații continuară să râdă și să-l batjocorească.

Imaginea lui Godfrey Wills îi trecu lui Ashmont prin minte.

Se uită la domnișoara Pomfret. Chipul ei era inexpresiv și avea privirea de gorgonă, așa cum o descriau ceilalți. Dar văzu sclipirea din ochii ei și o urmă de zâmbet în colțul gurii.

Mult mai treaz decât în timpul ultimei lor întâlniri, Ashmont realiză câte lucruri nu observase: de exemplu buzele pline,

pomeții proeminenți, ochii migdalați și frumusețea chipului atât de neobișnuit.

Și ea avea un demon înăuntrul ei.

Bineînțeles că avea. Știuse, simțise asta, chiar dacă nu avusese mintea limpede. Își dăduse seama că nu era doar o femeie care dădea ordine și împingea bărbații din calea ei.

Urma unui zâmbet. Amuzamentul și tachinarea. Același zâmbet pe care îl avusese după ce aruncase peste el găleata de apă rece.

Părea să spună: „Haide. Te provoc".

O mișcare greșită și avea să dezechilibreze balanța și fărâma de teren pe care o câștigase avea să piară precum un fir de nisip într-o furtună. O mișcare greșită și avea să distrugă tot ce făcuse pentru a o proteja.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să recunoască înfrângerea și să o lase în pace, fără să afle cineva despre întâlnirea lor anterioară.

Dar chipul ei. Acel chip minunat care le făcea pe celelalte să pălească în comparație cu al ei. Pentru el, cea care era considerată cea mai frumoasă soră ar fi putut prea bine să fie o păpușă de porțelan.

Da, și silueta.

Ca să nu mai spună că erau sute de bărbați acolo și, dintre ei, nu avea cum să fie singurul care vede asta.

Nu. Nu avea să se retragă.

Îl provocase și, chiar și acum, umilit și prudent, nu se simțea atât de umilit încât să devină vreun înțelept.

Voia să riște.

Capitolul 6

Ashmont ridică o mână.

– Domnișoara m-a învins. Mă înclin în fața dumneaei. Făcu o plecăciune teatrală. Bine jucat, frumoasă domnișoară. Ai folosit gluma împotriva mea și m-ai făcut de râs în fața prietenilor mei.

Așa cum făcuse cu Wills. Își aduse aminte clar: genele care fluturau, vocea plină de încredere și cuvintele care răsturnaseră situația.

Cassandra era o forță de temut, iar el nu se temea.

– A fost ușor, dragă domnule, spuse ea. Să faci pe prostul este ceva la care ai experiență. Nu trebuie decât să ne dăm la o parte și să îți lăsăm cale liberă.

– M-ai analizat?

– În profunzime și în detaliu, replică ea. Așa cum se analizează cele mai ciudate forme de viață. Nu te-ai uitat niciodată prin microscop la o picătură de lichid, să te minunezi de creaturile care se învârt pe acolo?

Auzi râsete, dar era mai atent la ea.

– Niciodată.

– Trebuie să îți lărgești orizonturile, spuse ea.

– Așa o să fac, răspunse. Cu drag. Arată-mi microscopul dumitale, dragă filosoafă. Arată-mi tot ce dorești. Îți stau la dispoziție.

– Prea bine, zise ea. Îți arăt ușa. Îi făcu semn să plece. Pleacă. Și ia-ți și bufonul prostovan cu dumneata.

Ashmont se uită la Morris.

– Acum că spui, prietenul meu chiar pare un bufon prostovan. Dar e un fenomen, poate să vorbească despre orice și să recite din memorie tot arborele genealogic începând cu primul baron deGriffith care a luptat pe câmpul Bosworth sau ceva de genul.

Îl bătu pe Morris pe umăr.

– Spune ceva inteligent, prietene. Asta e șansa ta.

Morris nu răspunse.

Ashmont îl înghionti cu cotul.

– Uită-te la ea, murmură Morris. Ard. Mă topesc. Sfârșesc.

– Ce spune?

Cassandra se aplecă, cu sprâncenele ridicate, iar Ashmont se uită în decolteul ei.

Femeile respectabile purtau numeroase straturi de lenjerie, jupe matlasate, corsete și straturi de material, peste care purtau alte straturi de material. Corsajul rochiei nu era de ajuns. O domnișoară trebuia să poarte și altă armură, precum șaluri, plătci, pelerine și alte lucruri care să le acopere umerii și decolteul. Ca să nu mai vorbească de mâneci, niște chestii enorme și umflate.

Dar o văzuse cu hainele ude care i se lipeau de lenjerie și îi oferiseră o imagine mai bună a siluetei ei.

Deși acum avea hainele uscate și era acoperită până la gât, corsajul rochiei ei verzi era strâmt. Se uită cu atenție la pieptul care se ridica și cobora, dându-și seama cu ușurință cât de mult era material și cât era natural.

Își spuse că trebuie să-și vadă de treabă. Dacă făcea o mișcare greșită, dacă spunea un cuvânt greșit, risca să strice totul.

– E uimit, spuse el.

– Foarte bine, răspunse ea. Un bărbat mut este cel mai bun bărbat. Genul tăcut și puternic. Sau slab și tăcut. Dar tăcut. Tăcut mai presus de orice.

– Cred că îl cunoști pe acest domn, spuse Ashmont. Humphrey Morris, fiul....

O licărire din ochii ei gri îi dădu de înțeles că trebuia să aibă grijă.

– Știu cine e.

– Își dorește să facă cunoștință cu tânăra domnișoară. Ashmont se aplecă mai aproape și simți un miros delicios de trandafiri, proaspăt și natural. Se abținu cu greu să nu se apropie și mai mult când murmură: E îndrăgostit de domnișoara Marigold.

– De cine?

– Domnișoara Rose?

– Te referi la Hyacinth?

– Da, răspunse el. Fie-ți milă de el. N-o poți lăsa să-i vândă ceva?

Ochii ei străluciră. Se uită peste umăr la fata blondă.

– Draga mea, domnul acesta are nevoie de ajutor.

Fata veni lângă tejghea.

Lângă el, Morris eliberă un sunet, ca al unui animal chinuit.

– Hyacinth, draga mea, dumnealui este domnul Humphrey Morris, spuse domnișoara Pomfret. O știi pe mama sa, Lady Bartham.

Cele două se uitară una la alta.

– În ciuda persoanelor rău famate cu care umblă, continuă domnișoara Pomfret, putem spune că e inofensiv, atât cât ne putem aștepta de la un bărbat. Ar dori să cumpere ceva pentru Lady Bartham și surorile lui. Și pentru mătuși și bunici. Pentru toate. Poate îl poți ajuta să se hotărască.

Obrajii i se înroșiră, așa cum li se întâmpla fetelor drăguțe ca ea.

Morris rămase țintuit, ca un prost, roșu ca racul.

Ashmont îi mai dădu un cot în coaste.

– Uite fata. Fă ceva.

Morris se apropie de tejghea ca un somnambul.

– Domnule Morris, poate ați vrea să vă uitați la această pernuță pentru ace făcută de mama, spuse Hyacinth. Lady Bartham a admirat-o foarte mult...

Lăsându-și prietenul să se descurce singur, Ashmont își întoarse atenția către ținta lui, care se dăduse într-o parte pentru a sta cu ochii pe ei. Fără îndoială avea să-l transforme pe Morris într-o stană de piatră dacă făcea vreo mișcare greșită.

Iar Ashmont, dacă nu avea grijă, risca să pornească o avalanșă care să-i distrugă pe amândoi.

Audiența asculta cu atenție și nu-i putea face să plece. Un domn nu putea avea parte de intimitate cu fetele bune.

Prea bine. Doar îi plăcea provocările.

– Băiatul nu va face baie, spuse el. Cei de teapa lui sunt alergici la apă și săpun. Poate că așa e cel mai bine. Dacă s-ar spăla de toate straturile de murdărie s-ar putea să-și piardă echilibrul emoțional.

– Încă vorbești despre asta? întrebă Cassandra. Nu ți-am arătat suficientă răbdare și generozitate când i-am prezentat pe sora mea și prietenul dumitale căruia nu-i mai tace meliță?

– O să cumpere fiecare obiect pe care îl aveți, zise Ashmont. De aceea ai cooperat.

– Iar acum este prea târziu ca dumneata să cumperi totul pentru privilegiul de a mă admira ca pe Venus la altarul meu.

Asta fusese parte din plan: Jonesy ar fi trebuit să ia tot ce putea, petrecându-și cât mai mult timp acolo, iar Ashmont ar fi cumpărat

restul. În timp ce Cassandra ar fi fost ocupată cu ei, Morris ar fi putut să-i facă ochi dulci surorii ei mai mici.

Planul lui Ashmont nu ieșise așa cum își imaginase, dar era dispus să se adapteze.

Nu avea prea mult timp. Cu cât stătea mai mult, cu atât risca să strice totul. Dar putea să-i mai acorde lui Morris câteva minute cu sora ei.

Doar câteva minute și apoi să lase tentația în urmă.

– Nu aș spune Venus, zise el. Aș spune...

– Scila, se auzi o voce din mulțime.

Ashmont nu fusese un elev silitor, dar, ca toată lumea, era familiarizat cu *Odiseea*. Doar era o poveste despre jaf, scosul ochilor, crimă, monștri care mâncau oameni și alte lucruri interesante. Scila și Caribda erau monștri care păzeau o strâmtoare. Caribda era un vârtej mortal. Scila avea șase capete, fiecare cu trei rânduri de dinți ascuțiți.

Demonul ascuns în peștera întunecată ieși la iveală, iar Ashmont simți o combinație de furie, bucurie și răutate.

Se întoarse încet și zâmbi.

– Cine a spus asta? întrebă pe un ton calm și liniștit, pe care l-ar fi recunoscut oricine îl cunoștea, la fel cum i-ar fi recunoscut și zâmbetul.

Mulțimea se dădu mai în spate.

– Cine a spus asta? repetă el, încă zâmbind. Aș vrea să vină în fața și să o mai spună o dată, în loc să se ascundă în mulțime.

Brusc, toată lumea își găsi altceva de făcut.

Demonul se ascunse înapoi în peșteră.

– Asta a fost binevenită, spuse și se întoarse către domnișoara Pomfret. Problema cu locurile astea nenorocite e că nu există intimitate.

– Ultimul lucru de care am nevoie cu tine, spuse ea încet și ferm, e intimitate.

– Voiam doar să spun...

– Nu-mi pasă, zise ea. Știu că pentru tine e un joc. Nu sunt dispusă să iau parte la el. Și aș vrea să subliniez că dacă te-aș înjunghia în fața acestor oameni aș primi aplauze. Ți-ar căra corpul afară, ar face curat și ar spune că a fost un accident.

– Ai o imaginație, șopti, dar nu pe un ton periculos, bogată.

– Pleacă. Și ia-l cu tine.

– Mi-ai oferit o bilă albă, spuse, vorbind și mai încet.

– Ești pe cale să o pierzi.

– N-o poți lua înapoi.

– Eu ți-am dat-o. O pot lua înapoi.

– Dar nu ar fi corect.

– E corect să vii la un eveniment caritabil și să te folosești de un copil al străzii ca să întrerupi activitatea?

– Tu spui că m-am folosit de el, zise Ashmont. Eu spun că i-am oferit o ocupație productivă. L-am găsit în fața casei când eu și Morris ne pregăteam de plecare. O întâmplare norocoasă, își spusese el. L-am angajat doar ca să fiu sigur că nu sparge vreo locuință și nu fură din buzunare. Ar trebui să-mi mulțumești că l-am salvat de la spânzurătoare pentru zece minute. Doar la atât putem spera în cazuri ca acestea. Dacă tu crezi că va folosi coroana pe care i-ai dat-o ca să-și facă baie...

– Nu-mi pasă ce face cu ea, îi răspunse Cassandra. Sper doar ca băieții mai mari și mai răi să nu-i fure nimic. Sper să nu-i taie nimeni gâtul. Sper că e mai deștept decât majoritatea și că nu a supraviețuit pe străzi fiind neglijent.

Cassandra îl știa pe băiat. De unde naiba îl știa? Ashmont îl cunoscuse în ziua în care fugise Olympia. Jonesy împreună cu o gașcă de băieți jerpeliți își pierdeau timpul la un chioșc de mahala de pe Kensington High Street. Îi ajutase să caute mireasa pierdută, apoi dispăruse când erau la podul Battersea.

– Poliția va crede că a furat toate lucrurile, spuse Ashmont. Îl vor vedea încercând să fugă de aici și îl vor prinde înainte să apuce să se ascundă în orice magherniță își face veacul. Probabil va ajunge la sediul poliției de pe Great Marlborough Street. Poate pe Bow Street, dacă e rapid. Oricum ar fi, va trebui să mă duc să-l scot de acolo. Dar asta va dura puțin. Avem destul timp la dispoziție. Nu-ți face griji pentru el. Schimbi subiectul.

– Noi doi nu avem despre ce subiect să discutăm, zise ea.

– În primul rând, ce voiam să spun înainte să ne întrerupă ignorantul acela era „Diana". Nu Venus, ci Diana, zeița vânătorii, care își conduce carul...

– Trebuie să spun că a fost unul dintre cele mai comice lucruri pe care le-am văzut în ultima vreme, se auzi o voce în spatele lui. Intrarea ta grandioasă cu copilul zdrențăros.

Ashmont se întoarse. Văzu aceeași expresie batjocoritoare ca întotdeauna. Aceiași ochi oblici care făceau inima femeilor să bată nebunește. Se înțelege, a femeilor atrase de bărbații înalți și periculoși.

– Blackwood, zise Ashmont.

Nu-l mai văzuse de o săptămână, când se despărțiseră în termeni nu prea buni.

– Dar a fost și mai amuzant, spuse Blackwood, să-l văd cum fuge de parcă îl urmăreau creaturile iadului.

– A fugit mai repede de atât, spuse domnișoara Pomfret. I-am spus să-și facă o baie.

Blackwood zâmbi.

– Foarte inteligent, domnișoară Pomfret. Sper că ați terminat și cu Ashmont. Arată de parcă i-ați cerut să gândească prea mult.

– Ba din contră. Știu că nu e obișnuit.

– Într-adevăr. Trebuie să-l luați încet. Altfel riscă să facă febră. Cu permisiunea dumneavoastră, aș vrea să-l iau de aici. Și pe însoțitorul lui, dacă Morris ar înceta să se mai uite prostește la domnișoara Hyacinth și ne-ar acorda atenție.

Domnișoara Pomfret îi zâmbi lui Blackwood, de parcă ar fi reușit să le omoare pentru ea, cu mâinile goale, pe Scila, Caribda și șase sau șapte dragoni.

Ashmont văzuse privirea de gorgonă. Din când în când văzuse licăriri de sentimente. Dar nu-și dăduse seama până acum cât de multe ascundea. Acum se relaxase, iar zâmbetul ei lumina camera, lumină care îl lăsă fără respirație.

Zâmbetul nu era pentru el, iar asta îl deranja. Dar ce îl deranja cel mai tare era că tocmai îi oferise lui Blackwood, porcul trădător, o bilă albă.

Cu inima bătându-i cu putere și fără ca pe fața ei să se poată citi ceva, Cassandra îi privi cum pleacă.

În momentul acela nu putea înțelege ce se întâmpla. Era prea mult. În doar câteva minute Ashmont îi dăduse lumea peste cap. Din nou.

Treaz, sau aproape treaz, o surprinsese iar și iar.

Cu schimbul de replici, de care nu-l credea capabil, și care îi plăcuse mai mult decât ar fi trebuit.

Cu sentimentul de intimitate pe care îl crease în mijlocul mulțimii imense. Conștientizarea secretului pe care îl împărțeau și grija de a nu se da de gol.

Apoi schimbarea comportamentului său când cineva o numise Scila. O făcuse să-l vadă din nou pe băiețelul de altădată, cel care i se alăturase în lupta împotriva lui Godfrey Wills cu ani în urmă. Același zâmbet năucitor... dar acela era provocat doar de încântarea că ar putea distruge un alt bărbat.

Erau doar aparențe, își spuse. Vrusese doar să-i facă pe spectatori să se îndepărteze ca să poată... flirta... cu ea.

Ca și cum Cassandra nu ar fi fost un monstru.

Dar și el era un monstru. Era surprinzător că nu-l deranja, asta dacă observase.

Și era totul parte a jocului, a farsei. Nu se putea abține să nu provoace zarvă...

„Diana, zeița vânătorii, conducându-și carul."

Nu Venus. Nu Minerva. Diana, zeița legendară care, în copilărie, credea că va deveni: femeia care vânează, puternică, liberă, pură, purtând mereu arcul și săgețile și fiind însoțită de nimfe.

Ca și cum ar fi putut să-i citească mintea și inima cu ochii aceia albaștri, pătrunzători.

– Dumnezeule, spuse Hyacinth, apropiindu-se de ea. A fost atât de interesant. Nu l-am mai văzut niciodată de aproape.

– Pe cine? Cassandra reveni la realitate, lăsând în urmă amintirile și sentimentele confuze. Orchestra cânta. Cântaseră în tot acest timp? Sau lumea se oprise puțin? Oamenii se plimbau prin camera imensă, încet, la fel ca înainte.

Domnii începură să se apropie de spațiul liber din fața standului lor, dar o făceau cu grijă, uitându-se în permanență în jurul lor, în caz că Ashmont reapărea brusc din mulțime.

– Știi prea bine, spuse Hyacinth. Ce ți-am spus? E îndrăgostit. Nu a putut sta departe.

„Mi-ai dat o bilă albă."

Cassandra dădu din cap.

– E vina mea. Proastă, proastă, proastă. Se uită în jur. Trei domni îmbrăcați elegant se apropiau hotărâți de standul cu numărul nouă.

Îi zâmbi lui Hyacinth. Mai mulți admiratori, draga mea. Mai ai ce să le vinzi?

– Nu prea. Domnul Morris a cumpărat aproape tot.

– Mama lui va fi furioasă. Ceea ce însemna că va povesti în detaliu despre intervenția lui Ashmont, subliniind cât de mult timp petrecuse vorbind cu Cassandra și inventând detalii picante despre conversația lor. Nu se îndoia că avea să audă și să vadă lucruri pe care nici nu le văzuse, nici nu le auzise.

Dar Ashmont îi hărțuise și pe alții, iar Cassandra avea să se gândească la ceva ce să le spună părinților ei. Ce conta cu adevărat era Hyacinth. Era fericită. Cei trei domni eleganți se uitau la resturile bunurilor despre care mama lor crezuse că vor fi suficiente pentru târg. Cassandra se retrase cu discreție în spatele standului pentru a nu-i speria prea mult pe clienți. Atât timp cât se purtau frumos, era încântată să-i vadă admirând-o pe sora ei.

Între timp, în apropiere, pe George Street

– Îmi pare rău că ți-am stricat distracția, spuse Blackwood. Dar am văzut-o pe Lady Blackwood venind spre tine valvârtej prin mulțime. M-am gândit că Morris nu ar fi vrut ca mama lui să-l facă de râs în mijlocul mulțimii, în timp ce jumătate din cunoștințele sale îl priveau.

La auzul numelui mamei sale, Morris se trezi oarecum din starea de visare.

– Într-adevăr, mulțumesc, zise acesta. Ținea strâns la piept pachetul pe care îl făcuse pentru el cea pe care o adora. Da, sunt recunoscător. Foarte frumos din partea ta.

– Acum o săptămână ai spus că e un netrebnic, spuse Ashmont cu o voce joasă.

Blackwood se opri în fața bisericii St George.

– Morris, fi drăguț și ia-o înainte. Trebuie să discut ceva cu Ashmont. Te vom prinde din urmă.

Încă ținând la piept pachetul, de parcă ar fi fost un artefact prețios și încă vrăjit de domnișoara Flower[1], Morris plecă înainte.

Blackwood se uită spre biserică.

[1] „Floare" în limba engleză. Hyacinth este denumirea zambilei.

– L-am judecat greșit. Sunt doar o familie de oameni în care nu poți avea încredere.

– Vorbește mult, spuse Ashmont. Dar e inofensiv.

Asta îi spusese domnișoara Pomfret surorii ei. A fost un gest de bunătate pe care nu ar fi trebuit să-l facă. L-ar fi putut goni pe Morris cu un cuvânt sau o privire, dar n-o făcuse. E adevărat că ea și sora ei profitaseră din plin de săracul bărbat, dar femeile erau nemiloase când era vorba de evenimentele de binefacere. Conform unei văduve pe care o cunoscuse Ashmont, competiția era acerbă. Aceasta îi spusese că și cocoșii de luptă ar fi avut ce învăța de la ele.

– Aș spune că e mai mult de atât, zise Blackwood. Mi s-a spus că a depus toate eforturile ca să vă împace pe tine și pe Ripley și a făcut tot ce era corect în alte privințe. A avut grijă de tine după aceea. Tu nu ești mort. Ripley nu e mort. Zic să lăsăm lucrurile așa.

Ashmont simți cum i se ridică de pe umeri o piatră despre care nu realizase că era acolo. El și Ripley se împăcaseră imediat, dar Blackwood păstrase distanța, iar Ashmont îi dusese dorul mai mult decât ar fi fost dispus să recunoască vreodată.

– Prea bine, spuse Ashmont.

Blackwood se uită la el.

– Acum că am rezolvat asta, ce-ar fi să-l scoatem pe Morris la o băutură, două, ca să-și revină?

– Chiar pare că are nevoie de o băutură.

– Cred că și tu ai nevoie, spuse Blackwood. Pari puțin slăbit. Și nu e de mirare, având în vedere că ai stat de vorbă cu domnișoara Pomfret zece minute sau mai mult. Te doare capul? M-am gândit să te salvez mai devreme, dar am zis că e mai bine să înveți din experiență.

– Nu aveam nevoie să fiu salvat, spuse Ashmont. De fapt, tocmai devenise interesant când ai apărut tu.

– Nu mă îndoiesc că asta ai crezut. Problema e că nu am văzut-o doar pe Lady Bartham apropiindu-se furioasă ca un dragon. Era clar că domnișoara Pomfret voia să scape de tine. Dar știu că nimeni nu poate scăpa de tine până nu decizi tu asta. Mi-am dat seama că nu avea să se întâmple prea curând și, știind că în curând avea să devină mai periculoasă pentru ea însăși decât pentru tine, m-am gândit să obțin un avantaj și să te iau mai repede de acolo.

– Avantaj! zise Ashmont. Îți dă bile albe?

Blackwood se uită la el.

– Mă refer la un avantaj față de Alice, pentru că i-am salvat prietena de ea însăși. Sau de tine. Sau de ambele. La ce credeai că mă refer?

– La nimic, zise Ashmont.

– Înțeleg, replică Blackwood. Făcu o pauză scurtă și continuă: Te duci la balul lui Ripley, mâine-seară?

– Nu l-aș rata pentru nimic în lume. Poate o să fur mireasa.

– Asta sună distractiv. Dar îți sugerez să fii discret. După cum probabil ți-ai dat seama, Ripley intenționează să-i asigure locul în societate ducesei sale. Căsnicia cere sacrificii și asta include și prietenii. Noi trei, sper că realizezi, trebuie să ne comportăm exemplar.

– Bineînțeles. Nu-i port ranchiună. Nu i-aș face niciodată rău Olympiei.

N-ar face-o. Îi salvase viața. Se purtase frumos cu el. Iar el nu se purtase frumos în ziua în care ar fi trebuit să se căsătorească.

– Într-adevăr. Făcu o mică pauză. Apoi: Din ce am auzit, vine și Alteța Sa Regală ducele de Susei... probabil moare de curiozitate, ca toată lumea. Mai ales că vei fi și tu acolo, mirele abandonat. După cum îți poți imagina, toți cei care nu au fost invitați sunt supărați. Numai despre asta se vorbește în oraș.

Petrecerea începu să i se pară mai puțin interesantă. Ashmont trebuia să facă lucrurile corect în fiecare clipă. Toată lumea avea să fie cu ochii pe el. Nu-și putea permite nici o greșeală care să se reflecte negativ asupra Olympiei. La o petrecere plină de oameni respectabili.

Dar trebuia să repare lucrurile și îi datora Olympiei măcar atâta lucru.

Și poate domnișoara Pomfret avea să fie acolo.

– Merge și Alice? îl întrebă.

– Da. Ducesa mea s-a întors de oriunde a fost plecată. Are de gând să o însoțească pe mătușa ei, Lady Charles Ancaster, o companie pe care o preferă în detrimentul meu. Se uită la unul dintre stâlpii bisericii, parcă încercând să descifreze un mesaj. Ca să-i facă pe plac lui Alice, au invitat-o și pe domnișoara Pomfret. Însă, chiar dacă lordul deGriffith ar permite asta, lucru care sigur nu se va întâmpla, domnișoara Pomfret ar refuza cu siguranță.

Morris spusese că nu mai mergea la petreceri de ani întregi.

Ashmont n-o putea învinovăți. Și el ar fi vrut să refuze. Dar din onoare trebuia să participe și să-și îndrepte greșelile pe cât era posibil.

– Păcat, spuse el. Speram să o cunosc mai bine.

– Îți place să fii chinuit din câte văd.

– Nu e plictisitoare, zise Ashmont.

– E și acesta un fel de a spune, replică Blackwood. Hai să mergem după Morris, înainte să intre în belele. La cât e de amețit, e o țintă sigură pentru hoții de buzunare.

Era bine să fie Medusa. De obicei asta însemna că nu trebuia să suporte prostovanii, cu plăcere sau din contră. O scutise pe Cassandra de numeroase probleme după vizita lui Ashmont la târgul de lux.

Aparent, nimănui nu-i trecuse prin cap că ar fi putut avea alt scop decât să provoace un scandal și oamenii bănuiseră că Medusa îl speriase pe băiețel și îi stricase farsa. Pentru ceilalți, Ashmont mai rămăsese acolo doar ca să-i pună răbdarea la încercare și pentru că îi plăcea să se joace cu focul.

Nimeni nu a fost surprins să-l vadă plecând cu Blackwood, fără îndoială căutând ceva mai interesant de făcut.

Mama ei cu siguranță nu avea nici o nemulțumire. Când Lady Bartham a încercat să-i otrăvească mințile, mama ei a considerat că e vorba de gelozie, din moment ce nu se descurcase nici pe un sfert la fel de bine ca ele. Ba mai mult, mama ei învârtise cuțitul în rană și o întrebase pe Lady Bartham dacă are niște obiecte în plus, căci doamnele din familia Pomfret reușiseră să le vândă aproape pe toate și nu mai aveau suficiente pentru următoarele zile.

Singura care nu era de acord cu viziunea generală asupra lucrurilor era Alice. Ea și mătușa Julia au venit la cină în seara aceea. După masă, când cei mai în vârstă s-au dus să bea ceaiul în camera de pictură, ea, Hyacinth și Cassandra s-au retras în camera de zi a surorilor.

– E ceva mai mult la mijloc, spuse Alice. Simt asta în aer.

– Sau poate mătușa Julia a bătut un apropo, răspunse Cassandra.

– Nu. E foarte enigmatică atunci când își propune asta.

– Ea spune același lucru despre tine.

Amândouă știau că făcea referire la stadiul mariajului lui Alice. Dar Hyacinth era acolo, iar ea nu știa nici măcar puținele lucruri pe care le aflase Cassandra.

Alice zâmbi și spuse:

– Povestește-mi.

Cassandra îi povesti totul, despre evenimentele de la Putney Heath, din Putney și ce s-a întâmplat după.

Când ajunse la partea despre pictură, Alice ridică din sprâncene. Ea și fratele ei aveau aceiași ochi verzi, dar în timp ce Alice era o frumusețe cu părul negru ca abanosul, Ripley avea o figură mult mai aspră. Nu ca Altețа Sa cu chip angelic.

– Nu era calul tatălui lordului Pershore? întrebă Alice.

Cassandra încuviință din cap. Armăsarul actualului lord Pershore era la fel de faimos ca al tatălui său. Keeffe îi respecta pe amândoi în mod deosebit.

– În cazul acesta mi-aș fi dorit să fiu o muscă pe perete la acea negociere, zise Alice. Știi, Pershore a fost secundul lui Ripley la duel. Dădu din cap. Dar Ashmont nu a fost niciodată genul de om care să poarte pică și... vai, draga mea.

Se uită la prietena ei.

– Vrea să-i facă pe plac, spuse Hyacinth. I-am spus, dar nu vrea să mă creadă.

Alice păru să cadă pe gânduri. Fără îndoială că întorcea pe toate părțile în mintea ei ageră ceea ce îi spusese Cassandra.

După o clipă spuse:

– Acum înțeleg de ce nu vrei să participi la petrecerea lui Ripley.

– Regret să te dezamăgesc, dar nu-mi place să merg la o petrecere la care Hyacinth nu poate merge.

– Oh, Cassandra! Sora ei bătu cu picioarele pe podea. Nu vreau decât să aud ce se întâmplă acolo. E la fel de interesant ca un roman, jur.

– Așa e, spuse Alice. Dar instinctele Cassandrei sunt bune. Ashmont se aruncă cu capul înainte în orice situație. Ca să o cucerească pe Olympia nu a ținut cont de nimic din calea lui. Cu siguranță a cucerit-o. Poate fi extrem de hotărât când vrea și e destul de periculos când se întâmplă asta.

– Dar Olympia a scăpat, zise Cassandra.

Alice dădu gânditoare din cap.

– Ceea ce aduce în discuție o întrebare interesantă. Dacă o dorea atât de mult, de ce nu s-a chinuit mai mult să o ia înapoi?

– Era atât de beat încât abia se putea ține pe picioare. Toată lumea știe asta.

– De ce era beat în ziua nunții?

– Pentru că e un idiot?

– Pentru că, spuse Hyacinth, în adâncul sufletului știa că nu o iubește, că a făcut o greșeală și că nu vrea să ducă lucrurile până la capăt. Cassandra și Alice se uitară la ea. E posibil, spuse Hyacinth.

– Pentru o clipă a ieșit la suprafață un impuls etic demult îngropat? întrebă Alice.

– A ieșit la suprafață când a încercat să rezolve lucrurile la Putney. A cerut-o în căsătorie pe Cassandra.

„Mărită-te cu mine."

– Mai degrabă mi-a ordonat, spuse Cassandra.

– E duce! zise sora ei.

– Nu era complet treaz.

– Aparent suficient de treaz încât să încerce să facă ceea ce a crezut că e bine, după standardele lui confuze, adăugă Alice. E posibil ca Hyacinth să aibă dreptate. Și tu ai făcut ce trebuia. E mai bine să stai departe de o situație foarte tensionată. Mâine-seară trebuie să se împace cu Olympia și Ripley și să rezolve lucrurile. Prezența ta acolo nu ar face decât să-l distragă și să complice lucrurile.

Cassandra respiră ușurată.

– Știam că o să înțelegi.

– Eu nu înțeleg, spuse Hyacinth. Aș da orice să fiu o muscă pe perete mâine-seară.

– Promit să vă spun totul amândurora, zise Alice.

– Nu va fi același lucru dacă nu e și Cassandra acolo.

– Nu va fi același lucru, dar va fi interesant, replică Alice. Sunt sigură de asta.

Noaptea din mijlocul verii. Cea mai scurtă noapte a anului. Pentru Ashmont se dovedi a fi cea mai lungă.

Așa cum se așteptase, domnișoara Pomfret nu veni, iar el fu nevoit să participe la ceea ce i se părură o mie de dansuri din obligație, începând cu gazda lor. Nu era obișnuit cu întrunirile respectabile și trebuia să-și păstreze capul limpede ca să țină minte toate regulile învechite și pe jumătate uitate. Cu alte cuvinte, era exclus să se îmbete.

Cumva, reuși. Ceea ce conta era că el și Olympia reușiseră să rezolve lucrurile importante, iar ea se dusese la Ripley părând

ușurată, în timp ce Ashmont se dusese la următoarea parteneră, știind că a fost iertat.

Dansă cu Alice, Lady Charles și alte câteva doamne. De această dată erau prezente mult mai multe doamne decât domnișoare și nimeni nu era suficient de nebun încât să încerce să pețească. Se dovedi că femeile erau la fel de precaute în privința lui pe cât era și el, ceea ce i se părea foarte amuzant.

Dar reuși să treacă de acea seară fără să intre în belele, iar a doua zi, imediat după prânz, unchiul său se opri la casa Ashmont pentru a-și arăta aprobarea, lucru nemaiauzit.

– Ai supraviețuit unei seri întregi în care sigur te-ai plictisit de moarte, spuse unchiul Fred.

– Nu știu dacă „plictisit" e un cuvânt suficient de bun.

– Nu ai făcut nici un pas greșit.

Ashmont se uită la el. Unchiul Fred mereu găsea ceva în neregulă. Și pentru sfinți și martiri ar fi fost greu să treacă de inspecția lui.

– Ești sigur? întrebă Ashmont.

Unchiul său încuviință din cap.

– Bravo. Cred că în timp va deveni mai ușor.

– În timp? Poftim?

– Ai făcut primul pas în a deveni acceptabil pentru o domnișoară respectabilă. Și pentru familia ei.

– Plictisindu-mă de moarte?

– Vestea se va afla în toată Londra în următoarele câteva zile, zise unchiul său. Lumea va vedea altfel farsa ta de joi. Atunci îmi pierdusem speranța pentru tine.

Ashmont nu urmase instrucțiunile. Nu era ceva cu care să fie obișnuit.

– Acum pot să sper că nu ești o cauză pierdută complet, continuă unchiul Fred. Da, e absurd, dar tu ești deseori absurd. În orice caz, nu pot să spun că nu ai gusturi bune.

Uneori unchiul Fred vorbea foarte clar. Alteori, era enigmatic.

– Te referi la domnișoara Pomfret.

– La cine altcineva?

– Ce e absurd?

– Revenirea ta aparent miraculoasă după evenimentele de săptămâna trecută.

Ashmont nu-și revenise. Iertat sau nu, duelul de săptămâna trecută încă îl supăra. Conversația pe care o avusese cu Olympia în timpul dansului îl făcuse să se simtă rușinat. Se ținuse după ea și făcuse tot ce putuse pentru a o cuceri.

O dorise, sau asta crezuse, dar acum nu mai era atât de sigur în legătură cu ceea ce-și dorea. O soție. Pentru că Blackwood avea una și Ashmont nu voia să fie ultimul dintre ei care să se însoare? Oare asta era? Iar apoi apăruse ea. Frumoasă. Și se purtase frumos și îl tratase ca... pe un frate.

Dar el nu-și dăduse seama de ce voia sau ce gândea cu adevărat Olympia.

Dacă în final Ashmont ar fi câștigat, iar ea s-ar fi măritat cu el...

Ar fi făcut-o foarte nefericită.

Fiind un gând prea neplăcut, îl ascunse în adâncul minții, un loc înțesat.

Imediat ce făcu asta, în minte îi apăru imaginea domnișoarei Pomfret: privirea ei dură, ochii ei gri și ocazionalele licăriri argintii, buzele moi, vocea sigură, clară... pielea fină... mirosul proaspăt de ierburi, rochia simplă cu nenumărate straturi de protecție, cea pe care o purtase la târgul de lux.

Asta îl enerva într-un mod complet diferit.

Își aduse aminte cum trecuse peste el când era culcat la pământ, cum fustele ei aproape... aproape... îi atinseseră pantalonii.

Făcuse greșeala de a o apuca de mână și aproape îl omorâse pentru asta.

Unde învățase să lupte așa?

Bila albă pe care i-o oferise datorită lui Keeffe.

Atât de multe necunoscute, atât de multe lucruri de descoperit despre ea.

Unchiul său îl trezi din amintiri.

– Poate ar fi mai bine să pleci din Londra pentru o perioadă, spuse el.

– Acum?

– Acum ar fi cel mai bine.

– Și să-i las pe ceilalți domni să mi-o ia înainte? întrebă Ashmont. Nu cred. La cum stau lucrurile...

– Dacă aflu că vreun alt domn este interesat de domnișoară, te voi anunța de îndată. Între timp, te-aș ruga să te gândești două

săptămâni dacă ești sigur că asta vrei. Îi vei face o impresie mai bună atât domnișoarei, cât și tatălui ei. Nu te poți baza pe Lady Charles să fie de partea ta. S-a purtat mult mai frumos cu tine decât ai fi meritat, dar până și influența sa asupra fratelui ei e limitată și cu siguranță nu e în favoarea ta.

– Două săptămâni, spuse Ashmont.

– Ia-l și pe Blackwood cu tine. Și el are nevoie de o schimbare de peisaj.

Capitolul 7

Sâmbătă după-amiază, în timp ce tata era plecat, mătușa Julia sosi împreună cu Alice și își invită nepoatele la o plimbare prin Hyde Park.

Așa cum Cassandra îi spusese mamei sale îngrijorate, regula tatălui lui său nu includea plimbările prin parc.

– Ești binevenită să ni te alături, spuse mătușa Julia, dacă te temi că nu voi fi o însoțitoare suficient de bună.

– Doamne ferește, nu. Astăzi îmi petrec ziua cu surorile mele.

În fiecare sâmbătă după-amiază când se aflau în Londra, mama sa se întâlnea cu surorile ei pentru ceai. Erau gazde pe rând.

– Ah, uitasem.

– Doar că lui Henry s-ar putea să nu-i placă.

– Voi discuta eu cu Henry, zise mătușa Julia. Dar știu că fetele vor să vorbească despre petrecerea de seara trecută și trebuie să ia o gură de aer și să facă mișcare în acest timp. Cu sau fără regulă, nu o puteți ține pe Hyacinth închisă în casă. Din câte știu, nu este prizonieră și nu cred că vreți să dați și mai multe motive de bârfă.

– Nu, cu siguranță nu. După cum i-am spus, Lady Bartham a fost îngrozitoare. Dar ce putem face? Bărbatul trebuie să fie stăpân în casa lui, cum bănuiesc că știi. Dar ne pune răbdarea la încercare. Da, duceți-vă, duceți-vă.

Cassandra și Hyacinth se schimbară repede în rochiile de călărit, trimiseră după grăjdari și cai și la puțin timp plecară.

Așa cum li se promisese, aflară în detaliu ce se întâmplase la petrecerea lui Ripley. De fapt, aflară mai mult decât le promisese Alice, pentru că auziră și varianta mătușii lor.

Amândouă au fost de acord că Ashmont se comportase foarte bine și că trebuie să se fi plictisit de moarte. Dar nu existaseră farse, nu existaseră explozii, nu leșinase nimeni. Nici un domn nu ceruse compensație.

– A fost totul foarte civilizat, spuse Alice. Dar totuși palpitant pentru că nimeni nu aveam cum să știe sigur, până la sfârșit, cât de mult se puteau abține cei trei duci să nu-și arate... Să spunem exuberanța. Dar s-au străduit să fie fermecători și mi s-a părut drăguț, pentru că au făcut-o pentru Olympia.

– Și pentru ei, spuse mătușa Julia. Încă sunt loiali, deși au încercat să se omoare unul pe altul.

– Trebuie să recunosc că pentru mine a fost o ușurare, zise Alice. Au arătat, fără urmă de îndoială, că Ripley este îndrăgostit nebunește de ea, iar ea simte același lucru.

– Săracul Ashmont, spuse Hyacinth.

– Nu trebuie să-ți pară rău, îi zise Alice. Nu mi s-a părut că are inima frântă. De fapt, când Olympia s-a întors la Ripley, a părut ușurat.

– Ah, nu mă refeream la asta. Dar acum e îndrăgostit nebunește de Cassandra...

– Trebuie să-ți anulez abonamentul la Biblioteca de Romane de dragoste, spuse Cassandra. Ori asta, ori să-ți dau o doză suficient de mare de Mary Wollstonecraft ca să îți revii.

În opinia ei, toate femeile trebuiau să citească *În apărarea drepturilor femeilor*[1] înainte să facă optsprezece ani și apoi încă o dată pe an după aceea.

– Văd doar ce e în fața ochilor mei, spuse Hyacinth. Am văzut cum se uită la tine. Am văzut cum îi licăreau ochii când vorbea cu tine.

– Și eu văd ce e în fața ochilor mei, spuse mătușa Julia, uitându-se în față. Fetele îi urmară privirea. Un grup de domni care până atunci vorbiseră între ei, își întorceau caii spre cele patru femei. Vai, vai, cred că asta va fi educativ.

– Au văzut-o pe Hyacinth, spuse Cassandra. Vrei să mergem înainte, mătușă Julia, sau ai nevoie de întăriri?

– Sper să nu apuc ziua în care să nu mă pot descurca cu un grup de tineri înflăcărați.

După ce trecură de domni, Alice spuse:

– Păcat de Hyacinth. Ce ai de gând să faci?

– Momentan nu pot face nimic, răspunse Cassandra. Eu și tata suntem la cuțite de când mă știu. Era nervos pe mine din cauza situației cu Owsley și nu pot spune că nu avea dreptate. Dar indiferent

[1] Carte scrisă de Mary Wollstonecraft în anul 1792, considerată a fi primul manifest feminist

dacă e sau nu vina mea, tata a făcut o regulă stupidă, de care sunt sigură că acum își dă seama, dar mândria nu-l lasă să recunoască asta. Așa că nu ne rămâne decât să găsim excepții. Târgul de lux. Plimbări în parc. Dar nu poți să cunoști un domn în felul acesta. O fată trebuie să meargă la petreceri, să compare ofertele.

Alice râse.

– Descrii foarte bine lucrurile. Nu se numește degeaba piața măritișului.

– Sora mea este o bijuterie care trebuie expusă în locuri elegante, spuse Cassandra. Mi-aș dori să fi văzut cum strălucea la târgul ăla sufocant și încins. Îi vine natural. Pur și simplu e ea însăși și bărbații îi cad la picioare. E adevărat că bărbații nu văd aproape nimic decât exteriorul, iar ea e frumoasă, dar firea ei o face să fie și mai și.

– Mătușa a promis să ajute, spuse Alice.

Amândouă se uitară în spate. Domnii călare le înconjurau acum pe mătușa Julia și pe Hyacinth.

– Ce interesant, spuse Alice.

– Vezi? E așa nedrept că nu mai poate participa la restul sezonului londonez. Jur, tata e...

– Nu, nu, mă refer la lordul Frederick Beckingham.

– Unde? Cassandra văzu un grup de bărbați călare. Îi luă puțin să-l recunoască pe lordul Frederick de la distanță. Apoi deveni mult prea familiar, atât de asemănător fiind cu nepotul său. Felul în care își ținea capul. Și umerii, umerii aceia mari.

– Nu e acolo pentru Hyacinth, îți promit, zise Alice.

Cassandra nu ar fi fost surprinsă. Cu mai puțin de o lună în urmă, fiica de optsprezece ani a lui Charles Manners-Sutton se căsătorise cu un bărbat de aproape cincizeci de ani. Un bărbat extrem de bogat.

– Nu am putut spune nimic în fața mătușii noastre, dar îmi doresc să-i fi văzut cum dansau seara trecută, spuse Alice. Sunt sigură că există o poveste la mijloc. Am mai surprins indicii din când în când, dar oricare ar fi povestea, s-a întâmplat înainte să ne naștem noi două. Tot ce pot să-ți spun e că săreau scântei.

Cassandra văzu cum domnii plecară și Hyacinth călărea spre ele, lăsând cuplul în vârstă la scurtă distanță în spatele lor.

– Lordul Frederick ți-a speriat admiratorii? o întrebă Alice când se apropie de ele.

Hyacinth râse.

– Vai, nu. Doar a făcut un semn din mâna, așa. Imită gestul simplu. Și au început să plece. Știți, cred că o place pe mătușa Julia.

– Ori asta, ori sunt doi pețitori bătrâni și vicleni care pun ceva la cale, zise Alice.

– Poate amândouă, spuse Hyacinth. Și nu sunt chiar așa bătrâni.

Cassandra nu spuse nimic. Își aducea aminte de un gest din mână făcut de duce și efectul pe care îl avusese asupra spectatorilor de la Putney Heath.

„Mărită-te cu mine."

Se uită la sora ei, apoi la perechea din spatele lor.

Nu, niciodată nu avea să fie atât de disperată.

Dacă Ashmont trebuia să plece din Londra, și înțelegea că e un lucru înțelept, chiar dacă nu-i plăcea, era o idee bună să o facă repede și să termine cât mai curând. Îi trimise un mesaj lui Blackwood, care fu de acord să meargă la fel de repede cum o făcea înainte să se căsătorească.

Cum Ashmont nu putea să-și ia la revedere de la domnișoara Pomfret în mod direct, o făcu prin altcineva. El și Blackwood apelară la Lady Charles, duminică, la scurt timp după ce se întorsese de la biserică. În prezent, locuia în casa părinților ei din Londra, casa Chelsfield. Mai avea de așteptat o lună sau mai mult ca să se poată muta în casa ei din oraș.

Camerele mai formale erau încă acoperite cu huse, cei doi duci i se alăturară în camera de zi.

– Am lăsat servitorii necesari la Camberley Place, spuse ea. Poate vreți să vă opriți pentru un timp ca să pescuiți. Din ce-mi aduc aminte nu ați avut nevoie niciodată de o armată de servitori. Chiar și Ripley, căruia îi place confortul, era fericit să trăiască doar cu strictul necesar la debarcader. Mai mult decât fericit. Din ce-mi aduc aminte, nici unul dintre voi nu voia să plece.

Ashmont și Blackwood se uitară unul la altul, apoi la ea. Plănuiseră să se ducă la cursele de la Stockbridge, apoi la celelalte curse programate pentru luna iulie.

Dar Camberley Place... debarcaderul minunat unde se refugiaseră în copilărie și în adolescență... atmosfera acelui loc vechi... atât de multe amintiri frumoase.

– Să înțeleg că încă suntem binevenițI? întrebă Blackwood.

– Va fi liniște, răspunse ea. Mă gândeam că v-ați dori o perioadă de liniște.

– Să reflectăm la păcatele noastre, zise Blackwood zâmbind puțin.

– Pescuitul e bun pentru suflet, spuse ea. Asta spunea soțul meu. A continuat să pescuiască până nu a mai putut. Cred că ar trebui să vă duceți. Sunt sigură că și el ar sugera asta.

Asta răspundea la întrebare.

Lordul Charles Ancaster și casa lui fusese un refugiu, deși, copii fiind, nu au înțeles lucrurile așa. Știau doar că se simțeau bine acolo, le plăcea foarte mult de el și de Lady Charles, se simțeau confortabil și urau când trebuiau să plece.

Cei doi duci îi mulțumiră, destul de uimiți și plecară la scurt timp.

Camberley Place
Marți, 25 iunie

Dragă domnișoară Pomfret,

Eu și Blackwood ne-am stabilit în locul nostru preferat, pe care Lady Charles a fost atât de bună încât să ni-l ofere ca un sanctuar pentru a cugeta. Pare să creadă că putem face asta, deși Blackwood susține că orice încercare de-a mea m-ar putea lăsa cu sechele. Mă urmărește îndeaproape, căutând semne de febră. Ne-a spus să pescuim și i-am urmat ordinele, pentru că nu am îndrăzni să facem altfel în ceea ce o privește.

Ne-am mutat la debarcader cu cățel și purcel și cu Sommers. Plânge destul de mult, deși pe zi ce trece mai puțin. Lucrurile nu sunt așa cum se aștepta. Din câte îți aduci aminte, condițiile sunt destul de primitive. Se aștepta la un imens templu de construit precum al meu de la Selston Hall. Dar s-a dovedit că se pricepe la curățat pești de solzi la fel ca la celelalte treburi de majordom. Probabil după cât a exersat bărbierindu-mă. Probabil te întrebi cum s-a abținut să nu-mi taie gâtul accidental. De fapt, chiar te pot auzi spunând asta.

Plănuiam să mergem la cursele de la Stockbridge săptămâna aceasta, dar spre surprinderea noastră, am descoperit că ne place liniștea. Cel puțin liniștea de aici. Locul acesta a fost mereu

diferit. Chiar dacă lordul Charles nu mai e printre noi și Lady Charles se află la Londra, încă are aceeași atmosferă. Dacă plouă, cred că starea noastră de spirit se va schimba. E un loc înghesuit pentru trei bărbați. Ne descurcăm bine când vremea este bună, dar cred că ne vom certa destul de mult dacă va trebui să stăm închiși pentru mai mult de o zi. Servitorii vin să ne verifice din când în când, ne aduc câte ceva și se uită cu discreție să vadă dacă am rupt vreun obiect de mobilier sau altceva. Dar, pentru moment, suntem liniștiți și ne-am acomodat.

I-am scris lui Keeffe, dar, din moment ce nu-i place cum scrie, așa cum mi-ai spus săptămâna trecută, poate vei fi drăguță să-mi spui cum se mai simte. Sper că își revine și că e bine.

Al tău cu sinceritate,

A.

Cassandra ridică ochii din scrisoare.

Îl vizita pe Keeffe cel puțin o dată pe zi. Bunicul Chelsfield, cel care îl angajase, plătea pentru tot. Se asigurase că locuința din grajd era suficient de mare și bine amenajată, ca pentru un jocheu campion, nu pentru un vizitiu, cu atât mai puțin un grăjdar.

Keeffe agățase pictura la loc de cinste, deasupra șemineului.

– Ducele te corupe, îi spuse ea.

– De parcă nu v-ați fi folosit de mine ca să-i trimiteți o scrisoare. Deși nu-mi place să o spun, dumneavoastră sunteți cea care a dat un exemplu negativ.

– Tu mi-ai cerut să o scriu.

– Deliram din cauza durerii, altfel mi-aș fi dat seama că nu se cade.

– Erai complet întreg la minte și mi-aș dori să fi fost și eu la fel. Am făcut o greșeală, iar el a considerat asta o încurajare.

O foarte mare greșeală. Să-i ofere lui Ashmont o bilă albă fusese una dintre cele mai mari greșeli ale sale și făcuse destul de multe. Cassandra știa la fel de bine ca toată lumea că Ashmont nu putea rezista în fața unei provocări. Era ca și cum îl invitase să obțină mai multe.

– Ce a spus Alteța Sa? Sau e prea important ca să-mi spuneți?

– Da, important.

Citi scrisoarea cu voce tare.

– Pescuit, spuse Keeffe. Asta îl va ține departe de probleme.

– Se va plictisi repede să stea departe de probleme.

– Poate. Poate că nu. Dar atâta timp cât ne aflăm în situația asta, poate veți fi drăguță să-i scrieți un răspuns din partea mea.

Casa deGriffith
Joi, 27 iunie

Dragă duce,

Keeffe m-a rugat să îți transmit că este complet vindecat, dar nimeni nu-l crede și este practic prizonierul vracilor și al femeilor îngrijorate. De fapt, se recuperează așa cum trebuie și nimeni nu-l ține prizonier, cu atât mai puțin legat de pat, deși m-am gândit în nenumărate rânduri la asemenea măsuri, pentru că nu cunoaște sensul cuvântului „odihnă". „Fără efort" ar putea foarte bine să fie o frază în sanscrită, la cât de puțin o înțelege. Lordul Pershore a fost atât de bun încât să-l trimită vineri pe medicul său, iar domnul Williams a fost de acord cu recomandările domnului Greenslade.

Keeffe a agățat tabloul de la tine la loc de cinste, deasupra șemineului.

M-a rugat să vă transmit că nu a învățat niciodată să pescuiască, deși în copilărie a încercat, fără succes, să caute lucruri de valoare în noroi.

Cu sinceritate,
Cassandra Pomfret

P.S. Te rog să nu-mi mai scrii niciodată.

Casa deGriffith
Sâmbătă, 29 iunie

Dragă duce,

Îmi pare rău că trebuie să-ți întrerup pescuitul, dezmățul sau orice ai face și, crede-mă, că nu aș face asta dacă aș avea

alternativă. Însă în prezent nu am altă variantă și după ce m-am consultat cu Keeffe am fost sfătuită să-ți cer ajutorul.

Am nevoie de un bandit. Este rolul pe care Keeffe îl joacă de obicei la clubul meu, atunci când ne concentrăm pe autoapărare pentru femei. Dar, mulțumită ție, Keeffe este scos din luptă. Pare să creadă că te-ai descurca bine ca un atacator criminal.

Ashmont și Blackwood se odihneau la umbra unui copac pe malul râului când sosi scrisoarea. Expres.

Inima, care începuse să-i bată cu putere la vederea scrisului familiar, încă nu i se liniștise. Ultimul ei post scriptum îi provocase o stare de tristețe. Dar reuși să pară nepăsător și amuzat.

– Ea mă vrea, spuse el.

Blackwood rămase cu privirea la paginile volumului uzat din *În apărarea drepturilor femeii*, pe care îl găsise într-un coș de lângă debarcader.

–Mă îndoiesc de asta, oricine ar fi această ea.

De parcă ar fi existat altă ea.

– Domnișoara Pomfret. Spune că are nevoie de un bandit și un atacator criminal pentru clubul ei.

– Ah.

Blackwood puse cartea jos.

– Crezi că e vorba de clubul asasinilor?

– Nu chiar. Presupun că se referă la Societatea Andromeda. O organizație de caritate. Din câte am înțeles, se duc să o salveze pe Andromeda. Din mit.

– Din...

Ashmont se uită spre norii care pluteau deasupra sa și văzu cerul senin și stelele care acopereau totul. În întuneric, aproape se împiedicase de ea. O fetiță, care arăta ca un elf. Stătea lângă debarcader, se uita cu uimire spre stele în timp ce se învârtea încontinuu.

– O să amețești, o să cazi peste malul râului și apoi în râu, îi spusese el.

– M-am furișat afară, răspunsese ea și se oprise clătinându-se. Să nu mă părăști.

– Eu nu părăsc niciodată.

– Ai venit și tu să te învârtești? E amuzant.

Uitase ceva la debarcader, o mănușă, o carte, nu-și mai aducea aminte acum. Dar din impuls, poate pentru că ea nu era cuminte sau poate pentru că era amuzantă învârtindu-se încet și amețind, spusese:

– Am venit să caut poveștile din stele.

Andromeda fusese una pe care i-o arătase. Îi povestise cum Andromeda fusese înlănțuită de o piatră ca sacrificiu pentru un monstru sau un dragon, dar Perseu omorâse monstrul și o salvase.

Dar la puțin timp, o dădacă venise să ia fetița care semăna cu un elf, iar a doua zi el, Blackwood și Ripley se întorseseră la școală.

Văzuse aceeași fetiță, anul următor, la lumina zilei, înfruntându-l cu dârzenie pe Godfrey Wills. De aceea i se păruse familiară. Modul în care îl înfruntase. Felul în care se ținea, dreaptă, puternică, de parcă ar fi fost mult mai mare decât el. Și vocea aceea, versiunea mai tânără a vocii reci și pline de siguranță.

Ciudat, nu-i așa, cum fețele devin neclare, sunt uitate sau confundate cu altele, dar vocile se aud atât de clar, chiar și după mulți ani.

– Andromeda, zise Blackwood. Sigur îți amintești povestea?

– Da. M-a luat valul.

– Când nu se întâmplă asta?

Ashmont reveni complet în prezent. Râul de jos, bolborosind agale. Liniștea. Simplitatea locului.

– O organizație de caritate ai spus?

– Alice spune că e un club menit să ajute femeile care au nevoie să fie salvate de „dragonii sărăciei și ai ignoranței".

Ashmont se întoarse la scrisoare.

Clubul meu se reunește vinerea viitoare la ora două în Chelsea, la Arena Baron de Bérenger. Ședința generală va dura cam o oră. Atunci de obicei discutăm despre subjugarea femeilor, legile din parlament relevante pentru misiunea noastră, scrisorile pe care le scriem pentru ziare și progresul proiectelor curente. Ți se va părea cumplit de plictisitor. Demonstrațiile practice urmează după și durează, în general, jumătate de oră. Așa cum mi-a adus aminte un membru în dimineața asta, am promis o demonstrație. De aceea am nevoie de ajutorul tău.

Toți membrii clubului sunt femei cât de cât mature. Eu sunt cea mai tânără și am fost primită pentru că bunica mea, Lady

Chelsfield, este una din fondatoare și pentru că, mulțumită ei și lui Keeffe, am aptitudini folositoare. Femeile vor fi îmbrăcate și cu o capacitate de gândire dezvoltată. Dacă ți se pare prea plictisitor, prea incomod sau nepotrivit pentru planurile tale și nu dorești să fii util... după ce mi-ai rănit rândașul, mi-ai distrus trăsura și astfel nu mai pot face activitățile care îmi fac plăcere... te rog să-mi spui printr-o scrisoare. Keeffe s-a gândit la tine prima dată, dar îndrăznesc să spun că îmi va putea recomanda pe altcineva dacă refuzi.

Cu sinceritate,
Cassandra Pomfret

Camberley Place
Sâmbătă, 29 iunie

Plec mâine-dimineață la prima oră. Voi veni să te iau vinerea viitoare la ora unu. Lasă totul în seama mea. Voi vorbi cu Lady Charles pentru însoțire.

A.

Camera de pictură a familiei deGriffith
Marți, 2 iulie

– Ți-ai pierdut mințile, Julia? întrebă tata. Ashmont nu este primit nicăieri. Nici măcar regele nu-l primește.

– Serios, Henry, am locuit în Surrey, nu în Siberia, spuse mătușa Julia. Știu la fel de multe ca toată lumea. Cu nici trei săptămâni în urmă, când a venit acasă, l-am făcut cu ou și cu oțet. Dar realitatea este că e duce și pare interesat de Cassandra.

– Interesat de ea? De când?

– Știi, dragă, Lady Bartham a insinuat asta, spuse mama. A susținut că a stat destul de mult timp la standul nostru, flirtând cu Cassandra.

Tatăl ei ridică din sprâncene, uitându-se la ea.

Cassandra ridică din umeri.

– Mie nu mi s-a părut flirt, dar până la urmă, nu sunt expertă.

– Altfel de ce ar fi adus un copil al străzii ca să o cunoască? întrebă mătușa Julia. Asta fac băieții. Aduc păienjeni morți sau șoareci sau alte obiecte dezgustătoare fetelor pe care le plac. Le trag de păr. Chiar și bărbații maturi se folosesc de glume și insulte pentru a-și arăta afecțiunea unul pentru altul. Sau se luptă. Că veni vorba de luptat, mi s-a spus că s-a supărat când cineva a făcut o remarcă jignitoare la adresa ei.

Nici un cuvânt din ceea ce spunea nu era o minciună. Ducele de Ashmont chiar părea interesat de Cassandra, din motive, cu siguranță efemere, oricât de imposibil de înțeles ar fi fost. Provocase la luptă... deși făcea asta la cea mai mică provocare. În orice caz, Cassandra nu se simțea deloc confortabil și își dorea să se fi gândit mai mult la sugestia lui Keeffe pentru un înlocuitor.

Alice s-ar fi descurcat destul de bine, dar fusese nevoită să plece din nou în oraș, iar acum Cassandra era măcinată de un alt aspect al vieții ei pe care Ashmont îl distrusese. Nu numai că nu mai putea călători la fel de liberă ca înainte, dar nici nu-și putea ține promisiunile făcute doamnelor care se bazau pe ea și care făceau ca timpul petrecut în Londra să merite.

I se părea corect ca bărbatul care provocase toate necazurile să fie nevoit să vină de oriunde se distra și să fie obligat să rezolve lucrurile. Ceea ce o mai deranja era vocea enervantă care-i spunea că nu era foarte diferită de el în acest sens.

„Eu sunt scandalos. Tu ești scandaloasă."

Nu se foi, dar trebui să pună în practică tot autocontrolul de care era capabilă pentru asta.

– Se luptă din orice motiv, zise tatăl ei. Nu-l vreau pe depravatul acela în apropierea fiicei mele.

– Aș fi crezut că era un adversar pe măsura lui.

– Iar eu aș îndrăzni să spun că, în circumstanțele potrivite, Cassandra l-ar doborî, spuse tatăl ei. Aș fi crezut că asta ar prefera.

Se întoarse spre Cassandra.

– Deci, ce ai de spus în apărarea ta? Vei încerca să mă convingi că ești interesată de... cum i se spune? Seducătorul Lucius, libertinul atrăgător?

– Se pare că trebuie să-mi găsesc un soț dacă nu vreau ca Hyacinth să rămână fată bătrână.

– Dacă ai impresia că aruncându-mi-l pe tâmpitul ăla nesăbuit în față mă vei face să mă răzgândesc în privința lui Hyacinth, te-aș sfătui să te gândești de două ori.

– Aș prefera să-ți arunc altceva în față, tată, dar ducele de Ashmont pare să fie singurul domn care nu fuge în direcția opusă atunci când mă vede.

– Asta e o exagerare foarte mare, spuse tatăl ei. Dacă te-ai duce la petreceri și nu ai mai încerca să fii bărbătoasă, ai avea o droaie de admiratori.

– Chiar dacă ar fi așa, Ashmont a apelat la mine, spuse mătușa Julia. Cassandra a fost de acord să o conducă la întrunirea ei. Eu îi voi însoți. Cam cinci leghe până la Arenă și cinci leghe înapoi. Asta îi va acorda suficient timp ca să-și dea seama dacă nu-i place compania lui. Dacă nu-i place, atunci asta e tot. Dar dacă i se pare tolerabil, vom vedea ce se va întâmpla. Când se va afla despre asta, e mai mult decât posibil să stârnească spiritul competitiv al celorlalți domni.

Tatăl ei se gândi la asta, uitându-se când la mătușa Julia, la Cassandra și la mama ei.

– Prea bine, spuse el. Dar dacă aud măcar că a avut un comportament inacceptabil, îl omor.

– De asta nu mă îndoiesc, tată, spuse Cassandra. Și toată lumea va spune sub jurământ că a fost un accident, chiar dacă îl împuști în cap la masa de jocuri de la Crockford în fața a patruzeci de martori.

Vineri, 5 iulie

Ducele de Ashmont sosi la Casa deGriffith într-o cabrioletă acoperită de un negru strălucitor, cu calul negru și un rândaș micuț, mai mic decât Keeffe.

Tatăl Cassandrei, uitându-se la acest spectacol de la fereastră, mârâi și murmură:

– Și cu mănuși albe de copii, incredibil, cu manșetele îndoite peste mânecile hainei, ca un adevărat dandy.

Doamnele stăteau lângă el la fereastră.

Cabrioleta o încântă pe Cassandra. Era un mijloc de transport elegant, mult mai mult decât faetonul ei cu două locuri. Încercă să se autoconvingă că de aia se simte mult prea înfiorată și fără aer când îl

privi pe Ashmont coborând cu grație atletică. Îmbrăcat într-o haină neagră care îi venea ca turnată, pantaloni albi, cămașă albă impecabilă și pălărie cafenie, bărbatul care traversa drumul spre scări părea complet diferit de cel pe care îl întâlnise la Putney Heath.

Deși tatăl ei bombănise, nu o încuiase pe Cassandra în camera ei și nu aruncase cu scaune spre duce de la balcon. Când Ashmont intră în camera de pictură, diabolic de frumos ca întotdeauna, lordul deGriffith fu impasibil de politicos.

Cassandra nu se simțea atât de impasibilă pe cât și-ar fi dorit.

I se păru că trecuse peste o problemă fără să-și dea seama. Își spuse că asta era prostesc.

Ashmont se purta frumos, atitudine pe care nu avea să o poată afișa prea mult timp.

O săptămână sau mai mult la Camberley Place nu-i schimbau caracterul.

Fu respectuos cu părinții ei și cu mătușa Julia. Făcu o glumă cu Hyacinth despre cum reușise să salveze singură toți sinistrații la târgul de lux. Apoi veni spre Cassandra.

– Domnișoară Pomfret.

– Duce.

– O zi frumoasă pentru mica noastră călătorie. Se uită în jos la umbrela verde și zdravănă din mâna ei, iar ochii îi licăriră periculos. Dar se poate schimba în orice clipă.

– Așa este, îi spuse tatăl ei. Dar oricât de tare ar bătea vântul, am încredere că veți duce doamnele la Chelsea și înapoi acasă fără nici o problemă.

Dacă Ashmont auzise cuvintele nespuse: „sau vei muri în chinuri", nu lăsă să se vadă asta și își exprimă onoarea. Din fericire, la scurt timp, Cassandra se afla în fața trăsurii elegante a lui Ashmont.

Apoi o luă de mână și o ajută să se urce în mijlocul de transport... ținând-o de mână mai mult decât era nevoie.

– Nu face asta, îi spuse. Tata ne urmărește de la fereastră, căutând o scuză ca să-ți arunce o cărămidă în cap.

– Nu-ți face griji pentru capul meu, îi zise Ashmont.

– Ultimul lucru pentru care trebuie să-mi fac griji vreodată este capul tău.

– Știu ce fac, îi spuse. Știe de ce sunt aici și asta trebuie să fac, indiferent dacă tatăl protector se uită sau nu urât la mine.

– Ești aici ca un înlocuitor pentru Keeffe, spuse ea.

– Și asta, zise Ashmont.

– Numai de asta, spuse ea, și când Ashmont îi dădu în sfârșit drumul la mână, se așeză ca pe ace.

Nici nu avură timp să se așeze bine când se puse pe locul de lângă ea, ținând în mâinile îmbrăcate în mănuși albe frâiele și biciul. În momentul acela, Cassandra simți, din cap până în vârful picioarelor și cu un gol în stomac, cât de înghesuit era mijlocul de transport.

Spre deosebire de faetonul cu două locuri, cabrioleta elegantă părea să aibă loc pentru un bărbat de mărimea lui sau o femeie o dată și jumătate cât ea. Partea dreaptă a corpului ei era lipită de partea stângă a corpului lui, un bărbat solid, cald și impozant.

Căldura trupului trecut prin toate straturile de haine... nu că bărbații ar fi purtat la fel de multe straturi ca femeile... și nu era prea înțelept să se gândească la ce purta sau nu purta pe sub haine.

Își concentră atenția asupra rândașului micuț care se îndepărta de capul calului. După o clipă dispăru în spatele trăsurii.

Mătușa Julia, îmbrăcată într-o frumoasă rochie de călărie verde, cu corset și pălărie, veni spre ei cu rândașul ei și îi făcu semn lui Ashmont să pornească.

Acum nu mai putea da înapoi.

Ea era fetița, se gândi Ashmont, minunându-se.

Ea era fetița care se învârtise până amețise, uitându-se îndelung la stele. Ea era micuța rebelă care nu permisese să fie abuzată. Ea era, o femeie în toată firea.

Nu mai arăta ca un elf, ci semăna cu Boadicea, în rochia ei verde. Pe umeri îi plutea o pelerină de dantelă albă, legată cu fundițe mov. Pălăria albă care îi acoperea părul roșcat, era decorată cu aceeași panglică mov. Ținea fără rost o umbrelă de un verde mai închis decât rochia.

În imaginația lui era o suliță, asemenea celei pe care obișnuia să o poarte Boadicea.

Pentru o vreme nu făcu altceva decât să se bucure de senzația siluetei feminine lipite de trupul lui. Până când ieși din aglomerația din Hyde Park Corner, trebui să fie atent la drum. Numai bădăranii se năpusteau pe străzile pline de obstacole ale Londrei, indiferent dacă tatăl unei lady se uita sau nu, așteptând să-l omoare pe birjar.

În general, armăsarul, Nestor, se purta frumos, deși avea capriciile lui, ca orice creatură. Nu-i era greu să se descurce cu el. Cel mai greu era să-și facă loc prin haosul format din trăsuri, calești, omnibuze, căruțe, care, călăreți, trecători, câini și copii vagabonzi și, depinzând de zona și momentul zilei, tot felul de animale. Oricare dintre acestea ar putea face oricând ceva neașteptat.

Ashmont era conștient că domnișoara Pomfret vedea aceleași lucruri ca și el, anticipa ceea ce avea de gând să facă și se pregătea în cazul în care lua decizia greșită. Dar Ashmont n-o făcu. Învățase să călărească și să conducă de la profesori stricți și învățase să aibă grijă de animale, mai ales pentru siguranța proprie. În plus, mai avea de câștigat cinci mii nouă sute nouăzeci și nouă de bile albe, iar un alt accident nu era calea pentru a reuși.

În curând trecură de Hyde Park Corner și ajunseră la Grosvenor Place. Când intrară pe King's Road, Lady Charles le făcu cu mâna, trecu pe lângă ei și se duse puțin mai în față. Și Ashmont începu să se grăbească, conștient că domnișoara Pomfret devenise tensionată lângă el.

– Voi face tot posibilul să nu răstorn trăsura, îi spuse el.

– Aceasta este ultima mea grijă, spuse ea. Conduci suficient de bine.

– Tolerabil?

– Mătușa mea nu ar fi fost de acord cu asta, cu atât mai puțin nu ar fi mers în față, dacă s-ar fi temut pentru siguranța mea.

– Presupun că a vrut să ne dea timp să vorbim, spuse el. De exemplu, sunt foarte curios în legătură cu clubul tău și cu ce trebuie să fac. Poate ar fi trebuit să te întreb dacă am nevoie de mască.

– Nu joci rolul unui tâlhar, ci al unui bandit. E foarte important, altfel nu ți-aș fi cerut ajutorul.

Continuă să-i explice cu ce se ocupa clubul. Ajutau familiile din închisorile datornicilor. Predau cititul, scrisul și matematica; cusutul, croșetatul și alte aptitudini de felul acesta; vorbeau despre igienă și îngrijirea esențială. În principiu făceau tot ce puteau pentru a ține femeile departe de azilurile de săraci și de o viață pe străzi.

– Ceea ce facem noi nu atrage atenția, spuse Cassandra. Nu există târguri. Nu închiriem săli imense de concerte. Familia regală nu își face apariția. Nu e nimic elegant. Ne ducem în locuri modeste, deseori insalubre și uneori periculoase.

– Nu în mahala. Chiar și el evita anumite părți ale Londrei. Să-ți asumi riscuri era una. Dar să ceri să ți se taie gâtul era altceva.

– Nu de obicei, dar câteodată. Keeffe mă ajută cu asta. E lumea în care a crescut. Știe cum să discute cu oamenii și se descurcă foarte bine cu persoanele problematice.

Probabil că Ashmont păru sceptic, căci spuse:

– E șchiop, nu incapabil.

– Presupun că e făcut dintr-un material puternic dacă a supraviețuit unui asemenea accident.

– A găsit alte metode de a compensa ce a pierdut și nu a uitat niciodată tehnicile de supraviețuire pe care le-a învățat de când era mic. M-a învățat atât de multe. Iar noi le învățăm pe femei, iar ele vor învăța pe altcineva. Despre asta este vorba. De asta te-am chemat.

– Ca să fiu un bandit, din ce mi-ai spus.

– Am promis o demonstrație pentru această întrunire. Femeile de-abia o așteaptă. Doamna Roake, cea care a înființat clubul alături de bunica mea, a venit în vizită sâmbăta trecută și a întrebat de Keeffe și ce putem face în loc de demonstrație. Femeile acestea au făcut atât de multe pentru mine. M-au ajutat să fac ceva important și satisfăcător prin inteligența și abilitățile mele.

„Face bărbații să plângă", spusese Morris, iar Ashmont presupusese că făcea referire la modul ei direct de a vorbi, care ar fi putut răni un bărbat mai sensibil. Având o fire mai sălbatică, lui Ashmont îi plăcea că pune cărțile pe masă. Știa în ce situație se află.

Ceea ce simțea era complet diferit... nu sentimente rănite, ci altceva, cea mai ciudată senzație, un nod în gât, ca și cum cineva îl strangula.

„M-au ajutat să fac ceva important și satisfăcător prin inteligența și abilitățile mele."

Ashmont își aminti ce scrisese Cassandra. Mult prea bine. Citise scrisoarea ei de atât de multe ori încât memorase fiecare cuvânt...

„...nu mai pot face activitățile care îmi fac plăcere..."

Îi rănise rândașul, îi stricase trăsură, o speriase atât de tare pe servitoarea ei, încât aceasta fugise și stricase tot ce era important pentru ea, fetița care se învârtise ca o nimfă a pădurilor sub stele.

Cinci mii nouă sute nouăzeci și nouă de bile albe. Ca să îl considere „o ființă umană suportabilă".

În prezent nu era sigur că-i ajung nici zece mii de bile albe.

Capitolul 8

Stadionul, sau Arena Națională Britanică, Chelsea
Puțin mai târziu

– Interesantă alegere pentru un club al femeilor, spuse Ashmont. Destul de izolat.

El și domnișoara Pomfret mergeau spre ceea ce fusese cândva reședința lordului Cremorne.

– E la mai puțin de patru leghe de Piccadilly, zise domnișoara Pomfret. E mai convenabil pentru unele dintre femeile care nu locuiesc în oraș. Pentru celelalte dintre noi e o escapadă plăcută la țară.

Cu câțiva ani în urmă, baronul de Bérenger cumpărase proprietatea cunoscută sub numele de Chelsea Farm și făcuse o combinație interesantă între zone de relaxare și arena sportivă.

Lady Charles se dusese mai în față ca să facă un tur al proprietății, pe care nu o mai văzuse de dinainte să o preia Bérenger. Când plecă de lângă ei, îi aminti lui Ashmont că are încredere în el să se comporte cum trebuie.

Având în vedere tentația, era o încredere foarte mare. În ciuda faptului că domnișoara Pomfret îi afectase buna dispoziție, tentația încă era tentație.

Era frumoasă, bine proporționată și plină de viață, iar faptul că aproape stătea în poala lui nu îl făcea decât să o admire și mai mult. Să ia cabrioleta fusese o idee genială și nu numai pentru cum stăteau.

Văzuse licărirea de emoție din ochii ei și roșeața din obraji atunci când părăsiseră casa familiei deGriffith... în momentul acela se uitase la cabrioletă, nu la el. Știa să folosească biciul, chiar foarte bine din ce reușise să vadă prin ceața beției și a terorii din dimineața aceea de la Putney Heath. Fiind atât de bună la asta, îi privise trăsura cu o năzuință pe care nici măcar ea nu o putuse ascunde.

Luă ceasul delicat pe care îl avea agățat în talie și se uită la el, în timp ce Ashmont se gândi să-i dea jos pălăria albă de paie. Își aduse aminte de ea, cu capul gol, la han. Își imagină cum ar fi să-i scoată acele de păr și să-i lase părul să se reverse peste umeri. Și peste spatele gol.

Răbdare. Putea să aibă răbdare. Doar mergea la pescuit, nu? Semăna cu pescuitul, nu?

– Am ajuns la timp, spuse ea. După cum ți-am scris, în prima oră se discută. Nu voi avea nevoie de tine până la ora trei. Sunt sigură că vei găsi ceva de făcut între timp.

– Nu vin la întrunire?

– Nu trebuie să vii până la demonstrație. Așa cum ți-am scris, prima parte e plictisitoare. Dar sunt multe de făcut aici. O zonă de vânătoare de porumbei și o arenă, unde cred că domnii taie capul dușmanilor imaginari. Crichet. Golf. Aruncare cu inele.

– Da, știu, răspunse el. Am mai fost aici. Dar mă interesează clubul tău.

Cassandra îi aruncă o privire de gheață.

– Știi că asta e o prostie. Îmi dau seama că stadionul nu e cel mai interesant loc. Nu există acrobate, nimic nu explodează și nici nu există vreo posibilitate să se întâmple asta, iar singurele pericole pe care le poți înfrunta aici sunt să cazi de pe cal, să fii săgetat în gât sau...

– Să te înec, zise el. Există o școală de înot. Îți pun un ham și te trag înainte și înapoi, de-a lungul micului lac pe care l-au construit.

Cassandra se uită spre cer.

– Știi, îmi imaginez, încântată, că te trag de-a lungul unui lac. Unul adânc. Plin de crocodili. Și rechini.

– Nu cred că rechinii trăiesc în...

– Înțeleg. Își întoarse privirea rece spre el. O să te ții scai de mine.

– Mi-ai stârnit curiozitatea, spuse el. Ce face Keeffe în timpul acestei părți, așa-zise plictisitoare. Împușcă porumbei? Aruncă cu inele?

– Ne ajută cu strategiile. Ne sfătuiește.

– Pot să fac asta, spuse Ashmont. Strategii. Știi tu. Farsele. Genul acesta de lucruri necesită planificare și pregătire pentru a reuși și pentru a ieși din situații dificile fără a fi atacat de femei isterice sau orășeni nervoși.

Cassandra se uită la umbrelă, cu o expresie gânditoare.

– Chiar voiam să te întreb despre asta, zise el. Soarele strălucește. Nimic din aer sau de pe cer nu prevestește ploaie. Pentru ce e umbrela?

– E... un accesoriu, răspunse ea.

– Pentru o crimă?

– Ar putea fi. În orice clipă.

Ashmont îi zâmbi, aproape cel mai frumos zâmbet de care era capabil.

Nu era zâmbetul, deși curbura buzelor, care îi făcea ochii să se încrețească și albastrul lor să pară mai profund, îi făcea inima să palpite și o tenta să-i zâmbească înapoi. Zâmbetul acela... Dar nu-l putea suporta. Știa că nu înseamnă nimic. O făcea pur și simplu. Nu se putea abține.

Problema era că avea să vină la întrunire, indiferent de ce se întâmpla. Când ducele de Ashmont voia să ajungă undeva, o făcea. Nu-și dorea să-l vadă dând buzna pe vreo ușă sau fereastră, de după draperii.

Ajunseră la conac. Un lacheu deschise ușa.

– Prea bine, spuse ea. Dar dacă simți nevoia să te arunci de la fereastră de plictiseală, trebuie să te abții. Avem multe lucruri de rezolvat și nu avem prea mult timp. Întreruperile nu sunt binevenite.

– Fără întreruperi, zise el. Promit.

– Mai am câteva reguli pentru tine, spuse ea. Dacă încalci vreuna din ele, te omor cu mâinile mele. Și nimănui nu-i va păsa. De fapt, femeile mă vor ajuta să ascund cadavrul.

Însoțitoarea lor se duse în zona destinată cailor, unde baronul de Bérenger făcuse un carusel. Acolo, Lady Charles se uita la domnii care își arătau aptitudinile și eleganța călare. Și fizicul impresionant.

Lady Charles ținuse doliu după soțul ei timp de trei ani, lucru care ar fi șocat-o în tinerețe. Nu se căsătorise din dragoste. Se căsătorise pentru că lordul Charles Ancaster o venera, pentru că era cel mai potrivit dintre domnii care o curtau... și pentru că domnul la care visa Lady Julia Pomfret, pe atunci având optsprezece ani, nu știa că ea există. Se măritase, convinsă fiind că inima ei era atât de frântă, încât nu conta cu cine. Se dovedise că se înșelase și că fusese extrem de norocoasă.

Dar lordul Charles murise de trei ani și l-ar fi supărat să știe că a suferit atât de mult timp. Întâlnirile recente cu cei trei tineri pe care îi luase, mai mult sau mai puțin, sub aripa ei, împreună cu scrisorile primite de la familia fratelui ei, Henry, nu făcuseră decât să confirme decizia ei de a se reîntoarce în societate.

Se dovedi că și domnii eleganți care își arătau grația și curajul călare confirmau același lucru. Era adevărat că e văduvă și bunică. Pe de altă parte, la patruzeci și șase de ani inima încă îi bătea, iar un trup masculin viguros o făcea să bată mai tare.

Între timp, domnii, a căror inimă bătea la fel ca a ei, nu erau deloc indiferenți față de Lady Charles. Uitându-se la ei, călăreții deveneau din ce în ce mai spectaculoși. După ce își făcură exercițiile, trei pe care îi cunoștea veniră alături de ea. Flirtară puțin, lucru de care se bucură foarte mult.

La puțin timp, gândindu-se unde să se ducă după ce plecă de lângă ei, încercă să nu pară surprinsă când lordul Frederick se apropie călare. Știa întotdeauna unde este nepotul lui.

Deși amândoi fuseseră curteni aproape toată viața lor de adulți, în privat, când erau singuri, nu-și pierdeau timpul cu politeturi.

– Nu trebuia să te deranjezi, spuse ea. Nu s-a întâmplat nimic necorespunzător.

– În privința lui, nu poți fi sigur niciodată, zise lordul Frederick. Trebuie să recunosc, mă tem extrem de tare că va strica totul.

– Dacă se întâmplă asta, atunci e cel mai bine. Nu o merită pe nepoata mea, dacă nu face față acestei provocări.

– Sper că i-ai spus și lui asta.

Julia ridică puțin din sprâncene.

– Chiar crezi că nu sunt capabilă să mă ocup de așa ceva? Crezi că nu aș putea face asta legată la ochi și cu mâinile la spate?

– Asta sună interesant, zise el.

Lady Charles nu se înroși. Nu pe dinafară.

Îi zâmbi.

– Da, îndrăznesc să spun că ar fi. Se uită înapoi la călăreți.

– Într-adevăr. Îi zâmbi și el. În ceea ce-l privește pe nepotul meu, de data asta cred că știe ce vrea.

– Asta rămâne de văzut. Bărbații cred deseori că...

– Și își dau seama că s-au înșelat.

– Adevărat, spuse ea.

– Din păcate, zise el.

Urmă o pauză scurtă, stânjenitoare.

Dacă Lady Charles considera că trecuseră peste o problemă, nu-i arătă asta. Dar când sugeră o plimbare prin zona de vânătoare a porumbeilor, aceasta fu de acord.

Între timp

Cu brațele încrucișate, ducele de Ashmont se sprijinea de tocul unei ferestre, în spatele camerei. Nu era discret. Pentru un bărbat care avea mai mult de un metru optzeci înălțime și care semăna cu un zeu grec, asta ar fi fost imposibil. Dar făcu tot posibilul să nu vorbească și nu atrase atenția asupra lui, iar după câteva minute, membrii clubului își continuară treaba, aproape ca atunci când Keeffe era acolo.

Auziseră că fusese rănit într-un accident de trăsură. Explicația simplă a Cassandrei: că Keeffe sugerase ca ducele să-i ia locul, nu surprinsese pe nimeni. Nici faptul că ducele fusese de acord. Știau că Ashmont se preta la orice, chiar și la un grup de femei inteligente care se ocupau de binefacere.

Spre surprinderea ei, chiar stătu deoparte, așa cum ar fi făcut-o și Keeffe, până când fu nevoie de el. Prima parte a întrunirii se desfășură exact așa cum spusese Cassandra, dar Ashmont nu adormi, nu începu să se plimbe prin cameră ca un leu în cușcă și nici nu sări pe fereastră.

Apoi, când toate celelalte treburi ale clubului fură rezolvate, urmă partea preferată a doamnelor: demonstrația practică.

Acum urma cel mai greu test. Keeffe fusese sigur că Ashmont, un bătăuș notoriu, era alegerea potrivită.

Cassandra nu era deloc sigură. Dar crezuse și că nu va putea fi atent mai mult de câteva minute, nu-i așa? Nu numai că rezistase pe toată perioada ședinței fără să o întrerupă, dar păruse și interesat de proiectele lor.

Păruse. Probabil că discuția era mult prea complicată pentru el, așa că se gândise la altceva pe toată durata ei. În ciuda aparentei lui fascinații, cu siguranță se gândea la dansatoare de cabaret îmbrăcate sumar sau la șansele de câștig ale unei viitoare curse de cai.

Nu că ar fi interesat-o ce era în mintea lui. Era liber să se gândească la ce voia, își spuse. Tot ce o interesa era să facă ce i se cerea și să n-o facă să regrete că îl invitase.

Se uită la notițele ei.

– Ultima dată când baronul de Bérenger a fost alături de noi, am vorbit despre umbrelă ca armă, spuse ea. A spus că nu e la fel de puternică precum un baston sau la fel de flexibilă precum un bici. Nu a avut alte sugestii decât să fie folosită ca scut. A folosit-o ca să împiedice un atacator să vadă cum își scoate pistolul. A folosit-o ca să împiedice un câine turbat să-l muște.

Ținu sus umbrela închisă, cu vârful îndoit.

– Asta ni s-a părut o viziune limitată. Ceea ce ne aduce la subiectul de astăzi: poate fi umbrela folosită de doamne ca armă? Propun să începem cu expertul nostru în lupte. Duce, care este părerea dumitale?

– Care e a dumitale? întrebă el.

– A mea? spuse ea, surprinsă.

Se așteptase ca Ashmont să pufnească la vederea umbrelei, ușor sau nu. Baronul de Bérenger nu pufnise, dar nu fusese atât de entuziasmat sau de folositor cum sperase. Nu-l avertizase pe Ashmont pentru că voia să vadă o reacție necalculată. Mai târziu, aveau să vadă cine avusese dreptate.

Asta nu fu singura surpriză. Încercă să-și aducă aminte când fusese ultima dată în care un bărbat îi ceruse opinia în legătură cu ceva relativ important. Încercă să-și aducă aminte ultima dată când un bărbat ezitase în a-și da cu părerea, indiferent dacă i se ceruse sau nu.

Niciodată. Răspunsul era: niciodată.

– Da, a dumitale, spuse el. Dumneata ești cea care vrea să se apere de tâlhari și bandiți. Ai în mână obiectul. Ce crezi că poți face cu el?

Se îndepărtă de fereastră cu o mișcare lină.

– Aici sunt, un bandit care se ascunde în întuneric. Te atac, fără nici un avertisment.

Ceea ce și făcu. Traversă camera într-o clipă, venind spre ea.

Cassandra ridică umbrela și o împinse spre el. Ashmont o apucă, sau încercă să o apuce, dar ea se mișcă exact la timp și sări în spate. Ashmont începu să se împiedice, dar își reveni și o atacă din nou. Instinctiv, Cassandra își coborî mâna, dincolo de mânerul umbrelei,

o ridică în sus și ținti spre gâtul lui. Râzând, Ashmont se răsuci și se dădu în spate.

– Bine, foarte bine, spuse el.

Era rapid, la fel de rapid precum Keeffe. Dar Cassandra îl cunoștea pe fostul jocheu. Nu-l cunoștea pe Ashmont. Era posibil să aibă probleme.

Ducele veni spre ea, când Cassandra se aplecă și se întoarse, ducând vârful umbrelei la baza gâtului lui, iar el se dădu la o parte... apoi se întoarse, într-o clipită, și se întinse după umbrelă.

Cassandra se feri și încercă să-l lovească peste genunchi. Ashmont sări din calea ei. Apoi atacă din nou, cu pumnii în aer. Încercă să o lovească, iar ea se trase înapoi așa cum o învățase Keeffe și ridică umbrela ca să-i lovească pumnii lui Ashmont.

Deveni conștientă de valul de căldură care o cuprinse și de sentimentul familiar: sentimentul de luptă, îl numea Keeffe. Auzea ca din depărtare murmur și sunetul scaunelor care scârțâiau pe podea. Dar nu avea timp de nimic altceva pentru că ducele o ataca fără oprire, și dacă nu dădea totul, avea să piardă.

Sări spre el, țintind umbrela către vintrele lui. Ashmont se învârti și încercă să se strecoare prin spatele ei. Cassandra se întoarse, se lăsă în jos și îl lovi, în sfârșit, în fluierul piciorului, dar Ashmont își reveni rapid. Abia îl atinsese când el începu să se învârtă pe lângă ea, suficient de departe încât să nu-l poată atinge.

Lupta continuă. Nici ea, nici Ashmont nu încetau să se miște. Nu-i oferi nici un răgaz, nici un moment să se gândească. Era mereu acolo, mereu venind spre ea, stăruitor.

Cassandra reuși să se apere, dar nu reușea să-l lovească cu adevărat. Pentru un bărbat atât de mare, se mișca foarte ușor, iar reflexele lui erau aproape la fel de bune ca ale lui Keeffe.

Box. Asta era tot. Ashmont era pugilist.

– Iar eu nici măcar nu am o armă, spuse el, evitând o altă lovitură. Ce ai fi făcut dacă aveam?

Cassandra începuse să obosească, gâfâia, iar el era la fel de revigorat ca la început.

– Să-i dea cineva o nenorocită de armă! spuse ea.

Cineva aruncă o umbrelă pe podea spre ei.

Cassandra se dădu în spate, suficient încât el să o poată lua.

Ashmont veni spre ea încercând să o lovească, dar se aștepta la asta și se dădu din calea lui, prinse umbrela cu ambele mâini, foarte aproape de capete și pară atacul lui. Ashmont se retrase, luă o poziție de scrimă și spuse:

– *En garde*, domnișoară Pomfret.

– Idiotule, spuse ea când îl lovi.

El pară lovitura și se luptară cu umbrelele, aproape ca doi spadasini, dar nu pentru mult timp. Așa-zisa luptă de scrimă dură puțin, apoi Ashmont își schimbă poziția și duse umbrela în jos, exact în locul unde ea urma să calce, iar Cassandra evită milimetric să nu se împiedice de ea.

Distragerea atenției.

Ea era idioata.

Auzi vocea lui Keeffe: „Nu te da de gol". Însă, cumva, o făcuse. Ashmont îi citise gândurile. Dar ea nu le citise pe ale lui. „Rămâi concentrată."

Era din ce în ce mai greu. Începu să obosească. În curând mintea și corpul ei nu aveau să mai lucreze împreună. Nu mai avea timp. Trebuia să-l doboare pe Ashmont și trebuia să facă asta repede.

Veni spre ea, Cassandra se răsuci, ridică umbrela ca și cum ar fi vrut să-l lovească peste ceafă, dar când el făcu un pas într-o parte, se lăsă în jos. Îl prinse de glezne cu cârligul umbrelei, și de data asta Ashmont nu fu suficient de rapid. Căzu cu o bufnitură și înjură.

Parcă din depărtare le auzi pe primele, apoi altele, iar în final toată lumea începu să aplaude. Dar i se păru că se aud din altă parte. Inima îi bătea atât de tare încât nu mai auzea altceva. Sângele îi fierbea în vene. Avea cămașa udă de transpirație și picioarele erau pe cale să-i cedeze.

Se uită în jos la el. Pieptul i se ridica și cobora, arătându-i că încerca să-și recapete suflul. Avea chipul roșu și ochii albaștri îi străluceau cu putere.

Ashmont râse.

– Nu e rău, spuse el, pentru o fată.

– Nu e rău, replică ea, gâfâind. Pentru un duce.

Ashmont nu voia să facă altceva decât să stea acolo și să se uite la ea: chipul roșu, ochii care îi licăreau triumfători, pieptul care i se ridica, respirația accelerată.

Pălăria îi alunecase într-un unghi ciudat, iar părul începuse să i se desprindă, șuvițele roșcate alunecând pe gât. Câteva fire umede i se lipiseră de obraji. Rochia stătea strâmb. Fundele pelerinei începuseră să se desfacă, iar aceasta îi aluneca de pe umeri. Una dintre mâneci i se turtise și cureaua îi alunecase într-o parte.

Tentația, vai, tentația... de a-i pune piciorul în jurul gleznei și de a o trânti peste el într-un morman de muselină care foșnea. Să-i arunce deoparte pălăria și pelerina de dantelă. Să-i desfacă părul. Să o dezbrace de tot.

„...am încredere că veți duce doamnele la Chelsea și înapoi acasă fără nici o problemă."

În minte îi apăru imaginea lordului deGriffith. Nu-i era greu să-și imagineze reacția lui la o asemenea scenă.

În orice caz, Ashmont avu parte doar de câteva clipe în care să se bucure de peisaj, pentru că doamnele începură să se agite, cu fustele foșnind.

– Am întârziat! spuse cineva.

Domnișoara Pomfret își dădu șuvițele de pe obraz și spuse:

– Am depășit timpul. Următorul grup de femei va fi aici din clipă în clipă. Te rog să te grăbești. Sau te-am rănit? Poate ți-am rupt ceva?

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu, spuse el.

Se ridică, și dacă era puțin ametit, nu avea nici o legătură cu oboseala, ci cu lupta minunată dintre ei. Cassandra era rapidă, inteligentă și imprevizibilă. Și mai distractivă decât s-ar fi așteptat cineva.

Iar în starea actuală, extrem de atrăgătoare, aspectul ei profesional complet distrus.

– Arăți îngrozitor, spuse el.

Pe chipul ei nu se putea citi nimic. În mod evident, era perturbată. Nici el nu era stăpân pe sine, dar niciodată nu-l deranjaseră astfel de lucruri.

O împinse ușor spre ușă.

– Nu contează. Era de așteptat. Ia-mă de mână.

– Sub nici o formă.

– Doar ca să te echilibrezi.

– Sunt perfect netulburată.

– Nu pare. Pari să fi fost implicată într-o luptă.

– Chiar am fost implicată într-o luptă.

– Și chiar te-ai descurcat foarte bine. Dar nu poți lăsa să se vadă asta. Sunt sigur de asta. Dacă mătușa dumitale te vede în starea aceasta, mă va călca în picioare, iar asta va strica totul.

Nu era o exagerare. Fetele bune aveau nevoie de însoțitori, iar el avea nevoie de unul care să fie de partea lui, măcar cât de cât. Lady Charles era singura care se potrivea.

– Va strica totul pentru cine?

Înainte să apuce să răspundă, domnișoara Pomfret se uită în jos la ea.

– Ah, fir-ar!

O trase pe ușă și spre scările pe care coborâseră ultimele femei.

– Asta e doar ce vezi dumneata. Ce nu vezi arată mai rău. Dar nu avem timp să ne facem griji pentru asta.

Când ajunseră în capul scărilor, se auziră voci feminine, una stridentă ieșind în evidență. Domnișoara Pomfret se depărtă de scări.

– O să te omor.

– Ai încercat, dar...

– E Lady Bartham.

Ashmont înjură în gând. Chiar și el știa ce viperă era mama lui Humphrey Morris. Cine nu știa?

– Nu mă poate vedea așa, șopti domnișoara Pomfret. Cu dumneata.

Se auziră pași pe scările de piatră.

Domnișoara Pomfret se uita în jur, căutând o cale de scăpare.

– Lasă asta în seama mea, îi spuse el.

Un scandalagiu cu experiență nu știa numai să fugă repede, ci și unde se află căile de scăpare și cele mai bune ascunzători. În funcție de scandal. Pe unele prefera să le înfrunte direct. Dar acum nu era cazul.

O trase pe ușa camerei ovale care se afla față în față cu cea în care avusese loc întrunirea, apoi spre cea mai apropiată fereastră și în spatele draperiilor. Desfăcu sforile decorative care țineau draperiile, iar acestea se închiseră în aceeași clipă în care femeile ajunse în capătul scărilor.

Rămaseră acolo, certându-se în legătură cu un eveniment caritabil, vocea pătrunzătoare indignată de un lucru sau altul.

Fereastra dădea spre nord-est, iar ramurile copacului ascundeau vederea. Din cauza poziție lor și a draperiilor, intra puțină lumină.

Lângă el, domnișoara Pomfret, respira cu greu, testând limitele corsetului. Nici el nu era prea calm.

De obicei să te ascunzi era în regulă, era amuzant. Nu și astăzi. Felul în care arătau hainele ei... faptul că era cu el, dintre toți bărbații. Consecințele...

Situația era foarte gravă.

Într-un final femeile își continuară drumul, iar vocile lor deveniră un murmur când închiseră ușa în urma lor.

Ashmont se uită prin crăpătura draperiilor.

– E liber, șopti el. O să ies. Aranjează-te puțin. Dacă mai vine cineva, îl țin ocupat.

Era o idee atât de proastă. Cea mai proastă idee posibilă.

Cassandra ar fi trebuit să rămână fermă, pe poziții.

Era doar răvășită, iar asta era ușor de explicat. Avea martori. Membrii clubului ei. Dar cum Ashmont era aici în locul lui Keeffe... vai, nu ar fi trebuit niciodată să-l asculte pe Keeffe! Nu ar fi trebuit niciodată să-i scrie lui Ashmont. Din ziua aceea de la Putney Heath, nu făcuse altceva decât să ia încontinuu decizii proaste. Îi otrăvise mintea.

Se uită la ea și își înăbuși un geamăt de frustrare. Arăta groaznic. Oricine ar fi văzut-o s-ar fi gândit la ce-i mai rău.

Dar nu-i prinsese nimeni... încă. Cu mâini ferme, inima bătându-i nebunește, începu să se aranjeze. Era mai ușor de zis decât de făcut fără o slujitoare. Se întoarse, sperând să se poată folosi de reflexia din geam, dar nu văzu decât ramurile pline de frunze care se legănau în bătaia vântului și printre ele frânturi de pământ.

Reuși să-și aranjeze pălăria să stea dreaptă... sau aparent dreaptă. Își trase pelerina la loc și legă funda. Dar mâneca ei! Umflătura căzuse până la umăr, iar acum era deformată și turtită. Probabil că o rupsese în timpul luptei.

Minunata luptă.

Încercă să o ignore și să astâmpere căldura care o cuprinse când își aminti. Se chinui să se ocupe de ceea ce avea de făcut.

Catarama curelei se desfăcuse. Trase și răsuci cu putere, înjură cu vehemență, încercând să respire. Nu reușea s-o miște. Furioasă, se strădui din răsputeri să vorbească în șoaptă.

– Nu văd ce fac.

Ashmont apăru în spatele draperiilor în același moment în care Cassandra auzi voci dinspre scări.

– Se duc în partea cealaltă, spuse el. Dumnezeule, zici că e la Oficiul Poștal Central la ora opt acolo.

– Trebuie să mă ajuți cu rochia, îi spuse ea. Altfel va dura o eternitate.

Cassandra simți liniștea, de parcă aerul dintre ei, puținul de care aveau parte, vibra.

– Să te ajut, replică el.

– Da. Acum. Ai spus că ce nu văd arată mai rău și oricum abia dacă văd ceva. Trebuie să ieșim de aici înainte să mai vină altcineva și înainte ca mătușa mea să înceapă să mă caute.

Până la urmă, poate că ideea lui Ashmont de a se ascunde în spatele draperiilor nu fusese cea mai inteligentă.

Oamenii plecau și veneau, urcând și coborând scările spre holul de jos.

Ashmont se mișcă repede, ascultând ce se întâmpla în apropiere. Îi aranjă rochia și îi umflă mâneca rochiei cât de bine putu pe dinafară. Îi puse pelerina pe umeri și o legă. Îi puse cureaua la loc. Cassandra își îndreptase pălăria, dar fundițele nu arătau cum trebuie. Le întinse și le înfoie.

O aranjă în timp ce încerca, în spațiul intim, să rămână atent la ceea ce se întâmpla în jurul lor. În tot acest timp era tulburător de conștient de chipul ei, ridicat spre al lui și de strălucirea din ochii ei. Sau era doar un truc al luminii difuze?

Era la fel de conștient și de mâinile lui: pe rochia ei, pe pălărie, cum îi aranja părul.

Nu voia să facă asta. Era insuportabil.

Iar ea stătea acolo, pur și simplu nemișcată, uitându-se la el în timp ce făcea pe servitoarea unei lady.

Își aminti chipul ei în lumina stelelor, cum se uita la el în timp ce îi spunea povești despre stele.

Nu te uita în ochii ei. Concentrează-te la ceea ce faci. Bile albe. Adu-ți aminte de bilele albe. Îți mai trebuie cinci mii nouă sute nouăzeci și nouă.

Se chinui să se miște repede, repede, concentrat, doar să o aranjeze precum... precum nimic din ce obișnuia să facă. Nu-și făcea

niciodată ordine pe noptieră sau pe birou, cu atât mai puțin nu avea grijă de haine. Nu se aranja niciodată singur. Altcineva făcea asta.

Iar acum era aici, atent la funde și mâneci umflate.

– Gata, va trebui să fie suficient, mormăi el. Cassandra nu se mișcă, doar se uită la el. Ce e? întrebă el.

– Trebuie să-ți dau o bilă albă. Vorbea atât de încet încât abia înțelegea ce spune și nu era sigur că o auzise bine. Îmi pare rău că trebuie să o spun, duce, dar te-ai descurcat foarte bine, într-adevăr.

– Cum, că ți-am aranjat hainele?

– Da, și asta... dar nu. Mă refer la luptă.

– Lupta.

Ashmont încercă să rămână concentrat la hainele ei și la nimic altceva. Nu arătau bine, dar nu știa ce să mai facă.

– Da. Nu ai ținut cont de genul, mărimea sau nepriceperea mea. Chiar a trebuit să mă lupt pentru viața mea.

Lupta glorioasă. Trecuseră câteva minute, dar i se părea un vis minunat din vremuri îndepărtate.

– Nu aveam de gând să te omor, îi zise el.

– Știu, dar m-ai făcut să uit asta. M-ai făcut să muncesc din greu, să gândesc rapid și... și te-ai descurcat foarte bine... iar logica și rațiunea îmi spun să recunosc asta. Trebuie să-ți ofer o bilă albă.

Stătea atât de aproape încât Ashmont îi simți respirație pe chipul său.

Inima începu să-i bată cu putere.

– Ah. Prea bine. Apoi, pentru că era greu să scape de vechile obiceiuri, sau chiar imposibil, continuă să vorbească, deși ar fi trebuit să tacă. Asta înseamnă că primesc un sărut?

Cassandra împietri din nou.

– Am spus o bilă albă, nu un sărut. Nu e vorba și de săruturi.

„Oprește-te! Oprește-te!" spuse creierul lui. „ Bile albe. Adu-ți aminte de bilele albe. Lordul deGriffith. Lady Charles. Sunt prea multe în joc. Du-te înapoi!"

Dar erau la câțiva centimetri unul de altul, într-un spațiu mic și fierbinte, care se încălzea din ce în ce mai tare cu fiecare secundă, iar el simțea aroma ei și instinctul și obiceiurile îi întunecaseră judecata. Era un bărbat, competitiv; iar ea era o femeie, impenetrabilă; pe scurt, el nu gândea deloc, ci reacționa, hotărât să învingă.

Apoi făcu semn către obrazul ei.

– Un sărut pe obraz, ca să mă încurajezi să continui să fac treabă bună.

– Nu.

– O nimica toată, spuse el. Buzele tale îmi ating fața. Atât. Un semn. Încurajare.

– De când ai nevoie de încurajare?

– De când am făcut ceva bine fără să-mi dau seama, răspunse el. Nu ai dresat niciodată un câine? Un cal? Keeffe nu te-a învățat metoda recompensei și a încurajării?

– De parcă tu ai putea fi dresat, zise ea. De parcă mi-aș pierde timpul încercând să fac asta.

– De parcă nu ai putea să te descurci cu un simplu bărbat.

Urmă o pauză lungă. În acest timp, Ashmont auzi murmurul slab al vocilor femeilor din camera cealaltă. Dedesubt, în holul de la baza scărilor, se auzeau pașii oamenilor care plecau și veneau.

Cassandra pufni nerăbdătoare și se ridică pe vârfuri. Îl sărută pe obraz, la fel de ușor ca o petală care îi mângâia pielea. Dar dură puțin mai mult.

Cassandra era atât de aproape încât simțea pe braț atingerea sânilor ei. Toate simțurile lui se treziră la căldura apropierii ei, foșnetul muselinei în jurul picioarelor sale, parfumul ei, o aromă slabă de transpirație și o aromă puternică de femeie. Și, în mod natural, căută probleme.

– Trebuie să te sărut acum, spuse el.

Cassandra începu să respire mai repede. Și el la fel.

– Nu, zise ea.

– De ce nu?

O versiune mai veche a ei, pe care o ținea ascunsă într-o temniță interioară și pe care încerca să o înfometeze până la moarte, întreba același lucru.

„De ce nu?"

Într-un spațiu mic nu avea cum să scape de el. Îl simțea cu fiecare respirație: pur masculin, moscat, înțepător, transpirat și multe altele, dar atmosfera era mult prea amețitoare ca să încerce să-și dea seama.

Aerul din jurul lor părea să vibreze din cauza atracției lui. Și a ei. Nu mai fusese niciodată atât de conștientă de corpul ei, de puterea,

agilitatea sau viața proprie pe care părea să o aibă, de parcă ea și sufletul ei erau doar cunoștințe vechi.

Stătea ca niciodată, alertă, în timp ce el îi aranja hainele, pălăria și părul. Făcu totul pe cât de repede putu, dar... Dar...

Apropierea trupului lui impunător. Căldura și mirosul. Foșnetul hainelor cu fiecare mișcare.

În interiorul ei se treziră sentimente. Sentimente rebele. De ce femeile trebuiau mereu să fie atente la comportamentul lor? De ce era ea cea nevoită să se lupte cu tentația?

„Când vei mai avea vreo șansă ca asta?" șopti eul ei interior.

Cassandra își întoarse capul, cu obrazul spre el.

Ashmont se aplecă, solid, cald și, da, puțin nebun și cu siguranță rău.

Buzele lui îi atinseră obrazul, precum aripile unui fluture, dar, de fapt, deloc așa. Un sărut, nici măcar o atingere. Un sărut atât de gingaș încât nu-l simți.

Presiune, delicatețe, căldură. Cassandra voia să plângă.

Zăbovi cât dura bătaia inimii. Și încă una. Și încă una. Și sentimentele preluară controlul. Toate emoțiile irațională și nefolositoare pe care încercase să le ignore după lupta lor minunată, când încercase să pară stăpână pe sine în timp ce în interiorul ei se dezlănțuise haosul, periculos, sălbatic și... fericit.

Acum nu se mai putea preface.

Era mai aproape ca niciodată, chiar mai aproape decât fuseseră în trăsură. Respirația lui pe pielea ei. Gura lui, fermă, dar delicată, cu care o sărută atât de delicat, cum nu s-ar fi așteptat niciodată de la un libertin pornit pe scandal. Delicat, blând și dulce, încât o făcu să freamăte.

Sentimente, visuri și dorințe vechi ieșeau din sertarele minții ei, unde le încuiase cu atât de mult timp în urmă, încât ar fi trebuit să fie distruse până acum, iar ea ar fi trebuit să le fi uitat.

Trebuia să le pună înapoi. Acum.

Ridică mâna și o puse pe mâneca lui.

Creierul ei, partea rațională, spuse: „Ajunge". Vocea sălbatică, rebelă a unei fetițe dezamăgite spuse: „Nu te opri acum".

Auzi cum Ashmont încerca să-și recapete suflul.

Își spuse că trebuie să ia mâna de pe brațul lui, dar nu făcu decât să-l strângă mai tare.

„Fă-o. Acum. Ce bărbat îți va mai da vreodată șansa asta?" șopti vocea. „ Ce bărbat te va vrea așa cum ești, chiar și pentru o clipă? Ce contează că e un desfrânat și că asta e doar un joc pentru el? De ce nu poate fi un joc și pentru tine?"

Își întoarse capul, până când buzele lor fură la câțiva centimetri distanță... apoi se apropie de el.

E timpul să te oprești, spuse creierul lui Ashmont. „Dar abia acum începe să devină distractiv", spuse penisul lui.

Un om mai bun și-ar fi ascultat creierul.

El nu era un bărbat mai bun.

Îi cuprinse chipul și o sărută. Intenționase să o sărute ușor și chiar începu așa. Și era în regulă pentru că, evident, era ceva nou pentru ea. Problema era că, ceva nou sau nu, Cassandra învață imediat și răspunsul inițial, șovăitor și nesigur, se transformă imediat în siguranță, iar asta îl făcu să se clatine pe picioare.

Uită de tatăl și de mătușa ei. Uită de bile albe. Uită de tot ceea ce ar fi trebuit să-și amintească. Nu știa decât ce se întâmpla acum și simți explozia de căldură care avu loc instant, în momentul în care buzele lor se atinseră.

„Ard. Mă topesc. Sfârșesc."

Da, da, ar fi trebuit să se retragă. O parte din el, creierul, vedea dezastrul venind. Dar nu era obișnuit să se abțină.

O ținu, trasând cu degetele linia mandibulei. Ar fi trebuit să-și ridice capul și să se oprească, dar gura ei, atât de pricepută la cuvinte acide, era așa de moale și supusă, iar el era fără speranță, așa că se întoarse, vrând mai mult: un sărut lent, prin care explora senzația buzelor ei și felul în care îi răspundea, blândețea, bunăvoința și capitularea, care nu era chiar capitulare.

Cassandra îl ținu de brațe, explorând în același timp cu el, făcând propriile descoperiri, învățând de la el, alimentându-i pasiunea, pentru că era la fel ca atunci când se luptase cu el, văzuse imediat indiciile și reușise să-i citească gândurile și să-i răspundă la fiecare mișcare.

Mai mult. Și mai mult. Și mai mult. Ashmont atinse cu vârful limbii buzele ei, care se despărțiră când Cassandra trase aer în piept. Șocată sau nu, îl lăsă să intre, iar lui i se părea că era diferită față

de oricine altcineva. Rece, dulce și limpede, la fel ca vocea ei, iar el nu era rece, limpede, niciodată dulce. Nu era nici pe departe rece, ci trăia o stare de dorință în ciuda vastei sale experiențe.

Dar întotdeauna se aruncase cu capul înainte, cu cât situația era mai riscantă, cu atât mai bine, iar Cassandra nu făcu nimic să-l aducă cu picioarele pe pământ. Îi răspunse la sărut exact așa cum se lupta, limba ei o urmă pe a lui și îi folosea mișcările împotriva lui. Nu ezita și nu se retrăgea, nu voia să facă asta. Învăța din mers, învăța repede. Ashmont învăța și el, lecții pe care nu le înțelegea și nici nu încerca. Lumea lui se schimba, se învârtea în toate direcțiile și se afla într-un loc pe care nu-l cunoștea.

Nu-i păsa.

Își lăsă mâinile să alunece de pe chipul ei, o cuprinse în brațe și o strânse tare aproape de el. Sânii ei se lipiră de pieptul lui. Trupul ei zvelt se potrivea cu al lui, de parcă ar fi fost creată pentru el.

Era doar o promisiune.

N-o putea apropia atât de mult pe cât își dorea. Erau atât de multe lucruri între ei. Corsajul și corsetul și cămășuța și restul armurii feminine. Își coborî mâna de-a lungul coloanei ei și o lipi de vintrele sale, dar nu fu suficient de aproape. Fustele, jupele și tot ce mai purtau femeile îi stăteau în cale.

Se auzi o bufnitură, suficient de tare încât să pătrundă vălul de dorință. Se trânti o ușă. Se auziră pași.

– E absurd, se auzi o voce stridentă. Refuz să mai am... Cine e acolo?

Bum, bum, bum. Pașii se apropiară.

Ashmont opri sărutul în aceeași clipă în care domnișoara Pomfret îi puse o mână pe piept și îl împinse, nu foarte tare, dar suficient. Ashmont, care o ținea strâns de fund, sau de ceea ce apucase, îi dădu drumul.

Draperiile se deschiseră brusc.

– Domnișoară Pomfret! strigă contesa de Bartham. Triumfătoare.

Capitolul 9

Ce spunea Keeffe mereu?

„Dumneavoastră sunteți la conducere, domnișoară. Nu depinde de cai. Depinde de dumneavoastră. Au nevoie să fiți calmă și să știți ce faceți. Nu lăsați nimic să vă surprindă. Rămâneți calmă pentru că sunteți pregătită pentru orice."

Când Lady Bartham deschise draperiile, programul de pregătire al lui Keeffe preluă controlul: rămâi calm în situații de criză. Comportă-te ca și cum nu s-a întâmplat nimic anormal, chiar dacă vezi caii fugind spre hârtoapele și gropile de nămol de pe un câmp, care este încadrat pe-o parte de un adăpost pentru vaci, și de copaci pe partea cealaltă.

Cassandra luă frâiele metaforice ale situației, deși nu avea deloc încredere în această pereche de cai.

– Lady Bartham, dădu din cap cu politețe.

Ducele făcu o plecăciune grațioasă, idealul elegant al gentilomului englez. Cassandra nu avea nici cea mai vagă idee la ce se gândea sau ce avea de gând să facă. Spera doar să se ia după ea.

Urmă o pauză scurtă și tensionată în care Lady Bartham își puse monoclul și se uită la aspectul Cassandrei.

– Exerciții fizice? spuse contesa cu blândețe. Înțeleg că orele sunt destul de grele.

– Nu, spuse Cassandra. Nu exerciții fizice.

– E al naibii de cald aici, spuse ducele. Sunteți gata pentru o gură de aer, domnișoară Pomfret?

– Da.

Îl văzu ridicând umbrela pe care nici nu realizase că o scăpase. Probabil că unul din capete se văzuse pe sub draperie. Asta atrăsese atenția hienei bârfitoare.

Ashmont îi dădu umbrela Cassandrei. Pentru o clipă, aceasta se gândi să o lase inconștientă pe contesă. Dar nu. Asta nu ar fi fost niciodată autoapărare.

– Ne însoțiți, Lady Bartham? întrebă el.

Vocea lui era calmă și zâmbea ușor.

Cassandra se încordă, în timp ce contesa făcu un pas înapoi.

– Vai, nu, mulțumesc. Clubul meu are întrunire. Am ieșit doar pentru o clipă.

Ieșise de la întrunire într-un acces de furie, probabil jurând să nu mai aibă de-a face niciodată cu femeile acelea. Dar acum avea să fugă înapoi, doamnele aveau să fie din nou cele mai bune prietene ale ei și avea să le spună tot ce văzuse.

Cu alte cuvinte, Cassandra Pomfret avea să vadă ce înseamnă ruina absolută, iar de data aceasta Ashmont nu mai putea să dispară.

Era surprinzător de neimpresionată, se simțea la fel de calmă pe cât părea. Sau poate era doar amorțită. Șocul de a fi descoperită. Șocul a ceea ce se întâmplase în spatele draperiilor. Șocul că Lady Bartham spusese atât de puține. Nici o prelegere. Nici o mustruluire. Doar satisfacție pură, plină de venin.

Ashmont îi oferi brațul. Cassandra îl acceptă. De ce nu?

Politicos, îi urară doamnei o zi bună și plecară.

Ce ridicol! Scena era la fel de vie precum o operă de teatru în mintea Cassandrei. Văzuse cum draperiile se deschid în clipa în care ea și Ashmont se îndepărtaseră. Văzuse chipul lui Lady Bartham: surpriză, urmată imediat de încântare. Tonul vocii ei, atât de veninos de dulce.

Îi venea să râdă. Cassandra își spuse că niciodată nu cădea pradă isteriei.

Dar îi căzuse pradă lui, nu-i așa?

Căldura și puterea brațului lui îi aduseră aminte sentimentul brațelor sale în jurul ei, al degetelor cu care îi mângâiase fața, de primul sărut blând și de cele care urmaseră. O parte din ea își dorea și să plângă.

Isteria. Nu era permisă.

Ieșiră din cameră, coborâră scările și ieșiră pe ușa casei Cremorne. Ușa dădea spre terenuri și nu spre râu.

– E rău, nu-i așa? întrebă Ashmont când ieșiră afară.

– Da, d... dar...

Realiză din nou absurditatea situației și începu să râdă, nemaiputând să vorbească.

Ashmont scoase și el un sunet.

– Stai... s... stai. N... nu aici.

O trase spre o grădină de lângă alei, umbrită de copaci și arbuști înalți.

Nici nu ajunseră bine că ea începu să chicotească. Apoi sunetele se intensificară încât pufni în hohote de râs. Dădu drumul brațului lui, se întoarse cu spatele și continuă să râdă. Îi dădură lacrimile. Nu era amuzant, dar era prea ridicol.

Lângă ea, Ashmont pufni și începu să chiuie.

Încă râzând, Cassandra îl trase și mai adânc în mijlocul arbuștilor.

Era ridicol. Se afla în cel mai groaznic moment al vieții ei, dar nu se putea opri din râs. Chipul contesei, ca al unui personaj de pantomimă. Expresia inocentă a lui Ashmont și plecăciunea politicoasă, de parcă i-ar fi prezentat-o pe regina Adelaide.

– Ex... exerci... ții fizice, reuși ea să spună. Vai, e atât....

– Dintre t... toate femeile.

Și izbucniră iarăși în râs.

Într-un final începură să se oprească, dar sentimentele, atât de neașteptate, rămaseră. Ar fi trebuit să fie furioasă, și era, la cât de nedrept era totul. Dar cel mai mult simțea cât era de absurd.

– Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia, spuse ea.

– Prea târziu, zise el. Mărită-te cu mine.

Ashmont se pregăti.

Detesta faptul că râsetele se opriră. Pentru un timp simți că erau doi complici care reușiseră să facă o farsă complicată.

Își dorea să se fi oprit mai devreme ca să se bucure de ea și de sunetul pe care îl scotea. Își dorea să fi avut mai mult timp să se delecteze cu hohotele de râs, cu roșeața din obraji, scânteierea din priviri și felul în care se încrețeau și se închideau când râdea. Voia să o vadă din nou cum își pune mâna la gură și cum își întoarce capul, fără să încerce să țină cont de maniere.

Voia să-i vadă gura râzând, aceeași gură pe care reușise să o sărute în sfârșit. Voia să o sărute în timp ce râdea și să se bucure de fericirea ei copilărească, încântarea năstrușnică... orice ar fi fost, era minunată.

Încercase să nu râdă. Era o situație îngrozitoare, iar râsul ar fi fost insensibil și nepotrivit, exact așa cum îl credea Cassandra.

Dar cum să se abțină?

Reușise, în sfârșit, să o sărute, și nu numai. Reușise, în sfârșit, să pună mâna pe ea. Iar apoi fusese prins. În spatele unei draperii! Ca o scenă dintr-o farsă. Dar ea simțise același lucru. Și ea râsese.

Iar acum?

Acum nu mai râdea.

Inima lui Ashmont începu să bată neregulat și mult prea repede. Auzea oamenii venind și plecând, dar nu în apropiere.

În depărtare se auzeau voci și împușcături. Zone de antrenament, aflate la distanță de casă. Aici erau doar grădini. Deși Bérenger făcuse schimbări importante la proprietate, nu distrusese natura elegantă, ci o intensificase și așezase zonele de exerciții printre ele.

De-a lungul proprietății erau numeroase asemenea locuri izolate. Un domn cu o imaginație bogată, împreună cu o doamnă cooperantă puteau face multe lucruri nepotrivite în aceste locuri.

Erau de folos și unei domnișoare supărate din înalta societate. La un moment dat, în graba în care plecaseră după întrunire sau în timpul evenimentelor de după draperii, Ashmont își pierduse pălăria. Dacă ar fi folosit suficientă forță, l-ar fi putut bate în cap fără să atragă atenția.

Probabil că și ea se gândea la același lucru pentru că își îndreptă privirea spre umbrela pe care o ținea în mână.

– Nu pot să mă mărit cu tine, spuse ea.

Ashmont simți un fior. Îl ignoră. Avea tot dreptul să refuze. Era un dobitoc, iar ea era o tânără inteligentă.

– Știu, știu, spuse el. Nu e o afacere bună. Dar mama lui Morris va isca un scandal teribil. Probabil că în momentul acesta muncește din greu.

– Nu mă îndoiesc de asta. Dar nu vreau să dau un coșmar pe altul.

– Da, da, înțeleg. Nu putuse să-și asculte creierul, nu-i așa? Trebuise să guste, nu-i așa? Iar acum că făcuse asta, avea să înnebunească dorindu-și mai mult. Problema e....

– Ai idee cât de exasperantă e situația asta pentru mine? Dacă ai fi fost tu cel prins în flagrant delict...

– Dacă, spuse el. Am ajuns doar la partea cu flagrant. Delictul...

– Asta nu se traduce cu „delicios" sau orice îți imaginezi în mintea ta bolnavă. Înseamnă crimă sau infracțiune.

– Nu ajunsesem încă la partea aceea, zise el. Că veni vorba...

– Nu vorbim despre asta.

– Rochia ta încă nu arată bine.

– Ce contează? Lady Bartham va face ca lucrurile să pară și mai rău decât înainte să încerci să le repari. O să spună că eram amândoi pe jumătate dezbrăcați și ne tăvăleam pe podea.

Imaginea apăru în mintea lui Ashmont. Se chinui să o alunge. Trebuia să gândească pe cât de limpede putea.

– Da. Nu spune asta. Mă distrage. Spuneam doar că te-am putea face să arăți mai prezentabilă. Știu că îți dorești să arăți cât de bine se poate când ajungi acasă.

Acasă

Mama. Tata. Hyacinth.

„Comportamentul tău se răsfrânge asupra ei, asupra noastră, a tuturor."

Mama avea să fie rușinată. Tata avea să fie rușinat și furios.

„Dar dacă aud măcar că a avut un comportament inacceptabil, îl omor."

Dacă Ashmont refuza să se lupte cu un bărbat mult mai în vârstă decât el, frații ei s-ar fi bătut pentru privilegiul de a lua locul tatălui său.

Asta nu era corect.

Da, Cassandra fusese nesăbuită și neglijentă. Da, știa că un bărbat poate fi nesăbuit și neglijent în același fel fără să suporte consecințe, știa că așa funcționa lumea și că nu avea să schimbe asta niciodată.

Dar asta nu însemna că era numai vina lui Ashmont. Cassandra își ascultase vocile interioare, în care știa că nu putea avea încredere. Ascultase vocea care ura regulile pentru femei, o voce nepotrivită și idealistă. Ascultase cererea eului ei adolescentin, o parte a ei care, evident, nu crescuse suficient.

Probabil că merita apreciere pentru că se oferise să facă ceea ce toată lumea ar fi considerat „lucrul corect", deși de data aceasta, spre deosebire de Putney, nu era deloc băut și părea să știe foarte bine ce face și cu cine.

– Mulțumesc, îi spuse ea. Ai dreptate. E mai bine să diminuăm daunele pe cât posibil.

– Domnișoară Pomfret...

– Nu, nu, fă ce poți cu rochia mea. Dar grăbește-te. Cu siguranță mătușa mea se întreabă ce s-a întâmplat cu noi.

Ashmont se uită în jurul lui, apoi se apucă repede de treabă. Trase dintr-o parte și întinse în alta.

Cassandra era foarte conștientă de fiecare mișcare: adierea care îi ridica șuvițele de păr auriu în timp ce lucra, mâinile lui la fel de eficiente ca atunci când ținuse frâiele. Își aminti cum își mișca mâinile, rapid, cu îndemânare, în timpul luptei. Nu era nevoie să-și amintească ce însemna să le simtă. Încă îi simțea atingerea peste tot.

Ashmont făcu un pas în spate și o analiză.

– Nu e perfect, dar ești prezentabilă.

Era departe de perfecțiune, mult mai departe decât și-ar fi imaginat Cassandra. Chiar și acum, știind în ce bucluc se afla, încă își dorea să-i simtă buzele și atingerea. Gustase din fructul interzis și era delicios, iar ea nu era femeia care crezuse întotdeauna că e. Sau era acea femeie mai mult decât își imaginase?

Acum nu era momentul să filosofeze. Își dezlipi cu greu privirea de el și se uită în jurul ei. Printre arbuști văzu câteva siluete.

– E timpul să înfruntăm orice va fi să fie, spuse ea. Uite-o pe mătușa mea, stă de vorbă cu unchiul tău, în capătul aleii.

Ashmont se uită în direcția indicată. Cei doi vorbeau, cu capetele aplecate unul spre celălalt.

– Da, sunt acolo.

Cassandra porni pe alee. Ashmont merse alături de ea. Nu făcuseră nici zece pași, când un servitor se apropie de ei. Ținea în mână pălăria ducelui. Ashmont îi mulțumi, îi dădu o monedă și își puse pălăria.

– Mă simt mai bine acum, spuse el. Un domn se simte dezbrăcat fără pălărie.

Cassandra se simțea dezbrăcată. Expusă. Nu numai în fața lui Lady Bartham, dar și în sinea ei.

Ashmont era un depravat și își folosise trucurile asupra ei, iar ea căzuse în mâinile lui cu ușurință și fericită.

Începutul șocant al *Memoriilor* lui Hariette Wilson, care era foarte bine întipărit în subconștientul ei îi veni în minte, cu litere mari și negre.

„Nu voi spune cum și de ce am devenit, la vârsta de cincisprezece ani, amanta contelui de Craven. Nu știu dacă a fost vorba de

dragoste, atitudinea severă a tatălui meu, depravarea sufletului meu sau șarmul nobilului lord..."

În acest moment, cuvintele sfidătoare aveau sens în totalitate. Dacă domnișoara Wilson, sau Mary Wollstonecraft, ar fi fost bărbați, nimeni nu ar fi avut o problemă cu faptul că au cedat dorințelor lor.

„Comportamentul tău se răsfrânge... asupra noastră, a tuturor."

– Să te ia naiba, Lucius! Mătușa Julia venea furioasă pe alee. Chiar nu te pot lăsa singur cu nepoata mea într-un loc public nici măcar pentru un minut?

– Am făcut ceva? întrebă ducele, cu ochii albaștri plini de inocență.

În acea clipă îi aduse aminte de băiatul cockney[1], Jonesy. Chiar și acum, când toți cei pe care îi iubea erau amenințați, Cassandra voia să râdă.

– Ține-ți gura, spuse ea cu subînțeles. Mătușa mea nu e o idioată.

– Dar...

– Nu.

– Dar nu voiam...

– Lasă-mă pe mine, spuse ea.

Cassandra observă că lordul Frederick rămase pe loc și se uita la ei, la fel de calm și de senin ca întotdeauna. Un diplomat experimentat, ca și mătușa Julia, știa când să se retragă dintr-o situație tensionată.

Se uită la mătușa ei, care își plimba privirea de la pălăria Cassandrei, la botinele ei. Mătușa Julia închise ochii, apoi îi deschise din nou, aproape la fel ca tatăl ei atunci când nu găsea cuvintele potrivite.

– Luptă cu umbrela, spuse ducele.

Mătușa Julia se uită atunci la Ashmont, iar Cassandra realiză în clipa aceea că nodul perfect al eșarfei lui se desfăcea, își pierduse un nasture de la haină, iar pantalonii lui erau murdari. Simți o nevoie nebunească de a-l aranja... de parcă asta ar fi fost omenește posibil.

– Ți-am spus că am exersat la club diferite metode de apărare împotriva răufăcătorilor și am crezut că ducele ne poate sfătui.

[1] Locuitor al cartierelor rău famate ale Londrei

– Eu am jucat rolul răufăcătorului, spuse Ashmont. Domnișoara Pomfret este extrem de bună în a provoca răni aproape mortale unui domn, cu umbrela.

– Poți să le întrebi pe doamne, mătușă, zise Cassandra. De fapt, chiar îți recomand să faci asta pentru că...

– Am fost prinși, spuse Ashmont. În flagrant delict.

Cassandra se uită la el.

– Ce e în neregulă cu tine?

– Ai spus că înseamnă crimă, răspunse el. Am comis crima de a ne comporta inadecvat. Vedeți dumneavoastră, Lady Charles...

– Vrei să-ți ții gura? spuse Cassandra. Mătușă...

– Era toată... Ashmont își flutură mâna... nearanjată. Încercam să o ajut cu... lucrurile, știți dumneavoastră. Încercam să fim discreți. În spatele draperiilor. Dar...

– În spatele draperiilor, repetă mătușa Julia.

– Lady Bartham le-a deschis, spuse Cassandra.

Mătușa ei își duse la tâmplă mâna îmbrăcată în mănușă.

– Da, știu, zise Cassandra.

– Ashmont, du-te să vorbești cu unchiul tău, spuse mătușa ei.

– M-am oferit...

– Du-te să vorbești cu lordul Frederick, repetă mătușa Julia. Trebuie să vorbesc cu nepoata mea. Între patru ochi.

Cassandra se uită la duce cum pleacă, atât de înalt și mergând cu atâta ușurință, încrezător ca orice zeu. Văzu cum unchiul său se uită la el în același fel în care mătușa Julia se uitase la ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă aceasta. Fii sinceră și spune-mi totul, dacă vrei să te ajut.

Cassandra îi povesti.

– A făcut-o împotriva voinței tale? o întrebă mătușa sa după ce Cassandra își termină povestirea.

– Ți se pare că a făcut-o? răspunse Cassandra. Și chiar crezi că ar face asta, cu vreo femeie? Nu are nevoie să facă asta. Nu trebuie decât să stea acolo și să se uite adânc în ochii noștri, iar creierul nostru se topește.

Mătușa ei strâmbă din buze, cu siguranță, iritată. Se uită în altă parte: la Ashmont și la lordul Frederick, la peisajul din jurul lor, spre cer, de parcă ar fi căutat inspirație. Într-un final spuse:

– Cred că va trebui să accepți cererea lui în căsătorie.

Cassandra se uită spre el și văzu că ducele și unchiul său se uitau la ea. Sau poate la mătușa Julia. Sau la amândouă.

I se făcu cald, apoi frig, iar lumea din jurul ei părea să se învârtă. Crezuse că era pregătită, dar nu era. Era ca o adolescentă, crezând că se va întâmpla o minune. Pentru că o minune se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă, la Putney, și reușise să scape.

Doar o școlăriță naivă sau o femeie în toată firea care delirează ar putea crede că ea sau orice altă femeie nemăritată din înalta societate ar putea fi descoperită alături de ducele Ashmont, într-o situație incriminatoare, și ar putea să-și continue viața, chiar dacă nu făcuse nimic cu adevărat greșit. La fel ca orice alt bărbat.

Poate că era naivă și delira.

– Mătușă, nu mă pot mărita cu el.

– Copilă, știi că femeia aceea se va duce direct la mama ta cu povestea ei și e mult prea ridicolă ca să nu fie crezută. Mătușa Julia se uită în altă parte și își mușcă buza. Și din moment ce ai recunoscut că ai participat... de bunăvoie...

– E tare nedrept. Bărbații pot face tot ce-i taie capul, dar noi nu.

– Nu e corect, așa cum nu sunt corecte multe alte lucruri în viață, după cum bine știi. Dacă viața ar fi dreaptă, nu am avea nevoie de Societatea Andromeda, nu-i așa? Uite, gândește-te la asta. Ca ducesă poți obține mult mai multe lucruri decât cu statutul tău actual.

O ducesă. Ducesa lui. Dacă ar mai fi fost adolescentă, ar fi plutit de fericire. Dar era o femeie de aproape douăzeci și șase de ani care vedea lumea mult mai clar. Îl vedea clar, în mod dureros și inevitabil. Era frumos, fermecător, amuzant și captivant. Și lipsit de speranță. O mare pierdere. Avea să-i frângă din nou inima. Apoi iar și iar.

Nu putea face asta. Pur și simplu nu putea.

– Trebuie să existe o soluție, spuse Cassandra la scurt timp, când Ashmont întoarse trăsura pe King's Road.

În momentul acela, unchiul său și mătușa ei mergeau călare în fața lor, caii lor destul de apropiați în timp ce stăteau de vorbă.

– Cei doi înțelepți nu par să poată găsi alt plan, spuse el. Căsătoria rezolvă totul.

– Ei privesc totul dintr-o perspectivă practică.

Ce vedea lordul Frederick la ea? se întrebă Cassandra. Probabil nu pe Medusa. Vedea o persoană bună pentru reproducere. Și posibil o femeie suficient de tiranică încât să-i facă față nepotului său rebel.

Erau așteptări prea mari de la o femeie.

– Asta nu e suficient pentru tine? o întrebă Ashmont. Avantajele practice. Faptul că ar rezolva mai multe probleme dintr-o lovitură, inclusiv situația surorii tale.

Pentru una din puținele dăți din viața ei, Cassandra se simți ca o lașă. De teamă ca el să nu-i frângă inima, era pe cale să riște fericirea surorii ei și reputația familiei sale. De obicei erau de partea ei, dar nu mai avusese niciodată parte de o asemenea problemă, probleme cu bărbații pe care le aveau celelalte femei.

Cel mai enervant era că nici măcar nu făcuse ceva atât de grav. Fusese doar un sărut. Unul pasional... dar nu-și pierduse virtutea.

De parcă virtutea unei femei exista doar între picioarele ei.

Nu știa dacă să plângă sau să râdă. Nu făcu nici una, nici alta. Trebuia să-și păstreze mintea limpede.

„Dumneavoastră sunteți responsabilă, domnișoară."

– Mă voi gândi la ceva, spuse Ashmont. Eu te-am băgat în situația asta.

– N-ai fost singur. Ashmont se întoarse și îi zâmbi. Fii atent la drum, îi zise ea. Nu te felicita pentru abilitățile tale de seducător. Din câte știi, nu sunt neajutorată.

– Oricum ar fi, eu am început. Și chiar și eu știu că nu ar fi trebuit să-mi permit asemenea libertăți cu tine.

– Poftim? Se întoarse să se uite la el, dar asta nu reduse distanța dintre ei. Era foarte conștientă de corpul lui și... de profilul nedrept de frumos.

– Sărutul, spuse el. Și... ăă... mâinile unde nu trebuiau să fie.

Cassandra încă le simțea. Spre disperarea ei, își dorea să le simtă în continuare.

– Da, păi, a fost greșit din partea mea să nu-ți trag una peste față sau între picioare, dar nu am făcut-o.

– Ori erai prea obosită după ce aproape m-ai omorât în timpul luptei cu umbrelele, ori facem progrese.

– Nu facem nici un progres.

– Nu îți par complet dezgustător, spuse el.

– Ți se pare că „nu complet dezgustător" e un motiv suficient ca să te măriți cu cineva?

– Ne-am înțeles bine pentru câteva ore.

Prea bine. Ca suflete pereche, așa cum își imaginase cândva că o vor face. Dar câteva ore de comportament bun nu îl transformau în eroul pe care și-l imaginase în tinerețea ei. Ce aveau în comun era simplu. O spusese chiar el: „Am un comportament scandalos. Și al tău nu este mai prejos".

În acel moment îi veni în minte un plan. Îl văzu desfășurându-se în mintea ei: o soluție și o farsă asupra societății și a regulilor ei infernale.

– Am o idee, spuse ea.

Ashmont avu o strângere de inimă.

Nu-și dorea ca ea să aibă o idee. Nu voia alte idei decât aceea de a se căsători cu el. Cassandra nu voia, dar el avea să o facă să se răzgândească. Iar de data aceasta avea să o facă așa cum trebuie, câte o bilă albă pe rând, dacă trebuia.

– Implică să o omorâm pe contesa de Bartham? întrebă el. Pentru că nu pot să fac asta. Nu pot să atac femei... decât dacă îmi cer asta și sunt înarmate... măcar cu o umbrelă...

– Ne vom preface că am acceptat să mă mărit cu tine, spuse domnișoara Pomfret. Ne vom preface că suntem logodiți. Vom amâna nunta spunând că avocații nu se pot pune de acord în privința anumitor aspecte. Cred că tatăl meu și unchiul tău ne pot ajuta cu asta. Bineînțeles...

– Stai.

– ...le vom spune mătușii mele, unchiului tău și părinților mei adevărul. Nu are sens să nu facem asta. Mătușa Julia și lordul Frederick nu pot fi mințiți, iar eu nu aș vrea sub nici o formă să o mint pe mătușa mea. Din același motiv, și pentru că te urăște, trebuie să-i spunem și tatălui meu. Dar dacă e doar ceva temporar!

– Stai.

– Câteva săptămâni ar trebui să fie suficiente. Va apărea alt scandal. Și mai bine, poți provoca tu unul. Vei face ceva atât de îngrozitor încât nimeni nu va putea să mă învinuiască pentru că am rupt logodna. Una peste alta, ce s-a întâmplat astăzi nu a fost foarte grav. Există o singură martoră, oricât de răzbunătoare ar fi.

Nu va fi plăcut, știu, dar nu va dura mult. Societatea apreciază un scandal nou.

– Domnișoară Pomfret, nu încerc să spun că e o idee groaznică...

– Ce e în neregulă cu ea?

– Doar că... știi... Olympia a fugit și nu a trecut nici o lună. Sincer, nu aș vrea să fiu părăsit din nou la atât de puțin timp.

Urmă o pauză scurtă, tensionată.

– Atunci ce sugerezi? întrebă ea.

– Sugerez să te măriți cu mine.

– Nu.

– De ce nu? Nu sunt complet dezgustător pentru tine. Sunt tânăr. Sunt bogat. Sunt duce, fir-ar să fie!

Urmă o pauză mai lungă, apoi Cassandra spuse sec:

– Nu am încredere în tine. Gândul de a-mi pune viitorul în mâinile tale mă îngrozește.

– La naiba, domnișoară Pomfret, viitorul poate fi aranjat prin avocați. Mi-aș dori să fi văzut ce condiții puseseră pentru Olympia. Teancuri peste teancuri de hârtii. Nenumărate pagini. A trebuit să-mi pun mâna în gheață după ce le-am terminat de semnat.

– Cu alte cuvinte, refuzi să cooperezi.

Ups. Simțea cum gheața începe să i se crape sub picioare.

– Nu am spus asta.

– Așa a sunat, replică ea. Mi se pare că vrei să fie ca tine sau deloc, dar și eu vreau același lucru, duce. Îmi iubesc familia... majoritatea familiei. Îmi iubesc sora. Nu vreau să fac de rușine pe nimeni. Dar e o regulă prostească și un eveniment banal...

– Banal.

Îi dăduse lumea peste cap. Ceva se întâmplase cu Ashmont, iar el nu-și dădea seama ce. Știa doar că era încă zdruncinat și nu avea timp să înțeleagă ce se întâmpla.

– Puțină indecență în spatele unor draperii, spuse ea. Și nu sunt pregătită să-mi risc viitoarea fericire, ca să nu mai vorbesc despre cea a copiilor mei...

Dumnezeule. Copii. Aveau să aibă copii. Bineînțeles. Ashmont își dorea o familie.

– ...pentru un domn care în toată viața lui adultă nu a făcut nimic pentru a-mi câștiga respectul, ca să nu mai vorbim de stimă. În ceea ce privește iubirea...

– Nu, nu, înapoi la copii, pentru că...

– Vreau ca viitorii mei copii să crească într-o familie iubitoare, așa cum am crescut și eu. Vreau ca părinții lor să se respecte, să se stimeze și să se iubească, pentru a le oferi un exemplu. Nu e un lucru imposibil. Nu e exagerat să-mi doresc asta și nu văd de ce o mică greșeală ar trebui să distrugă acest plan pentru totdeauna.

– Să distrugă!

– Nu că m-ar întreba și altcineva, dar acesta nu este un motiv, adică nu sunt chiar atât de disperată.

Lady Charles se uită înapoi spre cabrioletă.

– Se ceartă.

Lordul Frederick nu se uită în spate.

– O s-o dea în bară, tăntălăul.

– Măcar stau de vorbă, zise ea. Nu m-am așteptat ca ea să reacționeze atât de radical. Poate că nu m-am exprimat așa cum ar fi trebuit. Dar serios, Lord Frederick. În spatele draperiilor. Și dintre toate femeile, tocmai acea femeie. E complet ridicol. Nu ai idee cât de greu mi-a fost să-mi păstrez calmul, râse zgomotos.

Și el chicoti.

– Dar nu e de râs, spuse ea.

– Nicidecum.

– Nu știu dacă se poate face ceva. Nepoata mea e hotărâtă. Cât despre fratele meu, mă îndoiesc că i se va părea amuzant.

– Îmi spun că Ashmont are nevoie de asta, replică lordul Frederick. Greutăți. Dezamăgire. O lovitură pentru îngâmfarea lui... Să fie obligat să-și pună creierul la treabă. Dar mă tem că a mers prea mult pe drumul greșit ca să mai poată fi adus înapoi. Nu a trebuit niciodată să înfrunte obstacole pentru a obține ce-și dorește. Nu are cum să învețe așa.

– Dar pare să fi învățat ceva în ultimele zile.

Lordul Frederick se uită la ea.

– Chestiunea de la Putney, continuă ea. Ceva s-a schimbat. M-am întrebat dacă are de-a face cu duelul cu Ripley.

– Era neobișnuit de supus când a venit la mine acasă.

Lady Julia încuviință din cap.

– Când a avut o problemă cu adevărat importantă pentru el, a venit la tine și a făcut ce i-ai sugerat. Nu mă îndoiesc că ar fi stat

departe de Londra pentru mai mult timp dacă nu l-ar fi chemat nepoata mea.

– Mi se pare interesant că a făcut-o.

– Știe. În adâncul inimii, trebuie să știe.

– Uneori nu știm ce se ascunde acolo, Lady Charles. Este deseori prea ascuns pentru noi.

Îl privi scurt.

– Voi fi prima care recunoaște că situația actuală nu este favorabilă. Pe de altă parte, mi se pare că lucrurile avansează mult mai repede decât mi-aș fi imaginat în cele mai frumoase visuri ale mele, cu nici o lună în urmă.

Lordul Frederick își îndepărtă privirea și zâmbi foarte puțin.

– Știi, Lady Charles, mă întreb ce se întâmplă în cele mai frumoase visuri ale tale.

Gândește, Ashmont, gândește.

Creierul domnișoarei Pomfret era mult mai dezvoltat decât al lui. Era evident că îl folosea mai mult decât și-l folosea el. Avea să fie nevoit să se chinuie al naibii de mult ca să țină pasul.

Cassandra nu avea încredere în el. Nici măcar după ce îi promisese o armată de avocați care să o protejeze de persoana dezgustătoare și scandaloasă care era Ashmont nu fusese dispusă să-și asume riscul.

Iar femeia aceasta era neînfricată! De câte ori nu văzuse asta în săptămânile care trecuseră de când aproape o omorâse la Putney Heath?

Încredere. Încredere. Cum putea câștiga încrederea ei? Mai avea nevoie de cinci mii nouă sute nouăzeci și opt de bile albe, dar nu mai avea timp. Detesta planul ei. Fusese conceput doar ca să scape de el. Odată ce făcea asta, Ashmont nu avea nici o îndoială că nu avea să se mai întoarcă.

Nu era genul de femeie care să se joace de-a flirtul. Nu era deloc timidă sau delicată. Era mai directă decât mulți bărbați pe care îi cunoștea. Își punea toate cărțile pe masă.

„Nu am încredere în tine. Gândul... mă îngrozește... Copii."

Respect. Stimă. Iubire. Sora ei. O iubea pe sora ei. Ce spusese Keeffe despre regula lordului deGriffith?

„O făcuse să sufere."

Ashmont se gândi și apoi se gândi iarăși. La sora ei. La ceea ce descoperise în după-amiaza aceea.

– Prea bine, spuse el.

– Ești de acord cu planul meu?

– Nu sunt de acord, dar o s-o fac.

Nu vedea nici o alternativă. Pe de altă parte, vedea și o oportunitate, oportunitatea de a se lupta.

Va face ce voia ea. Însă nu avea să se prefacă.

Capitolul 10

Deși ducele de Ashmont nu avea nici o legătură cu parlamentul, mulțumită lui Morris, auzise despre reputația de temut a lordului deGriffith. Nu că ar fi fost greu să-și dea seama ce personalitate are. În primul rând, era complet diferit de tatăl lui Lady Olympia. Lordul deGriffith avea talentul de a se uita la cineva și a-l face să se simtă ca un vierme, deși încă nu făcuse nimic.

Ca să fie indulgent, nu-l agrea pe Ashmont. Îi arătase asta destul de clar când Ashmont se dusese după domnișoara Pomfret.

Și, ținând cont de reputația ducelui, nu exista nici o îndoială că lordul deGriffith avea să o aștepte acasă, probabil cu un pistol sau o sabie.

Acum, văzând grupul care intra în casă, nu avea să fie mai prietenos.

Domnișoara Pomfret, în ciuda eforturilor lui Ashmont de a-i aranja rochia, părea că trecuse printr-o furtună. Mai erau și unchiul Fred și Lady Charles.

Chiar și un domn mai puțin inteligent și-ar fi dat seama că se întâmplase ceva. Ba mai mult, toată lumea știa că în cazul lui Ashmont, lucrurile care se întâmplau erau de obicei catastrofale.

Prin urmare, după ce se salutară și Ashmont ceru să vorbească cu lordul deGriffith între patru ochi, nu fu surprins să vadă că temperatura scade, în timp ce norii întunecau cerul.

Lăsând-o pe soția lui să se ocupe de invitați în camera de pictură, lordul deGriffith îl invită pe Ashmont la o plimbare prin grădină.

Nu era foarte mare. Spre deosebire de casa familiei Ashmont din Park Lane, casa familiei deGriffith era îngustă, înghesuită într-un colț din St James Square. Dar grădina oferea umbră și un loc în care să te plimbi printre copaci, tufișuri și flori. Toate plantele creau și un fel de peisaj. Dacă Excelența Sa îi înfigea lui Ashmont un pumnal în gât, cei de la fereastră nu puteau fi siguri de ceea ce au văzut.

Nu că lordul deGriffith l-ar fi omorât deocamdată. Și dacă ar fi fost să facă asta, orice alegere ar fi fost mult mai lentă și dureroasă decât să-l înjunghie.

– Nu ai bătut atâta drum, cu doi curteni experimentați, dacă nu ai fi avut vești importante, spuse lordul deGriffith. Presupun că nu pot să sper că-ți vei anunța planurile de a pleca în America. E prea mult să mă aștept să călătorești singur până la celălalt capăt al lumii, luptând cu indigenii în drumul tău. Nu, îmi dau seama că o să-mi distrugi această fantezie.

Ashmont îi povesti ce se întâmplase. Adevărul, dar omise câteva detalii sordide.

Lordul deGriffith închise și deschise ochii. Fu singurul gest care arătă emoție.

– Lady Bartham.

– Înainte să continui, spuse Ashmont, trebuie să vă spun un lucru cât pot de clar. Intenționez să mă însor cu fiica dumneavoastră. Vreau să fac asta de când...

Apoi realiză că nu mai putea să continue. Nu putea să vorbească despre Putney pentru că se nu se întâmplase niciodată.

– De când?

– Știți, domnule, în astfel de situații e greu de spus. Mi se pare că dintotdeauna.

– Hm.

– Ideea este că sentimentele mele sunt sincere. Dar domnișoara Pomfret nu-și dorește să se căsătorească. Ba chiar a spus că gândul acesta o îngrozește.

– O fată sensibilă. Până la un punct.

– Așa că a pus la cale un plan, iar eu am fost de acord.

Ashmont îi povesti planul.

Lordul deGriffith ascultă, dar nu spuse nimic.

– Dar ca să fiu cinstit, spuse Ashmont, trebuie să vă spun că intenționez să fac tot posibilul să o conving să se răzgândească.

– Nu te poți aștepta să-ți urez noroc, zise lordul deGriffith. În esență, planul Cassandrei nu este irațional. Doar ghimpele din coastele soției mele a văzut și, dacă contesa de Bartham nu ar fi atât de veninoasă, nu aș lua-o în seamă. Dar nu-mi place să-mi văd soția supărată, iar ea refuză să renunțe la legătura cu ea. Crede că e mai înțelept să-ți ții dușmanii aproape, ca să poți sta cu ochii pe

ei. Nu pot să nu fiu de acord cu raționamentul ei. Din moment ce, aparent, nu o putem ignora pe Lady Bartham, cel mai bine ar fi să-i stricăm planurile.

– Sunt încântat să fiu de ajutor, spuse Ashmont. Cel mai neplăcut lucru pentru mine a fost să o umilesc pe domnișoara Pomfret. Vă asigur că nu a avut nici o vină, domnule. M-am purtat foarte urât. Ar fi trebuit să mă abțin. Nu am făcut-o. Nu am nici o scuză.

– Dar ea a cooperat.

Ai grijă. Situația e și așa destul de rea. Dacă îl lași să creadă că i-ai atacat fiica, nu vei ajunge la inima lui. Și nu e înțelept nici să-l lași să creadă că fiica lui s-a lăsat ruinată intenționat.

– Sunt sigur că era obosită după ce a încercat să mă omoare cu umbrela, zise Ashmont.

– Prea obosită ca să te arunce de la fereastră sau să-ți rupă nasul.

– Exact.

Lordul deGriffith se uită în jurul lui.

– Am făcut bine că te-am invitat afară. Chiar simt nevoia să iau aer. Poate o plimbare de douăzeci de leghe să mă calmez. Dar asta va trebui să mai aștepte. Trebuie să mă liniștesc cât pot, de dragul soției mele, ca să nu mai spun pentru liniștea mea mentală.

– Domnule, chiar îmi pare rău că v-am provocat asemenea probleme. Înțeleg că mă urâți. Și eu m-aș urî dacă aș fi în locul dumneavoastră.

Excelența Sa ignoră acest lucru.

– De-a lungul unei lungi cariere, am învățat cum să-mi țin în frâu sentimentele și să analizez faptele ca să văd ce pot obține. Nu sunt încântat de acest plan al Cassandrei, care presupune să trebuiască să suport prezența ta. Dar trebuie să recunosc că e un plan bun și o soluție destul de simplă. Ai permisiunea mea să-l pui în aplicare. Sub nici o formă nu trebuie să consideri asta o încurajare de a o curta. Deși nu ești ultimul om cu care mi-aș dori ca vreuna din fiicele mele să se mărite, ești cu siguranță aproape de categoria aceea.

Era o lovitură. Ashmont își spusese că trebuie să se aștepte la ce-i mai rău. Cu toate acestea, era o lovitură. Orice ar fi reușit să obțină, dacă obținea ceva, trebuia să se întâmple în ciuda opoziției parentale radicale.

– Am înțeles, domnule. Și vorbind de fiice, v-ar deranja să-mi mai acordați câteva minute din timpul dumneavoastră?

– Duce, deja mi-ai testat răbdarea până la limită.
– Înțeleg. Dar asta nu poate aștepta.

Ducele de Ashmont plecă, palid și simțindu-se rău. Dar majoritatea domnilor arătau așa după o discuție cu tatăl ei, își spuse Cassandra. Asta nu-i calmă conștiința irațională.

Adulții aveau un consiliu, de la care Cassandra și Hyacinth erau excluse.

După multă vreme, mătușa Julia și lordul Frederick plecară, iar tatăl ei o chemă pe Cassandra în biroul său.

– Am vorbit cu mătușa ta atât la consiliul de familie, cât și între patru ochi, îi spuse el. Am vorbit cu lordul Frederick între patru ochi. Mă scoate din minți faptul că a trebuit să petrec timp prețios pentru prostia asta, toate astea pentru că unei femei nemulțumite îi place să facă viețile altora un coșmar. Voi întârzia la ședința de diseară și cine știe ce vor pune la cale în absența mea.

Tatăl ei lipsea foarte rar de la ședințele parlamentului, chiar și de la cele din timpul prânzului, când se discuta despre petiții.

– Îmi pare rău că ți-am provocat atâtea probleme, spuse Cassandra. Ar fi trebuit să-i pară rău pentru sărut, dar nu era așa, și toată situația i se părea nedreaptă. Însă acum nu era momentul să răzbune drepturile femeilor.

Făcu un semn de nerăbdare din mână.

– Da, păi, săruturi furate. Se întâmplă. Fetele nu sunt mereu modelul care ne-am dori să fie și poate că așteptările noastre sunt nerealiste. Nu m-ar fi deranjat atât de tare dacă nu ar fi fost vorba de Ashmont.

– Da, tată. Știu.

– Ne putem aștepta la articole satirice. Închise ochii și oftă. Apoi, fiind evident că nu-i plăcea ce vedea în minte, îi deschise și o privi cu un fel de resemnare. Ashmont este un preferat al publicațiilor de satiră. Chiar și regele, care părea să bată recorduri în această categorie deloc de invidiat, și-a pierdut locul în fața lui.

Caricaturiștii îl batjocoriseră pe regele George al IV-lea aproape toată viața sa de adult. Numerele articolelor de satiră erau probabil de ordinul zecilor, dacă nu chiar al sutelor sau miilor.

Cassandrei îi era ușor să-și imagineze ce aveau să facă în legătura cu incidentul draperiilor.

– Dar ducele și-a îndeplinit datoria mai bine decât mă așteptam, iar planul tău este bun. Am fost de acord cu... prefăcătoria. Ba mai mult, și el a făcut un plan, la fel de bun.

Cassandra nu leșină. Niciodată nu leșina.

Nu țipă: „Nu! Nu! Nu una din ideile lui Ashmont!"

Chipul ei rămase inexpresiv și își ținu limba, în timp ce tatăl ei continuă.

– Va merge cu tine la teatru mâine-seară. Mătușa ta vă va însoți. Va fi prima etapă a planului. Cu puțin noroc, va fi suficient, sau măcar pe aproape, încât să terminăm cu prostia asta. Acum te rog să o trimiți pe sora ta la mine.

– Tată, sper că nu o vei pedepsi mai mult pentru greșeala mea...

– Copilă, sper că nu trebuie să-ți aduc aminte cine este capul acestei familii.

Cassandra ieși din birou și făcu ce i se spuse, deși îi ceru iertare surorii ei pentru orice calamitate urma să se năpustească asupra ei.

Foarte posibil, un exil la Hertfordshire.

La nici un sfert de oră după aceea, Hyacinth veni fugind în bibliotecă, unde Cassandra încerca să-și distragă atenția citind cartea lui Mary Wollstonecraft.

– Ah! Ah! Ah! Ah, Cassandra! Ce lucru minunat! Ți-am spus eu! Ți-am spus eu!

Cassandra puse cartea jos.

– Minunat? Mi-ai spus?

Hyacinth se aplecă și o luă în brațe, șifonând pelerina pe care Ashmont se chinuise să o întindă.

– A făcut-o! strigă sora ei. Ducele l-a convins pe tata să renunțe la regulă. Tata spune că doar pentru o noapte și că „vom vedea ce va fi apoi". Dar, vai. Voi merge cu tine la teatru mâine-seară. Și vom vedea *The Long Finn*. Pirați!

Sâmbătă după-amiază, Lady Bartham o vizită pe buna ei prietenă, Lady deGriffith.

Își ceru scuze că ea fusese cea care îi descoperise pe cei doi, dar era mai bine ca descoperirea să fie făcută de o prietenă în care putea avea încredere și care nu avea să spună nimic nimănui.

De fapt, de ieri, presupusa prietenă spusese ce se întâmplase la jumătate din cunoștințele ei, iar vestea ajunsese în atenția celor mai importante ziare din Londra.

Așteptase mult timp o asemenea oportunitate. Făcuse parte din audiență când Cassandra Pomfret îl făcuse de râs pe domnul Owsley, actualul protejat al lui Lady Bartham, și prin asociere și pe contesă. Faptul că găsise pe neașteptate oportunitatea de a se răzbuna era cu atât mai încântător.

Afișă cea mai compătimitoare expresie de care era capabilă. Spre dezamăgirea ei, Lady deGriffith nu fu afectată. Ba din contră, își îndreptă umerii, zâmbi și spuse:

– Tinerii pot fi atât de insistenți, nu-i așa? Dar, cum ne-am așteptat, ducele a vorbit cu lordul deGriffith imediat ce s-au întors.

– Vorbit?

– Evident nu aveai de unde să știi că lucrurile au mers atât de departe, spuse Lady deGriffith. Se pare că ai avut dreptate în legătură cu flirtul de la târg. Nu aveam nici cea mai vagă idee, iar Cassandra este ultima persoană de pe pământ care să se laude cu cuceririle ei.

„Ar fi și cazul", gândi Lady Bartham, fata nu are cu ce să se laude. Spuse:

–Într-adevăr, este doar a doua femeie din înalta societate pe care o curtează din câte știu. Din ce am auzit, cu prima a avut nevoie de câteva luni. De cât timp o știe pe domnișoara Pomfret? De câteva zile? Sau poate se cunosc mai bine decât mi-am dat seama.

– Oh, se cunosc de mult timp, spuse prietena ei. Din copilărie. S-au întâlnit la Camberley Place de câteva ori de-a lungul anilor. Dar se pare că lucrurile au devenit serioase destul de repede. Dădu din cap. Acești bărbați pripiți! Cum să le reziști? Mai ales unui duce. Obișnuit să obțină ce vrea și să ofere tot ce e nevoie pentru a reuși. Fără să menționeze ceva atât de vulgar precum banii, îi aminti lui Lady Bartham cât de mulți avea ducele și cum averea anula multe păcate, în cazul lui în sensul literal. E o încercare pentru nervii unei mame, recunosc, continuă ea. Am fost șocată să aflu cât de mult ține la Cassandra și cât de nerăbdător este să o facă ducesa lui. Nici măcar lordul deGriffith nu a putut suporta asemenea ardoare. Draga mea, ești atât de norocoasă că nu ai niște fiice care să fi întâlnit pețitori atât de hotărâți.

După ce o făcuse să arate prost, după ce fiicele ei fuseseră desconsiderate și prevăzând conversații neplăcute cu prietenii ei, Lady Bartham plecă la scurt timp.

Era furioasă. Toți mințeau. Mai ales Lady deGriffith. Era atât de manipulatoare. Încă de când erau mici, când și-au făcut debutul. Se pricepea atât de bine să obțină ce vrea, inclusiv iubitul altor fete.

Cine se putea mira că fiicele ei erau la fel de monstruoase? Și când te gândești că unul din acei monștri s-ar putea căsători cu un duce. Era scandalos! Era de neconceput.

Teatrul Adelphi
Sâmbătă, 6 iulie

– Îi vom face să vorbească despre altceva. Așa explicase ducele planul său pentru după-amiaza aceea.

Cassandra spera să fie așa. Știa că mama ei o pusese la punct pe Lady Bartham astăzi, dar răul fusese deja făcut. Caricaturile apăruseră în geamurile tipografiilor înainte de lăsarea serii. Conform mătușii Julia, artiștii o reprezentaseră pe Cassandra într-o rochie clasică, prevestind pierderea virginității sale. Îi mai reprezentaseră pe ea și pe Ashmont aparent dezbrăcați, pe jumătate acoperiți de draperiile în care erau încurcați. Umorul obișnuit. Aceleași glume proaste. Glume despre activitățile sportive de la stadion.

Cassandra era ținta glumelor lor de mult timp și situația i s-ar fi părut amuzantă dacă nu ar fi trebuit să se gândească la familia ei.

Săracul tata! Cât de stânjenitor pentru el. Trebuia să-i admire răbdarea.

Dar și Ashmont merita apreciere. Ideea lui dădea roade.

Teatrul Adelphi de pe Strand Street era de două ori mai mic decât teatrul Covent Garden. Audiența fusese încântată să vadă noua piesă, *The Long Finn*, a domnului William Bayle Bernard. Comedia sa, *The Mummy*, umpluse sălile în repetate rânduri. Scaunele libere aveau să fie ocupate de-a lungul nopții de cei care întârziau și cei care vânau prețuri mai mici.

Era o noapte perfectă pentru a crea senzație, iar ducele făcuse totul în acest sens, ca și cum ar fi pus în scenă o piesă proprie.

Deasupra ușilor care dădeau spre scenă se aflau două loji, a lui era cea din dreapta. Se așezase în penumbra draperiilor, în partea stângă, pe scaunul cel mai îndepărtat, cu fața spre scenă. Cu alte cuvinte, cel mai discret loc.

Cassandra văzu cum spectatorii din partea opusă își îndreaptă binoclurile spre loja lui și descoperă... Dumnezeule!.... trei doamne înăuntru. Și nu orice doamne, ci unele foarte cunoscute.

Lângă el stătea Medusa, gorgona deGriffith, îmbrăcată într-o rochie strălucitoare de mătase bleu. Lângă ea, îmbrăcată în roz pal, se zărea debutanta sezonului, care revenise în societate. Da, Ashmont reușise. Mulțumită lui, Hyacinth fusese eliberată din captivitate. Iar pe scaunul din dreapta se afla doamna care lipsea de mult timp din societate, Lady Charles Ancaster, într-o rochie stacojie, cu un decolteu adânc și plină de diamante.

Mulțumită locației și draperiilor, spectatorii din apropiere nu aflară cine ocupa loja până când vestea nu se răspândi până la ei.

Vestea circulă prin clădire precum un val: oamenii își întorceau capetele, își îndreptau binoclurile spre ei, se ridicau de pe scaune și se aplecau peste balustrade ca să se uite la ei, în timp ce fețele din sală erau pline de uimire. Valul se opri în momentul în care cortina se ridică, distribuția se adună pe scenă și toată lumea începu să cânte „God Save the King".

Era hilar, iar Cassandra trebui să facă tot posibilul ca să-și mențină chipul impasibil.

Mătușa Julia se aplecă peste Hyacinth spre el și spuse:

– Te felicit, duce. Ai reușit să creezi o scenă șocantă fără să încalci vreo lege și fără să întrerupi spectacolul.

Ashmont se aplecă mai aproape de Cassandra ca să răspundă.

– E încă devreme, Lady Charles.

Mânecile rochiei de seară a Cassandrei erau umflate, dar scurte. Mănușile îi ajungeau până la coate. Ashmont reușise să se așeze astfel încât mâneca hainei sale să-i atingă cei câțiva centimetri de piele dezgolită de pe braț.

Când mătușa ei se așeză la loc, Cassandra îi spuse încet:

– Îmi respiri în ceafă.

– Asta le va da subiect de bârfă, răspunse el.

– Nu le-ai dat destule?

– În plus, miroși foarte bine.

– Adică nu a căldură și transpirație?

– La o femeie, acela este un alt miros foarte bun, zise el. În seara aceasta ești ca o grădină de plante aromatice. Dacă aș putea, mi-aș cufunda nasul la baza gâtului tău, în locul acela delicios unde se unește cu clavicula. Dar nu pot. Se rezemă înapoi. I-am promis tatălui tău că le voi da alt subiect de discuție decât evenimentul cu draperiile de la Chelsea, dar probabil că nu se gândea la o demonstrație de pasiune în văzul lumii.

– Pasiune.

Gâtul o furnica în locul în care el respirase și înăuntrul ei simți o tresărire. Temperatura teatrului păru să crească.

– Dar nimeni nu o să creadă vreodată că am vrut să mă căsătoresc cu tine sau cu cineva ca tine, spuse el. Va trebui să-ți arunc priviri lascive din când în când. Și din când în când mă vei împinge la o parte cu vorbele tale acide sau cu evantaiul. Sau cu amândouă.

Nu avea nici o îndoială că avea să-l împingă. Deși apropierea de el îi făcea mintea să nu mai funcționeze normal, încă nu-și pierduse mințile de tot.

Crescuse la țară. Își petrecuse mult timp pe lângă cai. La maturitate, văzuse mai multe decât alte domnișoare, chiar mai multe decât doamnele căsătorite. Deși nu avea experiență, înțelegea ce se petrecea între un bărbat și o femeie.

Își aminti cum se simțise în spatele draperiilor, cum rațiunea fusese înlocuită de dorință. Era natura umană. Așa se perpetua specia. Poate că era un monstru, dar nu era indiferentă față de acea parte a umanității.

Trăise dorința și pasiunea. O anumită pasiune o chinuise în adolescență, dar se maturizase și reușise să scape de ea. Sau crezuse că reușise, până ieri.

Nu era în totalitate matură. Nu era imună farmecelor lui. Aparent nu exista nici un tratament pentru o astfel de boală. Adolescenta irațională din interiorul ei voia ca Ashmont să-și cufunde nasul în gâtul ei.

Era o capcană, o capcană pentru femei care mergea și vorbea.

– Nu mai vorbi, îi spuse ea și se concentră la piesă.

Lui Ashmont îi luă ceva timp să fie atent la ce se întâmpla pe scenă. Până la urmă, în acest moment nu prea putea să facă altceva.

Dar mai văzuse piesa și, deși și el, la fel ca mulți alți spectatori, mergea să vadă aceleași piese iar și iar și îi plăcea *The Long Finn*, o poveste despre pirați, îndrăgostiți nefericiți, comori și crime, nu se compara cu Cassandra Pomfret.

În seara aceasta era încântător de dezgolită sau măcar mai puțin acoperită decât de obicei. Rochia de mătase albastră era împodobită cu doar câteva fundițe. Câte una flutura pe fiecare umăr dezgolit. Cea din mijlocul decolteului se mișca în același ritm cu respirația ei. Deasupra decolteului, pielea mătăsoasă lăsa să se întrevadă ce se ascundea sub straturile de corset, corsaj și cămășuță.

Când se aplecase peste ea, mirosul de rozmarin, lavandă și Cassandra Pomfret îi inundase nările. Din când în când continua să simtă câte o adiere, provocându-l. Iar când nu-i simțea mirosul, auzea foșnetul subtil al mătăsii cu fiecare mișcare. Respiră.

Își aminti, cu toată ființa lui, felul în care îl sărutase și ce simțise când o ținuse în brațele sale. Căldura. Exaltarea, mai presus de ce-și imaginase vreodată, pentru care nu fusese pregătit.

Se presupunea că este un bărbat cu experiență. Descoperise sexul opus de la o vârstă fragedă și renunțase la castitate, considerând-o o prostie.

Acum era ca un băiețel la prima dragoste. Dar aceasta era mult mai intensă, sentimentele erau mai puternice și mai tulburătoare. Voia să fie tulburat. Se simțea bine. În tot acest timp, ani și ani, nu avusese nici cea mai vagă idee ce pierdea.

Trebuia să se concentreze pe actori și nu pe ea. Nu avea un temperament care să-i permită să reziste tentației și nu-și permitea să facă vreo greșeală. Se descurcase bine până acum, dar ar fi fost mai bine să nu provoace destinul prea tare. Se știa cât de schimbătoare era Cassandra.

În pauza dintre primele două acte, grupul ieși în salonul destinat lojilor private, unde găsiră o mulțime impresionantă și gălăgioasă. Așa cum era de așteptat, mare parte din mulțime se învârtea în jurul mătușii și al surorii Cassandrei. Deloc surprinzător, printre aceștia se afla și Humphrey Morris.

Însă Cassandra nu se așteptase ca grupul de admiratori să fie atât de mare și începea să înțeleagă de ce tatăl lor fusese atât de strict în privința vieții sociale a lui Hyacinth. Dar atâta timp cât mulțimea

de bărbați nu părea să o deranjeze pe mătușa Julia, Cassandra nu avea să-i lase să o deranjeze.

Pentru moment, se simțea extrem de calmă. La începutul pauzei, doamna Roake li se alăturase, dar în urmă cu un minut, Ashmont o trase pe femeie deoparte și păreau să poarte o discuție înflăcărată.

Doamna Roake părea la fel de surprinsă de situație ca și Cassandra, dar mulțimea îi acapară, iar Cassandra rămase uimită.

Se distra văzând cum Hyacinth strălucea datorită atenției pe care o primea. I se părea amuzant și să vadă spectatorii jucând: flirturile și toate jocurile pe care le jucau. Se distra astfel când îl văzu venind pe domnul Owsley.

Cassandra crezu că urma să se alăture grupului de petitori care încercau să se apropie de Hyacinth. Chiar și când privirea lui se opri asupra Cassandrei, aceasta presupuse că voia doar să se asigure că păstrează distanța.

Dar nu se duse spre mulțimea de bărbați. Își schimbă direcția și veni spre Cassandra.

– Domnișoară Pomfret.

– Domnule Owsley.

– Ce plăcere să vă găsesc aici, spuse el.

– Ciudat, răspunse ea. Nu v-a făcut plăcere să mă vedeți în timpul discursului dumneavoastră acum câteva săptămâni.

– Ah, da. În legătură cu asta, cred că am pornit cu stângul.

Cassandra îl privi impasibilă, așa cum se uita la majoritatea bărbaților.

– Nu ați luat în seamă ce v-am spus. Da, aș descrie asta ca un început cu stângul.

Bărbatul se înroși.

– Într-adevăr, nu a fost o ocazie favorabilă. De atunci am realizat că ar fi fost mai bine să vă explic ce încercăm să obținem.

Câteodată, bărbații voiau doar să o facă să urle. Știa că nu e singura femeie care simțea asta. Calmă, spuse:

– Presupuneți nu numai că nu v-am înțeles discursul, ci și că nu am urmărit argumentele pro și contra ale proiectului dumneavoastră de lege. Sau poate credeți că am încercat să le urmăresc, dar nu am reușit din cauză că mintea mea de femeie nu este capabilă.

– Problema este că satiriștii s-au concentrat fără încetare pe un singur aspect al problemei.

– Satiriștii nu sunt singura mea sursă de informare, zise ea. Așa cum nu sunt nici ferestrele tipografiilor sau bârfele. Eu, împreună cu alte femei, cu diferite viziuni politice, citim rapoartele parlamentare și articolele despre politică din ziarele londoneze.

Ar fi continuat, dar în acea clipă văzu cum marea de bărbați din jurul mătușii și al surorii ei se desparte, făcându-i loc ducelui de Ashmont.

Probabil Owsley simți cum atmosfera se schimbă pentru că se uită în direcția lui Ashmont și spuse:

– Voiam doar să profit de această oportunitate. Dar îmi dau seama că nu este nici locul, nici momentul pentru o discuție serioasă. Poate discutăm altădată.

În clipa aceea, Ashmont ajunse lângă ea.

– Aici erați, domnișoară Pomfret. Se uită la Owsley. Fiți drăguță și prezentați-mi-l pe prietenul dumneavoastră.

Ducele zâmbea, un zâmbet mai amenințător decât cea mai urâtă privire de care ar fi fost capabil vreun bărbat.

Spre surprinderea ei, Owsley nu se gândi brusc că trebuia să ajungă în altă parte. Ba din contră, rămase pe loc, își îndreptă spatele și ridică bărbia.

„Prea bine", gândi ea. „Ți-o faci cu mâna ta."

Făcu prezentările.

– Domnul Owsley? întrebă Ashmont. Cel cu proiectul de lege al sabatului? Trebuie să discutăm cândva.

Cassandra nu rămase cu gura căscată mulțumită experienței pe care o avea, deși clipi o dată. Doamna Roake, care venise în urma lui, îl privea uimită.

– Dar a început să sune clopoțelul, zise Ashmont, și știu că doamnele care mă însoțesc în seara aceasta își doresc să afle dacă fiul Căutătorului de Comori va supraviețui.

Întinse brațul. Cassandra îl acceptă. Simți cât era de încordat și realiză cât de aproape fusese de a deveni violent. Dacă era într-adevăr un bărbat înțelegător și împăciuitor, Owsley trebuia să aibă înțelepciunea să dispară. Iar Ashmont...

Își reaminti că se prefăceau a fi un cuplu care se curtează.

Deși nu avea experiență cu asta, Cassandra analizase îndeajuns comportamentul masculin încât să înțeleagă că postura și intimidarea

potențialilor rivali erau deseori parte din acest ritual. Nu că Ashmont ar fi avut nevoie de cea mai mică scuză pentru a isca o luptă.

Realiză cu iritare cât de mult îi plăcuse să fie martora demonstrației lui de posesivitate. Nu, asta era doar adolescenta din ea.

Nu mai era acea fată îngâmfată. Ceea ce simțea era doar un răspuns primitiv, nechibzuit, parte din instinctul de reproducere. Și câinii făceau același lucru. Nu avea nimic de-a face cu rațiunea.

Când se așezară la loc, Ashmont spuse încet:

– Deci el e Owsley. Mi-l imaginam mai bătrân. Nu mă pot hotărî dacă încerca să-mi fure iubita sau să o convingă să-i susțină proiectul de lege.

– Să-ți fure... Nu mai continuă. Nu avea de gând să meargă pe drumul acela. Își pierdea timpul. De unde știai despre proiectul lui de lege? Nu se poate să-ți fi spus doamna Roake. Era la fel de surprinsă ca mine când l-ai menționat.

– Ai uitat că am fost la întrunirea ta? o întrebă.

– Ai fost atent?

– A fost al naibii de interesant. Nu aveam nici cea mai vagă idee. Poate că ar fi cazul să-mi ocup locul uitat din Camera Lorzilor. Am auzit de la Morris că domnul Stanley a propus azi-noapte târziu, de fapt de dimineață, un proiect de lege pentru abolirea sclaviei în colonii. Nici nu știam că se mai întâmplă asta. Am fost atât de șocat, încât am uitat că Sommers mă bărbierea. Am început să sar pe scaun, iar el aproape mi-a tăiat gâtul.

– Ce? întrebă ea. Ce?

– Morris, spuse el. Trebuia să-i spun că domnișoara Lily va fi aici în seara aceasta și...

– E Hyacinth, după cum bine știi.

Ashmont zâmbi.

– Era corect să-l avertizez. Mi-a fost un prieten destul de bun. Nu e vina lui că o are pe femeia aceea ca mamă. N-a putut să aleagă. L-am întrebat cu ce se mai ocupă tatăl său zilele astea, știi tu, ca să-l atrag de partea mea, și așa am aflat.

– Nu-ți vei ocupa locul în parlament, îi spuse ea. E doar o păcăleală, parte din farsa pe care o jucăm.

Să pretindă că este un petitor răbdător. Să pretindă că îl lingușește pe tatăl ei.

„Mărită-te cu mine."

Ar face orice ca lucrurile să iasă cum vrea el.

Îi atinse mănușa, aproape de încheietură.

– Șt. Începe piesa.

Cassandra voia să-și pună mâna peste a lui. Să-l ia de mână și să-și întrepătrundă degetele. Își văzuse părinții făcând asta. Bunicii. Pe mătușa Julia și pe unchiul Charles. Nu în public. Nu își arătau afecțiunea de față cu ceilalți. Dar existau momente de intimitate, afecțiune, înțelegere aparte.

Dar ea și Ashmont nu aveau o înțelegere aparte. Delira dacă își imagina așa ceva. Un delir pe care el îl provocase. Chipul lui frumos. Tonul lui intim. Apropierea lui nu era sănătoasă pentru rațiunea ei.

Își îndreptă atenția spre scenă unde cortina se ridică și apăru Arnold, fiul Căutătorului de Comori, întins pe un pat. Martha, mama sa, îl privea cum doarme. În față se afla tatăl său, Peter, cu mâinile împreunate, uitându-se în gol, ca un om aflat în transă.

Cassandra lăsă în urmă gândurile despre politică și degete întrepătrunse. Nu mai văzuse o piesă de teatru londoneză de ani întregi. Era fericită să fie aici. Era și mai fericită că sora ei se bucura alături de ea. Nu avea de gând să piardă nici un minut din această experiență, indiferent cine stătea lângă ea.

Capitolul 11

Cortina căzu după al doilea și ultimul act al piesei *The Long Finn*, iar femeile îl aplaudară și îi zâmbiră lui Ashmont de parcă el fusese cel care scrisese, produsese și regizase piesa doar pentru ele.

Domnișoara Flower se bucura ca un copil. Nu mima rafinamentul. Nu-și dădea aere. Nu că ar fi avut nevoie de altceva în afară de frumusețe.

Începea să înțeleagă de ce domnișoara Pomfret o iubea atât de mult. Fata nu era deloc pe gustului lui, dar părea să fie cu adevărat o fire dulce și nu putea decât să-i dorească noroc lui Morris. Avea nevoie, luând în considerare competiția.

Următorul eveniment de pe lista de divertisment din seara aceea era *The Mummy*, o comedie pe care Ashmont o mai văzuse de două ori. Domnișoara Pomfret avea să râdă, cu poftă, iar el abia aștepta acest lucru.

Dar acum începea pauza, iar el trebuia să se ocupe de Owsley. În mod normal, Ashmont l-ar lua la bătaie.

Indiferent dacă era sau nu vorba și de politică, și era evident că bărbatul o privise pe domnișoara Pomfret într-un fel pe care orice alt bărbat l-ar recunoaște și care trezi imediat demonul său interior.

Dar violența nu avea să-i aducă nici o bilă albă, nici de la tată, nici de la fiică.

Să lupte, lucru pe care îl făcea tot timpul, nu avea să-i aducă respect. Alungă demonul înapoi în întuneric.

Respect. Stimă. Lucrurile care erau importante pentru ea. Pentru astfel de lucruri era nevoie de strategie. Putea face asta. Pentru o farsă de succes era nevoie de strategie, iar el avea ani de experiență.

Obiectivul lui acum era să-l găsească pe domnul Înțepat-Atât-de-Sfânt în marea de bărbați care ocupau salonul. Bărbatul trebuia să învețe câteva lucruri esențiale despre viață. În primul rând: să nu încerce să fure fata altui bărbat. Nu mai era amuzant. În al doilea

rând: chiar și Ashmont înțelegea că dacă proiectul de lege al sabatului era aprobat ar fi subminat proiectele Societății Andromeda. Oamenii de rând aveau nevoie de transport și mâncare șapte zile pe săptămână. Cât de greu era asta de înțeles?

Așa cum se întâmpla de obicei, câțiva spectatori ajunseră mai târziu, iar mulțimea din salon deveni mai mare. Mulțimea era și din ce în ce mai amețită de băutură. Nu și ducele de Ashmont.

Deși în loja lui se afla o masă cu mai multe tipuri de băuturi, nu băuse mai mult de un pahar de vin. Nu-și putea permite să nu mai gândească limpede sau să nu-și țină în frâu dorințele. Nu cu băutură. Trebuia să rămână concentrat.

Luciditatea nu era cea mai bună soluție pentru a supraviețui unei seri în care n-o putea atinge pe domnișoara Pomfret cu mâinile, buzele sau limba, oricât ar fi fost de tentat. Fundele acelea, fundele acelea infernale care fluturau pe pielea ei ca niște degete albastre care îl invitau: „Hai mai aproape. Pune mâna, gustă". Dar reușise să reziste pe parcursul celui de-al doilea act, când teatrul, sau cel puțin loja lui, se umpluse de mirosul de rozmarin, lavandă și femeie.

Trebuia să reziste în continuare. Nu avea de ales. Erau prea multe în joc.

În acel moment, fundițele fluturau la câțiva metri distanță, unde domnișoara Pomfret stătea de vorbă cu doamna Roake și o altă femeie. Vorbeau pe după evantaie și nu se uitau la el. Cu puțin noroc, nu aveau să observe ce punea la cale.

După câteva minute frustrante în care îl căută cu privirea, Ashmont își descoperi prada, aproape de șemineul din fundul camerei. Domnul Înțepat-Atât-de-Sfânt ținea piept unui grup mic de oameni. Probabil scandalizat de piesă. Nu era de acord cu piratii, niște depravați care furau, prăduiau, jefuiau și își puneau în aplicare faptele oribile chiar și în zilele de duminică.

Ashmont își putea imagina conversația. Zâmbind nerăbdător, porni spre el.

Nu făcu nici cinci pași, când un bărbat apăru în fața lui. Era gata să-l împingă din drum când realiză că nu era un bețiv împiedicat. O tulburare avea loc în mulțimea care o înconjura pe domnișoara Flower.

Doi bărbați se împingeau, părând să se lupte pentru poziție. Nu erau cu mult mai mari decât fata și încă necopți. Asta, împreună

cu faptul că băuseră mai mult decât puteau suporta la vârsta lor, însemna că erau pe cale să înceapă o luptă și să-i lovească și pe alții în acest timp.

– Prostovani, bombăni bărbatul care se izbise de el.

Ashmont se duse cu ușurință către cei doi rivali. Mulțimea avea tendința să se dea din calea lui. Nu realiză cât de aproape de suprafață era demonul. Nu realiză că zâmbea diabolic. Dar ceilalți o făcură și se dădură la o parte.

Îl prinse de braț pe cel mai apropiat scandalagiu și spuse:

– E suficient. Le speriați pe doamne. Continuați afară.

– Ia-ți mâinile de pe mine, spuse băiatul.

– Vezi-ți de treaba ta, spuse rivalul lui.

În jurul lor se făcu brusc liniște și mai mulți dintre spectatori făcură câțiva pași în spate.

Demonul era pe cale să iasă. Ashmont simți cum i se încordează mâinile, gata să sară la bătaie și să pună întrebări după aceea. În orice caz, voia să lovească pe cineva. Nu era obișnuit să se abțină și nu-i plăcea asta. Trebuia să facă ceva.

Dar erau acolo și Lady Charles, care se încrunta, domnișoara Flower, care făcuse ochii mari și o grămadă de oameni care nu știau ce urma să se întâmple și nu voiau să fie loviți, trântiți sau călcați. Mai erau și alți bărbați beți care se alăturaseră luptei după ce începuse și transformaseră totul într-o învălmășeală. Într-o cameră mică, îngustă, cu puține căi de ieșire.

Îi promisese lordului deGriffith că va avea grijă de doamne. Era responsabil pentru prețioasa domnișoară Flower.

Se opri și mâinile i se relaxară. Erau doar niște băieți beți, doar doi băieți împotriva lui Ashmont, care era mare și periculos.

Fără să-i dea drumul primului idiot, îl apucă și pe celălalt cu mâna liberă.

– Măi să fie, spuse unul, încercând să scape din strânsoarea lui.

– Dă-mi drumul, spuse celălalt, încercând să-și tragă mâna.

Ashmont îi ignoră. Era mare. Era puternic. Era duce. Chiar dacă îl recunoșteau sau nu, fiind atât de beți, recunoscură puterea și siguranța. Continuară să protesteze, dar erau doar cuvinte. În timp ce Ashmont îi trase prin mulțime, se opuseră fără tragere de inimă.

Fu ușor să-i ducă până la ușă. Le dădu drumul împingându-i și spuse:

– Să nu vă mai întoarceți.

Îi făcu semn paznicului de la loji, ca să se asigure că n-o mai fac.

Idioți.

Dădu din cap și se întoarse.

Liniște mormântală.

Toată lumea se uita la el. Nimeni nu se mișca. Unii clipiră. Mulți aveau gura căscată.

Oftă.

Acum nu mai avea nici o șansă să se apropie de Owsley neobservat și, în orice caz, nu avea timp să-i dea ceva la care să se gândească.

Ashmont se duse înapoi să-și adune compania.

Apoi o văzu. Luminoasă. Cu ochii strălucind. De data aceasta îl privea de parcă el omorâse cu mâinile goale șase sau șapte dragoni, pe Scila și pe Caribda, doar pentru ea.

Ashmont o făcuse. Ashmont.

Dacă auzise ce-i spunea doamna Roake, în mintea Cassandrei nu rămase alt cuvânt decât Owsley. Nu încercă să afle ce pierduse. Era un noroc că pauza se termina exact când Ashmont traversa salonul care se golea, pentru că nu era în stare să mai poarte vreo conversație inteligentă cu cineva.

Văzuse ce se întâmplase. Auzise despre scandalurile de la teatru. Chiar și ea provocase câteva fără să vrea. Dar nu într-un spațiu atât de mic ca acesta, unde se afla o mulțime de bărbați beți, majoritatea adunați în jurul surorii ei. Mătușa și prietenii ei erau aici. Toți erau în pericol.

Pentru o clipă, rămăsese înțepenită, văzând ce urma să se întâmple și gândindu-se ce putea să facă pentru a opri acest lucru.

Dar Ashmont intervenise în cearta inițială precum eroul de aur al imaginației ei. La fel ca băiatul care i se alăturase în luptă, în urmă cu mulți ani, într-un moment în care lucrurile ar fi putut merge în orice direcție, în favoarea sau împotriva ei, iar ea se așteptase la ultima variantă.

Ar fi putut înrăutăți lucrurile. Ar fi putut accelera un dezastru. În schimb, fusese stăpân pe sine, atât de sigur de ceea ce trebuia făcut, încât nimeni nu se putea îndoi de el.

Pusese capăt problemei înainte să devină mai gravă. Și făcuse să pară un lucru atât de simplu. Pentru el, era. Dar era unul dintre

puținii oameni care puteau face asta, și o făcuse, repede, cu ușurință, înainte ca situația să escaladeze. Acțiunile sale îi făcuseră pe ceilalți doritori de scandal să se gândească de două ori.

Fusese o acțiune calmă, una pe care doar ea, sau poate puțini alții, o putea aprecia cu adevărat.

Nu mai vedea altceva în afară de el.

Ashmont îi oferi brațul, iar ea îl luă și, ca prin vis, își întoarse privirea spre el.

– Lucius, spuse ea și era de parcă o lumină se pogorâse asupra ei. Te-ai descurcat foarte bine, spuse încet, uimită.

El o privea, cu ochii atât de albaștri pe chipul lui de înger și diavol.

– Ce? Te referi la copiii aceia?

Ea încuviință din cap.

Ashmont zâmbi și nu era zâmbetul acela violent, plin de veselie. Era un zâmbet cald, aproape inocent, care pentru o clipă îi aduse aminte de băiatul de altădată. Băiatul care îi spusese povești despre stele și care o ajutase să se lupte cu un monstru.

Băiatul pe care îl iubise în urmă cu mult timp. Din tot sufletul.

Acum înțelegea că băiatul acela nu mai lăsase loc pentru altcineva.

Cassandra îl privi cu adorație, iar lumea din jurul lor dispăru. O conduse direct spre lojă, unde servitorul deschise cu promptitudine ușa. Ashmont o închise în urma lor, o duse în cel mai întunecat colț, îi cuprinse chipul în mâini și o sărută.

Cassandra tresări și îl prinse de umeri. Își întredeschise buzele, iar el o sărută nebunește: o ciocnire, apoi un dans al limbilor, suficient încât căldura să-i pulseze în vene și să înceapă să o mângâie pe gât, pe umeri, pe sâni, pe talie, pe fund. Uitase unde erau. Nu-i păsa.

Felul în care se uitase la el. Crezuse că murise și se născuse din nou în același timp.

Iar acum, sentimentul de a o avea în brațele lui. Era ca o revenire acasă, ca lupta pe care o așteptase toată viața.

Era... așa cum trebuia să fie. Sălbatic și potrivit.

Trebuia să se oprească. Știa asta. Dar nu încă. Avea nevoie să o simtă, să simtă căldura, dorința și presiunea trupului ei lipit de al lui.

Erau atât de multe lucruri între ei. Haine. Totul. Lumea. Dar acest moment era tot ce putea avea și se aruncă cu capul înainte, așa cum făcea întotdeauna, ca să nu piardă nici o secundă.

Oprește-te.

Da, într-un minut.

Oprește-te.

Silueta ei. Gustul buzelor ei. Pasiunea și neînfricarea.

Oprește-te.

Acum.

Dar o prinse de fund și încercă să o aducă mai aproape de vintrele lui. Hainele, blestematele haine. Fustele se încurcau între picioarele lui și când se lipi de ea, atinse piciorul unei mese micuțe de lângă ei, iar paharele zornăiră.

Semnal de alarmă.

Reveni la realitate și auzi voci în apropiere. Cassandra eliberă un sunet ciudat, sugrumat și îl împinse.

Ashmont se împletici în spate și se forță să gândească. O conduse la scaun, iar ea se așeză, tremurând, în același moment în care servitorul de afară deschise ușa pentru Lady Charles și domnișoara Flower.

– Îmi cer scuze pentru plecarea bruscă, spuse el. Domnișoara Pomfret părea... gata să leșine. Avea nevoie să... se așeze.

Cassandra înghiți în sec. Ashmont se uită la ea și văzu licărirea argintie din ochii ei. Realiză ce era: demonul din interiorul ei. Cassandra încerca să se abțină să nu râdă.

Dar își revenise atât de ușor și era atât de calmă, încât nimeni nu și-ar fi dat seama că îl sărutase nebunește cu o clipă în urmă. Singurele indicii erau roșeața din obraji și respirați accelerată care îi făcea pieptul să se miște rapid.

Pieptul pe care el pusese mâinile. Mai mult pe mătase, dar și pe pielea dezgolită, ca de catifea caldă.

Doar pentru o clipă, cea mai frumoasă clipă.

Nu era de ajuns, nu era nici pe departe de ajuns. Dar avea să se mulțumească cu acea clipă atât cât era nevoie. Aroma amețitoare a pielii ei îi inunda nările.

– Eu nu leșin niciodată, spuse ea. Dar recunosc că am amețit puțin când l-am văzut pe ducele de Ashmont având o atitudine atât de rațională și binevoitoare. Sunt surprinsă că salonul nu a fost năpădit de femei care să leșine.

Era uimitoare. În vocea ei, precum susurul unui râu primăvara, nu auzi decât o urmă de instabilitate. Era aceeași voce care îl trezise la realitate, care îl adusese la viață la Putney Heath.

– Nu s-a întâmplat asta, spuse domnișoara Flower, dar câțiva domni și-au scăpat binoclurile, alții au fost călcați, iar alții au rămas cu gura căscată. Zâmbi. Partea aceea a fost chiar amuzantă.

Lady Charles nu părea amuzată. Se uita când la el, când la domnișoara Pomfret. Urmă o liniște lungă.

În cele din urmă se așeză.

– Ce s-a întâmplat înainte de asta a fost prea palpitant. Jur că nu am știut ce efect dăunător are Hyacinth asupra tinerilor.

– Nu toți se poartă așa prostește, mătușă, spuse fata. Domnul Morris deja se apropia de cei doi scandalagii, dar până să-și facă loc prin mulțime, ducele deja pusese mâna pe ei. Asta i-a făcut pe toți ceilalți să se liniștească.

– Domnul Morris a fost atât de drăguț încât să ne escorteze înapoi la loja ta, spuse Lady Charles, după ce ai dispărut brusc cu nepoata mea.

– E un tip serios, spuse Ashmont.

Nu mai adăugă nimic. Îmbrățișarea toridă îi amestecase gândurile. Era mai bine să nu spună nimic, decât să riște să-i facă lui Morris mai mult rău decât bine.

– Așa se pare, zise Lady Charles. Duce, fii drăguț și pune-ne câte un pahar de vin. Hyacinth nu realizează că am scăpat din învălmășeală ca prin urechile acului. Nu a mai fost niciodată prinsă într-un scandal la teatru. Este o experiență extrem de neplăcută... și mi-e foarte greu să realizez că tu ești cel care ne-a salvat. Umple-mi, te rog, paharul.

Cassandra Pomfret, Profetul Apocalipsei, prevedea că asupra ei avea să se abată un mare pericol.

Lăsase garda jos și cedase în fața eului ei mai tânăr. Lăsase o clipă, o mică excepție a unei vieți pline de un comportament greșit, să-i întunece judecata. Cu toate astea, nu putea să regrete.

Pe dinăuntru plutea, zbura în libertate. Pe dinăuntru, inima îi bătea nebunește, iar trupul ei era plin de viață, la fel ca după luptă, dar mai mult.

Momentan, își permise să se bucure de aceste sentimente. Nu aveau să se mai repete.

Pentru câteva minute, Ashmont fusese bărbatul despre care crezuse, în fața celor mai mici dovezi, că poate fi. Ani întregi fetița din interiorul ei crezuse că va deveni ceea ce ea își dorea ca el să devină. Fetița era încăpățânată, insista că se poate întâmpla, că se va întâmpla.

Nu se va întâmpla. Nu avea să se schimbe doar pentru că ea își dorea asta.

Dar era mare, puternic și frumos, iar ea nu era nici pe departe cea mai cuminte femeie. Da, era Medusa, dar nu era făcută din piatră. Cedase unui moment de nebunie.

Da, nebunie. Era ca și cum se rugaseră să fie prinși. Să atragă atenția întregului teatru. Își imagină cum spectatorii își îndreptau binoclurile spre ei și cum candelabrele s-ar fi reflectat în sutele de lentile. Deja își imagina cum rămâneau cu gurile căscate și cum trăgeau aer în piept, șocați.

Mult prea amuzant, chiar mai absurd ca reacția audienței de la începutul serii. Din fericire, urmăriseră o farsă, iar ea putea să râdă alături de toți ceilalți.

Râse de ceea ce-și imagina, dar urmări și piesa. Cum să nu o facă? Teatrul era una dintre cele mai mari plăceri ale vieții din Londra și Ashmont făcuse posibilă acea seară. Se gândise la Hyacinth și la cum îl convinsese pe tatăl ei să o elibereze. Numai pentru asta...

Avea nevoie de scuze?

„Nu știu dacă a fost vorba de dragoste... depravarea sufletului meu sau șarmul nobilului lord..."

Una dintre acestea. Toate.

Orice ar fi fost, avea să depășească momentul. Nu avea de ales.

În pauza care urmă după piesa *The Mummy*, Lady Charles decise ca fetele să nu mai iasă în salon. Bineînțeles, în fața lojii se adună o armată de bărbați, dar numai Humphrey Morris avu privilegiul să intre.

– Nu pot să cred că face progrese, îi șopti Ashmont domnișoarei Pomfret. Oricât mi-ar plăcea de el, nu-i dădeau prea multe șanse. Al treilea fiu. O mamă oribilă. Frații lui sunt la fel de răi ca ea, ba poate

mai mult. Se spune că una dintre surori este drăguță, seamănă mai mult cu el decât cu ceilalți. Nu aș fi pariat niciodată pe el.

– Nu paria încă, îi răspunse domnișoara Pomfret. Când vine vorba de Hyacinth nu e bine să tragi concluzii pripite. Sub aspectul delicat... este sensibilă, da, dar are coloană vertebrală și nu este din plastilină.

– Am observat că l-a lăsat fără bani la târgul de lux.

– E competitivă și mult mai inteligentă decât pare. Poate că e naivă și idealistă, dar este foarte perspicace când vine vorba de oameni. Dacă îl încurajează, sigur are un motiv și nu acela de a-l îngenunchea. Nu e așa.

Ashmont se prefăcu șocat.

– Domnișoară Pomfret, mă îndemni să-mi încurajez prietenul ciudat?

Cassandra se uită la Humphrey Morris, care o privea pe Hyacinth ca pe a opta minune a lumii.

– Ți se pare că are nevoie de încurajare?

– Faptul că se află în apropierea lui e suficientă încurajare.

– În orice caz, s-a purtat suficient de bine încât să primească aprobarea mătușii mele. Și tu ai făcut asta. Se întoarse spre el și își acoperi chipul cu evantaiul, lăsându-și doar ochii la vedere.

– Două bile albe, duce.

Ashmont își dădu capul în spate ca să o privească uimit.

– Două.

– Nu ar fi corect să-ți ofer mai puține, spuse ea. Te-ai gândit la Hyacinth și ai avut grijă să fie și ea aici în seara aceasta. Nu e posibil să fi fost ușor.

De fapt, fusese dureros și aproape îngrozitor. Responsabilitatea. Dar era ceva ce trebuia făcut. Ducele de Ashmont voia o familie. Trebuia să demonstreze că poate avea grijă de ei.

– Apoi ai protejat-o, ne-ai protejat pe toți, continuă domnișoara Pomfret. Mătușa mea a văzut asta. Eu am văzut asta. Două bile albe.

– Dar m-am purtat nepotrivit după, murmură el încet. Mi-am permis să fac anumite lucruri. Mi-ar fi plăcut să fac mai multe.

Ochii ei licăriră.

– Iar eu nu te-am lovit peste față sau între picioare. Ca să vezi!

– Domnișoară Pomfret.

– Nu prea știu ce să fac cu tine, spuse ea. Sau cu mine? Nu contează. Cred că voi afla răspunsul în curând.

– Căsătorește-te cu mine, zise el. Acesta este răspunsul.

Ashmont simți cum se retrage, deși Cassandra nu se mișcă.

– Nu sunt atât de confuză, spuse ea. Sau de disperată. Nu mă mai încolți.

Îl lovi cu evantaiul în același moment în care sufleorul sună clopoțelul. Evantaiul îi alunecă din mână și căzu la podea. Ashmont îl ridică și i-l înmână. Cassandra îl luă, dar îl strânse și îl puse pe coapsa acoperită de mătase, cea mai apropiată de el.

Ashmont își puse mâna peste a ei. Cassandra se uită la ea. Nu o dădu la o parte.

Pentru o clipă, Ashmont nu îndrăzni să respire. Apoi își mișcă puțin mâna ca să o prindă pe a ei. Nu și-o trase.

Asta fu tot. Un mic semn de capitulare, dar suficient pentru moment. Mai mult decât suficient. Ashmont se simțea de parcă escaladase muntele Olimp.

Deși teatrul era bine iluminat, mâinile lor erau în penumbră, ascunse de spectatori. Un secret încântător, precum îmbrățișarea și râsul pe care le ascunsese.

Cortina se ridică și începu ultimul spectacol al serii.

Ashmont nu văzu aproape nimic din ce se întâmplă pe scenă. Se concentra cu toate puterile asupra tinerei de lângă el și asupra mâinii pe care o ținea strâns.

Trecuse doar o zi, nu mai mult. De ieri, de la interviul descurajator pe care îl avusese cu tatăl ei, până acum. Acum totul părea atât de simplu. Și al naibii de complicat în același timp.

Nu conta. Mâna ei acoperită de mănușă, caldă într-a lui, și îmbrățișarea pasională aveau să fie suficiente pentru o vreme, până făcea tot ce trebuia să facă, orice ar fi fost asta.

Într-un final, evenimentele cumplite de pe scenă îi atraseră atenția la piesa *The Evil Eye* și în curând fu prins de piesă.

Deși mintea îi era mai puțin încețoșată de fericire, era improbabil ca ducele de Ashmont să fi văzut, cu atât mai puțin să-i fi păsat, de privirile urâte pe care domnul Owsley i le arunca din partea cealaltă a teatrului.

Cassandra știa că nu ar fi trebuit să facă asta. Știa că în cel mai bun caz era un lucru nepotrivit. Dar când Ashmont își puse mâna

peste a ei, inima îi tresări și se gândi: „De ce nu? E doar pentru moment. De ce să nu se bucure momentan?"

„Poate fi extrem de hotărât când vrea și e destul de periculos când se întâmplă asta", spusese Alice.

Nu exagerase.

Cu toate astea, nu era corect.

Ashmont stătea în liniște lângă ea, frumos și blond precum un zeu, aparent îmblânzit.

Dar Cassandra știa că zeii nu pot fi îmblânziți. Se foloseau de tot felul de deghizări pentru a obține ce-și doreau. Apoi, imediat ce obțineau, treceau la următoarea victimă.

Nedrept. O femeie nu putea să cedeze în fața impulsurilor umane perfect naturale și să fie respectată.

O femeie nu putea face asta fără să-i facă de râs pe cei pe care îi iubea.

Așa funcționa lumea.

Își reaminti că o uitase cu ușurință cu ani în urmă. Nici măcar nu o văzuse în seara aceea la Almack's, când stătuse în fața lui. În timpul altor întâlniri rare și sporadice, din anii anteriori, care avuseseră loc la câte un eveniment social, pentru el nu fusese decât o debutantă îmbrăcată în muselină albă.

Să se mărite cu el și apoi să o uite... Nu credea că ar putea suporta așa ceva.

Domnul Owsley văzuse dezastrul desfășurându-se, dar își dăduse seama cu greu ce se întâmpla și fusese prea departe pentru a putea acționa suficient de repede.

Ar fi câștigat admirație din partea susținătorilor săi. Și mai important, i-ar fi putut schimba domnișoarei Pomfret părerea despre el.

Dar se mișcase prea încet și fusese prea târziu, iar ea își îndreptase privirea plină de admirație spre depravatul duce de Ashmont, care nu o merita, nici pe ea, nici o altă domnișoară din înalta societate.

Owsley își spuse să renunțe. Cassandra îl umilise public cu câteva săptămâni în urmă și îl trimisese la plimbare în timpul primei pauze. Nu ar fi trebuit să se apropie de ea. Nu ar fi trebuit să menționeze proiectul de lege.

Dar era frumoasă, cea mai atrăgătoare femeie pe care o cunoscuse vreodată. În timpul discursului, atât chipul și silueta, cât și cuvintele ei îl lăsaseră mut și îl făcuseră să se înroșească.

El, derutat de o femeie! Majoritatea celor care susțineau efortul său în privința sabatului erau femei. Era un bărbat atrăgător, cu o situație bună și multe perspective. Putea alege dintr-un număr mare de tinere.

Dar nu. Dintre toate ocaziile, Cupidon trebuise să-l săgeteze și să-i trezească o dorință absurdă și autodistrugătoare pentru Cassandra Pomfret.

Cassandra avea tot ceea ce ura la o femeie: avea gura mare, vorbea fără menajamente și era încăpățânată. Fusese surprinsă într-o ipostază nepotrivită cu ducele de Ashmont și păruse vreun pic supărată sau mai ales rușinată?

Nu. Stătea în loja privată a ducelui de parcă ar fi fost însăși regina, uitându-se la dominionul ei regal. Deloc umilită de rușinea ei, domnișoara Pomfret îl ignorase pe Owsley și tot ce avea de spus.

Jură că avea să lupte cu asta. Nu avea să lase ca o pasiune irațională să-i vină de hac. Dar tot își dorea să-și pună mâinile în jurul gâtului ducelui de Ashmont și să-l sugrume.

După seara de divertisment, ducele aranjase ca grupul său să li se alăture părinților Cassandrei pentru cină, la hotelul Clarendon. Humphrey Morris fu invitat în ultima clipă pentru că îl ajutase pe Ashmont să le scoată pe doamne în siguranță din teatrul Adelphi, prin mulțimea haotică ce se adunase după încheierea pieselor.

După ce reușiră să se strecoare prin mulțime, trebuiră să treacă de multitudinea de trăsuri. Apoi urmă lunga paradă de vehicule care mergeau cu viteza melcului pe Strand Street.

Dar grupul ducelui se mișcă mai repede decât majoritatea. Până la urmă, era bărbatul căruia oamenii care nu-și doreau să moară îi ofereau locul. Avea și servitori plasați strategic, care să elibereze drumul. Grupul ajunse la hotel într-un timp destul de rezonabil, la scurt timp după mama și tatăl Cassandrei.

Acolo, mătușa Julia le povesti pe scurt experiența de la teatrul Adelphi. Deși nu spuse decât câteva cuvinte despre reacția rapidă și înțeleaptă a lui Ashmont, tatăl ei înțelese, căci se lăsă pe spate și îl privi gânditor, ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

Puțin mai târziu, după câteva pahare de vin, Humphrey Morris reuși să treacă peste reticența lui obișnuită și spuse câteva povești. Cassandra observă că Hyacinth îl asculta cu atenție, zâmbea și dădea din cap în timp ce acesta vorbea.

Humphrey Morris? Serios?

*

– Humphrey Morris? întrebă Cassandra. Serios?

Cele două surori stăteau pe patul Cassandrei, vorbind despre seara aceea.

– E interesant, spuse Hyacinth. Pare să știe totul despre toată lumea.

– La fel ca mama lui.

– E diferit. Cred că tata a observat. Dacă eu am făcut-o, sigur a făcut-o și el, deși nu l-aș învinui niciodată, pentru că era captivat de ducele de Ashmont. Dar tata a învățat arta de a asculta în același timp mai multe persoane care își doresc atenție. Nu mă îndoiesc că e obișnuit să asculte mai multe opinii în timpul ședințelor. Sigur a observat.

– Tot ce am observat eu e că domnul Morris și-a dat în sfârșit drumul la limbă în prezența ta.

– Tata știe cum să încurajeze bărbații să vorbească. Știe că poate fi intimidant.

– Draga mea, e intimidant intenționat.

Cassandra realiză că această metodă funcționa la fel de bine pentru fiii lui ca și pentru politicieni. Dar nu funcționase la fel de bine cu fiicele lui.

– Cred că domnul Morris i-ar fi foarte folositor, spuse Hyacinth. Sunt sigură că și tata s-a gândit la asta.

Cassandra se holbă la sora ei.

Hyacinth începu să râdă.

– Ești preocupată de duce. Nu ți se cere să fii atentă la altceva. N-ai cum să fi observat cum vorbea tata cu domnul Morris sau cum îl asculta. Eu, una, am fost plăcut surprinsă de prietenul ducelui. Abia aștept să-l cunosc mai bine.

– Dar, Hyacinth, mama lui!

Sora ei ridică din umeri.

– În ciuda nemulțumirilor ei, mama se descurcă foarte bine cu ea. Cred că e poveste mai veche la mijloc. Mătușa Julia mi-a dat de înțeles. Nu sunt foarte sigură și nu o pot întreba direct pe mama..., dar bănuiesc că e vorba de o rivalitate mai veche, care are de-a face cu tata.

– Nu aș fi surprinsă, spuse Cassandra după ce-și reveni din șoc. Nu se gândea la părinții ei în felul acela. Lady Bartham pare

să considere majoritatea femeilor rivale de moarte și nu mi-e greu să-mi imaginez că a fost mereu așa. Unele femei sunt. Apar în fiecare an, în fiecare grup de debutante.

– Ar trebui să-mi pară rău pentru ea, spuse Hyacinth. Trebuie să fie îngrozitor să trăiești cu atâta ură. Dar poate fi obositoare. Nici nu trebuie să-mi imaginez ce va spune despre întâmplarea noastră la teatru.

– Nu va fi încântată. Cina a mers bine. Nici o explozie. Nimeni nu a țipat. Nimeni nu a chemat poliția.

Le dăduseră tuturor spectatorilor de la Adelphi subiect de bârfă. Întâlnirea de la cină avea să le dea și mai multe.

Scena draperiilor avea să fie uitată de îndată ce se dovedea a fi preludiul unei logodne aprobate de familie. Totul mergea conform planului, iar când logodna avea să se încheie, majoritatea membrilor societății vor fi plecat din Londra.

Tatăl ei spusese că parlamentul avea să-și suspende activitatea cândva în august. Mai erau câteva săptămâni. Apoi Cassandra avea să plece iarăși în străinătate, înapoi la bunicii ei. Cel mai recent gest indecent pe care îl făcuse avea să fie uitat, încă unul pe lista lungă de purtări nepotrivite.

Iar Hyacinth avea să se poată bucura de următorul ei sezon fără umbra întunecată a surorii ei care să strice totul.

Între timp, Cassandra avea să se gândească la asta ca la un joc. O farsă. Avea să se distreze atât cât dura. Nu avea nici o îndoială că avea să-i pară rău de îndată ce se termina. Avea să-i fie dor de farmecul lui și de momentele indecente. Avea să-i fie dor de vocea și atingerea ducelui. Probabil avea să plângă și să-și plângă de milă.

Dar avea să treacă peste asta. Mai supraviețuise și înainte, când era tânără și credea că o dezamăgire în iubire era sfârșitul lumii. Avea să supraviețuiască și acum.

Casa familiei Bartham
Duminică

– Într-adevăr, domnule Owsley, mă doare să o văd pe fată aruncându-se în brațele ducelui de Ashmont, spuse Lady Bartham. Ce o așteaptă în afară de nefericire?

Contesa îl pândise după ce ieșise de la biserică și îl invitase la ceai. Auzise despre ce se întâmplase la teatrul Adelphi cu o seară înainte. Știa că domnul Owsley încercase să vorbească cu domnișoara Pomfret, iar aceasta îl respinsese. Știa că al treilea fiu al său fusese acolo, umblând după domnișoara Hyacinth Pomfret. Având în vedere câți alți bărbați umblau după ea, nu era foarte îngrijorată în această privință.

Era mult mai îngrijorată de planurile perfide ale altor persoane: nu avea nici o îndoială că Lady deGriffith era în spatele evenimentelor de seara trecută. Contesa era conștientă că evenimentele de seara trecută îi distrugea deja campania de denigrare a unei anumite persoane.

– Nu cred că e așa, spuse domnul Owsley. De fapt, sper că nu e așa.

– Mare păcat. Dar lordul deGriffith nu a fost niciodată capabil să se ocupe de fetele sale. E mare păcat, pentru că domnișoara Pomfret nu are nevoie decât de o mână răbdătoare, dar fermă.

– Chiar credeți asta? întrebă Owsley, revenindu-și din tristețea care îl acaparase.

– N-am nici cea mai mică îndoială. Problema este că a fost lăsată de capul ei prea mult timp. O pierdere teribilă, din punctul meu de vedere. O fată atât de frumoasă și atât de inteligentă. I-ar putea fi foarte folositoare soțului ei. Dar ce va face Ashmont cu ea? Se va distra puțin, apoi va trece la următoarea sursă de divertisment.

Dădu din cap cu tristețe.

– Poate o va face fericită, spuse Owsley. Nu ne rămâne decât să sperăm.

Dacă era plin de speranță, părea foarte trist în această privință.

– Un eșec al educației ei, continuă Lady Bartham. Dacă ar fi fost fiica mea, i-aș fi recunoscut potențialul și aș fi pregătit-o pentru a fi o gazdă politică extraordinară.

Asta îi atrase atenția.

– Un diplomat în ascensiune sau un membru al parlamentului ar reuși lucruri măreațe cu ea alături, continuă Lady Bartham. Dar nu e fiica mea și nu are cum să devină nora mea. Cei doi fii mai mari ai mei sunt căsătoriți, iar Humphrey, la fel ca alți o sută de bărbați, este îndrăgostit de sora ei.

– Domnișoara Hyacinth Pomfret pare să fie o tânără drăguță, zise Owsley.

Lady Bartham schimbă subiectul de la sora mai mică, enervant de frumoasă.

– Fără îndoială. Dar mare păcat de domnișoara Pomfret. Nu putem face altceva decât să ne uităm și să o compătimim. Mare păcat.

Dădu cu tristețe din cap.

Cu aceste cuvinte și altele pe același ton, reuși să zdruncine intențiile raționale ale domnului Owsley.

Acesta se gândi la frumusețea incredibilă și la inteligența ei. Se gândi cum această tânără atrăgătoare era aruncată în brațele ducelui de Ashmont. Înnebunea gândindu-se la ea în patul ducelui.

În același timp, cuvintele „o mână răbdătoare, dar fermă", îi rămaseră întipărite în cap, alături de „gazdă politică extraordinară" și „ar reuși lucruri măreț".

Gazda sa îi dădu lovitura de grație când era pe punctul de a pleca. Îi dădu o poezie intitulată „The Bridal Gift", care apăruse în ziarul *Court Journal*.

Ocupând prima pagină a ziarului, poezia era despre nefericirea unei căsătorii eșuate. Lui Owsley i se păru că soțul se asemăna foarte mult cu ducele de Ashmont. Deși fusese publicată cu luni în urmă și adresată unei anume Lady Charlotte, domnul Owsley se gândi, așa cum intenționase Lady Bartham, că părea scrisă special pentru domnișoara Pomfret.

Când părăsi casa familie Bartham, era convins că era datoria sa să o salveze pe fiica lordului deGriffith de ea însăși.

Capitolul 12

Spectacolul peţirii continuă şi duminică după-amiază, în timpul plimbării călare prin Hyde Park.

Toată lumea se aduna în parc duminica, un motiv foarte bun de a-l evita, mai ales într-o zi toridă de iulie. Dar ei erau aici pentru mulţime, Ashmont şi cele trei doamne ale sale: domnişoara Flower, într-o rochie albastră de călărie, mătuşa ei, în verde, şi domnişoara Pomfret, purtând o altă nuanţă de verde, călărind o minunată iapă murgă.

Ashmont nu trebuia decât să fie văzut cu ele şi să facă ceea ce făceau şi ceilalţi peţitori. Apoi toată lumea avea să vorbească despre cum sălbaticul şi depravatul duce de Ashmont reuşise să o cucerească şi să intre în graţiile domnişoarei Pomfret... făcând asta aşa cum trebuia, cu aprobarea familiei. Avea să devină următoarea poveste de senzaţie, iar scandalul draperiilor avea să fie uitat, spera.

Între timp el trebuia să o cucerească în adevăratul sens al cuvântului, în timp ce ea se opunea la fiecare pas.

Dormise prost din cauza viselor lascive cu ea, care se terminaseră urât. Acum nici măcar nu o putea ţine de mână sau să o atingă oriunde altundeva. Cea mai importantă sarcină din ziua aceea era să-şi păstreze calmul, deloc uşor, din moment ce călăreţii din jurul lui se purtau prosteşte, iar el nu-i putea omorî.

Îl călărea pe Jupiter, un armăsar negru, imens şi intimidant. La fel ca fratele său vitreg, calul de trăsură Nestor, Jupiter era de fapt un animal blând şi sensibil. Dar părea periculos... poate din cauza bărbatului din şa.

Cu armăsarul aparent satanic şi cu reputaţia sa satanică, Ashmont şi grupul său reuşiră să treacă uşor prin marea de mijloace de transport, călăreţi şi pietoni din Hyde Park Corner, fără să întâmpine dificultăţile cu care se confruntau ceilalţi. El complica aceste dificultăţi, obligându-i pe cei care-i stăteau în drum să se dea la o parte pe cât puteau. Apoi, el şi doamnele se duseră spre Rotten Row.

Pentru a evita aglomerația, nici o trăsură nu avea voie la Row, în afară de cea a suveranului. Astăzi lucrurile nu păreau să se fi îmbunătățit prea mult. Grupuri de dandy, militari, membri ai parlamentului, lorzi, domni, oameni de rând și ceea ce părea a fi o adunare a tuturor funcționarilor din Londra inundau poteca pentru călărit.

Și asta era doar partea masculină a mulțimii. Pe lângă ei mai erau și grupurile de femei, călăreții care nu aveau ce să caute în apropierea unui cal, caii nepregătiți care nu ar fi trebuit călăriți, privitorii de lângă grilaje și, pentru o doză în plus de imprevizibilitate, copiii și câinii. Toate acestea se întâmplau într-o după-amiază călduroasă de iulie.

Ashmont își spuse că era parte dintr-un spectacol. Cu cât era mai mare audiența, cu atât era mai bine.

– Asta e îngrozitor, spuse domnișoara Pomfret. Abia te poți mișca. Mai ales din cauza lui Hyacinth. Nu mă mir că tata nu voia să o lase să iasă din casă.

Obiectul afecțiunii lui Morris și Lady Charles se aflau în fața lor, unde Ashmont putea să fie cu ochii în patru după tinerii înnebuniți de dorință.

– Ne face o mare favoare, spuse el. Atrage mulțimea, ceea ce înseamnă mai mulți oameni pentru curtarea noastră perfectă.

– Lady Bartham va fi furioasă.

– Acesta este un gând fericit.

– Poate apare, spuse Cassandra. Asta ar face să merite tot acest chin.

– Apoi am putea să ne uităm drăgăstos unul în ochii celuilalt ca să o înnebunim, pentru că așa ar trebui să se privească un cuplu de îndrăgostiți.

– Nu cred că aș merge atât de departe, zise ea. M-am uitat drăgăstos la tine noaptea trecută și adu-ți aminte ce s-a întâmplat.

Cum ar fi putut să uite.

– Am profitat, spuse el. Nu m-am putut abține. Erai acolo, cu privirea plină de admirație.

– Admirație!

– Da. N-o face aici. Nu răspund pentru consecințe.

– Voi face tot posibilul să fiu indezirabilă. Întotdeauna am crezut că sunt expertă la asta. Nu, știu că sunt. Doar că tu ești pervers.

– Și Owsley? El de ce nu poate sta departe?

Cassandra se gândi.

– Încăpățânare? Aseară a fost prima dată când l-am văzut de la discurs. Mă întreb de ce m-a abordat. Acum bănuiesc că vrea să mă atragă de partea sa ca să nu-i mai fac probleme. Mă consideră o amenințare. Și chiar sunt. Buzele ei cărnoase se arcuiră puțin. Eu și Societatea Andromeda. Nu vom fi reduse la tăcere.

Lui Ashmont îi stătea pe limbă să-i spună că dacă ar fi fost ducesă ar fi reprezentat o amenințare și mai mare. Dar seara trecută se grăbise, iar ea dăduse înapoi. Îl sărutase cu atâta pasiune. Îl lăsase să o țină de mână. Dar apoi dispoziția ei se schimbase.

Avea îndoieli.

„Nu am încredere în tine."

Își spuse să aibă răbdare. Nu avea de ales, dar nu învățase cum să aibă răbdare și îi era foarte greu.

– Dacă l-ai convinge să treacă de partea ta, ce ai vrea să facă? întrebă Ashmont.

– Să sprijine în totalitate proiectul de lege pentru reducerea orelor de muncă pentru copiii care lucrează în fabrici.

– Și proiectul de lege al lui Stanley împotriva sclaviei?

– Conform tatălui meu, ticăloșii de ipocriți sunt în minoritate, iar legea va trece ușor.

– E sigur de asta?

Proiectul de lege pentru abolirea sclaviei nu era singura chestiune parlamentară cu care Ashmont încerca să se împace. Se întâmplau atât de multe lucruri la Westminster, iar el nu fusese niciodată atent. Citise în grabă acele articole din ziare sau le sărise cu totul. Politică. Plictisitor.

– Au făcut progrese, spuse ea. De-a lungul anilor au trecut mai multe legi. Cred că de aceea... Să-l ia naiba! Unde e un prinzător de șobolani când ai nevoie de el?

Ashmont îi urmă privirea. Călărind spre ei era Atât-de-Sfânt, pe un cal murg plin de viață, care nu părea deloc încântat de mulțime.

– Asta e problema cu bărbații, zise ea. Una dintre probleme. Nu par să-și dea seama sau să le pese când nu sunt doriți. L-am umilit în public. Am spus clar că mă opun cu vehemență proiectului său de lege. Și uite că vine. Sau poate nu. Poate că vrea să deranjeze pe altcineva.

– Te-ai uitat în oglindă astăzi? o întrebă Ashmont. Ai idee ce efect are o rochie de călărie asupra unui bărbat? Arătă spre el însuși.

Prima dată când te-am văzut am crezut că o să-mi sară inima din piept. Corsajul strâmt îi scotea în evidență silueta, având un efect uluitor. Combinația între feminitatea absolută și pălăria masculină ar fi putut omorî un bărbat. Asta și felul în care călărești....

– Nu călăresc. Îmi petrec majoritatea timpului stând pe loc, mă bucur că am ales să ies cu Dora astăzi. O mângâie pe gât. E o fetiță bună, răbdătoare și calmă. Spre deosebire de mine. Fir-ar să fie, chiar vine încoace.

– Atunci să profităm de asta, spuse Ashmont. Suntem blocați aici. Nu ne putem distra în spatele unei draperii. Să vedem ce-i poate pielea.

Cassandra nu voia să discute cu Owsley.

Adolescenta de optsprezece ani care se ascundea în ea voia să flirteze cu Ashmont. Voia să o privească în felul acela nebunesc care, indiferent dacă era sincer sau nu, îi provoca fluturi în stomac.

În același timp, având aproape douăzeci și șase de ani și fiind conștientă de problemele lumii, voia să discute cu el și despre chestiuni parlamentare.

Politică. Ashmont. Nu era o combinație potrivită. Dar nu adormea în șa. El adusese în discuție proiectele de lege despre sabat și abolirea sclaviei și păruse interesat când ea menționase cele mai recente proiecte de lege legate de fabrici.

Îi trecu prin cap că un bărbat priceput la planificarea unor farse complicate trebuia să poată înțelege cu ușurință lucrurile de bază despre strategia politică. Dacă voia. Dacă i se părea suficient de interesant. Dacă nu era doar un moft de moment.

Dar aici era Owsley. Era ambițios, nu era prost și era membru al parlamentului. De dragul Societății Andromeda trebuia să gândească la fel ca tatăl ei și să caute o soluție de compromis sau să încerce să-l manipuleze.

Se salutară politicos.

Apoi ducele spuse:

– Domnule Owsley, mă bucur că v-ați oprit. Am fost încurajat să-mi ocup locul din Camera Lorzilor. Nu știu dacă sunt capabil, dar vom vedea. Pentru început, a apărut ceva în Camera Comunelor și aș dori să aud părerea dumneavoastră.

Asta era. Aparent nu era un moft. Sau încă nu-i trecuse.

– M-aș bucura să fiu de ajutor dacă pot, zise Owsley. Dacă este vorba de proiectul meu de lege aș fi încântat să-l analizăm în detaliu.

– Proiectul dumneavoastră de lege trebuie regândit, spuse Ashmont. Este defectuos. Cred că domnișoara Pomfret a evidențiat asta. Dumneaei și alte persoane.

– E adevărat, dar aceste persoane au trecut cu vederea problema esențială. Dacă legea sabatului ar fi aplicată corespunzător, cei din clasele inferioare nu ar fi nevoiți să muncească într-o zi menită pentru odihnă și reflecție.

– Intențiile sunt bune, spuse Ashmont. Planul nu e bun. Aș fi bucuros să vorbim despre asta pe larg cu altă ocazie. Să vă ajut să vedeți greșelile.

Owsley se înroși.

Ashmont păru să nu observe, schimbând subiectul cu un gest din mână.

– Eram curios să aflu părerea dumneavoastră în legătură cu alte chestiuni. De exemplu, proiectul de lege pentru fabrici.

– Este un cu totul alt subiect, spuse Owsley. Îi oferi ducelui același zâmbet îngâmfat pe care i-l oferise Cassandrei cu săptămâni în urmă, în timpul discursului. Mult prea complex pentru a putea discuta pe îndelete aici.

– Complex? întrebă Cassandra. Ați citit rapoartele? Sunteți la curent cu actualele condiții de lucru?

– Nu am avut ocazia să le studiez îndeaproape, răspunse el.

– Prea ocupat să stricați duminica pentru amărâții care nu au o bucătărie în care să gătească sau cai pe care să-i călărească în Hyde Park? întrebă Ashmont pe un ton blând.

– Nu cred că lucrurile ar putea fi mai simple de atât, spuse Cassandra. Toată lumea vorbește despre rapoarte.

– Nu e surprinzător, zise Owsley. Interviurile luate copiilor sunt menite să trezească partea sentimentală.

Și aparent el nu avea una. Își concentra toată energia ca să-și facă un renume și să continue o cruciadă morală care se aplica doar oamenilor de rând.

Owsley continuă să vorbească, dar ea nu-l mai asculta. Era dezamăgită. Spera că poate mai mult de atât, dar era doar un alt ipocrit prefăcut.

Autocontrolul era ceva instinctiv pentru ea, dar astăzi căldura, aglomerația și frustrarea o făceau să-și piardă cumpătul. Strânse hățurile cu putere. Dora își coborî capul și se foi neliniștită.

– Stăpâniți-vă calul, domnule, spuse Ashmont sec. Aveți grijă de domnișoară.

Tonul lui tăios o făcu pe Cassandra să revină la realitate, la locul în care era și animalul pe care îl călărea. Răbdătoarea Dora era evident nefericită și voia să fie în altă parte.

Asta pentru că iapa lui Owsley îi avertiza pe ceilalți doi, cu urechile pe spate și scrâșnind din dinți.

În minte îi răsună vocea lui Keeffe.

„... caii... trebuie să fiți calmă și să știți ce aveți de făcut."

Cassandra slăbi strânsoarea frâielor și o îndepărtă pe Dora de iapa iritată.

– Haideți, domnișoară Pomfret, spuse Ashmont. Nu avem ce câștiga aici. Dar nu, de ce să vă retrageți? El a fost cel care a venit spre dumneavoastră. Owsley, ai avut o șansă și ai dat-o în bară. Din nou. Dacă aș fi în locul tău, aș pleca. Și aș sta departe.

Dar lucrurile se întâmplară la fel ca seara trecută. Owsley nu voia să cedeze. Se uită furios de la unul la altul.

– Măcar eu am încercat să-mi servesc monarhul și țara, în timp ce locul dumneavoastră din Camera Lorzilor a fost acoperit de pânze de păianjeni.

– Nu pot să contest asta, spuse Ashmont. Nu schimbă cu nimic faptele. Nu mai am nimic să spun. Făcu un semn din mână. Îți recomand să pleci.

Owsley se înroși și mai tare.

– Dacă aș fi genul de bărbat care e ușor de intimidat, nu aș fi intrat niciodată în parlament, domnule, și...

– Nu-mi pasă dacă ești intimidat sau nu. Mă plictisești.

În loc să plece, Owsley dădu pinteni iepei pentru a se apropia de duce, provocându-l. Creatura deja iritată se izbi de armăsarul lui Ashmont, care se dădu la o parte cu înțelepciune. Și Cassandra se îndepărtă, cu o clipă înainte ca iapa lui Owsley să înceapă să necheze, să dea din copite și să se ridice în două picioare.

Calul murg dădu din copite și se răsuci, iar șaua începu să se miște. Cassandra îl văzu pe Owsley dând din mâini cu o clipă înainte ca iapa să-și coboare picioarele, iar el căzu peste ea, cu putere, la pământ.

Și rămase acolo, nemișcat, în timp ce iapa furioasă galopă pe Rotten Row.

Toată mulțimea de pe Row păru să-și piardă mințile în același timp. Erau prea mulți călăreți nepricepuți pe o bucată de drum mult prea aglomerată. Femeile și bărbații țipau. Caii pufneau și nechezau.

Două mârțoage se năpustiră prin mulțime după calul care fugise, în timp ce restul dansau nerăbdători pe loc, fără să vadă o cale de scăpare sigură, iar alții încercau să se retragă unde nu era loc.

Ashmont descălecă, dădu frâiele cuiva din apropiere și se apropie de bărbatul căzut.

Într-o clipă, domnișoara Pomfret veni lângă el.

– Înapoi, dați-vă înapoi! strigă ea, vocea îi era calmă și sigură în mijlocul vacarmului. Apoi începu să dea ordine, așa cum o făcuse la Putney Heath. O targă. Un doctor. Cineva care să prindă iapa lui Owsley.

Era generalul dintr-o bătălie în care toată lumea înnebunise. Vocea autoritară avu efect, iar mulțimea începu să cedeze și să se liniștească.

Între timp, Ashmont auzi cum mătușa ei împrăștia mulțimea. După ceva timp, lumea din jurul lor se liniști puțin. Când mătușa și sora ei li se alăturară, Owsley începuse să-și revină.

Spunea că se simte perfect. Voia să se urce înapoi pe cal. Nu voia să creadă că fugise. În acel moment câțiva dintre prietenii săi ajunseră la fața locului și îl convinseră să accepte să fie văzut de un medic. Nu-și rupsese gâtul sau vreo altă parte a corpului, dar exista riscul unei contuzii. Și al fracturilor minore.

La scurt timp, fu urcat pe targă și dus spre o trăsură. Spectatorii începură să plece.

Ashmont se uită cum pleca bărbatul, în timp ce domnișoara Pomfret stătea alături de el. Își amintea de Putney Heath. Câte provocase?

– Acum nu a fost vina ta, spuse ea.

– Nu știu ce să spun.

– Nu a fost.

– Știu doar că a fost cât pe aci să se dezlănțuie iadul, zise el. Sora ta era în apropiere. Și mătușa ta. Oameni nevinovați. A fost o minune că iapa nu a rănit pe altcineva. Am fost prea încet.

– Prea încet! Nu aveai loc să te miști. Se adunase o mulțime de oameni care voiau să vadă spectacolul. Probabil că li s-a părut că doi bărbați se ceartă pentru o femeie. Nu aveam unde să ne ducem.

Ashmont dădu din cap.

– Am văzut că nu-și manevra gloaba cum trebuie. Ar fi trebuit să plecăm mai devreme. Dar zâmbetul ăla îngâmfat. Atât de enervant. Puritan nefericit.

Cassandra îi puse mâna pe braț.

– Are darul de a-i provoca pe ceilalți. Dar nimeni altcineva nu a fost rănit. Am evitat haosul.

– Noi.

Se uită la mâna ei.

Cassandra o trase, dar încet.

– Da, surprinzător, tu și eu. Deja văd titlurile de mâine. „Ducele de Ashmont previne haosul, cu ajutorul gorgonei deGriffith. Când or zbura porcii."

„Noi." Îi transformase într-un cuplu.

„Noi". Un cuvânt scurt și frumos.

Dispoziția lui începea să fie mai bună.

– Oricum, voiam să-i rup nasul.

– Dar nu erau nici locul, nici momentul și nu ai făcut-o. Poate altă dată. Îi zâmbi. O să te ajut și eu.

– Nu ar fi corect, spuse Ashmont. Doi la unu.

– Vom da cu banul.

– Aș putea să te sărut.

– Și eu simt același lucru. Te-ai descurcat bine.

Cassandra nu se juca. Cu ea, știai întotdeauna unde ți-e locul, iar acum, lui Ashmont i se părea că plutește, la câțiva metri deasupra solului.

Se uită în jurul lui. Mulțimea începea să se adune din nou.

– Dar nu aici, bineînțeles. Hai să te ajut să încaleci.

Urmă o pauză scurtă.

– Dacă trebuie.

– Nu-ți pot spune unde o să-mi pun mâinile, zise el. Am avut o experiență traumatizantă. Dezechilibru mental temporar. Ca să nu mai spun cât de greu a fost să-mi păstrez controlul. Partea mea mai rea voia să-l calce în picioare, chiar și când era la pământ.

– Și eu simt același lucru. Dar ar fi fost o decizie proastă.

Se întoarseră la caii pe care îi țineau niște băieți. Erau șase băieți cu doi cai. Ashmont le împărți câteva monezi înainte să-i trimită la plimbare.

– Pot fi o bătaie de cap, zise Ashmont. Dar e mai bine să fie mulțumiți. Știi, mă cunosc și lucrurile se află. Oriunde mă duc, găsesc un băiat, uneori o fată, în care să am încredere cu animalele. Sau cu alte lucruri.

Se aplecă și își împreună mâinile, iar ea se urcă în șa, cu grație și ușurință, în ciuda fustelor lungi, a straturilor de material și a întregii lenjerii de dedesubt. O făcu atât de repede și de ușor încât Ashmont abia avu timp să-și treacă mâinile peste materialul care îi acoperea picioarele.

Picioarele ei lungi. Trupul ei puternic, voluptos și agil. Sânii ei catifelați. Gura și mâinile ei.

– Nu știu cât voi mai putea să rezist, spuse el. Când ne putem căsători?

Cassandra se uită în jos la el.

– Nu mă pot căsători cu tine.

– Dar ai spus că ai putea să mă săruți.

– Un sărut, răspunse ea. Nu o viață. Nu mă presa. Sunt mulțumită de tine. Momentan.

– Noaptea trecută, spuse el. Doar un sărut? Fir-ar să fie, Cassandra...

– Câteva zile, zise ea. Doar atât a trecut. M-ai dezamăgit ani la rând. Nu am încredere în tine. E chiar atât de greu de înțeles?

Cassandra plecă.

Ashmont nu înțelegea.

Rămase țintuit pentru o clipă, înjură cu vehemență și hotărî că durase destul. Nu era făcut pentru asta. Răbdarea nu era pentru el.

Avea să se ducă la diavol, exact asta avea să facă. Să se ducă direct la diavol.

Îl sărutase de parcă ar fi fost sfârșitul lumii și acela era ultimul sărut care avea să se întâmplă. Așa i se păruse. Nu ca un joc. Iar în următoarea clipă, îl împinsese.

Da, avea să se îmbete. Apoi să se ducă la proprietatea Carlottei O'Neill și să se bucure de câteva femei dornice. Apoi la Crockford ca

să piardă o mie de lire la jocuri de noroc. Avea să se îmbete foarte, foarte tare, iar cineva avea să-l pună într-o trăsură și să-l trimită acasă, unde servitorii aveau să-l bage în pat.

Asta avea să facă.

Ce făcea mereu...

De fiecare dată.

Clipi și se uită în jurul lui, la călăreții care stăteau la o distanță sigură, la spectatorii de lângă grilaj, la poteca pentru călărit pe care plecase domnișoara Pomfret. O văzuse călare, mândră și dreaptă în șa. Privirea îi urcă dinspre fund, pe spatele drept, pe văl și pălărie, apoi spre cer. Deasupra coroanei de copaci, printre norii albi pufoși, se întrezăreau pete mari, albastre.

Văzu toate acestea în timp ce în mintea lui se derula scenă după scenă. Beat în ziua nunții. Prea beat ca să alerge după mireasa lui. Beat când se dusese după ea. Beat în noaptea în care aflase adevărul despre Ripley și Olympia. Beat la Putney.

Asta se întâmplase doar în ultimele săptămâni și astea erau doar bețiile.

Anii de comportament sălbatic. Farsele. Luptele. Scandalurile. Duelurile.

De fiecare dată când lucrurile nu mergeau așa cum voia. Sau de câte ori era plictisit. Nefericit. Trist. Confuz. Rănit în orgoliu.

Cu alte cuvinte, de fiecare dată când era nefericit.

Și se mira că nu avea încredere în el. Indignat că nu voia să fie legată de el pentru toată viața?

Era norocos că nu-l omorâse când avusese ocazia. Era norocos că îl lăsa să se apropie de ea.

Tatăl ei îl detesta, dar nu își luase privilegiul de a-l omorî. Cu siguranță, tatăl ei fusese cel care îi ținuse departe pe frații ei.

Norocos.

Cinci mii nouă sute nouăzeci și șase de bile albe rămase. Nu mai puține.

Ca să fie o ființă umană suportabilă. Destul de corect. Chiar generos.

Ashmont se urcă pe cal și se alătură doamnelor. Le conduse înapoi acasă cu voie bună. Fără să fie nervos. Fără să fie supărat. Era mult mai norocos decât merita că ajunsese aici. Nu trebuia să uite asta.

La casa deGriffith îi făcu semn din mână lacheului și o ajută el pe domnișoara Pomfret să descalece. Profită de moment pentru că, până la urmă, nu era un sfânt.

Cassandra nu-l lovi peste cap.

Ashmont realiză că nu o deranja că profita. Partea cu căsătoria o deranja.

Acum înțelegea.

Când coborî, îi spuse încet:

– Înțeleg. Treaba cu încrederea. Îmi dai șansa să ți-o câștig?

Cassandra deschise ușa și o închise. Se uită la el și oftă.

– Duce.

– Îmi place mai mult când îmi spui Lucius, zise el.

– Nu întinde coarda, Ashmont.

Îi zâmbi puțin.

– Prea bine. Pași mici.

Sora și mătușa ei mergeau spre ușă. Dar partea bună a petirii, falsă sau nu, era că însoțitorii ofereau puțină intimitate. Nu multă. El și domnișoara Pomfret puteau schimba câteva cuvinte înainte ca acesteia să i se ceară să intre în casă.

– Se presupune că este o petire falsă, spuse ea.

– Știu și tu te poți preface cât vrei. Eu nu trebuie decât să mut un munte sau doi. Să împing o piatră pe un deal și să sper că nu se va rostogoli peste mine. Ceea ce vreau să spun e că înțeleg că nu-mi poți promite nimic. În ziua în care vei hotărî că te-ai săturat de mine, voi face ceva teribil, așa cum am spus că voi face. Apoi te desparți de mine și nimeni nu dă vina pe mine. Nimeni nu a dat vina pe Olympia, nu-i așa?

– Dar. Se uită înapoi spre casă, de unde tatăl ei privea cu siguranță la fereastră. Întotdeauna există un dar.

– Dar vreau o șansă reală. Știi tu. Hercules. Ceva de genul acesta. Să mut munți. Să omor dragoni.

– Ah, da. Nu poți rezista unei provocări, știu.

Îl cunoștea prea bine, mult prea bine.

În numele lui Dumnezeu, asta avea să fie greu. Imposibil.

– Am plănuit să ne prefacem până când parlamentul își suspendă activitatea, spuse ea.

Deși Ashmont nu era deloc atent la ceea ce se întâmpla în parlament, știa că cei din înalta societate se împuținează spre sfârșitul verii. Nu avea prea mult timp pentru a muta munți.

– Da, asta am stabilit, zise el.

– Prea bine. O șansă reală. Fără promisiuni.

– Fără promisiuni.

Cassandra dădu din cap și intră în casă.

Nu lovi cel mai apropiat felinar și nu înjură. Nu-și trânti pălăria și nu călcă pe ea. O voia, și o voia acum, și pentru că nu era obișnuit să nu obțină ce-și dorește atunci când vrea, ducele de Ashmont voia să lovească, să calce și să bată ceva sau pe cineva. N-o făcu.

Se urcă pe cal și se duse acasă. Apoi îi scrise o scrisoare prietenei domnișoarei Pomfret, doamna Roake. Avuseseră o conversație scurtă, dar interesantă noaptea trecută la teatru.

Apoi își petrecu două ore în bibliotecă, căutând cartea pe care o menționase doamna Roake.

Nu se îmbătă. Nu se duse la Carlotta sau la Crockford.

Începu să citească *În apărarea drepturilor femeii*.

Luni, ducele le escortă pe doamne la Vauxhall, la festivalul organizat în numele polonezilor necăjiți. Dar mulțimea de la Rotunda, unde avea să fie organizat un concert, era atât de mare și de agitată, încât Ashmont decise să nu încerce să intre.

Așa cum au aflat mai târziu, prea mulți oameni fuseseră lăsați înăuntru, prea mulți lăsați afară, iar din cauza vacarmului care se iscase lumea nu putuse asculta interpreții. După spusele celor care avuseseră curaj să ajungă în mulțimea de la Rotunda, Pasta și Paganini ar fi putut foarte bine să rămână acasă. Asta era cel mai puțin important. Oamenii fuseseră răniți în învălmășeală și hoții de buzunare avuseseră o zi productivă.

Însă aceasta fusese prima parte a evenimentului. În timp ce la Rotunda se dezlănțuia iadul, Ashmont le duse pe doamne la o plimbare prin grădinile plăcerii, pe care Cassandra nu le mai vizitase de mult timp. Hyacinth era încântată, mai ales seara, când locul era luminat ca un peisaj de poveste.

Un aranjament imens de lumini, mii, formau blazonul Poloniei. Și artificiile erau splendide.

Și apoi mai era dansul.

Când dansase Cassandra ultima dată? Sigur nu în Anglia. Aici, potențialii parteneri stăteau departe de gorgona deGriffith. Chiar și în primul ei sezon avusese parte de puțini parteneri. Pe măsură ce reputația ei creștea, din puțini nu mai avusese nici unul. Zilele acestea dansa cu profesorii de dans sau cu membrii familiei la întruniri familiale, deseori cu surorile ei mai mici.

Ducele de Darmstadt începu să cânte „Waterloo Waltz". Se aștepta să o privească în continuare pe Hyacinth, să se bucure de fericirea ei, dar Ashmont, care stătea lângă ea, spuse:

– Știi, trebuie să dansăm.

Cassandra se uită la chipul lui frumos, în ochii albaștri care străluceau ca marea luminată de soare în lumina felinarelor.

Își aminti de seara de la Almack's, atunci când inima ei tresărise la gândul că ar putea dansa cu el. Acum inima o durea.

– Trebuie?

Ashmont se uită la mulțimea din jurul lor.

– Ah, da, de fațadă, spuse ea.

– Ai putea crede asta, zise el.

Când se duseră pe ringul de dans, locul păru să devină surprinzător de luminos. Ashmont făcu o plecăciune. Cassandra făcu o reverență.

Ashmont îi luă mâna dreaptă în mâna lui stângă și, deși purtau mănuși, Cassandra deveni foarte conștientă. De tot. Mâna lui era caldă și fermă. În clipa în care o cuprinse pe a ei, toate sentimentele, vechi și noi, se treziră la viață și părură să danseze în interiorul ei.

Ashmont îi puse mâna dreaptă pe spate, iar ea îi puse mâna stângă pe umăr... și începură să se învârtă și să se învârtă, iar Cassandra se simți amețită, deși abia începuseră.

Lumea din jurul lor păru să dispară într-o ceață care acoperea fețe, voci, totul în afară de muzică. Păreau să danseze într-un spațiu mic, neașteptat de liber, de parcă erau singuri și restul făcea parte dintr-un peisaj îndepărtat. În același timp, o parte a ei era extrem de conștientă de toate lucrurile din jurul ei: vârtejul de culori, scânteierea și strălucirea bijuteriilor, celelalte cupluri care se învârteau iar și iar, în cercuri și alte cercuri.

Pentru că Keeffe o învățase să fie atentă la ce se întâmpla în jurul ei, știa și că ceilalți se uitau la ei.

Dansul lor era pentru spectatori, de fațadă.

Nu i se părea așa.

În timpul unui vals nu se schimbau partenerii, nu țineai de mână pe altcineva, pe oricine, nici măcar puțin. Nu te despărțeai. Rămâneai în brațele partenerului în timp ce te învârteai iar și iar în cerc, în jurul celorlalți dansatori.

Cassandra era în brațele lui. Aerul din jurul lui era cald, pulsa de masculinitate și de un amestec de arome, și ceva ce nu puteau identifica, dar care semăna a putere, o învăluia, astfel încât îi simțea mirosul la fiecare pas.

Era doar de fațadă, dar simțea că erau meniți să facă asta de multă vreme. Simțea că întotdeauna locul ei fusese în brațele lui.

Simțea fericire.

Dansară de mai multe ori și o văzu pe mătușa Julia dansând cu lordul Frederick, pe Hyacinth dansând cu Humphrey Morris. Și părinții ei, care veniseră separat, dansau, uitându-se unul în ochii celuilalt într-un fel care nu lăsa nici o urmă de îndoială despre afecțiunea pe care și-o purtau. Fusese o noapte magică, iar Cassandra realiză asta abia când ajunse acasă și se pregăti de culcare.

Prin aleile umbrite, cotloanele ascunse și alte locuri în care un cuplu putea să dispară pentru un timp, Vauxhall oferea nenumărate oportunități pentru un comportament indecent.

Ashmont nu o dusese în nici unul din acele locuri. Nu profitase deloc. Nici măcar nu încercase.

„Asta o să mă omoare", gândi ducele de Ashmont.

După ce le conduse acasă pe doamne, nu se relaxă ieșind în oraș și îmbătându-se. Nu se duse la Carlotta sau la Crockford.

Se duse acasă.

Continuă să citească *În apărarea drepturilor femeii.*

Stimă. Încredere. Respect.

Avea să-l omoare, dar trebuia să o facă.

Se spune că la orizont se întrevede o nuntă între ducele de Ashmont și fiica cea mare a lordului și a lui Lady deGriffith. Având în vedere circumstanțele, nu am vrea să comentăm zvonurile din ultima vreme despre comportamentul nepotrivit al acestei perechi. Menționăm doar că ducele și logodnica sa s-au bucurat de câteva ieșiri sub patronajul lui Lady Charles, pe care membrii societății au fost încântați să o primească înapoi în

Londra cu brațele deschise. Domnișoara Hyacinth Pomfret, renumită pentru frumusețea ei, a fost prezentă la aceste evenimente.

Duminică, domnul Titus Owsley, inițiatorul controversatului proiect de lege al sabatului, a fost aruncat de pe cal în Hyde Park, din cauza unei chingi rupte de la șa. Deși a suferit câteva vânătăi și o posibilă contuzie, ne bucurăm să vă informăm că speranțele sunt mari în ceea ce privește recuperarea sa. Din cauza accidentului, pe poteca de călărit s-a creat un tumult periculos. Acesta a fost domolit cu promptitudine, iar orice posibile dezastre au fost evitate, după spusele surselor noastre, datorită acțiunilor oportune ale ducelui de Ashmont, domnișoarei Pomfret și a lui Lady Charles Ancaster.

Foxe's Morning Spectacle, *Marți, 9 iulie 1833*

Marți dimineață

Domnul Owsley o dăduse în bară. Acesta era adevărul supărător. Din motive pe care nu și le putea explica, în prezența domnișoarei Pomfret mintea lui nu mai funcționa. Dar, în ultima vreme, de fiecare dată când era în prezența ei, era și ducele de Ashmont acolo, purtându-se cu superioritate ducală și făcându-i semn să dispară de parcă era o muscă.

Era a doua oară când încerca să-i atragă atenția și se făcea de râs.

De data aceasta fusese un dezastru.

Stătea pe un fotoliu din salonul camerelor sale de la Albany.

Pe măsuța de lângă el se aflau mai multe rapoarte de investigații, cartea oficială de imnuri bisericești și oglinda cu care se tortura de duminică. Aruncă deoparte ediția din *Foxe's Morning Spectacle* și ridică oglinda.

Îl dureau toate oasele și toții mușchii, dar măcar nu se vedea. Fața lui arăta de parcă fusese călcată. Avea mandibula umflată lângă urechea dreaptă. Trăsăturile sale fine erau desfigurate de pete verzi, albastre, galbene și negre. Julituri și coji.

Măcar nu-și rupsese nasul, dar nu datorită iepei nărăvașe. Nu că ar fi putut da vina pe ea pentru că se opusese ducelui de Ashmont. Cu toate acestea, iapa temperamentală aproape îi rupsese gâtul

stăpânului său. Dacă nu reușea să o vândă în următoarea săptămână, avea să ajungă la un măcelar.

Owsley puse jos oglinda și se întinse după grămada de rapoarte. Citi șase pagini dintr-unul, apoi îl trânti jos.

Așa cum spusese, chestiunea fabricilor era complicată. Doctorii nu se puneau de acord în privința sănătății copiilor. Faptul că erau murdari, amărâți și ignoranți nu-i făcea pe cei mici virtuoși. Copiii mințeau. Dacă ajungeau în fața unei comisii de anchetă se umflau în pene și se prezentau mai demni de milă decât erau de fapt. Asta însemna că trebuie să fie leneși? Să fie lăsați să se joace toată ziua? Ce câștigau din asta familiile lor? Ce avea de învățat din asta? Să dea naștere altor copii leneși, altor săraci pe care parohia să-i întrețină?

Asta ar fi trebuit să spună.

Dar nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Nimic din ce ar fi spus nu ar fi contat atât timp cât ducele de Ashmont era în apropiere.

Domnul Owsley ridică poezia pe care i-o dăduse Lady Bartham.

Ți-aș dărui răbdare, să înduri zilele mohorâte și amare
Atât de întunecate pentru tine, atât de luminoase în viitorul îndepărtat
Răbdare, ca să treci peste orele lungi, întunecate și triste de absență
Să-ți ștergi în cele din urmă lacrimile și să-l primești c-un zâmbet.

Pentru el era clar că asta o aștepta pe domnișoara Pomfret. O femeie inteligentă, care trăise în străinătate... ea de ce nu vedea asta?

Cum putea să vadă asta cu ducele acela mare și trupeș în calea ei?

Dar cum îl putea da Owsley la o parte?

Capitolul 13

Marți, Ashmont le escortă pe doamne la Cosmorama pe Regent Street. Deloc surprinzător pentru nimeni, apăru și Morris Tertius.

Cosmorama, deși considerat de mulți un cinescop sub acoperire, era de fapt un loc obișnuit de întâlnire pentru clasele sociale privilegiate ale Londrei. În camera de vizionare, se putea vedea o galerie a Europei pe o parte și una a Asiei și Africii pe cealaltă parte, fiecare galerie cuprinzând șapte scene. Scenele se schimbau aproximativ în fiecare lună.

Celelalte atracții erau o cameră cu răcoritoare unde se puteau servi prăjituri, înghețată și unde aveau loc flirturi și un spațiu pentru concerte și alte reprezentații artistice.

Însă principala atracție rămânea priveliștea. Oamenii se mutau de la o fereastră la alta pentru a privi picturile cu ajutorul lupelor. Erau inteligent luminate și aranjate în așa fel încât să pară tridimensionale, iar unele chiar în mișcare. Multe dintre imagini puteau fi privite de către două persoane în același timp, dacă cei doi stăteau foarte aproape.

Cu Lady Charles alături, asta putea fi o manevră destul de delicată. Adevărul este că nu mai fusese acolo de ani întregi, așa că toate imaginile erau noi pentru ea. Pe când Lady Charles era captivată de imagini ca, să zicem, *The Exterior of St Peter's at Rome*, Ashmont putea să se învârtă pe lângă domnișoara Pomfret și să îi inhaleze mirosul apetisant de ierburi și aroma pielii. Pentru că în camera de vizionare nu exista nici un curent de aer, mirosul i se păru atât de îmbătător, încât îl ameți.

De câteva ori, își putu da seama că fața îi era la câțiva centimetri de gâtul ei.

Și că ea nu îl pocnise peste cap cu catalogul, așa cum probabil că ar fi trebuit.

Însă nu era genul de femeie pe care să o deranjeze puțină obrăznicie. Nu era tocmai o doamnă așa cum se cuvenea. Pentru că începuse să citească, Ashmont simțea că începe să înțeleagă ceva mai bine de ce și cum – cu toate că erau pasaje întregi pe care trebuia să le citească de două sau trei ori. Ideile prezentate în cărțile pe care le citea pentru ea nu erau ușor de digerat. Uneori avea impresia că citește ceva într-o limbă străină. Însă perseverase și începea să vadă luminița de la capătul tunelului.

Datorită noilor lui studii și a faptului că nu era complet tâmpit, știa că nu e deloc o idee bună să își lase buzele să îi atingă pielea.

Așa că decisese să se comporte politicos cu ea, chiar dacă asta l-ar fi îngropat. Ceea ce probabil urma să se întâmple. Dar nu conta. Avea o provocare de îndeplinit. Își lăsă frustrarea deoparte și se forță să se îndepărteze de ea.

Oamenii intrau și ieșeau. Nu în număr foarte mare. Căldura după-amiezii scosese mare parte din înalta societate a Londrei în stațiunile de relaxare sau la plimbări în parc sau cu iahtul. Cei care veneau la Cosmorama tindeau să se îndrepte foarte repede către zona cu răcoritoare.

– Plictisit? întrebă domnișoara Pomfret.

– Dimpotrivă. E prea captivantă combinația. Arătă cu capul către ferestruică. Erupția Vezuviului și tu.

– Muntele Vezuviu, se auzi vocea domnișoarei Flower, folosind un accent ciudat. „În timpul ultimei erupții; puteți vedea totul în plina mișcare în Foc și Fum." Își rostogoli „r"-urile și adaugă o serie de vocale extra la sfârșitul cuvintelor. „Errrupții. Mișcarrre."

Domnișoara Pomfret zâmbi.

– Acum folosește accentul său extrem de italian.

– Acum poți să te uiți și tu, zise domnișoară Flower.

Domnișoara Pomfret se uită la catalogul pe care îl avea în mână. Începu să citească cu un accent grecesc exagerat: „Orașul Atena în care se poate vedea Templul lui Tezeu, Adrian, Acropolele, frumusețea naturală a Peloponezului si așa mai departe".

Lady Charles chicoti din partea cealaltă a camerei.

– Iar e rândul meu, zise domnișoară Flower.

Se uită la Morris, care începu să se împleticească sub puterea zâmbetului ei.

– *Marea de sticlă* sau *Ghețarii din Savoy*, anunță fata cu un accent franțuzesc mult prea exagerat, pronunțând „r"-urile de parcă ar fi fost foarte răcită. „Masele imense de gheață parrr să se rrrostogolească de pe Munții Stâncoși."

Făcu câțiva pași afectați în lateral, pretinzând că alunecă pe lângă ferestruică.

Bărbații care priveau tăcuți de o vreme, izbucniră în urale.

După care, bineînțeles, simțiră nevoia să participe și ei. Făcură tumbe, adăugând mișcări teatrale și reușiră să salveze victime ale ghețarilor și lavei. Cei patru începură să citească descrierile pe rând, imitându-i pe ducele de Gloucester, pe rege, pe lordul Brougham, pe Lady Jersey, pe prințesa Lieven și pe alții. Surorile Pomfret erau mimi de primă clasă.

Spectacolul lor atrase spectatori și vizitatorii se plimbau dintr-o parte în alta a clădirii, încercând să afle pe cine imită și încercând să facă figurație.

– Cred că acesta e momentul potrivit să plecăm, zise Lady Charles. Înainte să ne dea cineva afară.

– Să mergem la Colosseum acum? întrebă Ashmont când ajunseră afară. Să vedem dacă doamnele pot să facă cumva să ne dea cineva afară și de acolo?

– Nu cred, zise domnișoara Pomfret. Se apropie de el și îi șopti: Nu îmi vine să cred că mătușa ne-a lăsat să ne facem atâta vreme de cap. Tinerele domnișoare nu ar trebui să se dea în spectacol. Nu se cade să ne vadă cineva că ne distrăm în public.

El nu se gândise niciodată la asta, cel puțin nu până de curând. Întotdeauna crezuse că femeile respectabile sunt plictisitoare. Abia de curând începuse să își dea seama că nu prea aveau de ales.

– A fost încântător, zise. Sora ta... e mult mai interesantă decât pare la prima vedere.

– Așa cred că simte și domnul Morris.

– Același lucru e valabil și pentru tine. Felul în care ai imitat-o pe prințesa Lieven a fost perfect.

– Încă nu m-ai auzit când o imit pe ducesa de Kent.

Nu reușise să o audă în ziua aceea. La Colosseum se întâlniseră cu un grup de Fitzclarences (copiii ilegitimi ai regelui) și cu câțiva membri de importanță minoră ai familiei regale, care s-au adunat cu toții să se agite pe lângă Lady Charles și domnișoara Flower.

– Cred că de aici nu vă mai scoate nimeni afară, îi zise Ashmont domnișoarei Pomfret pe un ton scăzut. De acum va trebui să te porți impecabil. Fără bufonerii.

– Nu văd de ce ai fi intimidat de membrii familiei regale. Din câte îmi aduc aminte, nu au fost scutiți de farsele tale.

– Asta a fost înainte, zise Ashmont. Sunt în relații proaste cu regele. Cred că își dorește să mă spânzure de stâlpul de la poartă. Cred că ar trebui să repar relațiile.

Ducesa de Ashmont trebuia să se simtă binevenită la curte.

Așa că ducele decise să farmece și să dezarmeze. Trebuia să o facă și din fericire știa cum.

Fermecarea și dezarmarea continuară timp de o săptămână, timp în care doamnele îl ținură pe Ashmont foarte ocupat.

Au vizitat Grădina Zoologică din Regent Park. Au participat la concerte și la opere de binefacere. La Operă. Și la mai multe evenimente de caritate.

Sâmbătă, doamna Roake, prietena domnișoarei Pomfret, o luă la întâlnirea lunară, de data asta fără participarea agitatorilor.

Duminică ieșiră iarăși să călărească în Hyde Park și, din nou, cineva descălecă neintenționat. În parc era mereu câte cineva care cădea de pe cal sau care nu putea stăpâni bine calul, însă accidentul din ziua aceea chiar nu avea nimic de-a face cu Ashmont.

Luni participară la un alt târg de lux, de data aceasta la Vauxhall, unde, din fericire, surorile nu trebuiră să rezerve o lojă și, încă mai bine de atât, dansul se desfășură seara. Domnișoara Pomfret purta o rochie de un portocaliu-deschis, ca o caisă, cu un decolteu destul de ispititor mărginit de dantelă. O rochie menită să tortureze un bărbat, practic.

Ochii ei străluceau în lumina felinarelor. Fusta ei de mătase se freca de picioarele lui când dansau. Îi încăpea în brațe de parcă s-ar fi născut ca să stea acolo.

Era făcută pentru el. Știa asta. Provocarea era să o convingă și pe ea.

Una dintre provocări. O alta era să își reclădească reputația. Ducesa de Ashmont trebuia să fie bine primită peste tot pe unde mergea. Soțul ei nu putea să fie un paria. Trebuia să își găsească un

loc. Și trebuia să fie genul de loc unde un duce dificil și zbuciumat să se potrivească.

Avea o mulțime de poduri de reconstruit și câteva noi de ridicat de la zero.

Faptul că o știa nemulțumită de viața pe care o ducea nu făcea lucrurile deloc mai ușoare.

Ar fi preferat să fie lângă ea, tot timpul, să încerce să îi facă viața puțin mai plăcută, dar nu putea.

Nu putea, de exemplu, să o însoțească în timpul vizitelor de dimineața. Mătușa mamei ei era cea care lua fetele în vizite interminabile pe care doamnele erau obligate să le facă și despre care domnișoara Pomfret îi spusese că le disprețuiește.

– Stăm și vorbim despre nimic, i se plânsese marți seară. Prea multe femei plictisite, care nu au nimic de făcut decât să bârfească sau să dezbată chestiuni lipsite de importanță. Până și lui Hyacinth i se par obositoare. Spune că lasă toate bârfele să îi treacă pe lângă urechi, asemenea zgomotelor de fundal. Mi-aș dori să pot face același lucru, însă tot ce îmi trece mie prin cap este o dorință foarte puternică de a crea dezordine.

În noaptea aceea ocupară o loja la teatrul Haymarket. Purta o rochie de culoarea ametistului, o alta cu un decolteu diabolic de adânc, cu dantela prinsă în zona gâtului, precum glazura de pe un tort. Se mulțumi doar să o țină de mână și să-i atingă piciorul din când în când.

Miercuri seară, în schimb, nu se putea aștepta la așa tortură delicioasă. Familia participa la o cină la care Ashmont nu fusese invitat.

Nu își amintea când fusese ultima oară invitat la o întâlnire intimă a înaltei societăți. Știa de ce fusese șters de pe listele de invitați. Nimeni nu avea încredere în el. Gazdele nu știau niciodată la ce se pot aștepta. Explozii. Urlete. Invazii ale animalelor domestice. Acrobați de la circ.

Așa că ziua de miercuri îl găsi pe Ashmont singur și gata să se tortureze imaginându-și bărbații invitați la cină aruncând priviri în decolteul Cassandrei Pomfret și având același tip de fantezii pe care le avea și el.

Când sosi bilețelul, era în dormitor, studiind niște acte pe care i le lăsase avocatul.

Casa deGriffith
17 iulie

Dragă Ashmont,

Doamna Roake mi-a adus la cunoștință o situație care are nevoie de atenția mea și care mă obligă să vizitez o parte a Londrei pe care părinții mei nu mi-ar permite să o vizitez. De obicei Keeffe este cel care mă însoțește în aceste misiuni. Cartierul respectiv este mai degrabă sărac, nu neapărat periculos. Adică nu e mai periculos decât alte părți ale Londrei. Însă, pentru că o femeie nu poate să călătorească singură fără să fie victima atențiilor masculine pe care nu și le dorește și pentru că e nevoie de prea mult timp și efort pentru a refuza avansurile, aș vrea să îi iei tu locul lui Keeffe. De la casa doamnei Roake, unde mă voi schimba într-o ținută potrivită, voi lua o trăsură până la hanul Furnival, în Holborn. Acolo te vei întâlni cu mine, la zece dimineața. Îmbracă-te cât de simplu poți. Rezidenții zonei au motive întemeiate să le fie frică atunci când au aristocrați printre ei.

Misiunea noastră nu este una periculoasă. Este genul de comision pe care îl fac adesea în numele Societății Andromeda și este urgent, pentru că altfel nu aș risca să merg acolo tocmai acum, când viața lui Hyacinth este în sfârșit ceea ce trebuie să fie.

Cassandra Pomfret

Dimineața zilei de miercuri, 18 iulie

– Bleeding Heart Yard, repetă Ashmont când domnișoara Pomfret îi spuse care le va fi destinația. De ce vrei să mergi tu acolo? Puteai să mă trimiți pe mine.

– Toți cei un metru nouăzeci ai tăi, în toată gloria lor de duce, năvălind în locul acela, zise ea. Pentru că încercam să ne facem treaba fără să atragem prea multă atenție asupra noastră.

Mergeau pe lângă Holborn, o stradă aglomerată și gălăgioasă, unde trecătorii abia îi băgau în seamă. Domnișoara Pomfret purta o rochie maro cu un model simplu, cu mâneci mult mai puțin umflate decât cele la modă și care avea ca unică decorațiune o bucată de dantelă deasupra liniei gâtului. Pălăria era și ea austeră: fără dantele,

fără flori, fără fundițe, cu un elastic prins sub bărbie. Fără umbrelă astăzi. Întârziase înainte să plece și, în graba de a se schimba, o uitase acasă la doamna Roake.

– Dar m-am îmbrăcat așa cum mi-ai cerut, spuse el.

Purta un costum la care apela atunci când trebuia să călătorească incognito.

Îl privi cruciș.

– Zeii vremii au fost blânzi. Sub cerul înnorat, așa cum ești îmbrăcat, arăți mai puțin ca un zeu grec. Însă tot nu ai postura potrivită. Încă arăți ca un lord, stăpân a tot ceea ce ai.

– Am înțeles. Uitasem de asta. Își lăsă umerii să atârne și bărbia să cadă și își ajustă poziția. E mai bine așa?

Îl măsură iar cu rapiditate.

– Nu e rău pentru un duce. O fi de la timpul pe care îl petreci la teatru, fraternizând cu actorii... și actrițele. Asta și faptul că frecventezi tot felul de locuri cu renume prost. Dar să nu vorbești.

– Pot să îmi schimb și accentul, să știi.

Ea scutură din cap.

– Așa ai impresia. Însă își dau întotdeauna seama. Eu a trebuit să lucrez cu un profesor foarte strict.

– Keeffe.

– Cine altcineva? Totuși, femeile au un avantaj. Suntem antrenate să ne adaptăm dorințelor altora, ceea ce face să ne fie mai ușor să ne schimbăm postura sau mersul. Și asta îmi oferă libertatea de a mă concentra asupra vorbirii. Ție îți recomand să te concentrezi la a nu merge de parcă ești stăpân peste tot locul, ceea ce, din câte știu eu, s-ar putea să și fii de fapt.

– Bleeding Heart Yard nu îmi aparține, cel puțin nu cred. Cotiră pe Ely Place. Încă nu mi-ai zis de ce am venit aici, zise el.

– Ca să împiedic o evacuare forțată, îi răspunse. M-am oferit voluntară pentru Holborn, așa cum fac de obicei când sunt acasă. De obicei, oamenii care locuiesc aici nu sunt problema. Problema sunt de obicei proprietarii, consilierii și colectorii de chirii. Unii dintre ei sunt prea zeloși. Unii dintre ei îi înșală pe chiriași, care nu își permit un avocat sau nici măcar nu știu că au nevoie de unul.

– Înțeleg.

Din păcate, chiar înțelegea cât se putea de clar. Citise mult în ultima vreme, iar asta îl făcuse să descopere lucruri tulburătoare.

Acum, să mai afle și despre oameni care nu își cunoșteau drepturile legale sau nu aveau mijloacele de a le obține.

– Te simți rău, Ashmont? Ai chefuit prea tare aseară?

Nu își dăduse seama că se oprise și își pusese mâinile în cap. Își luă mâna de pe tâmplă și începu să râdă, însă nu putea să scape de sentimentul pe care îl avea, de parcă o greutate îi apăsa pe cap.

– Îmi provoci dureri de cap. Și de inimă. Mă simt...

Copleșit. Se uită în jur la clădirile vechi și întunecate care se ridicau în jurul lor.

– Astea nu sunt lucruri la care să mă fi gândit până acum.

– Nici eu nu mă gândisem la ele, până când nu am cunoscut-o pe doamna Roake și clubul și toate felurile simple în care mă puteam face utilă.

„Trebuie să te aduni și să încerci, măcar o dată în viața ta mizerabilă, să te faci util."

Îi spusese asta și cu trei săptămâni înainte, iar vocea ei rece și clară penetrase aburul mizerabil al beției.

Supraviețuise acelei zile în Putney, cel mai rău moment al vieții lui și reușise să facă ceva oarecum util. Își dorea să fie util, pentru prima dată în viață.

Pur și simplu nu era obișnuit cu asta, nimic altceva.

– O mică parte a Londrei, zise, mai mult pentru el. Atâtea vieți înăuntru. Și asemenea locuri sunt peste tot. Unii mult prea zeloși. Unii înșelând oameni ca să se protejeze pe ei înșiși.

Un lucru la care nici măcar nu se gândise. Era o lume căreia nu îi dăduse atenție. Nu se simțea confortabil și ar fi vrut să stea într-un loc liniștit, cu un pahar de vin în mână și să deslușească toată situația. Dar nu putea. Nu acum. Trebuia să meargă înainte. Pentru că asta făcea și ea.

– E mai bine să încerci să faci ceva decât să nu faci nimic. Ea merse înainte, iar el o prinse din urmă într-o clipă.

Întârziaseră.

Doamna Pooley stătea în fața casei, cu puținele lucruri pe care le avea împrăștiate pe lângă ea. Ținea un copilaș de mână și legăna unul pe șold, în vreme ce se uita lipsită de apărare la un bărbat care se îndrepta spre celălalt capăt al curții.

– Oh, nu, domnule Crummock, strigă Cassandra după el. Nu fugi după ce ai lăsat în drum o femeie cu copii.

Nu ar fi făcut asta dacă domnul Pooley era acasă, însă nu era. Cel mai probabil era undeva în oraș, căutând de lucru.

Crummock se opri și se întoarse. Era un bărbat mare ca un taur, îmbrăcat nu neapărat elegant, dar mai bine ca restul locuitorilor din curte. Aproape toți în preajmă, privind la ce se întâmplă.

– Vă rog să nu încercați să îmi faceți probleme, domnișoară. Am avut răbdare cu ei cât am putut. Dar sunt în urmă cu chiria de mai bine de patru luni. Iar cei care îmi plătesc salariul nu sunt interesați să facă muncă de binefacere.

Ashmont se holbă la bărbat.

–Asta e opera ta? Tu le-ai aruncat bunurile în mizeria din curte? întrebă cu o voce moale și un zâmbet discret.

Arătă către hainele purtate, vasele ciobite, ustensilele și alte mărunțișuri amărâte.

Cassandra se trezi că e pe punctul de a-l prinde de braț. Îl rugase să își țină gura. Era aici numai pentru suport moral, nimic mai mult. Faptul că avea un bărbat alături schimba foarte mult echilibrul de puteri.

Însă era conștientă că erau priviți de o mulțime de oameni. Bărbați care ieșeau din ateliere. Femei care stăteau în pragul ușii sau care priveau pe ferestre.

Nici nu se uitau la ea. Se uitau cu toții la Ashmont așteptând să vadă ce urmează să facă.

Își încrucișă brațele și așteptă și ea. Dacă lucrurile urmau să o ia razna, Cassandra avea să fie nevoită să se descurce.

– Nu voiau să plece, răspunse Crummock, care păru să se micșoreze, pe măsură ce Ashmont se apropia.

– Le-ai aruncat lucrurile, continuă ducele. Pe piatră și în gunoi. Unei femei cu doi copii.

– Nu au plătit, domnule. Și sunt datori de la Bunavestire. Slujba mea este să colectez chiriile. Am trecut de mai multe ori pe aici și m-au tot refuzat. Nu am mai putut să aștept.

– Așteptăm salariile domnului Pooley, zise doamna Pooley. I se datorează salariile pe câteva luni. Și acum nu e aici. E în oraș, căutându-și ceva de muncă. Nu a fost plătit nici pentru ultima slujbă pe care a făcut-o. Eu mi-am găsit de lucru la spălat și cârpit. Nu am

cere niciodată de pomană. Cerem doar puțin timp, ca să ne punem pe picioare. Tot ce putem face acum e să încercăm să hrănim copiii.

Privirea lui Ashmont trecu peste ea, peste copii și peste puținele lor lucruri împrăștiate pe jos.

Crummock se dădu un pas în spate.

Ashmont clipi. Își descleștă pumnii.

– Domnule Crummock, zise moale.

Până și doamna Pooley se retrase la auzul vocii lui, care părea calmul dinaintea furtunii.

Colectorul de chirii privi prin curte. Nu se aștepta să primească simpatie sau să găsească aliați. Cassandra se gândi că ar fi putut să o ia la fugă, însă probabil că realizase că nu ar fi ajuns departe dacă Ashmont o lua la fugă după el.

Omul își strânse carnețelul de chirii la piept.

– Domnule... domnul meu... am și eu o slujbă de făcut.

– Adevărat. Așa că o să-ți spun ce o să faci acum. O să începi să aduni lucrurile familiei ăsteia, pe care le-ai aruncat ca pe gunoi, și le vei căra înapoi în cameră. O să o ajuți să își pună casa la punct din nou. O să îi ceri scuze pentru necazul pe care i l-ai provocat. Cere-ți scuze! Îți vei cere scuze, domnule Crummock. Apoi te întorci la mine și discutăm despre afaceri.

Crummock se înroși la față. Deși curtea era ascunsă în umbra clădirilor din jur și soarele nu strălucea în curte, fața lui Crummock începea să se scalde în sudoare. Se uită o vreme la Ashmont. Ducele zâmbea în continuare. Părea foarte calm. Dar asta era pentru că era duce. Și pentru că era Ashmont.

Aici nimeni nu părea să aibă idee cine era, însă toată lumea simțea, inclusiv Cassandra, că aerul era încărcat de pericol. Întreaga curte era înțepenită. Până și în ateliere se așternu tăcerea.

Crummock se întoarse și începu să adune bunurile familiei.

Fiecare lucru la vremea lui, își spuse Ashmont. În primul rând, trebuia să își păstreze cumpătul.

În al doilea rând, trebuia să se gândească.

Pe când Crummock îi cărase lucrurile doamnei Pooley înapoi în cameră și o ajuta să se întoarcă la locul ei de drept, Ashmont pusese la punct un fel de plan. Împrumutase caietul de colectări și scrise pe el numele și adresa avocatului său.

– Vizitează-l mâine, îi zise. O să aranjeze totul cu angajatorul tău.

Când colectorul de chirii plecă, Ashmont se duse să discute cu familia. Nu avea de ales. Domnișoara Pomfret nu scosese un cuvânt de când îl provocase pe Crummock. Nu zicea nimic. Stătea și aștepta, ca o statuie de piatra.

Doamna Pooley părea înfricoșată. Copiii se holbau la el cu ochii cât cepele, urmărindu-i fiecare mișcare.

Deși camerele erau vechi și ponosite, tavanul înalt purta urme ale unor vremuri mai bune din trecutul îndepărtat. Cândva, camerele astea făcuseră parte dintr-o casă grandioasă. Nu mai era grandioasă, dar măcar partea aceasta a ei era curată. Doamna Pooley era amărâtă, însă nu era îngălată. În afară de pagubele făcute de Crummock, pagube pentru care urma să plătească, locul era extrem de curat. Până și Sommers ar fi fost de acord.

– Știu că nu căutați pomană, zise Ashmont. Însă sper că nu ați refuza un împrumut. Ca să vă ajute în perioada aceasta. Până putem rezolva ceva în legătură cu salariile și viitoarea angajare a domnului Pooley.

Domnișoara Pomfret se apropie de ei. Își scoase poșeta și numără banii pe care îi avea la ea. Ashmont contribui și el cu o sumă ceva mai consistentă, despre care o asigură că e doar un împrumut. Doamna Pooley își șterse ochii cu colțul sorțului. Ashmont se uită în altă parte.

Spre ușurarea lui, femeile se mutară într-un colț ca să vorbească.

Spre groaza lui, fetița cea mică, care fusese așezată pe o bucată de pătură, veni târâș către Ashmont și se echilibră trăgându-l de pantaloni. O ridică și după un prim moment de panică în care se gândi ce să facă cu ea, o așeză pe șold, la fel cum făcuse mama ei. Cântărea cât un fulg.

Nu aveau de nici unele.

Îi venea să plângă.

„Face bărbații să plângă", îl avertizase Morris.

Poate că trebuiau să o facă.

Ashmont și domnișoara Pomfret se îndepărtară de Bleeding Heart Yard printr-o conglomerație de curți și grădini. Nu știa exact unde se afla, sau de ce se întorseseră pe aici, însă ea părea să știe, așa că o

urmă. Momentan nu putea face altceva decât să încerce să absoarbă ceea ce văzuse și să se lupte cu tristețea și furia care îl măcinau.

Era vag conștient că ploua, pe măsură ce stropii rari se transformau într-o perdea udă. Cărările laterale întunecate deveneau tot mai neguroase, așa că în cele din urmă o întrebă:

– Te-ai rătăcit?

Îl prinse de mână și îl trase în cadrul unei uși.

– Da, îi zise. Da, m-am rătăcit. Mă subestimezi la fiecare pas.

Simți o apăsare în piept.

– Ce am făcut? De ce nu mi-ai spus?

Se uită în sus la el, dar era prea întuneric la intrarea ușii ca să îi citească expresia, nu că fața ei frumoasă era ușor de citit în cele mai bune circumstanțe.

– Îți amintești de ziua aceea la Camberley Place? Petrecerea pentru copii când te-ai certat cu Godfrey Wills?

– Bineînțeles. Cum aș putea să uit?

– Ah, dar ai uitat de mine.

– Nu, nu cu totul. Ce vr...?

– Te-am iubit. Aveam unsprezece ani și te-am iubit pentru ce ai făcut. Te-am iubit în continuare, chiar și când nu mai aveam nici un motiv.

– Nu știu...

– Credeam că vei crește și vei deveni un erou, cineva bun și nobil și sincer. Am așteptat, am sperat, am așteptat și am sperat. Și tu m-ai dezamăgit de fiecare dată. Și în cele din urmă am renunțat să aștept și să sper.

Simți că îl trec fiorii.

– Nu am știut.

– Cum ai fi putut să știi? După ziua aceea, nu m-ai mai văzut niciodată. Nici măcar când eram acolo. La Almack's. Am stat în fața ta și puteam la fel de bine să fiu parte din mobilier.

Nu, nu. Dar trebuia să fie adevărat. Nu își amintea și ea nu ar fi mințit, expunându-se în felul acesta.

– Și după o vreme, am renunțat, continuă. Aveam alte lucruri de făcut și alte lucruri în care să cred. Însă acum vii și faci asta.

– Nu voiam să îți încurc planurile.

– Ai fost minunat astăzi, înțelegi asta?

Nu mai înțelegea nimic. Întreaga lume îl zăpăcea. O femeie și copiii ei și tot ce dețineau pe lume zăcând pe pământ în mizerie. Sute, dacă nu mii de femei în aceeași situație. Își dorea să pocnească pe cineva.

Și acum asta. Îl iubise, iar el nu avusese nici cea mai vagă idee și nu îi păsase. O rănise, în mod repetat, pe tânăra elfă care fusese și pe femeia care devenise. Fusese ignorant, prea ocupat cu viața lui inutilă.

Îl prinse de umeri și îl scuturâ.

– Astăzi ai fost exact ce mi-am dorit întotdeauna să fii. Oh, Lucius, ce o să mă fac cu tine?

– Stai așa. Starea lui de spirit se îmbunătățise, se întunecase și răsărise din nou într-un ritm amețitor. Înflori încă o dată. Nu ești dezamăgită. Am fost... minunat.

Își aruncă mâinile pe după gâtul lui și îl sărută. Nu ezitant. Dar când vreodată fusese ea ezitantă? Îl sărută puternic pe buze. Îi sărută obrajii, din nou și din nou. Îi sărută bărbia. Îi trecu degetele prin păr.

Ziua se întunecase, și aleea îngustă pe care intraseră era și mai întunecată din cauza clădirilor care se închideau în jurul lor. Ploaia bătea la ferestre și curgea pe caldarâm.

El habar n-avea unde se afla. Și nici nu conta. Își puse mâinile în jurul feței ei. Nu îi putea citi fața, însă nu ar fi înțeles mai nimic oricum.

– Tot ce se întâmplă între noi e confuz.

– Sunt atât de mandră de tine, îi zise. Și acum sunt iar îndrăgostită de tine, iar asta nu îmi convine deloc.

Simți că explodează de fericire, de parcă în el avea loc o furtună de răsărituri de soare.

– Ba o să îți convină.

O sărută de mai multe ori pe fața acoperită de ploaie, pe obraji, pe pleoape, pe sprâncene și îi împinse boneta ca să îi poată săruta fruntea. Îi acoperi buzele cu ale lui și le savură moliciunea și bucuria cu care îl așteptau. Atât de puțin și cu toate astea atât de mult.

Așteptase un timp ce i se păruse o veșnicie și se aștepta să dureze încă o veșnicie. Însă, deocamdată, își permise beția dată de gustul gurii ei sub a lui. Gura ei, atât de moale și de plină și de lipsită de cuvinte spuse direct. Îl sărută în același fel direct. Scoase un oftat rapid și nerăbdător și limba ei se plimbă peste buzele lui.

Inima îi tresări și își uită toate intențiile bune. O lăsă să intre și întreaga lume dispăru. Gura ei era răcoroasă și dulce, ca răul de la Camberley Place primăvara. La fel ca locul acela, o simțea ca pe un refugiu, ca acasă, ca locul de care aparținea și exact după asta tânjise. În interiorul lui nu era niciodată liniște și acum, simțind în sinea lui revolta unei armate, tânjea după sanctuarul pe care ea părea să i-l ofere. Ea era furtuna și refugiul din fața furtunii, o minunată femeie pasională.

Își trecu mâna peste gâtul ei, unde gulerul dantelat îi gâdila degetele, apoi îi atinse umerii, apoi brațele. Nu erau pierdute în straturi peste straturi de material azi. Fără poale enorme sau mormane de dantelă care să îi ascundă formele feminine. Își trecu mâinile peste sânii ei, ferm încastrați de lenjerie. Ce zăcea dedesubt era catifelat și cald, știa deja. Știa deja cum îi miroase pielea: a lavandă, a rozmarin și a Cassandra.

Ea scotea mici sunete ciudate și se lipi mai tare de el. Își trecu mâinile peste umerii și brațele lui, îi mângâie spatele și coborî mai jos, trăgându-l către ea. Ashmont o trase atât de aproape pe cât putu, mădularul lui umflat apăsând inutil pe straturi de fuste și jupoane. Mâna îi alunecă pe sub fustele ei, urmărindu-i linia coapselor. Se mută pe picioarele ei. Picioarele ei lungi. Își lăsase mâinile să alunece peste fusta ei de călărie atunci în trecut și acum simțea mâncărimea de a atinge mai mult; voia jartiere desfăcute și ciorapi lungi de mătase pe pământ și piele caldă și moale sub atingerea lui.

Îi prinse fusta și începu să o tragă în sus. Ploaia îi biciuia spatele pulpei și, cu toată pofta care îl consuma, se întoarse la realitate. Își aminti unde erau. Undeva în Holborn. Într-o ramă de ușă dintr-un labirint de străduțe și curți și grădini. Un spațiu public.

Ploua. Își aminti de ploaia din Putney, căzând în curte. Își aminti așteptarea. O așteptă de... oare de cât timp? Încă mai avea de așteptat. Însă spera că nu pentru multă vreme. Își ridică mâna înapoi spre talia ei. Întrerupse sărutul și își lipi fruntea de a ei.

– Așteaptă, zise el, și trase aer în piept.

– Da.

Rămaseră așa, cu frunțile lipite, în timp ce ploaia cădea în cascade în jurul lor.

– Nu putem, îi zise el.

– Știu. Dar în momentul ăsta, te iubesc la nebunie.

– Știu. E greu să nu mă iubești. Sunt irezistibil.

Se trase de lângă el și îl privi.

– Ai știut ce ai de făcut.

– Într-o intrare în curte? Cu o fată frumoasă? Ce retardat nu ar fi știut ce să facă?

– Nu aici. În Bleeding Heart Yard.

– Evident.

Ceea ce își dorea în momentul acesta era să nu trebuiască să se gândească la ce văzuse și la ceea ce trăise. Simțea că lumea lui se clatină.

– Nu era așa ușor. Nu să rezolvi problema la perfecție, așa cum ai făcut tu. Oh, fir-ar, aș putea să te plesnesc de acum până la a doua venire. Toți anii ăștia. Știam că tu trebuie să fii alesul. Însă ești cel mai enervant bărbat.

– Asta înseamnă că nu mă mai iubești? Nu te-a ținut prea mult.

– Ashmont, pentru numele lui Dumnezeu!

– Am primit măcar o bilă albă?

– Sunt extrem de tentată să te strâng de gât.

Se îndepărtă de el și își aranjă boneta. Nu foarte bine. El încercă să îi dea mâinile la o parte, ca să o poată aranja așa cum trebuia, însă ea îi înlătură mâinile.

– Nu contează, îi zise. Plouă. Nu va observa nimeni. Trebuie să mă întorc. Trăsura mamei va ajunge la doamna Roake ca să mă ducă acasă și trebuie să mă schimb înainte să ajungă. Și să mă întorc la familia mea. La viața aceea. După escapada aceasta scurtă. Ce avem azi de făcut? Porcăria de petrecere cu temă acvatică de pe Tamisa. Când o să terminăm cu jocurile astea prostești? Nu ni se potrivesc, Ashmont, nici ție, nici mie și asta nu face decât să complice lucrurile.

– Am putea să terminăm cu prefăcătoria. Am putea să ne căsătorim.

– Nu. Nu acum. Trebuie să mă gândesc. Să... mă adun.

Îi întoarse spatele și plecă de lângă arcadă. Mergea repede, însă el reuși să o prindă din urmă în câțiva pași.

Inima îi bătea să îi sară din piept, cuprinsă de un sentiment revoltător, format din anxietate, poftă înăbușită și dispreț de sine.

– Cassandra.

– Când faci lucrul corect, face ca restul... restul vieții tale irosite... să fie mult mai iritant. Aș vrea să te fi lăsat să zaci în Putney Heath și să fi venit să rezolv totul de una singură și să îmi asum consecințele. Dar te-am chemat, așa că, acum, trebuie să mă plimb între bucurie și disperare la nesfârșit. Mă scoate din minți. Am devenit genul de femeie pe care o disprețuiesc, una irațională și în care nu se poate avea încredere.

Îl sărutase cu atâta pasiune. Și el îi răspunsese la fel.

Îi spusese că îl iubește la nebunie. Oare asta e ceea ce i se întâmplase? Nebunie? Cu siguranță momentele furate, să se agațe de orice pai pe care ea i-l arunca, puteau să o scoată din minți.

Îi intrase în lume ca o furtună și acum lumea lui era la pământ. De parcă s-ar fi uitat la posesiunile familiei Pooley. Era prea mult: imaginea copilului, prea mic, practic lipsit de greutate, care presupusese pur și simplu că era în siguranță cu el. Cei doi copii ai acelor părinți care fuseseră înșelați și de care lumea profitase când tot ce doreau era să ducă o viață decentă.

Era mai mult decât putea să suporte în acest moment. Nu se simțea în stare să lege o propoziție. Cuvinte și imagini i se împleteau în minte. Tot ce se întâmplase începând cu acea zi din Putney. Însă mergea mult mai departe în trecut și el nu avusese nici cea mai vagă idee.

În toți anii aceștia, ea fusese acolo, undeva pe fundalul vieții lui inutile. Nu o observase niciodată și ea îl iubise, iar tot ce făcuse el era să o dezamăgească de fiecare dată.

Trecu o clipă, sau poate luni întregi. Pentru el, se simțea la fel. După care stătură din nou la intrarea hanului Furnival. Ploaia continuă constant, neafectată de faptele a doi oameni nefericiți. Erau leoarcă, însă era o zi caldă de vară și nici ei nu erau chiar două ființe delicate. Și-o aminti, udă până la piele în Putney, pentru că fugise să găsească un medic.

Ieșise în mijlocul unei furtuni pentru Keeffe, care era atât de important pentru ea. Își iubea sora din toată inima, însă Keeffe era Blackwood și Ripley al ei, omul căruia și-ar fi încredințat viața, cel care dăduse vieții ei sens și o măsură a libertății. El era cel care, cu alte cuvinte, îi făcuse viața suportabilă.

Nu avusese nevoie de Ashmont azi. Orice bărbat i-ar fi fost de folos, ca să o apere de oricare din bărbații care îndrăzneau să creadă

că este perfect acceptabil să acosteze femei care aveau nerușinarea de a se plimba pe străzile Londrei neînsoțite.

Ar fi putut să se descurce foarte bine și singură cu situația zilei. Dacă ar fi stat în fundal, așa cum îi ceruse ea, poate că toate astea ar fi fost mai ușor de îndurat. Pentru ea. Pentru el.

Făcuse cu ea același lucru pe care îl făcuse cu Olympia: o fermecase și o dezarmase, distrugându-i rezistența fără să se gândească nici o clipă la cine era ea și la ce își dorea. Nu înțelesese nimic din caracterul Olympiei, nimic despre dorințele sau visurile ei. Cine era ea nu contase. Își dorise o nevastă, ea îndeplinea condițiile și el își propusese pur și simplu să distrugă toate barierele.

Făcea același lucru din nou, însă de data asta o făcea cu o femeie care ajunsese să însemne totul pentru el.

Nu trecuseră nici cinci săptămâni de la întâmplările din Putney Heath. Prea puțin timp pentru a șterge perioada de mai mult de un deceniu în care o rănise și o dezamăgise la infinit. Nici pe departe suficient timp ca să îi dovedească faptul că era mai bun.

Era un bărbat răsfățat, superficial, încăpățânat, care până acum refuzase să crească și să devină responsabil.

Nici nu era de mirare că îi provocase atâta confuzie și anxietate.

O conduse la stația de trăsuri și o așeză în trăsură.

– Ai dreptate, îi spuse el. Situația asta mă scoate din minți.

Închise ușor ușa și se îndepărtă.

Avea treabă.

Capitolul 14

În ciuda ploii și a întârzierilor constante în încercarea de a traversa Londra, Cassandra reuși să fie pregătită de plecare când trăsura mamei ei ajunse acasă la doamne Roake ca să o ia și să o ducă acasă.

Nu avusese timp să îi împărtășească aventurile sale lui Hyacinth. Cassandra nici nu avusese timp să se gândească la tot ce se întâmplase. Trebuiau să se îmbrace pentru a merge la petrecerea acvatică și asta durase mai mult decât se așteptaseră. Problema e că nu reușiseră să găsească un înlocuitor pentru Gosney, așa că Colson, camerista pe care o împărțea cu sora ei, avea dublul volumului obișnuit de muncă în aceeași perioadă de timp.

Ca rezultat, nimic nu mergea așa cum ar fi trebuit, așa că surorile nu avură ocazia să vorbească una cu cealaltă până seara târziu, la întoarcerea acasă. În momentul respectiv, Cassandra era deja prea ametită și cu gândurile împrăștiate ca să poată face altceva în afară de a se cocoța în vârful patului. Cel puțin Hyacinth se distrase. Deși nu reușiseră să urce în ambarcațiunea lordului Primar, navigaseră destul de aproape de acesta, pe iahtul lordului Eddingham, ca să se alăture procesiunii acvatice până la Richmond.

Fusese o petrecere cu muzică, însă zgomotul îi provocase Cassandrei o mare durere de cap, plus că nu avea deloc poftă de mâncare. Își petrecuse majoritatea timpului admirând priveliștea râului și conacele cu grădini luminate pe lângă care treceau.

Aparent erau o mulțime de petreceri pe toată durata rutei. Seara era foarte frumoasă, însă simțea că nu se poate bucura. Mintea îi era plină de imagini de la Bleeding Heart Yard: Ashmont atacându-l pe Crummock, felul în care doamna Pooley se uitase la el, de parcă ar fi fost un înger păzitor, Ashmont luând panicat copila în brațe.

Încredere.

Cassandra ar fi vrut să stea acasă, în liniște ca să se gândească la toate. Ar fi vrut să poată face mai multe pentru familia Pooley. Ar fi vrut să vorbească cu Ashmont. În loc de toate astea, împărțea o barcă luxoasă cu oameni cu care nu avea nimic de discutat.

Ziua următoare nu îi îmbunătățise cu nimic dispoziția. Primi o vizită de la Lady Bartham, care apăru însoțită de domnul Owsley.

După ce sfâșiase reputația mai multor persoane prezente la întâlnirile la care asistase în ultimele zile, contesa zise:

– Am înțeles că ducele de Ashmont nu v-a însoțit la petrecerea de ieri. Am crezut că vă va duce cu una din bărcile lui. Dar, stai, că uitasem. Are multe de făcut în legătură cu plecarea din Londra.

Cassandra avu grijă să nu se dea de gol în timpul vizitelor de dimineață. Singurul mod în care putea trece fără să comită o crimă socială era să își țină gura și să nu lase să se citească nimic pe chipul ei. Aceste aspecte erau cruciale mai ales cu Lady Bartham. Ca mai toate persoanele veșnic nemulțumite, ura să îi vadă pe cei de lângă ea fericiți.

– Bineînțeles că ducele are multe de pus la punct, zise mama.

Se ferea de privirea Cassandrei. Nu era degeaba soție de politician.

– Am înțeles că are de gând să meargă la Southampton pentru regată, spuse Lady Bartham. Fiul meu, Humphrey, mi-a pomenit asta din întâmplare aseară, când a trecut pe la balul de la Lady Thurlow. Am înțeles că urmează să îl însoțească pe duce.

Ceea ce, în traducere, însemna: „Peținorii fiicelor tale urmează să le abandoneze în favoarea curselor de bărci".

Contesa fu dezamăgită dacă se aștepta să vadă semne de mâhnire.

Cassandra, Hyacinth și mama lor abia dacă o priveau cu un strop de interes.

– Cât de plăcut pentru ei! zise mama. Cursele de ambarcațiuni pot să fie foarte interesante. Trebuie să le urăm succes.

– Sunt sigură că e un hobby nevinovat, zise domnul Owsley. Exerciții sănătoase în aerul mării. Competiția în sine cred că nu înseamnă mare lucru. Din câte am înțeles, pariurile de la cursele de ambarcațiuni nu sunt nici pe de parte la fel de generoase precum cele de la cursele de cai. Acestea din urmă sunt, din păcate, supuse unei influențe criminale dintre cele mai mari.

Lady Bartham îi aruncă o privire amenințătoare.

– Am impresia că ducele și Humphrey au de gând să continue drumul de la Southampton la Goodwood.

Cursele de la Goodwood, organizate pe domeniul ducelui de Richmond din Sussex, urmau să înceapă la sfârșitul lunii și să dureze patru zile.

Owsley înțelese mesajul.

– Presupun că ducele de Richmond va avea grijă ca totul să fie corect și să țină la distanță elementele de nedorit.

Și atunci de ce i-ar permite accesul lui Ashmont, îi trecu prin cap Cassandrei? Schimbă o privire cu Hyacinth, care cel mai probabil îi citise gândurile, pentru că în ochii ei albaștri se citea doar amuzament. Cassandra o privi și își dădu seama că se distra. Pentru Hyacinth, un asemenea schimb de replici era un joc. Era mare mirare că reușea să se integreze atât de bine în lumea bună. După spusele ei, lăsa toată mojicia, gelozia și reaua-voință să îi treacă pe lângă urechi. Era un har pe care Cassandra nu îl stăpânea.

– Domnul Morris trebuie să fie un fiu extrem de devotat, dacă ne gândim cum îi prezintă mamei lui toate detaliile vieții sale, zise Hyacinth.

– Humphrey îmi spune mereu totul, spuse Lady Bartham. Deși este, într-adevăr, destul de dificil să mă păstrez la curent cu atât de multe activități și planuri pe care le are. Se schimbă atât de des.

Traducere: „Nu ești decât o pasiune trecătoare".

– Cât noroc are, în cazul acesta, că are prieteni cu mijloacele financiare care să le permită să joace la cursele de iahturi și să călătorească oricând își doresc, zise mama.

Traducere: „Humphrey al tău nu e altceva decât un al treilea fiu, fără avere și fără perspective cu care să se poată lăuda".

– Domnul Morris reușește să se facă foarte plăcut, zise Hyacinth. Nu l-am auzit niciodată rostind vreo remarcă neplăcută la adresa oricărui prieten al său. Nu mă miră că toți îi caută compania.

Aici era diferența: în cazurile în care Cassandra ataca, Hyacinth dezarma.

Însă asta era situația. Cassandra nu era sora ei și nu avea să fie niciodată, iar ei vizita i se păruse a dura săptămâni întregi. Cu siguranță că se prelungi mai mult decât sfertul obișnuit de oră la o vizită de dimineață. Însă nici una dintre femeile familiei deGriffith

nu le-ar fi permis altora să le vadă iritate, așa că Lady Bartham se văzu nevoită să își ia la revedere fără să fi reușit, cel puțin în mod vizibil, să întărâte spiritele, fără să fie nici măcar sigură despre cine câștigase meciul remarcilor.

Când se pregăti de plecare, Lady Bartham le trase însă pe mama și pe Hyacinth la o parte ca să le șoptească ceva, în timp ce domnul Owsley se apropie de Cassandra. Blocând cu spatele privelișteа celorlalți, puse o foaie împăturită de hârtie pe masa de lângă.

– Sper că o să fiți drăguță să citiți bilețelul acesta în privat, spuse pe un ton jos. Vă dau cuvântul meu de onoare că nu conține nimic din ce ar putea rușina o domnișoară.

Se îndepărtă prea repede, așa că nu putu să îi răspundă, chiar dacă ar fi dorit. Însă se mulțumi să stea nemișcată, cu fața împietrită, refuzând să aibă vreo reacție. Privi bilețelul de lângă ea. Nu dorea să îl atingă. Apoi își aminti că nu era nimic mai mult decât un bărbățel enervant într-o mare de alți bărbăței enervanți. Ascunse bilețelul în buzunarul fustei.

–Știu ceva ce mie îmi scapă, îi spuse Lady Bartham domnului Owsley în timp ce urca în caleașca ei către St. James Square. Nu ar fi primit veștile cu atât de mult calm dacă nu ar fi știut ceva. Nu au manifestat nici măcar o urmă de surpriză. Lady deGriffith a părut chiar amuzată. Cât despre domnișoara Pomfret, ei bine, cine poate să citească pe fața unei statui de marmură?

– Dar domnul Morris v-a spus că...

– Da, da, însă trebuie să fie mai mult din povestea asta decât se vede cu ochiul liber.

– Credeți că... e o farsă sau ceva de genul? Dar cu ce scop?

„Ca să își bată joc de mine", se gândi Lady Bartham. „Iar."

În schimb zise:

– Când vreodată are ducele de Ashmont nevoie de un scop pentru farsele lui? Ceva e în neregulă. Tare aș vrea să fiu sigură că pleacă în seara asta! Până când nu e plecat din Londra, domnișoara Pomfret nu e în siguranță.

Cassandra așteptă până când se găsi singură cu sora ei în salonul pe care îl împărțeau, înainte să îi povestească ce făcuse domnul Owsley.

– Ce ciudat! zise Hyacinth. Crezi că prezintă un nou proiect de lege și îți cere aprobarea? întrebă ea, râzând.

– Mă îndoiesc foarte tare de asta.

Cassandra scoase și despături bilețelul.

O pagină din Court Journal datată din 27 aprilie a anului curent era împăturită într-o coală albă. Un poem adresat lui Lady Charlotte umplea prima pagină. Cineva, fără îndoială Owsley, înlocuise Lady Charlotte și scrisese Domnișoara P, lângă.

– Un poem, întrebă Hyacinth?

Cassandra își aruncă privirea peste el și se opri la:

Ți-aș dărui răbdare, să înduri zilele mohorâte și amare
Atât de întunecate pentru tine, atât de luminoase în viitorul îndepărtat.

Se întoarse la început și îl citi din nou, cu sora ei privind peste umăr.

Când terminară, se uitară una la cealaltă.

– Doamne sfinte, zise Hyacinth. Așa crede domnul Owsley că ar trebui să arate o scrisoare de dragoste?

– Mai degrabă o profeție a dezastrului.

Cassandra începu să citească cu voce tare:

Ți-aș dărui răbdare – pentru a susține noaptea și mai obosită,
Când te învârți, umfli notele de harpă și lămpile sunt aprinse,
Și cuvintele în șoaptă ale rivalului tău se îndoaie cu urechea răpită,
Nici urme în mijlocul dușului ei de zâmbete singura ta lacrimă tăcută!

–Îmi amintesc partea asta, zise Hyacinth. A apărut pe vremea când gripa făcea ravagii. Toată lumea se întrebă la care Lady Charlotte se referea, iar unii oameni au argumentat că e un pseudonim. Cât despre soțul rătăcitor, erau o mulțime de candidați.

– De asta nu mă îndoiesc, însă Owsley nu poate să se refere decât la Ashmont.

Sora ei citi cu voce tare:

Ți-aș dărui răbdare – să vorbești în continuare, cu calm și cu blândețe,

Deși răspunzi doar cu dispreț tăcut, sperând să ai parte de liniște,
Răbdare, să-ți înăbuși emoțiile, plânsetele și suspinele sufocante
Răbdare, să îți duci viața fără cârtire, deși ar fi o binecuvântare să mori

Ți-aș dărui răbdare, să primești la ușa ta sfântă,
Pe cineva pe care să-l iubești, așa cum te iubești tu însăți dintotdeauna,
Cineva care să te facă să zâmbești și pe care să îl primești cu brațele deschise
Și care îți răspunde purtând același zâmbet!

Și așa continua, strofă după strofă, în aceeași notă: amanta tristă, copiii acasă înșelați, răbdarea nevestei întâmpinată cu plângeri și nerecunoștință. Era, cu siguranță, chinul prin care treceau mult prea multe femei, chiar și printre cele care nu erau căsătorite cu libertini cunoscuți. Avea în fața ochilor cele mai mari temeri ale sale, scrise negru pe alb: inima frântă, abandon și copii neglijați.

Nu erau doar temerile sale, ci cele ale unei mulțimi de femei, pentru că bărbaților li se permiteau o mulțime de lucruri, în timp ce femeile erau învățate să stea și să sufere în liniște.

Se uită fix la articolul din ziar.

– Eu nu am fost învățată să trăiesc așa. Sau dacă au încercat să mă învețe, a fost o lecție care nu a prins.

– Cassandra?

Își ridică ochii de la versurile problematice și se uită la sora ei.

– Asta nu sunt eu.

Se duse la fereastră și se uită afară fără să vadă, de fapt, ceva. Văzu în schimb imaginile din minte: Ashmont cu un copil, ea și Ashmont râzând în grădină, ea în cabrioletă, ea conducând cabrioleta, pentru că putea. Era în stare și o făcuse. Ashmont certându-se cu ea și ea răspunzându-i, neînfricată, cu gândul numai la a câștiga.

Scutură din cap.

– Cine credeam că sunt?

– Nu știu, zise Hyacinth. Nu știu despre ce vorbești.

– Despre asta. Cassandra îi scutură în față foaia de hârtie. Asta nu sunt eu. Pesemne că domnul Owsley este puțin dus pe arătură și

e posibil ca și eu să fiu la fel. Răbdare? Eu? Să îndur... Cum era? Se uită în jos. „Ziua întunecată și amară"? Eu, amăgită de „orele lungi și întunecate" ale absenței lui Ashmont sau a oricărui alt bărbat?

Hyacinth zâmbi.

– Tu să îi permiți unei rivale să pășească sub acoperișul tău și mai mult decât atât să îi zâmbești și să o faci să se simtă binevenită? Dacă ai face asta, probabil că i-ai citi din opera lui Mary Wollstonecraft și ai face-o să gândească la fel ca tine, iar el s-ar trezi în stradă.

– Și partea asta: „Să îți duci viața fără cârtire" – în supunere tăcută în fața capriciului și a cruzimii, cu alte cuvinte, eu, mută și supusă? Ar trebui să îl sufoc cu perna în timp ce doarme și să spun că a murit de stop cardiac. Nu o să accept niciodată să fiu tratată așa. Nici o femeie nu ar trebui să îndure o așa viață.

– Dar au oare de ales? întrebă Hyacinth.

Bărbații aveau toată puterea. Dețineau totul. Femeile nu își dețineau nici măcar propriii copii. Nu puteau să lupte. Legea era de partea bărbaților. Cassandra se uită spre grădină, către locul unde tatăl ei îl scosese pe Ashmont la plimbare în ziua aceea. Lordul deGriffith putea să fie foarte misterios uneori. Putea să fie foarte încăpățânat și enervant. Însă se îndoia sincer că ar fi fost de acord cu planul lor de curtare falsă dacă ar fi crezut cu adevărat că fiica lui, Cassandra, era în pericol de a fi rănită. Din punctul lui de vedere, Ashmont era cel care se afla în pericol. În circumstanțele potrivite, Cassandra l-ar fi putut pune la pământ, după cum îi spusese tatăl sau. Nu se înșela. Se uită la pagina de ziar pe care o ținea în mână.

– Ce proastă am fost, o proastă și o lașă. Mulțumesc, domnule Owsley, pentru că m-ai făcut să văd asta. Mi-ai făcut o mare favoare. Acum știu ce am de făcut.

– Și ce anume ai de făcut?

– O să scriu o scrisoare.

Îi luă Cassandrei o vreme să își organizeze ideile, însă în linii mari puse pe hârtie ce trebuia pus. Fără să își îngăduie timpul necesar pentru a se răzgândi, merse la camerele lui Keeffe ca să aranjeze o livrare discretă la casa Ashmont. Când ajunse acolo, găsi un bilețel adresat ei.

Casa Ashmont
Ora 18:00

Draga mea domnișoară Pomfret,

Ai nevoie să fii eliberată de prezența mea. Îmi dau în sfârșit seama de asta. Îmi pare rău că am fost așa încet, dar știi cum funcționează creierul meu, din lipsă de exercițiu. Trebuie să fac ceva, nu sunt încă sigur ce, însă cred că o să îmi dau seama. O să plec din Londra sub acoperământul nopții. Un strop de dramă nu a făcut rău nimănui niciodată. Lumea va spune că am dispărut din peisaj ca să mă închin depravării mele obișnuite. Dacă te-ai săturat de mine, asta îți va oferi scuza de care ai nevoie ca să poți să pui capăt logodnei noastre mincinoase. Viața surorii tale s-a întors pe făgașul normal și la fel se va întâmpla în curând și cu viața ta, acum că Keeffe e atât de aproape de o recuperare spectaculoasă.

Cu alte cuvinte, nu am nici o scuză ca să îți stau în continuare pe cap, sau dacă am, este o scuză foarte slabă, așa că e vremea să privesc adevărul în față. Ai spus „fără promisiuni", așa că nu îți cer o promisiune. Trebuie să îmi găsesc propria cale, fără să fac lucrurile și mai grele pentru tine. Nu te-am lăsat să respiri din dimineața aceea din Putney. Cred că e vremea să o fac.

A.

Casa Ashmont
19 iulie, seara

Cu câțiva ani în urmă, după unul dintre jocurile de cărți ale ducilor, câteva sertare din camera de probă căzuseră sau fuseseră trase afară, iar conținutul lor întreg căzuse pe podea și fusese călcat în picioare. Sommers lăcrimase timp de două săptămâni, apoi declară că nu îi mai rezistau nervii.

Pentru că schimbările arhitecturale erau mult mai ușoare decât să îl înlocuiască pe Sommers, Ashmont reconstruise parte din primul etaj și crease un dulap mic între dormitorul lui și camera de probă. Acolo îi erau acum păstrate hainele și nimeni, în afară de Sommers, nu avea voie să se atingă de ele.

Azi trebuise să le atingă el însuși timp de câteva ore, pe când se pregătea de călătoria lui lungă.

Ieșise din dulap cu o secundă în urmă pentru a vedea ce dorește pajul care făcea cărări în fața ușii.

Ashmont era doar parțial îmbrăcat și nu se grăbea să termine procesul. Se așeză la masa micuță din fața șemineului, unde îl aștepta o gustare. Era pe punctul de a-și turna un pahar de vin, când reveni Sommers.

– V-a căutat un domn, Alteța Voastră.

– Ți-am spus că nu vreau să fiu deranjat și că sunt disponibil numai pentru avocat.

Le spusese servitorilor că nu era acasă pentru nimeni, în afară de Morris, și că nu primea mesaje decât din partea avocatului lui. Problemele familiei Pooley erau aparent foarte simple. Ashmont pusese la cale farse mai complexe în trecut. Se părea totuși că elucidarea situației dură mai mult decât se așteptase.

Cu o zi înainte se întorsese ca să afle numele fostului angajator al domnului Pooley. Apoi trebuise să îi dea de urmă actualului angajator, care aparent lucra și el pentru cineva. Își dădu seama rapid că va avea nevoie de avocați și de agenți ca să poată rezolva problema într-o manieră satisfăcătoare. Oricât și-ar fi dorit, nu putea să meargă pur și simplu la oamenii ăștia, să îi prindă de guler și să îi scuture bine. De fapt, putea face asta și chiar asta făcuse, însă aparent, asemenea comportament nu ajuta în clarificarea chestiunilor.

Toate astea îi luaseră mintea de la Cassandra Pomfret, măcar pentru o vreme. Îi distrăseseră atenția de la îngrijorarea pe care i-o auzise în voce.

„Mi-aș dori să te fi lăsat să zaci în Putney Heath. Oscilez la infinit între bucurie și disperare... am devenit o femeie pe care o disprețuiesc."

– Alteța Voastră?

– Fără excepție. În afară de Morris. Dar nu era Morris, nu? Sau unul dintre prietenii mei?

Nu că ar fi existat mari șanse să se trezească cu Blackwood la ușă. Din câte știa, era încă la Camberley Place. Iar Ripley și tânăra lui mireasă erau ocupați cu transformarea unui case de burlac într-o locuință pentru o familie.

– Nu, Alteța Voastră. Însă domnul a spus că vă caută într-o chestiune urgentă.

– Asta spun mereu. Spune-i portarului să îl trimită în drumul său. Aș dori să cinez în pace.

Sommers ieși, iar Ashmont se întoarse la cina lui, încercând să își găsească apetitul.

Până la urmă, poate că nu fusese cel mai bun plan, se gândi Cassandra după ce portarul lui Ashmont îi interzise să intre pentru a treia oară. Însă era unicul ei plan. Mai mult decât atât, când vreodată nu intrase Ashmont acolo unde își dorea să intre?

Își aranjă jobenul, își așeză mai bine mănușile și se pregăti să se regrupeze. Ashmont deținea o mare parte din zona aceasta a Londrei, iar casa și grădina lui ocupau o porțiune destul de generoasă. În cele din urmă găsi un set de porți undeva între grajduri și zidul grădinii. Înaintând în umbră, reuși să se apropie de poartă fără să atragă atenția asupra ei. Odată ajunsă acolo trebuia să aleagă între descuierea ilegală a porții sau escaladarea fără să își rupă gâtul. Șanse cu siguranță în defavoarea ei.

Se furișă într-un colț întunecat, așteptând momentul prielnic, când un bărbat ieși dintr-una dintre anexe, se îndreptă spre poartă și o descuie. Poarta era grea și se deschidea încet. Ținându-și respirația, se strecură în spatele lui și se ascunse repede în tufișuri.

Bărbatul privi în spate, însă peretele de lângă ei dădea către est, așa că nu era luminat de soarele care apunea și era înconjurat de plante mature.

Așa că plecă să își facă rondul de patrulare a proprietății, deși nu atât de atent pe cât ar fi trebuit.

Dacă în locul lui ar fi fost Keeffe, ar fi prins-o înainte să treacă de poartă.

Măsurile de securitate de la casa lui Ashmont trebuiau îmbunătățite.

Vreun soț furios sau vreo amantă abandonată ar fi putut intra oricând în casă să îi taie gâtul, apoi să fugă, fără ca nimeni să audă vreun zgomot.

Dar să facă lucrurile în ordine. Paznicul ducelui își făcea rondul și ea trebuia să se concentreze la cum să intre în casă. Câteva din ferestrele de la primul etaj erau iluminate și deschise pentru a lăsa aerul cald de iulie în casă. Se trase mai aproape de ele.

Grajdurile și casele care înconjurau proprietatea creau un tampon între casă și străzile aglomerate care mărgineau casa Ashmont pe partea asta. Deși nu reduceau cu totul la tăcere zgomotele începutului de seară de pe Park Street și Park Lane, ajutau la crearea unei oaze de confort. Putea să audă voci din direcția uneia dintre ferestrele deschise. Deși nu înțelegea cuvintele, recunoscu vocea lui Ashmont și simți că inima i-o ia la goană.

Deci era încă aici.

Foarte bine, deci. Acum nu putea să dea înapoi.

Biroul lui era în aripa de vest a casei. Judecând după sunetele pe care le auzea, Cassandra înțelese că servitorii luau cina. Deși asta nu elimina cu totul riscul de a fi prinsă pe când fugea pe scările din spate, le reducea considerabil. Dacă ar fi încercat totuși să o oprească, urma să obiecteze cu voce tare și Ashmont ar fi auzit-o.

În tot cazul, ăsta era planul.

Se îndreptă cu mare atenție către camerele de la primul etaj unde auzise vocile și intră în prima dintre ele.

Un dormitor. Al lui, dacă era să judece după dimensiuni și după mobilă. Gol. Vocile pe care le auzise sunau tot mai clar, din camera alăturată. Suna ca o ceartă despre vestoane, iar una dintre voci părea înlăcrimată. Probabil că era Sommers, valetul.

– Dar acolo unde merg, hainele nu au importanță, zicea Ashmont. Du-te și ia cina. Plecăm abia peste câteva ore și aș vrea să fiu singur între timp.

– Dar vesta roșie a Alteței Voastre...

– Nu pot să îmi dau seama la ce mi-ar folosi. Du-te la cină. Sau citește o carte. Fă ce vrei, numai pleacă. M-am săturat de vestoane. O să mă faci să călătoresc în halat.

Valetul îngână ceva. Pașii se îndreptau înspre Cassandra, care se lipi de peretele de după ușă. Pașii își schimbară direcția și Cassandra auzi cum se închide o ușă din apropiere.

Venise timpul.

Ashmont își aruncă halatul și scoase o haină la adresa căreia Sommers obiectase.

– Alteța Voastră nu poate ieși îmbrăcat cu așa ceva, își imită, cu voce joasă, valetul. Pentru că dacă fac așa ceva, continuă cu propria voce, e știut că va veni sfârșitul lumii. Va ploua cu broaște din cer. Se vor ridica morții din cimitire.

Auzi un hohot și își îndreptă privirea către direcția din care venise sunetul. În pragul ușii stătea un bărbat. Camera era destul de bine luminată, așa că își dădu imediat seama că nu era Sommers sau unul dintre servitori.

Ashmont nu se opri ca să se gândească mai bine sau ca să pună întrebări. Se lansă în direcția necunoscutului, când în față îi apăru un baston și o voce inconfundabilă spuse:

– Dacă mă omori, o să te fac să regreți.

Se dădu un pas în spate și posesoarea vocii ieși din cadrul ușii și păși în camera de probă. O privi cu inima bătându-i nebunește în piept cum își aranjează pălăria și lavaliera, scuturându-și mâneca hainei.

– Dacă te-ai fi îndurat să îmi pui la dispoziție un minut din timpul tău prețios, nu m-aș fi văzut nevoită să intru în casa ta prin efracție.

Ashmont stătea nemișcat, privind-o cu uimire și așteptând ca bătăile inimii să i se liniștească. Își plimbă privirea peste ea, de la joben la haina maronie, la lavaliera colorată, la vesta și la pantalonii de călărie din mătase cu model dungat. Îi complimentau silueta, la fel ca straturile de cămăși, vesta și haina de costum. Dacă nu o priveai cu atenție, puteai să crezi că e un tânăr. Așa crezuse și el prima oară și acum se întrebă cum putuse să creadă așa ceva, chiar și în lumina asta schimbătoare.

– A trebuit să mă deghizez ca să pot veni aici, zise ea.

Lui Ashmont îi reveni vocea.

– Nu trebuia să vii deloc.

– Nu mi-ai dat de ales. Dacă lăsam după tine, erau șanse foarte mari să poți să fugi înainte să te găsesc. Ashmont, dacă e neapărată nevoie să mergi la Southampton, atunci du-te la Southampton, dar...

– Southampton? Nu, nu am de gând să merg acolo.

– Ah, înseamnă că mergi direct la Goodwood.

– Despre ce naiba vorbești?

Îi povesti ceea ce le spusese mama lui Morris cu o zi înainte.

– Morris a inventat toată poveste, îi răspunse. I-am spus că nu vreau să afle nimeni unde mă duc – respectiv la Camberley Place. Nu ai priceput nimic din biletul pe care ți l-am lăsat? E adevărat că nu sunt cel mai coerent în scris, cel puțin conform lui Blackwood, dar...

– Deci fugi, îi răspunse. Ai renunțat la mine.

– Nu, nu asta fac.

– Nu că te-aș putea învinovăți. Însă sincronizarea ta e execrabilă. Numai azi mi-am dat seama că, de fapt, nu am de gând să îți explic la ce mă gândeam. Probabil că vei adormi pe la mijlocul relatării.

– Nu cred că sunt șanse mari să adorm în vreme ce ești la mine în casă îmbrăcată în pantaloni. Practic îți pot vedea picioarele.

– Nu fi prostuț. Pantalonii ăștia sunt căptușiți cu bumbac. Nu sunt deloc transparenți.

– Îți pot vedea mai bine picioarele acum decât când porți o fustă și două sute de jupoane dedesubt.

– Nu contează ce port. Am venit să...

– Nu contează? Nu contează? Porți pantaloni de mătase și pot să văd... practic pot să văd tot.

Își îndreptă privirea spre el, de sus în jos și rămase cu ochii ațintiți pe eșarfa lui de la gât. Și atunci își dădu seama că era în cămașă, practic în lenjerie. Un domn mai delicat ar fi roșit. Dacă se înroșise și el, procesul începuse nu în zona feței, ci undeva sub centură, iar pantalonii îi acopereau entuziasmul. Oarecum.

– Ashmont, devii isteric. Și asta nu ajută la nimic, când eu încerc din răsputeri să rămân calmă.

– Nu sunt isteric. Sunt bărbat și tu ai venit aici îmbrăcată în...

– Ți-am scris o scrisoare, zise ea, cu bărbia tremurând. Ar fi trebuit să o trimit pe canalele obișnuite, însă nu aveam timp să mă gândesc la obligațiile poliției. Așa că am venit să o livrez în persoană, în caz că nu era totul clar și aveai dubii despre conținut, dar în primul rând să mă asigur că ai primit-o. Scoase o scrisoare din vestă. Am scris-o înainte să o primesc pe a ta, însă asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Își ridică bărbia. Nu o să retrag nici un cuvânt.

I-o înmână.

El luă scrisoarea și încercă să înțeleagă exact ce se întâmplă. Ea era aici. În casa lui. La câțiva pași distanță. Se holbă la scrisoare. Inima îi bătea furioasă în piept. Ținuse scrisoarea la piept, despărțită de piele doar de un strat subțire de pânză, așa că era caldă încă. Caldă și îmbibată în mirosul ei. De fapt, simțea că întreg aerul din jurul lui era îmbibat cu prezența și parfumul ei. Prezența ei îmbrăcată în pantaloni. Pantaloni de mătase care se frecau de picioarele lungi și dezgolite de sub ei.

Nu acum, își spuse.

Se plictisise de atâta „nu acum". Iar scrisoarea... nu putea să aducă vești bune. Ar fi vrut să o facă fărâme.

Lașule.

Ea își riscase viața, integritatea fizică și reputația ca să o livreze personal.

Se mută mai aproape de o lampă și despături scrisoarea.

Ora 19:00

Dragul meu Ashmont,

Ziua aceasta a adus o mare lovitură amorului meu propriu, cu referire specifică la inteligența mea.

Aș putea spune, la fel ca eroina minunatei cărți a domnișoarei Austen, Mândrie și prejudecată, *că până în acest moment, nu m-am cunoscut niciodată. Acum că mă cunosc cu adevărat, trebuie să îi mulțumim domnului Owsley, care a fost amabil și mi-a servit un poem.*

Ashmont privi înfiorat în sus. Owsley.

– Trebuie să dăm credit acolo unde este cazul. Mulțumiri sau infamie, asta te las pe tine să decizi.

Avea expresia ei obișnuită de calm maiestuos. Deși Ashmont învățase să citească schimbările subtile ale feței ei regale, cele de acum erau imposibil de interpretat, așa cum stătea ea, în umbră.

Se întoarse la lecturarea scrisorii.

Poemul m-a făcut să mă gândesc la tot ce mi s-a întâmplat de când mi te-ai amestecat în viață, acum câteva săptămâni. Am scris o listă a tuturor întâmplărilor, ca să pot pune un fel de ordine în sentimentele mele tumultuoase.

Și cel mai bine mi s-au așezat în minte pe modelul lui Shakespeare, probabil pentru că mi s-a părut mai ușor să privesc întâmplările vieții mele ca un spectator lângă scenă. Hai să numim piesa Ce fel de bărbat e acesta? *sau mai bine,* Ce fel de femeie sunt eu?

1. *Mi-ai lovit rândașul.*
2. *Mi-ai stricat caleașca.*

3. Mi-ai făcut camerista să fugă.

4. Te-ai jucat nedrept cu sentimentele mele și ale lui Keeffe când ne-ai dăruit pictura cea prețioasă.

5. Ai creat un scandal monstru la Hanover Square Room, când ai adus în sediul lor sacru un delincvent juvenil pe numele de Jonesy, făcându-mă astfel de rușine.

6. Ai profitat de plăcerea pe care mi-o provoacă felul tău de a lupta.

7. Ai adus-o pe sora mea mult iubită în manevrele și intrigile tale, reușind să îi aduci un pețitor de care nu are nevoie, dar care o amuză.

8. Ai agitat toată înalta societate cu faptele tale răutăcioase și m-ai dezarmat făcându-mă să râd.

9. M-ai sărutat într-o manieră foarte păcătoasă și ți-ai luat o serie de libertăți despre care nu o să vorbesc aici. În repetate rânduri.

10. M-ai făcut să te iubesc, în ciuda logicii și a bunului-simț.

Așa că am zece motive de bun-simț pentru care să te urăsc. Și totuși... și totuși... avem numărul zece și rezumatul întregii probleme. Am început să te iubesc acum multă vreme, fără vreun motiv de înțeles și se pare că nu mă pot opri și nu îmi pasă dacă e de bun-simț sau nu.

Cu sinceritate,
A ta, Cassandra Pomfret

Cassandra stătu la fereastră, uitându-se în grădină în timp ce el citea scrisoarea. Își drese vocea. Își întoarse privirea către el, cu inima aproape ieșindu-i din piept.

– Ai întrebări? Nu? Atunci ar cam fi cazul să plec.

Își aranjă puțin jobenul și își trase mai bine mănușile.

– Am de sărit peste porți. Și de chemat trăsuri. Și de prefăcut că zac în cap cu o mare durere de cap și că Hyacinth are grijă de mine, fără să permită nimănui să mă deranjeze. Din fericire, părinții mei sunt invitați la o recepție. În mare parte politicieni și intrigi, ceea ce înseamnă că vor întârzia destul de mult. Se întoarse pregătindu-se să plece.

– Așteaptă, zise el.

Ea se opri.

– Ce înseamnă asta pentru noi, mai exact? o întrebă.

– Ce înseamnă? Ce înseamnă?

Se uita cu neîncredere la el, apoi își dădu seama că poate nu era cea mai bună idee să se holbeze la el prea multă vreme, deoarece era mai mult dezbrăcat și s-ar fi putut să roșească, ceea ce o enerva.

Nu era rușinată. Își mai văzuse frații dezbrăcați. Însă el nu îi era frate și totul era complet diferit. Prin pânza cămășii lui deschise putea vedea smocuri de păr auriu care îi împodobeau pieptul și zona de mai jos.

– Da. Ce înseamnă exact? repetă el.

Se împletici către el. Îi luă scrisoarea din mână și atrase atenția asupra rândurilor scrise înainte de semnătură.

– Uite aici, îi arătă. Cât de explicită să mai fiu?

– Iubire.

– Da. Cred că am mai menționat-o acum ceva vreme.

– Da, dar mă și urăști.

– Nu atât de mult pe cât ar trebui. Pentru numele lui Dumnezeu, Lucius! Chiar trebuie să îți desenez? Cât de îngust la minte poate să fie un bărbat? Lasă, nu îmi răspunde. Știu deja răspunsul la întrebare.

–Voiam să știu dacă ar trebui să plec sau dacă ai prefera să rămân. Pentru că nu știu cum să îți spun, dar ai darul să nedumerești câteodată. Mai ales un bărbat simplu. M-am decis să nu îți mai dau motive de a fi nefericită. Sau de a te disprețui. Voiam să plec ca să ai niște timp fără mine să te urmăresc tot timpul, încercând să te cuceresc. Și ca să îmi ofer și mie niște timp pentru a mă gândi la... nu știu... la viața mea. Plus că speram că dacă nu sunt aici, îți va fi mai dor de mine. Nu mie, pentru că dacă mie mi-ar fi puțin mai dor, cred că mi-ar exploda inima și s-ar dezintegra în mii de bucăți.

Ea simți că i se topesc toate. Creierul, inima, genunchii, tot.

– Oh, Lucius!

– Ah. Nu mai sunt „duce", „Ashmont". Poate că, în cazul acesta, nu ar trebui să plec, dacă stau mai bine să mă gândesc.

Stătea destul de aproape de el încât să îi simtă întreaga căldură a trupului. Nu avea unde să se dea mai aproape. Eșarfa lui îi mângâia obrazul. Se întoarse ca să fie și mai aproape de puterea și căldura lui. Brațele lui îi cuprinseră talia.

– Nu, poate că nu ar trebui să pleci.

– E foarte chinuitor, îi spuse el. Pot să simt părți ale corpului tău pe care nu ar trebui să le simt. Nu porți corset.

– M-am temut că ar atrage prea mult atenția asupra pieptului și că hainele nu ar mai fi stat ca lumea.

– Da, probabil că e o idee bună să nu atragi atenția asupra pieptului. Își lăsă mâna să alunece mai jos. Nu porți jupoane. Mâna lui alunecă și mai jos. Și ce avem aici? Ahhh, cel mai frumos fund din lume.

Era roșcată, da, însă în general nu se îmbujora. Acum, însă, fața părea să îi fie făcută din cărbuni încinși.

– Da, trebuie să știi ceva despre asta. În fond, ai făcut cercetări îndelungate.

– Asta ar testa stăpânirea oricărui bărbat. Mâna îi alunecă pe șoldul ei. Ah, nu ai lenjerie. Oh, Cassandra. Trebuie să te duc acasă.

– Da. Nu. Am uitat de lenjerie. Nu ar fi fost ușor de purtat și mă grăbeam.

Chiar ar fi trebuit să îi mute mâna de pe șold. Însă nu voia să facă asta. Mâna lui puternică îi alunecă pe fund și ajunse... acolo, acolo între coapse. Era cutremurată de tot felul de senzații, de parcă întreg corpul i-ar fi fost plin de comete.

– Trebuie să mă opresc, îi spuse el.

Înainte ca ea să apuce să își tragă sufletul, darămite să priceapă ceva din ce simțea, el își retrase mâna și i-o așeză ferm pe spate, trăgând-o către el.

Ea își dădu capul pe spate.

– Poți să mă săruți. Putem face asta. Am mai făcut-o.

– Da, când aveai haine pe tine.

– Am și acum haine pe mine.

–Nu destule. Și chiar și când erai îmbrăcată în straturi, lucrurile au degenerat foarte repede.

Ea i se uită în ochi. În lumina din cameră, avea culoarea Adriaticii. Ar fi vrut să navigheze întregul acelei mări. Ar fi vrut să se piardă în el. Iar el știa asta. Și nu voia să o lase.

– Cândva am crezut că vei crește și vei deveni un erou, bun și nobil și sincer, îi zise ea.

– Știu. Îmi pare rău.

– Nu m-am înșelat, replică ea. Numai că a durat mai mult decât mă așteptam. Te comporți eroic acum. Așa că și eu ar trebui să fac același lucru.

– Nu sunt mare erou. Nu vreau să pleci.

– Nici eu nu mă vreau plecată.

Se lăsă o tăcere lungă în timp ce simțurile ei se cufundau în el: mirosul pielii lui și aroma discretă de săpun sau apă de colonie îmbinate cu aroma de amoniac a eșarfei, cămașa subțire de pânză care era mai mult un văl subțire aruncat peste umeri, brațe și piept. Își ridică mâna și o lăsă să se plimbe pe mușchii brațului lui și îl simți cum își ține respirația.

– La naiba, Cassandra!

Îi prinse borul pălăriei cu două degete și îi dădu un bobârnac care o trimise pe covor.

– Nu așa te porți cu o pălărie cumsecade din piele de castor.

– O să îți cumpăr alta. După ce ne căsătorim. O să o poți purta din când în când. O să fie distractiv.

– După ce ne căsătorim? Dar încă nu m-ai cerut.

– Numai de o sută de ori.

– Alea nu au fost cereri. Au fost...

O sărută.

Capitolul 15

Podeaua păru să se dizolve sub picioarele Cassandrei, care se simțea că într-un vârtej, învârtindu-se și scufundându-se ca-n apele unui izvor. Îi strânse umerii, prinzându-se de el, așa cum i se părea că dorise să facă întreaga ei viață. Întotdeauna i se păruse cam departe de ea, asta pentru că era inabordabil, dincolo de ajutor sau speranță, ori cel puțin așa se convinsese să creadă.

Însă nu era așa, cel puțin nu în felul la care se gândise ea. Acum avea speranțe pentru el, iar în aceeași măsură el îi dăduse motive să aibă încredere în el, însă ce era cel mai important, acum se simțea încrezătoare în ea însăși.

Având încredere în ea, primise momentul exact așa cum venise.

Se afla în brațele lui, acolo unde i se părea că îi fusese întotdeauna locul și odată aflată în brațele lui nu știa cum să se abțină. Nici nu încercă. Îi răspunse sărutului în felul pe care îl învățase de la el, cu o atingere moale și insistentă, mărind presiunea asupra buzelor.

Mai încolo, se va întreba cum era posibil. Cum puteau două guri care se atingeau să creeze explozii solare de senzații, de fericire, de dor, o mie de alte sentimente, o galaxie întreagă de trăiri? Însă asta avea să fie mai încolo. În momentul acesta, pur și simplu simțea și acționa, lăsându-se pradă simțurilor.

Cedă gustului lui, proaspăt și dulce ca un izvor de primăvară, pregătindu-se să devină cald și neînfricat, ca un cognac. Îl bău, adâncind sărutul până când lumea începu să strălucească.

Magie.

Exact asta se întâmplă. Exact asta văzuse întotdeauna în el. La fel de frumos, nerezonabil și neîmblânzit ca orice zeitate mitologică, o amețea pur și simplu.

Întrerupse sărutul și îi prinse capul în palme.

– Căsătorește-te cu mine.

– Ești incapabil să întrebi?

Îi mângâie obrazul cu degetul, făcând-o să se topească.

Îl prinse de umeri pentru a putea să se țină pe picioare.

– Nu joci corect. Unde îmi sunt genunchii. Parcă îi simțeam acum un minut.

Râse scurt, atingându-i ceafa și părul cu degetele.

– Ce e asta?

Își prinsese părul către frunte, într-un fel pe care îl văzuse la francezii la modă și la câte un dandy englez. Pălăria o ajuta să stăpânească volumul părului. Ar fi părut coafura unui bărbat, la prima vedere.

– E pentru cazul în care ar fi trebuit să îmi dau pălăria jos. Nu îmi permiteam să îmi aranjez o coafură feminină. Nu o strica. O mulțime de ace și o tonă de pomadă ca să o țină la loc.

– Oare de ce găsesc imaginea asta atât de excitantă? Tu în pantaloni și cu lavalieră?

– Pentru că ești pervers?

Îi atinse tâmplele cu ale sale, mângâindu-i ceafa cu o mână.

– Pentru că e vorba de tine.

I se păru că inima i se va spulbera în mii de bucăți de diamant.

– Da.

– Da, spuse. Da.

Îi sărută urechea trasându-i conturul feței în sărutări. Îi desfăcu lavaliera și simțea că ar fi trebuit să protesteze. A lega blestemăția i se păruse un exercițiu de fizică și matematică superioară. Însă îi simțea gura pe piele, zgâriindu-i gâtul, iar din ea venea o senzație extraordinară de căldură, din apropierea inimii care îi bătea foarte tare. Simțea căldura mergând undeva în jos, coborând în adâncurile ei, făcând-o să tremure.

Îi desfăcu paltonul și haina, prinzându-i sânii în mână. Nu purta cămășuță. Pe post de cămășuță avea o fustă care putea la fel de bine să fie făcută din ceață. Tremura, cu pielea încreștindu-i-se sub atingerea lui, cu sânii întăriți. Uitase cum să respire.

Îi trecu mâna peste spate, către talia subțire și apoi ceva mai jos. Îl auzi scoțând un sunet înfundat.

– Ar trebui să ne oprim, îi spuse.

– Știu. Dar, Doamne, Lucius!

Nu se sătura să îl atingă, să se minuneze privindu-l. Mușchi calzi întăriți sub atingerea ei. Mirosul pielii lui, mirosul acela de amidon,

cu o ușoară aromă picantă masculină îi umpleau mintea și o făceau să își dorească tot mai mult. Se trase mai aproape.

Îi dădu capul pe spate și o sărută din nou apăsat pe buze, iar sărutul acesta o făcu să simtă că aluneca tot mai și tot mai departe, până când ajunse într-un loc în care nu exista decât el. Își freca trupul de al lui, de parcă ar fi putut să fuzioneze cu el.

Îl auzi scoțând un sunet adânc, moment în care o luă în brațe și o purtă către canapea. Îi dădu jos paltonul și haina. Trase de lavaliera încâlcită și le aruncă pe toate neglijent pe covor. Respirația i se îngreună și simți căldura dansându-i pe piele, în timp ce se simțea copleșită de ceva nou, o senzație de atingere profundă pe fiecare centimetru al corpului, ceva ce nu era durere.

O sărută, iar ea se lăsă să cadă pe pernele canapelei, sorbindu-l de parcă în sărutul lui era răspunsul la nevoia ei apăsătoare de mai mult. Și mai mult. Devenea conștientă de numai două lucruri: bărbatul care o strângea în brațe și o săruta și curentul care o trăgea tot mai departe către ceva îndepărtat, însă nedescris de atrăgător.

Îl prinse de umeri, cu degetele urcând pe bretele până când ajunse la lavaliera pe care o trase în jos cu aceeași nepăsare cu care el i-o distrusese pe a ei.

Își plimbă mâna în jos pe cămașa lui, trecând peste pieptul mare, puternic, tare și cald. Degetul îi zgârie sfârcul și el gemu, însă nu o îndepărtă, iar ea își lăsă mâna să coboare și mai mult, peste mușchii încordați și peste abdomenul tare, mergând tot mai jos.

Își puse mâna peste a ei.

– Nu cred... nu... da.

Apoi îi trase mâna spre zona inghinală. Pe sub stofa pantalonilor, îi putea simți organul umflat și pulsând.

Își ținu respirația. Știa ce se întâmplă. Nu era nici ignorantă, nici oarbă. Văzuse cai, câini și alte ființe în timpul actului de cuplare. Văzuse imagini desfrânate. Și totuși, se minuna.

– E prima oară când faci asta, îi spuse răgușit. Sper să nu fie și ultima. Dar hai să savurăm momentul, zise cu un râset scurt și răgușit.

– Oh, Lucius.

– Chiar trebuie să ne căsătorim. Și curând.

– Da.

Îi îndepărtă mâna și o sărută din nou. Un sărut adânc, profund, care o trimise înapoi în mrejele vârtejului.

– Hai să păstrăm ceva și pentru noaptea nunții, îi spuse când în sfârșit își amintiră amândoi cum să respire. Însă, între timp, îmi face deosebită plăcere să te duc în ispită. Pentru că, așa cum știi, sunt un desfrânat fără scăpare.

– Da.

Se zvârcolea, cu corpul plin de dorință. Voia să îi fie mai aproape. Avea nevoie să îi fie mai aproape. Încercă să îl tragă peste ea, însă el se propti în coate.

– Aș dori să cad pradă desfrânării. Sincer, asta aș dori.

– Nici nu îți poți închipui cu câtă nerăbdare aștept momentul.

– Acum?

Inspiră și lăsă aerul să iasă cu putere.

– Să luăm lucrurile pe rând, ce zici ? Să începem la fel cum încep toate poveștile bune. Cu prologul. Să presupunem că tu nu știi nimic.

– E destul de adevărat.

Înțelegea principiile. Le pricepea, în teorie. Îi lipsea experiența. Nu sărutase niciodată un bărbat în felul acela. Nu își dorise niciodată să o facă.

– Neinstruită fiind, zaci aici, în întreaga ta nevinovăție, în timp ce profit de tine.

Simți cum îi crește pulsul și cum respirația i-o ia la goană.

– Da.

– Aș vrea să nu mă mai duci cu zăhărelul, fata mea. O să mă pui în situația să îmi folosesc toate trucurile asupra ta.

– Da, trase ea aer în piept. Pentru numele lui Dumnezeu, Lucius! Fă ceva înainte să trebuiască să fac eu ceva – și știi că va fi jenant, în cel mai fericit caz. Nu am nici un fel de experiență în așa ceva.

Alt râset gâtuit.

– Nu ți-am spus oare să zaci acolo?

– Nu îmi place în mod deosebit comportamentul ăsta al tău de dictator. O, dulce mamă a lui Hercule!

Îi sărută sânul, iar limba lui îi întări sfârcul pe sub țesătura absolut inutilă. Apoi începu să îi sugă sânul și o făcu să simtă că se prăbușește cu totul în brațele pasiunii, de la stomac, până la degetele încordate de la picioare.

Îi trecu degetele prin păr, distrugând orice urmă a aranjamentului artistic făcut de către valet. O mângâia cu mâinile și cu gura, plimbându-se liber pe corpul ei, făcând-o să îi aparțină, de parcă

ar fi putut aparține vreodată altcuiva. Înaintă tot mai jos, cu mâna mângâind-o pe burtă și apoi pe picioare.

– Picioarele tale, îi șopti. Picioarele tale puternice și frumoase.

Îi desfăcu nasturii pantalonilor, trăgându-i de pe ea și îi injură încet pantofii. Reuși să scape totuși destul de repede de ei. Într-o clipită, pantalonii erau pe podea, alături de restul hainelor. Îi desfăcu jartierele, făcându-i ciorapii să alunece din picioare.

Zăcea acolo, goală de la brâu în jos și aproape goală de la brâu în sus. Era clar că era destul de nerușinată, pentru că nu părea să simtă vreo urmă de rușine. Îl iubea și îl dorea. Și avea încredere în el.

Mâna lui mare și experimentată îi mângâie burta și picioarele și îl auzi oftând.

Alunecă de pe canapea și începu să îi mângâie piciorul drept cu sărutări, urcând de la degetele de la picioare către gleznă și tot mai sus, înainte să se oprească și să insiste asupra genunchilor. Urcă apoi, sărutându-i coapsa și pe interior și pe exterior și dintr-odată îi simți mângâierea în locul ei cel mai ascuns. O făcu să tremure de dorință. Căldura pe care o simțise înainte nici nu se putea compara cu ce simțea acum, când întreaga piele, nu, întregul corp îi era aprins de flăcări care o trăgeau spre locul acela îndepărtat.

Îi simți gura acolo și mintea i se întunecă. Nu mai exista nimic în afară de vârtejul de senzații, care o trăgea cu tot mai multă putere, până când i se păru că zboară către paradis, către stele. Icni. Îl simți sărutând-o iar, de pe abdomen către sâni și în cele din urmă către gură. Îl mângâie pe cap, cu ochii plini de lacrimi.

Un sărut lung, lung de tot, care să o ajute să își regăsească drumul către realitate.

Cu voce adâncă și răgușită, spuse până la urmă:

– Oh. Ce ai făcut?

Trecu un moment lung în care îi ascultă respirația precipitată revenind la normal; îi strecură mâna peste piept pentru a-i simți ritmul inimii în palme. În timp ce așteptă că lumea să revină la normal îl auzi:

– Eh, nu ți-ai dori acum să te fi măritat cu mine de prima oara când te-am cerut?

Nu ar fi trebuit să o facă, însă Ashmont nu era destul de priceput în a face pe nobilul care se sacrifică. Era un bărbat îndrăgostit până

peste cap, fără scăpare și lumea întreagă ar fi trebuit să facă o excepție în ceea ce-l privea. Nu că i-ar fi păsat prea mult de ce crede lumea.

Îl iubea – îi dăduse asta în scris – așa că nu avea nevoie de aprobarea altcuiva.

Îi spusese „da", așa că nimic altceva nu mai conta.

Pe moment nu avea de ales. Trebuia să fie nobil și să se sacrifice; voia sau nu, trebuia să o ducă acasă înainte să îi simtă cineva lipsa. Riscase într-un mod scandalos. Nici măcar căsătoria nu ar fi putut îndrepta cu totul un comportament atât de scandalos: să vină acasă la el, dintre toți bărbații, și nu oricum, ci îmbrăcată în pantaloni!

Caricaturiștii ar fi avut o sărbătoare adevărată. S-ar fi distrat pe seama lui ani la rând, iar pe seama ei, ocazional. Însă toate prostiile pe care le făcuse până acum ar fi pălit în comparație cu ce făcuseră. Familia ei ar fi fost umilită iremediabil. Tatăl ei ar fi devenit bătaia de joc a colegilor. Sora ei... Nici măcar nu voia să se gândească.

Și Ashmont nu putea să mituiască toată Londra pentru ca adevărul să nu iasă la iveală.

Își plimbă ochii peste pielea ei, peste sânii perfect sculptați, peste curba dulce a abdomenului care se ivea de sub cămașa bărbătească. Materialul ridicat îi lăsase la vedere picioarele și triunghiul arămiu dintre ele.

Picioarele ei. Puternice și perfecte, la fel cum era ea cu totul. Călărea, conducea, se lupta și știa cum să escaladeze un zid. Probabil că lumea o numea o strengăriță când era copil. Foarte posibil să o numească așa și acum. Ce adjectiv enervant, menit să facă o femeie să îi fie rușine pentru că își dorea să facă mișcare și să guste libertatea. Atât de nedrept.

Nu și-ar fi dat nici el seama de asta cu câteva săptămâni înainte. Însă o carte îi deschisese ochii. Acum, o parte din el se revoltă gândindu-se la ea și la tot ce trebuie să fi îndurat încercând să își păstreze eul adevărat în timp ce creștea într-o lume care nu îi aproba comportamentul.

Nici nu era de mirare că Keeffe era atât de important pentru ea. O înțelegea și o încuraja. Cel mai probabil ajutase la clădirea caracterului ei puternic.

– Nu regret absolut nimic, spuse. Cu atât mai puțin faptul că am refuzat oferta ta ridicolă. Nu erai nici pe departe pregătit să te însori.

Îi atinse ușor, ușor buclele arămii ce ar fi trebuit să rămână neatinse, dorindu-și parcă să trezească diavolul din el. Însă nici el nu regreta nimic. Era la fel de deschisă și de cinstită atunci când făcea dragoste, ca în toate celelalte lucruri și ce putea să ceară mai mult el sau orice bărbat? Se împăună, pentru că știa, fără dubiu, că îi oferise plăcere. Propria lui eliberare fizică mai putea să aștepte.

– Nici măcar asta? întrebă.

– Bineînțeles că nu. Ești nebun? Cum aș putea să regret ce tocmai am trăit? Regret numai că nu am experimentat așa ceva mai repede și mai des.

– Cu mine.

Ridică din umeri și schiță umbra unui zâmbet.

– Cu mine, repetă.

Ridică o sprânceană.

– Pentru că, vreau să știi, alți bărbați nu ar face-o, îi spuse. Nu sunt destul de depravați. Deci ai de ales. Eu sau nimic.

Se ridică râzând și îi cuprinse umerii.

– Mă faci să râd, domnule.

– Da, ei bine, sunt un tip amuzant. Așa spune toată lumea. Dar s-a cam terminat distracția pe seara asta și oricât de rău mi-ar părea, e vremea să te îmbraci și să te duc acasă.

Ochii ei gri se deschiseră larg.

– Acasă.

Se uită la ceasul de pe șemineu cu o expresie sălbatică. Lăsă să îi scape un oftat lung.

– Nu e totuși așa de târziu. M-am simțit de parcă aș fi pășit într-un vis lung și frumos. Iar ferestrele sunt complet întunecate. Dar acum e vremea să mă trezesc.

Dădu să se ridice de pe canapea, însă el îi făcu semn să rămână pe loc. Îi trase cămășuța în jos pentru a o acoperi cât de cât. Îi adună hainele de pe jos și făcu pe valetul, ajutând-o să se îmbrace.

– E captivant, spuse, în timp ce îi împinse un picior în pantofi. Nu am mai îmbrăcat niciodată un bărbat. În general, nu mă îmbrac singur.

– Nu sunt bărbat. Credeam că ai remarcat asta.

– Tocmai d-asta e captivant, îi răspunse. Dacă erai bărbat și eram valetul tău – oh, nu. Nici nu vreau să mă gândesc. Viața lui Sommers nu e una ușoară. Stai, că trebuie să ne chinuim cu lavaliera. Așa. Acum poți să te ridici.

Când o văzu ridicându-se de pe canapea, toate măruntaiele începură să tresară de parcă ar fi fost conduse de o echipă de jongleri, în vreme ce mădularul lui nesatisfăcut se ridică, plin de speranță.

Arăta din nou ca un tânăr, dar era departe de a fi un bărbat. Era, fără doar și poate, Cassandra Pomfret, cea care dăduse toate cărțile pe față, cea care riscase șocant de mult pentru a veni să îi spună că îl iubește. Și de ce.

Gândul îl făcu să vrea să plângă și să râdă în același timp. Și să o ia și să o trântească pe canapea ca să sărbătorească noapte nunții mai devreme. Se mulțumi să zâmbească.

– Nu e de glumit când vine vorba despre lavalieră, spuse ea. Îl aveam doar pe acesta și nu știi cât m-am speriat la gândul că o să îl stric, mai ales că nici nu aveam instrucțiuni și a trebuit să mă bazez în excursia noastră în Terra Incognita numai pe ajutorul lui Hyacinth și pe vagile amintiri cu felul în care le purtau frații noștri.

– I-aș încredința viața lui Sommers, însă dacă ar vedea cum arată lavaliera ta, cred că ar muri.

Ținând lavaliera la mijloc, Ashmont uni cele două părți la capete.

– În primul rând, nu e destul de scrobită. Însă până acum ar fi fost șifonată oricum, ceea ce ne lasă o singură opțiune: nodul vizitiului.

Era cea mai simplă metodă de a înnoda o lavalieră.

– Din ce mi-ai povestit despre valetul tău și din ce am auzit în seara asta, pare un tip destul de încăpățânat. A fost mereu așa sau e meritul tău?

– Din câte mi-am dat seama, valeții vin în două feluri: încăpățânați sau de neclintit.

Răsuci din nou lavaliera.

– Al meu face clar parte din ultima categorie. Dar când vine vorba despre ce ar trebui sau nu să port, mă terorizează. Nu mă lasă să ies din casă dacă nu sunt la patru ace.

Își ridică bărbia.

– Și, cu toate astea, te-a lăsat ieri să ieși îmbrăcat cu niște bulendre, după standardele tale.

– I-am explicat unde am de mers și că e o situație delicată, așa că a făcut tot ce i-a stat în putință ca să mă ajute.

Ashmont încercă să ducă la bun sfârșit presupusul nod simplu. Îl rată, pentru că nu ajuta un alt bărbat, ci o femeie magnifică pe care mâinile lui o atinseseră deja și tot ce își dorea era să o atingă din nou.

Vocea ei liniștită pătrunse în mintea lui încețoșată.

– Pare a fi un om de nădejde.

– Un om foarte de nădejde. În general, nu îi ies din cuvânt, dar în seara asta, am fost ispitit. Uite, pe perete. Cruikshank. Cât de bine reușește să redea aceste emoții.

O serie de lucrări ale cunoscutului desenator atârnă pe perete: *Diavolii albaștri*, *Durerea de cap*, *Indigestie* și *Gelozie*.

Întotdeauna i se păruseră o companie foarte bună în momentele în care îl loveau respectivele stări de spirit, deși gelozia îi fusese străină până în ziua în care pusese ochii pe ea.

În *Diavolii albaștri*, un tip neconsolat, îmbrăcat în haine de casă, stătea cu picioarele pe o apărătoare de foc în timp ce o oaste de creaturi micuțe îl torturau. Unul îl ispitea cu un șireang. Altul îi oferea o lamă. Pe podea se vedea marșul unei procesiuni funebre. În spatele lui, pe un raft, zăcea o carte de medicină casnică sub o copie a *Suferințelor vieții umane*. Deasupra cărții era un artist care picta o scenă de război. Pe o parte a focului se vedea o epavă. Era amuzant cât de precisă era opera.

Privirea ei trecu peste setul de opere ale lui Cruikshank.

– Observ că ai o colecție interesantă de pânze erotice. Înainte să desfac pictura de la Keeffe și Amphion, am bănuit că face parte din aceeași categorie.

– Mi-a trecut și mie gândul prin minte. În timp ce vorbeau, reușise și el să aranjeze mai mult sau mai puțin corect nodul presupus simplu al lavalierei.

– Merge, zise. Cu puțin noroc, nimeni nu te va privi îndeaproape. Tot ce trebuie să facem acum e să te ducem acasă și nimeni nu va afla nimic.

Ea merse să își studieze imaginea în oglindă.

– La început am crezut că o să îți livrez mesajul ca un tânăr mesager și că o să mă întorc cu birja, la fel cum venisem. Însă lucrurile s-au complicat și de la un moment dat m-am gândit numai la cum puteam să pătrund în casă, nu și la ce ar fi trebuit să fac ca să ies. Își scutură o scamă de pe mânecă.

Urmau să fie căsătoriți. Curând. Altminteri, ar fi avut cu siguranță necazuri serioase. Era la fel de îndrăzneață ca și el, deși, în trecut, își folosise calitățile în scopuri mai nobile decât o făcuse el.

– Avem nevoie de un tovarăș, zise el. Blackwood e încă la Camberley place. Ripley e ocupat cu reorganizarea propriei vieți. Va trebui să ne încredem în Sommers. O fi încăpățânat, însă e loial și discret.

Între timp

Domnul Owsley înțelesese apropoul oferit de Lady Bartham. Nici el nu putea să stea liniștit până nu era sigur că ducele de Ashmont era plecat din Londra.

Era un om în care nu puteai să ai încredere. Farsele făcute de el și de restul grupului său de duci rușinoși erau notorii: o cină în cadrul căreia bărbaților cu dificultăți de vorbire li se ceruse să recite poezii, o alta în cadrul căreia ducele înlocuise oglinzile normale cu unele care distorsionau imaginile.

Una dintre victime primise căruțe întregi de pește în descompunere. Alte victime se treziseră la ușă cu hoarde de oameni care veniseră să aplice la anunțuri plasate de duce. Anunțuri pentru posturi de: mireasă, cântăreți la fluier, maimuțe dresate, câini dansatori, măgari cu ureche muzicală și un șir de alte orătănii domestice bine dresate. Coborâseră o capră cu ajutorul sforilor la o întâlnire nocturnă de la Almack's. Intraseră cu un taur într-un magazin de porțelanuri, pentru ca la urmă să spună că doreau numai să testeze vechea zicală.

Și asta era doar o mică parte din prostiile la care se dedaseră.

Din câte auzise Owsley, cele mai puerile dintre așa-zisele glume erau opera lui Ashmont. După cum zisese și Lady Bartham, presupusa lor plecare din Londra putea la fel de bine să fie una dintre farse.

Acestea erau gândurile care îl aduseseră pe domnul Owsley în preajma casei Ashmont în seara aceea. Era hotărât să afle cu ce se mai îndeletnicea prolificul duce.

Nu îi era absolut deloc rușine în postura de spion. Dimpotrivă, se vedea un mare apărător al domnișoarei Pomfret și a spiona pentru a fi informat i se părea de datoria lui.

Se furișă cât putu se aproape de casă, cârmind ușor către Park Street, nimerind în grajdurile aflate vizavi de grădinile casei Ashmont. Din când în când, sub acoperirea nopții, scotea un binoclu prin care putea să vadă mai bine ce se întâmplă în casă. Unele dintre ferestre erau luminate și o dată sau de două ori, văzu o siluetă trecând prin dreptul celor care dădeau în grădină.

Pe când se întorcea în zona grajdurilor, primi un soi de confirmare. Câțiva dintre băieții de la grajduri vorbeau despre Surrey, în timp ce pregăteau caleașca pentru călătorii. Foarte bine. Atâta vreme cât ducele nu se îndrepta către Southampton sau Goodwood, însemna că într-adevăr dispărea din peisaj. Vești foarte bune. Cale bătută!

Domnul Owsley se pregătea să renunțe la pândă și tare bine ar fi fost dacă ar fi făcut-o. Însă, înainte să plece, se întoarse pentru a se mai uita o dată la ferestrele luminate de la casa Ashmont. Acolo văzu două siluete.

Neputând să își creadă ochilor, ridică binoclul și privi uimit, până când perechea dispăru de la fereastră.

Prima problemă era cum să se strecoare afară din casa Ashmont. Nu era deloc o idee bună ca vreunul dintre servitori să îl vadă mai bine pe tânărul gentilom care fusese întors de la poartă, sau să se întrebe cum reușise tânărul să intre totuși în casă.

Când urma să se întoarcă aici în calitate de ducesă a casei, trebuia să fie privită cu un respect fără echivoc. Ashmont nu avea de gând să permită servitorilor să speculeze sau să șoptească pe la spatele lor. Și când unii din ei vor fi fost concediați, ceea ce era probabil inevitabil pentru casa unui bărbat însurat, nu trebuiau înarmați cu povești despre ea pe care să le răspândească prin oraș.

Nu era puțin lucru.

Din motive similare, el sau Cassandra nu putea să folosească nici unul dintre vehiculele lui. În primul rând, era știut că grăjdarii erau destul de bârfitori, iar în al doilea rând, toate caleștile lui Ashmont erau ușor de recunoscut.

Însă îi ceruse ajutorul lui Sommers, iar după câteva momente de turbulențe și de nervi, valetul decise să îi ajute să evadeze.

Promisese să creeze o diversiune și probabil crease una de-a dreptul spectaculoasă, deoarece Ashmont și Cassandra putură coborî foarte ușor pe scara principală către salonul de la parter. De acolo ieșiră pe Grosvenor Street, unde găsiră imediat o birjă.

Odată aflați în birjă, pe măsură ce își recăpătau respirația, Ashmont spuse:

– Tot ce mai trebuie să facem acum este să ne asigurăm că ajungi acasă neobservată.

– Este o intrare prin Duke Street, zise ea. Problema sunt servitorii. Sunt peste tot și sunt foarte greu de evitat. Era să fiu prinsă de trei ori pe când încercam să ies.

Se așezase pe bancheta din fața ei, în principiu ca să se asigure că își ține mâinile departe de ea. Aveau amândoi tendința să uite unde se aflau și ultimul lucru pe care îl dorea era să îi târască familia printr-un scandal. Cu toate astea, nu se putu abține să nu se aplece către ea și să îi ia mâna.

– Ai riscat foarte mult.

Mai mult decât riscaseră în casa lui, asta era clar. Casa lui nu era casa unei familii. Nu avea servitori care să mărșăluiască în continuu pe coridoare. Casa Ashmont era, de fapt, mult prea mare pentru a fi locuința unui singur om, oricât de des și oricât de extravagant întreținea invitați. Din exact acest motiv proprietarul casei trăia mai mult în colțul format din dormitorul său și din cabina de probă. Apartamentele unui burlac.

– Ei bine, îmi place să trăiesc pe muchie de cuțit, o auzi.

Îi strânse mâna.

– Chiar te iubesc.

– Cum ai putea să te abții? Sunt atât de irezistibilă, râse.

– Încerc din răsputeri să nu te sărut.

– Ar fi mai bine să îți scoți asta din minte. Nu credeam că un sărut poate să provoace așa pagube cerebrale.

– Cazul nostru e unul special, îi spuse. Te sărut cu tot ceea ce am în mine. Nu pot face altfel.

Ea expiră precipitat, își trase mâna dintr-a lui și se așeză pe locul ei.

– Hai să ne punem mințile la contribuție și să vedem cum putem să facem ca să mă strecor înapoi în casa părinților mei fără să scandalizez servitorii, zise.

El se cufundă în banchetă și se uită afară pe geamul nu tocmai curat. La ora asta era destulă aglomerație, caleștile ducând invitați pe la petreceri sau întârziați la teatru.

Teatrul. Puneri în scenă.

Planul i se ivi în minte la fel de clar ca o piesă pe scenă. Îi spuse.

– Da, cred că ar merge, zise ea.

Se puseră de acord asupra câtorva semnale.

– Atunci, mâine trec să îl văd pe tatăl tău, spuse el.

– Da. O pauză. Nu.

– Cum nu? Am crezut...

– Toată lumea crede că nu ne-am văzut de joi. Tu trebuia să pleci din Londra. Când anume aș fi putut să mă răzgândesc în privința curtării? Tatăl meu o să aibă întrebări. Trebuie să fim pregătiți.

Avea dreptate. Și era bine că măcar unul dintre ei mai era în stare să gândească. Tot ce își dorea el era să o ia de nevastă cât mai devreme posibil.

– Mă bucur foarte tare că măcar unul din noi are un creier mare, spuse el.

– Și al tău e perfect funcțional. Singura problemă e că nu îl prea exersezi.

– Fă liniște. Exersez.

Își spuse că trebuiau să pună la cale un plan. Între casele lor era o distanță de aproximativ un kilometru și jumătate. La ora aceasta brișca, la fel ca orice alt vehicul, va fi încetinită din cauza aglomerației la viteza pasului uman.

În cele din urmă, pe când brișca vira către Piccadilly, ea zise:

– Am o idee.

– Sper că ideea asta nu implică să te îmbraci iar ca un bărbat. Chiar așa, de unde ai făcut rost de haine?

– De la fratele meu Anselm. Le folosise la un moment artistic în familie. Cred că pantalonii de călărie au fost o achiziție pe care a regretat-o. Nu s-a supărat că mi se potriveau și nici nu i-a vrut înapoi.

– Sommers nu vrea să mă lase să îmi cumpăr o pereche, zise Ashmont.

– De fapt, mi se pare că arată mai bine pe femei.

– Așa mi se pare și mie. Te rog să îi păstrezi. Pentru când o să fim căsătoriți. Pentru momente artistice... intime.

– Intime, da, că dacă mă recunoaște cineva în ei și nu într-o piesă de teatru de amatori, ci plimbându-mă prin Londra...

– Hai să nu ne gândim la asta, îi spuse. Nu o să permitem să se întâmple așa ceva. Spune-mi ce idee ai.

Între timp

Se putea spune că domnul Titus Owsley era șocat peste măsură de ceea ce văzuse. Dintre toate acuzațiile care i se puteau aduce ducelui de Ashmont, ultimul lucru la care s-ar fi gândit Owsley era exact ceea ce văzuse. În fond și la urma urmelor, ducele își etala amantele, uneori chiar în loja pe care numai cu câteva săptămâni înainte se afișaseră domnișoara Pomfret și două doamne din familia ei. Ducele era client fidel al localurilor rău famate precum cel al Carlottei O'Neill.

Deși cele două siluete se îndepărtaseră de la fereastră, Owsley ramase să se holbeze mirat la locul unde stătuseră. Deși îl credea pe ducele de Ashmont în stare de orice, ce văzuse era peste puterea lui de înțelegere. Să fi fost o glumă? Un joc? Să fi știut că Owsley pândește? L-ar fi dus mintea pe duce să facă o asemenea farsă. Ar fi fost mult mai plauzibil decât... nu, așa ceva era imposibil.

Dacă ducele aparținea acelei categorii de... bărbați, ar fi existat bârfe, șoapte. Ar fi existat mici indicii colo și colo. Owsley fusese la pândă, cu toate simțurile alerte de o vreme, căutând indicii. Când un bărbat trăia atât de deschis și atât de lipsit de rușine ca Ashmont, nu era imposibil să descoperi secrete întunecate.

– E un truc, mormăi Owsley. Sau era un joc al casei. Cum pot oare să aflu cine mai e acolo?

Așa că așteptă, storcându-și creierii și învârtind problema pe toate părțile. Trebuie să fi existat o legătură între ceea ce tocmai văzuse și volumele de istorie nu-tocmai-secretă a ducelui.

Însă se lăsase întunericul pe străzile aglomerate. Își scotea ceasul la intervale regulate, ca pentru a se preface că așteaptă pe cineva, deși la cât de bine știa să citească ora, ceasul putea să fie la fel de bine o scoică.

Se holbă la ceas pentru ceea ce i se păru a suta oară, întrebându-se dacă nu începea să dea de bănuit, când văzu, dintr-odată, două siluete bărbătești ieșind din grădinile ducelui și îndreptându-se cu pași repezi către Grosvenor Street. Al doilea bărbat nu era la fel de înalt și era ceva familiar în felul în care pășea.

Ashmont se uită în spate o dată, însă Owsley își ținu capul în pământ și traversă. Cu inima bubuindu-i în piept, îi urmări la intrarea pe Grosvenor Street și îi văzu îndreptându-se către un loc de staționare a birjelor. Ducele luă cuvântul, celălalt tip îi răspunse, iar Owsley se opri atât de brusc că se împiedică.

Nu putea înțelege cuvintele, dar vocea... Cunoștea vocea. Cum ar fi putut să o uite?

„Domnule Owsley, în ultimele săptămâni au apărut câteva articole în ziarele londoneze.

Nu văd cum lucrurile ar putea să fie mai limpezi".

Ar fi recunoscut acea voce din sute. Vocea ei avea aceeași capacitate de a convinge fără efort pe care tatăl său o folosea atât de bine în Camera Comunelor. Moștenise și mintea de la tatăl său.

Remarcile lui Lady Bartham îi sunară în minte clar: „Ar fi trebuit să o instruiască să fie o gazdă politică de excepție"... „Ar fi putut înfăptui lucruri extraordinare cu ea lângă el".

Își împreună mâinile. Așa sperase și el. Până acum.

A doua siluetă pe care o văzuse la fereastră era a Cassandrei Pomfret. Ea era cea pe care Ashmont o săruta cu atâta pasiune.

Ea, de acum ruinată. Ce fusese în mintea ei ca să o facă să dea cu piciorul reputației, întregului ei viitor?

Nu, nu putea să creadă așa ceva. Nu era posibil să se vândă așa ușor. Dar ce căuta acolo? Cum de fusese atrasă într-o situație atât de periculoasă? Era îndrăzneață. Toată lumea știa asta.

– Nu, își spuse. E imposibil. Nu ar face niciodată...Nu pot crede așa ceva. Trebuie să existe o altă explicație.

Deși femeile inteligente făceau genul ăsta de erori fatale mereu. Erau pline străzile de femei care își permiseseră să cadă în ispită.

Dar nu, nu ea. Imposibil. Numai la gândul la femeia aceea frumoasă în brațele ducelui simțea că i se face rău.

Nu, nu se va gândi la asta.

Oare cât timp trecuse de când îi văzuse la fereastră? Mai puțin de o oră. Din câte își putea da seama, putea să fi trecut o jumătate de oră. Sau mai puțin? Oare numai păruse mai mult? Oare de ce nu se uitase cu mai multă atenție la ceas? Nici acum nu știa exact cât era ceasul.

Îl privi pe duce cum îi face semn unuia dintre vizitii. Îi văzu pe cei doi urcând. Își notă numărul birjei și o văzu îndepărtându-se.

De îndată ce se puse în mișcare, se grăbi către stand, ceru altă trăsură și îi spuse vizitiului să urmărească celălalt vehicul.

Apoi își scoase ceasul și în cele din urmă își notă ora.

Capitolul 16

Aproape imediat, după o oprire scurtă la un local din St James Street, birja staționă la colțul dintre Great Ryder și Duke Street pentru a lăsa să coboare pasagerul îmbrăcat în pantaloni de călărie. Apoi, vehiculul viră la stânga pe King Street, unde se descotorosi de celălalt pasager.

Cu sticla în mână, ducele de Ashmont se împletici de la trăsură către St James Square, clătinându-se către centrul pieței. Acolo, într-o incintă îngrădită, în mijlocul unei fântâni, stătea regele William al III-lea pe cal.

Casa deGriffith se ridică în colțul de nord-vest al pieței. Ashmont se sprijini pe gardul din dreptul King Street. Își așezase pălăria într-o rână, așa că lămpile pe gaz de pe stradă îi păstrau trăsăturile în umbră.

Luă o dușcă din sticlă și începu să cânte în gura mare:

„Regentul din Alger, când îi ajunse la urechi,
A trimis, domnule, un mesager la Curte,
Cum știa că în țara noastră femeile au greutate,
Își alese una bine legată, domnule.
A căutat în Divan până când a găsit un bărbat,
Cu boașe grele și păroase,
Și tocmai a venit de pe țărmul barbar
Ca mare plenipotențiar.
Când ajunse în Anglia cu mădularul în flăcări,
I l-a arătat gazdei la debarcare.
Ea l-a vorbit peste tot în oraș
Pentru că vârtoșia-i era de neegalat.
Atâta s-a vorbit despre bot și despre capu-i
Încât l-au poreclit Marele Ienicer.
Nici o doamnă nu mai putea dormi fără să arunce un ochi
Marelui plenipotențiar."

Într-o așa noapte călduroasă de iulie, ferestrele care dădeau către piață erau deschise. În fața ferestrelor, strada se umpluse de siluete care îl priveau. Continuă să cânte vulgar.

Între timp, Cassandra reușise să intre în casă. Putuse să se strecoare înăuntru din grădină, grație surorii ei care lăsase descuiată una dintre ferestrele înalte. Odată depășită piedica, Cassandra se grăbi în sus pe scări, inventând în minte o scuză pentru cazul în care ar fi fost prinsă. Era o scuză incoerentă, pentru că, adevărul fie spus, nu avea nici un motiv acceptabil pentru a se strecura afară din casă, seara, îmbrăcată în hainele fratelui său.

Însă se bazase pe Ashmont, și știa că nu o va dezamăgi.

Întregul personal al casei era probabil îngrămădit în fața ferestrelor care dădeau la stradă, sau cât mai aproape de ele.

Fugi în camera sa, unde sora ei, speriată, țâșni din fotoliu și scăpă cartea pe care o citea.

– Slavă cerului, zice Hyacinth. Am fost terorizată la ideea că ți s-a întâmplat ceva.

– Poți să fii sigură că mi s-a și întâmplat ceva, zise Cassandra. Ajută-mă să dau astea jos de pe mine și să mă schimb cât de repede într-o cămașă de noapte.

În timp ce se zbătea să scape din haină, auziră undeva la distanță sunetul unei voci familiare care cânta. Cât de splendid i se auzea vocea.

– Chiar a făcut-o, zise Cassandra.

– Ce să facă? Cine?

– Ashmont. Creează o diversiune. Oh, fir-ar, doar nu cântă ce mi se pare mie...

Se eliberă repede de haine. Hainele bărbătești erau mult mai simple. Viețile bărbătești, la fel. Până la urmă, erau creaturi simple, în general. Aruncă vesta, pantalonii și cămașa și puse repede pe ea o cămașă de noapte.

– Trebuie să mergem și noi să vedem, zise. Toată lumea din piață e acolo, fac pariu pe orice.

Mă rog, era destul de sigură că majoritatea erau servitori. Stăpânii și stăpânele lor erau probabil în oraș la ora aceasta.

Intră cu Hyacinth în camera de pictură, care dădea în St James Square.

Undeva sub ei, cu pălăria înclinată, ducele de Ashmont se ținea de un stâlp de iluminat și cânta în gura mare:

„Următoarea la rând să fie sărutată pe lista lui Plenipo,
Era o domnișoară delicată de onoare,
Care a țipat înfricoșată când i-a văzut mădularul,
De parcă ar fi cărat în spate întreg palatul.
Oh, Doamne, zise! Ce mădular pentru o domnișoară!
Cary, vino repede și uită-te la el!
Dar o să îl iau la o probă, sper să scap neruptă-n două
De marele plenipotențiar."

– Nu sunt sigură că înțeleg, zice Hyacinth.

– Probabil că e cel mai bine așa, zise Cassandra. Cred că ar trebui să îl anunț cumva că sunt în siguranță.

Deschise fereastra și păși în balconul îngust.

– Încetează cu zgomotul ăsta, sau voi chema un polițist, strigă.

El se uită în sus către ea și închină sticla.

– Da, da, ne-ai încântat destul, zise ea. Mergi și cântă serenade și altcuiva.

El râse și dădu drumul stâlpului de iluminat. Dispărând în umbre, făcu o plecăciune elaborată, după care se împletici către King Street, în afara razei lor vizuale.

După o plimbare de aproape o oră prin cartier, chinuit de nehotărâre, domnul Owsley se întoarse în cele din urmă acasă. După care îi adresă un bilețel lui Lady Bartham, cerându-i să se întâlnească cu el pentru a discuta o chestiune de maximă confidențialitate.

Astfel, sâmbătă dimineață, perechea se afla în cimitirul bisericii St James, unde singurele persoane care puteau trage cu urechea erau sub pământ.

Domnul Owsley plângea.

– Credeam că mi-am găsit partenera pe calea vieții, însă s-a aruncat în brațele...

– Ești absolut sigur că era domnișoara Pomfret? întrebă Lady Bartham. O altă femeie ar fi putut plânge, frustrată, în solitudine, însă ea era făcută dintr-un material mai dur. Erai la distanță, într-o noapte întunecată. Ar fi fost foarte ușor să te încurci.

– Ea era. I-aș fi recunoscut vocea oriunde. Și odată ce i-am auzit vocea, am înțeles de ce, de ce mi se părea cunoscută. Era ea, fără dubiu, chiar dacă încerca să se deghizeze în bărbat.

– Ai suferit un șoc.

– Nu atât de mare încât să îmi orbească simțurile. Am încercat din greu să mă fac să cred că nu era ea. Însă mi-a devenit imposibil. Totul la ea e inconfundabil, mai ales vocea. O variantă feminină a vocii tatălui ei.

– Tatăl ei. Ah, da.

Domnia sa descoperise numai cu o seară înainte că Humphrey nu urma să călătorească până la urmă cu ducele de Ashmont, fiindcă primise un bilet din partea lordului deGriffith, care îi solicitase o întâlnire în acea zi.

– S-ar putea să aibă un loc liber pentru mine, anunță Humphrey, spre marea uimire a tatălui său.

Deși lordul și Lady Bartham își iubeau copiii, nu îl văzuseră pe Humphrey ca fiind destinat să se ridice în lume, cu atât mai puțin să fie luat sub aripa lordului deGriffith.

– Mai că nu-mi vine să cred, le spuse. Dar se pare că i-am făcut o impresie bună, deși nu îmi dau exact seama cum. Deși încă nu îmi vine să cred, am impresia că, de fapt, domnișoara Hyacinth a avut ceva de-a face cu asta. Eu, dintre toți. Însă a fost atât de bună cu mine.

În acel moment se lansă într-un discurs dezlânat despre multele ei calități.

Pentru Lady Bartham nu avea nici un sens. Sute de bărbați oftau după ea, iar Hyacinth Pomfret îl alesese tocmai pe Humphrey? Un fiu care nu îi făcuse probleme, mai ales cu cei doi frați ai săi care fuseseră o bătaie mult mai mare de cap – și deloc neatrăgător. Dar până și Lady Bartham nu ar fi mers atât de departe încât să îl numească extraordinar de arătos. Sau excepțional în vreun fel. Al treilea fiu! Fiul ei.

Bartham fusese, bineînțeles, încântat. Asta îl scutea de încercările de a-l împinge pe Humphrey în lume. Era mai mult decât ocupat cu cei doi fii mai mari.

Lady Bartham nu era încântată. Nu îi luă mult să își dea seama cine își băgase nasul. După ce vizitase familia deGriffith cu o zi înainte, Lady deGriffith trebuie să se fi dus glonț la soțul ei și, folosindu-și farmecele, îl convinsese să îl țină pe Humphrey în șah după Hyacinth. De parcă fata avea nevoie de mai mulți pețitori!

Asta era! Nu fata, ci mama ei manipulatoare.

Deși pe dinăuntru contesa fierbea de nervi, la suprafață părea plină de grijă și de bucurie. Mai aruncă câte o privire către

monumentele funerare prăbușite și se gândi cât de ușoară i-ar fi viața dacă anumite persoane ar ajunge în curând să zacă sub ele.

– Te-ai supărat fără rost, îi spuse lui Owsley.

– Cum fără rost? E ruinată ! Fără îndoială.

– Mă îndoiesc foarte tare de treaba asta. Domnișoara Pomfret are tendințe băiețești, după cum știi foarte bine. S-a dus la el acasă ca să îl împiedice să plece din Londra. E genul de lucru nesăbuit pe care îl face de obicei. Odată ajunsă acolo, l-a convins să nu plece. E mult mai simplu decât crezi. Nu a trebuit decât să îi ofere o idee despre toate lucrurile la care se poate aștepta dacă rămâne la Londra și o ia de nevastă. Favoruri minore, nimic altceva. Dar dacă ești prea slab de pe înger ca să ai de a face cu ea...

– Un porumbel pângărit!

Lady Bartham oftă în minte. Bărbații puteau să fie atât de obositori. Ei puteau să facă ce doreau, însă miresele trebuiau să fie virgine. De parcă o problemă de genul nu putea să fie rezolvată în noaptea nunții. Putea să numească fără probleme o suită de femei care își pierduseră fecioria înaintea nunții.

– Nu mi-o închipui pe domnișoară ca fiind cineva care să renunțe foarte ușor la premiu, zise. Așa cum am spus, cel mai probabil i-a permis câteva mici libertăți în așteptarea răsplății matrimoniale. În cel mai rău caz posibil, e doar o altă Magdalena. Un bărbat cu conștiința curată ar vrea să o salveze și să o întoarcă la decență.

Îl privi luptându-se cu sine. Dorința se duela cu orgoliul masculin. Nu se împăcă deloc cu ideea ca Ashmont să fie primul... însă o dorea. Oh, Owsley o dorea cu ardoare. Era îndrăgostit până peste cap, la fel ca Humphrey, băiat prostuț.

Nu conta. Orice altceva urma să se întâmple, fata aceea curajoasă și independentă nu urma să devină ducesă.

– Nu contează, zise contesa. O să aflu eu adevărul. Ce număr avea trăsura? Și cu ce era, exact, îmbrăcată?

Mai devreme în acea după-amiază

Ashmont se încruntă la reflexia lui în oglindă.

Sommers îi alesese un frac de lână neagră la un singur rând, pe care să îl poarte cu o haină albă de mătase la un singur rând, pantaloni albi și botine negre. Lavaliera era albă.

– Aș fi zis că una dintre hainele albastre sau fracul verde s-ar fi potrivit mai bine. Ținuta asta e cam... alb cu negru.

– Umil, Alteța Voastră, zise Sommers.

– Corect. Vrei să îl impresionez cu seriozitatea mea. De parcă m-ar și crede.

Se referea la lordul deGriffith, cu care Ashmont intenționa să se întâlnească pe parcursul zilei.

Însă, înainte de toate, întâlnirea. Ashmont aruncă o privire către ceasul de pe șemineu. Încă mai avea destul timp la dispoziție să ajungă la St James. Acolo trebuia să se întâlnească cu Cassandra și anturajul pe care reușise să îl adune în dimineața aceasta.

Își mută privirea către fereastra în spatele căreia se ivea o zi gri.

– Nu-mi place deloc cum arată. Dacă plouă, va trebui să amânăm. Nu poți lăsa doamnele să se plimbe prin ploaie. Nu ne-am pregătit foarte bine. Aseară nu am avut timp să ne gândim la toate.

Oh, zei, seara trecută. Seara trecută.

Lui Ashmont încă i se părea pe alocuri că fusese un vis. Nu îi venea să creadă că riscase atât de mult numai ca să vină să îi spună că îl iubește. Disponibilitatea și deschiderea ei... încrederea ei. I se strânse gâtul.

– Nu sunt sigur că mă pot ridica la înălțimea așteptărilor ei, zise.

– Nu cred că lordul deGriffith va crede același lucru. Dar, din câte înțeleg, tații de fete tind în general să privească pețitorii fiicelor lor cu suspiciune, dacă nu chiar cu scârbă.

– Ai fost eroic aseară, Sommers. Va trebui să îți cresc iar salariul. Mai mare păcatul că nu pot să înmânez și un titlu.

Sommers își drese vocea.

– Servitorii au mai văzut lucruri de genul, Alteța Voastră. O manevră disperată. Amenințarea să plec fără preaviz, sau mai bine chiar, să îmi tai gâtul.

– Audiența în lacrimi.

– Se auzeau plânsete. Am simțit cu adevărat un simț al datoriei. Patru paji se agitau pe lângă mine plini de anxietate. Așa cum știi, sunt un fel de mentor pentru angajații casei, oferindu-le sfaturi vestimentare pentru după-amiezile libere. Tuturor ne place o ținută care cade bine pe corp, iar în privința asta sunt considerat un fel de oracol din Delphi.

– Ești un oracol din Delphi, în materie de sfaturi vestimentare și nu numai.

Sommers nu era Keeffe, asta era clar. Nu era un mentor sau un bodyguard. Însă era cel mai bun confident pe care îl avusese Ashmont și de multe ori fusese singurul lucru care stătuse între Ashmont și haos. Să porți lavaliera potrivită, legată corect sau un costum potrivit pentru o anumită ocazie tindea să aducă liniște minții. Sommers era balastul care aducea echilibru în vârtejul care era viața lui Ashmont.

Însă un bărbat avea nevoie de o soție, soția potrivită, care să îi fie soarele și să îl păstreze în orbita potrivită. Nu se îndoia că urmau să existe explozii, meteoriți și furtuni solare. Atât el, cât și Cassandra erau oameni cu voință de fier. Dar, atâta vreme cât rămânea centrul universului lui, putea să treacă peste orice neplăcere.

După ce au fost puse la cale ultimele detalii, Ashmont era gata cu o oră înainte de ora stabilită.

Dură cinci minute înainte să fie copleșit de anxietate.

– S-ar putea să ajungă mai devreme. Are de-a face cu mai mulți oameni.

Nu putea prezice când vor pleca spre locul întâlnirii și drumul de la casa deGriffith până la parcul St James dura mai puțin de zece minute.

– S-ar putea să ajungă acolo și să și plece înainte să ajungă el. Ar fi mai bine să plec acum.

Își luă în grabă pălăria și bastonul și ieși.

În ciuda vremii mohorâte, Cassandrei nu îi fu greu să-și o convingă pe mama să le însoțească pe ea și pe Hyacinth la o plimbare prin parcul St James. În fond, dacă ar fi plouat, erau la câteva străzi de casă.

Nu începu ploaia, și după-amiaza devreme, Cassandra, sora ei și mama ei, însoțite de o pereche de paji înalți, ajunseră în parc în jurul orei la care plănuiseră să se întâlnească. Ashmont, care promisese să stea la pândă, își coordonă sosirea perfect.

Doamnele se plimbau pe una dintre aleile către lac. Apăru pe o alee care se unea cu cea pe care se plimbau ele, aflată lângă apă.

La vederea lui, îmbrăcat impecabil, plin de grație și fără îndoială arătos, inima Cassandrei începu să facă niște acrobații aproape

dureroase. Știa că va fi acolo. Spusese că va veni și avea încredere în el, la fel cum avusese încredere în el și în seara precedentă, în atât de multe feluri. Cu toate astea, fericirea pe care o simțea clocotind în sine includea și o bucățică de ușurare.

– Cât de neașteptat! spuse mama, aruncându-i o privire Cassandrei. Domnul Morris i-a spus mamei sale că urmează să pleci din Londra.

– Un impuls de moment, răspunse el. Dar mi-am revenit în simțiri. Am treburi mult mai importante și mai agreabile de făcut în oraș. Ce noroc să vă găsesc aici!

Ochii lui albaștri poposiră asupra Cassandrei, iar mintea ei fugi imediat către evenimentele serii trecute. Trupul ei fugi către aceeași amintire, cu mușchii încordați și tensionați făcând ziua gri să se încălzească cu câteva grade.

– Miraculos de-a dreptul, zise mama sec. Nu mi-ar fi trecut prin minte să ies la plimbare azi, însă Cassandra a insistat că ea și Hyacinth au nevoie de mișcare și de aer curat.

– Eu și sora am fost deranjate azi-noapte de un bețiv care cânta cântece indecente în piață, zise Cassandra. A fost greu să adormim după asta.

– Mai mare rușinea, zise Ashmont. Ar trebui să existe o lege în acest sens.

– De ce lege să mai avem nevoie, atunci când fiica mea cea mare e în zonă? întrebă mama. Nu a putut să lase unul dintre vecini sau unul dintre servitori să se descurce cu ticălosul. Nu, a trebuit să iasă ea pe balcon, mai mult dezbrăcată, în vederea tuturor, și să se ocupe de el.

– Toată lumea bună era plecată la distracție, zise Cassandra.

– Audiența era formată din servitori, iar ei s-au adunat ca să se bucure de spectacol. Mai mult decât atât, aș vrea să știu ce logică are să te ridici de pe patul de boală ca să petreci o ora îmbrăcându-te, numai ca să îi spui unui vagabond să meargă să cânte în altă parte?

– Nu are nici o logică, bănuiesc, zise Ashmont. Pe când ai fi terminat de îmbrăcat, deja ar fi vremea pentru micul dejun. Toaleta doamnelor este, într-adevăr, complicată.

– Ar trebui să știi, zise Cassandra.

– Zău așa, copilă, replică mama sa.

– Ar trebui să pretind că ducele este un model de comportament? Își dădu ochii peste cap. Atât de multe reguli. Duce, știai că, pe vremuri, dar nu mă refer la Antichitate, doamnele îi primeau pe domni îmbrăcate așa cum eram eu îmbrăcată aseară și nimănui nu îi păsa?

– Asta era pe vremea bunicii tale, zice mama. Nici o femeie căreia să îi pese de reputația ei nu ar face așa ceva astăzi. Te rog să schimbi subiectul și să nu îmi atragi atenția că eu l-am deschis. Am crezut că urmează să ne plimbăm, dar uită-te la noi cum stăm pe loc. Aruncă o privire către norii grei care se adunau asupra lor. Ar trebui să ne facem mișcarea cât mai putem.

– Ați dori să îmi faceți onoarea de a-mi permite să vă însoțesc? spuse Ashmont.

Mama privi lung când către el, când către Cassandra.

– Din moment ce e foarte clar că ăsta este scopul pentru care ești aici, cine sunt eu să vă stric stratagemele? Sunt mult prea discretă ca să întreb cum ai reușit să apari exact la locul potrivit la momentul potrivit. Presupun că lucrurile astea se pot rezolva cu destulă determinare.

– Lady deGriffith, nu aș putea să fiu mai hotărât.

– Un bărbat adevărat ar trebui să fie hotărât. Nu o să îți reproșez nehotărârea de la apelul procesului curselor de cai și de bărci. Toți avem momente de indecizie.

O prinse pe Hyacinth de braț, lăsându-i pe Cassandra și pe Ashmont să meargă în față.

Odată ce erau destul de departe încât să nu poată fi auziți, Ashmont spuse:

– Cred că bănuiește că am complotat pentru întâlnirea asta.

– Bănuiesc că ea și tata au avut propria metodă de a se descurca pe vremea curtării lor, zise. Atâta timp cât nu află unde am fost azi-noapte, nu sunt anxioasă, nu mă roade grija. Singura problemă este că, dacă află ce am făcut, își vor da seama că Hyacinth mi-a fost complice.

– Nu, nu. O să găsim o metodă pentru a mă face pe mine complice. Sau provocator. Și nu vor afla nimic despre aseară. Cum ar putea? Să nu uităm că, oricât de repede vrei, vei fi ducesă și vei putea să aranjezi viață socială a surorii tale. Chiar așa, cam cât de repede crezi că putem să înfăptuim chestiunea?

– De îndată ce tata își va da acordul.

Nu se putea căsători fără permisiunea tatălui ei. Nu voia să o facă. Nu era atât de irațională încât să își înceapă viața de femeie căsătorită în relații rele cu părinții ei. Cu toată relația lor dificilă, îi era dragă familia. Mai mult decât atât, cele mai solide căsnicii treceau prin perioade dificile, iar femeile, având atât de puține drepturi, aveau nevoie de tot ajutorul pe care îl puteau primi.

– Dar înainte de asta, am nevoie de acordul tău, îi spuse.

– L-ai primit aseară.

– Vreau să îl primesc aici, la lumina zilei, sub supraveghere, când nici unul dintre noi nu se află într-o stare de emoție majoră. Vreau să îl primesc într-un moment în care mintea îți e liniștită și nu ai riscat totul, putând să fii descoperită în orice moment și să îți strici reputația pentru cel mai lipsit de merite bărbat.

Îl privi cu subînțeles. Adică plănuise să îl privească cu subînțeles, însă el îi prinse privirea și pentru un moment fu aproape orbită de privirea lui albastră, de felul în care se uita la ea, de frumusețea lui aproape nepământeană, de frumusețea și grația fizicului său impunător. Își aminti cum se uitase la el cu multă vreme înainte, minunându-se în timp ce îl asculta povestindu-i despre stele. Era același bărbat, era cu adevărat al ei?

Da. Același, dar devenit bărbat, cu totul uman, cu întregul lui de defecte umane.

– Nu meriți, asta e clar, dar se pare că nu o să găsesc altul mai bun, îi zise.

Se opri.

– În acest caz, domnișoară Pomfret, ați vrea să îmi faceți enorma onoare de a-mi fi soție?

Se opri alături de el. Îl privi în ochii albaștri de culoarea cerului și ceva în sinea ei păru să zboare către un anume Olimp.

– Da, îi răspunse. Cred că aș vrea.

Cassandra și Ashmont plănuiseră totul, cu excepția vremii, într-un mod pe care îl credeau drăguț. Prima oară întâlnirea accidentală în parc, când Cassandra și Ashmont puteau să stabilească lucrurile între ei. Apoi urma să le însoțească pe doamne acasă și să ceară o întâlnire cu lordul deGriffith.

Nici nu îi trecuse prin cap că tatăl ei ar putea să nu fie acasă.

Chiar în momentul în care îi expuneau mamei Cassandrei speranțele lor, primii stropi de ploaie începură să cadă.

– Oh, ce păcat! zise Lady deGriffith. De ce nu mi s-a dat nici un indiciu? Lordul deGriffith e plecat azi toată ziua. Are o ședință.

Îi aruncă o privire lui Hyacinth. Însă o să fim acasă diseară. O să organizez eu totul. Dar ține cont, te rog, de faptul că nu pot spune nimic până nu vorbești cu lordul deGriffith.

– Oh, mama, zise Hyacinth. Trebuie să spui ceva. Măcar să îl încurajezi pe tata să îl privească cu indulgență pe duce.

Lordul deGriffith era capul familiei. Însă, în acel moment, Ashmont își dădu seama care dintre cei doi era Soarele și care era planeta care orbita în jurul Soarelui.

– Foarte bine, spuse Lady deGriffith. Cred că pot spune că nu sunt nemulțumită. E suficient?

– Mama, se smiorcăi Hyacinth. Chiar nu poți să spui ceva în plus? Serios?

Ploaia începu să cadă cu mai multă putere, iar Lady deGriffith își desfăcu umbrela.

– Va trebui să vă mulțumiți cu atât deocamdată. Chestiunile de genul acesta trebuie lăsate pe seama capului familiei. Haideți, fetelor, duce. Acoperiți de umbrele, se grăbiră către St James Square. Cum Ashmont nu putea să stea toată ziua să se învârtă pe lângă casă, nu avea de ales decât să le lase acasă și să plece.

Își dorise să încheie situația. Știa că întâlnirea urma să fie una dificilă. Lordul deGriffith îl disprețuia. Dar până la urmă, poate că era mai bine așa. Ashmont avea mai mult timp la dispoziție să își pregătească discursul și răspunsurile pentru întrebările dificile pe care urma, fără îndoială, să le primească, asta dacă gentilomul era dispus să îl primească în casă și nu îl izgonea direct.

Pe măsură ce se îndreptă către casă prin ploaia torențială, prin mintea lui Ashmont se adunau o mulțime de motive pentru care ar fi trebuit să fie izgonit. În alte vremuri, probabil că s-ar fi oprit la casa Blackwood sau la casa Ripley să își lase prietenii să îl tachineze lângă unul sau zece pahare de vin.

Nu azi. Zilele alea erau în trecutul său.

– În trecutul meu, murmură. Ploaia îi curgea de pe borurile pălăriei. Nu era încă ud, însă urma să fie. Cu toate acestea, acea zi putea să fie...

Se opri o secundă să se gândească. Cu numai două zile în urmă, Cassandra Pomfret îi spusese că era splendid. Seara trecută luase măsuri de-a dreptul șocante ca să îi arate ce sentimente are... după care îi permisese lui niște libertăți șocante. Astăzi, în deplinătatea facultăților mintale, fără a fi influențată de săruturile și mângâierile lui, în prezența sobră a mamei și a surorii ei, îi spusese „da".

Lady deGriffith urma să pună o vorbă bună în fața soțului ei, iar asta urma să îi facă lui Ashmont misiunea puțin mai ușoară. Nu ușoară, să fie clar. Nu își făcea iluzii. Din partea lordului deGriffith se aștepta la un drum lung, întunecat și plin de capcane.

Așa cum ar fi și trebuit să fie. Mare parte a vieții trecute a lui Ashmont îi era deja în spate, iar cea nouă era un proces, un drum plin de obstacole și incertitudini. Era pregătit pentru tot ce urma să vină. În realitate, având inima unui luptător, abia aștepta provocarea.

La ora prânzului

La fel ca în fiecare sâmbătă după-amiază când se afla în Londra, mama lua ceaiul cu surorile sale. Astăzi doamnele urmau să se întâlnească în casa mătușii Elizabeth.

Între timp, Cassandra și Hyacinth vorbeau în salon despre perspectivele legate de iubiții lor, deși Hyacinth nu îl considera pe Humphrey Morris iubit.

– Îmi face plăcere compania lui, zise, și știu că îi poate fi de folos tatei. Dar, după cum ți-am zis acum ceva vreme, nu mă grăbesc să mă căsătoresc. Sinceră să fiu, nu mă simt pregătită să mă gândesc la nici un domn în termeni de genul acela. Sigur că aș vrea să știu ce crede tata despre el, în cazul în care decide să îl angajeze pe domnul Morris. După aceea, va trece o vreme până să aflăm verdictul.

– Dacă supraviețuiește lucrând pentru tata, înseamnă că dă dovadă cel puțin de vigoare și de rezistență. Și dacă părinții noștri pot să îl tolereze o vreme, asta ne va spune câte ceva despre calitățile personale și despre caracterul domnului.

Cassandra îi zâmbi surorii ei.

– Ești precaută. Spre deosebire de mine.

– Am optsprezece ani, spuse Hyacinth. Și spre deosebire de tine, nu am urmărit evoluția unui singur domn pentru mare parte a vieții mele.

Deși făcuse asta de la distanță, Cassandra îi urmărise cariera nebunească lui Ashmont de mai mult sau mai puțin șaisprezece ani. Nu că asta ar fi însemnat că își devotase timpul și energia așteptării și speranței. Chiar și în tinerețea ei idealistă, își dorise să își găsească propriul drum și să își construiască propria viață. Chiar și în mijlocul infatuării sale, nu îl făcuse niciodată centrul universului său.

Asta era problema cu poemul oribil pe care i-l dăduse Owsley. Doamna din poem trăise viața îngustă pe care Mary Wollstonecraft o deplora. Nu semăna deloc cu viața pe care Cassandra o crease pentru ea însăși, cu ajutorul bunicilor și al lui Keeffe.

– Cel puțin știu toate relele pe care trebuie să le știu despre el, zise. E mult mai mult decât pot spune majoritatea mireselor.

– Suntem atât de atent păzite, încât este aproape imposibil să ne dăm seama cum e un domn cu adevărat. Câte ore petrece, în total, o tânără în compania unui gentilom înainte să fie căsătoriți? De obicei nu are nici cea mai vagă idee despre cum preferă ceaiul sau cafeaua, ca să nu vorbim despre cum e când e nervos sau când suferă din cauza unei răceli sau a unei dureri de stomac. Intrăm în căsnicii fără să știm practic nimic – câte ceva despre talentul de dansator, despre manierele în public, despre cum se îmbracă, despre apariția fizică. Toate lucruri superficiale. Tot ce știm despre personalitatea lui este ce arată atunci când încearcă să cucerească, când se prezintă lumii încercând să facă cea mai bună impresie.

– Ăsta nu va fi cazul meu. Nu tocmai, zise Cassandra. Asta, bineînțeles, dacă tata e de acord.

Hyacinth era destul de lucidă încât să își dea seama că era foarte posibil ca tatăl lor să respingă propunerea lui Ashmont de la bun început. Știa ce părere avea tatăl lor despre duce. Deși sentimentele lui păreau să se mai fi înmuiat puțin față de disprețul absolut pe care îl simțise la început, lordul deGriffith încă îl privea pe duce așa cum orice paznic de găini ar fi privit un uliu sau un șoim. Întrebă:

– Și dacă nu acceptă?

Colson apăru în cadrul ușii.

– Dacă nu vă e cu supărare, domnișoară Pomfret, am venit să vă anunț că Lady Bartham este aici și dorește să vorbească cu dumneavoastră.

Lady Bartham știa că lordul deGriffith urma să lipsească de acasă în acea după-amiază, iscodindu-și fiul cel cu capul în nori pentru a afla toate detaliile. Știa de asemenea că Lady deGriffith urma să își petreacă după-amiaza servind ceaiul săptămânal cu surorile ei.

Nici că ar fi putut dori circumstanțe mai prielnice, care să îi ofere destul timp să se pregătească. După întâlnirea cu Owsley, fusese la o tură de cumpărături la Hatehards, Fortnum & Mason și alte câteva localuri din Piccadilly. După care, se urcase în caleașcă, se întorsese acasă pentru a-și schimba rochia cu una purpurie, mai potrivită ocaziei, asortată cu un șal de cașmir alb cu negru.

În prima fază a planului, luase în considerare câteva abordări, înainte să decidă asupra a trei dintre ele, fiecare depinzând de felul în care urma să fie întâmpinată.

Domnișoara Pomfret coborî prompt. Nu părea îngrijorată. Avea întipărită expresia ei obișnuită, sau mai bine zis, lipsa ei de expresie obișnuită. Era mai ușor să ghicești gândurile unei păpuși de porțelan. Însă, de data asta, Lady Bartham nu avea nevoie să caute indicii. Toate cărțile erau în mâna ei.

Schimbară câteva politețuri.

– Probabil că vă întrebați de ce am cerut să vă văd pe dumneavoastră, în mod special, începu Lady Bartham.

– Am presupus că aveți ceva să îmi transmiteți numai mie, dat fiind faptul că amândoi părinții mei sunt plecați de acasă, lucru pe care, negreșit, îl știți deja, răspunse domnișoara Pomfret. Un secret, nu-i așa?

Deși Lady Bartham era destul de obișnuită cu felul franc de a vorbi al fetei, începuse să se obișnuiască cu domnișoara Pomfret cea văzută – dar – neauzită pe care o întâlnise în ultima vreme. Tonul direct o derută o secundă, dar nu lăsă asta să se vadă.

– Ce minte ascuțită aveți, zise. Da, se poate spune că e un secret. Cel puțin pentru moment.

Scoase din mânecă un bilețel împăturit.

– Mă gândeam să vă invit la o plimbare în grădină, dar am bănuit că veți ezita, atâta timp cât nu știți despre ce e vorba.

Îi întinse biletelul. Domnișoara Pomfret se uită stăruitor o secundă la hârtia împăturită, după care o primi. Deschise și citi. Expresia nu i se schimbă în tot timpul acesta.

– Înțeleg, zise. Nu cred că mi-ați fi dat biletelul pentru simpla mea informare. Doriți ceva de la mine. S-a potolit ploaia. Haideți să ne plimbăm în grădină.

Biletelul era scurt și la obiect:

Aventurile dumneavoastră de aseară au avut martori. Purtați un joben și o pereche de pantaloni de călărie. Ați fost văzută la una dintre ferestrele casei Ashmont, în brațele ducelui de Ashmont. Ați fost văzută și auzită ceva mai târziu, în Street Park, în timp ce urcați în trăsura cu numărul 317. Adresa dată vizitiului a fost intersecția străzilor Duke și Great Ryder, în apropiere de casa dumneavoastră.

Capitolul 17

Dură o secundă până când cuvintele de pe hârtie deveniră reale. Cassandra se holbă la ele având senzația că e într-un vis. Nu avea sens. Nu era posibil. Deși clar că era posibil, pentru că se afla acolo, citind bilețelul întruna și cuvintele nu dispăreau. În grădină ciripeau câteva păsări care trecuseră peste entuziasmul împerecherii de primăvară, fără să devină încă taciturne.

Era într-adevăr interesant când spaimele tale cele mai mari deveneau, dintr-odată, realitate. Cum aflase Lady Bartham? Nu credea că o văzuse ea însăși, deși nu era imposibil. Dar nu credea, pentru că asta ar fi însemnat să stea la pândă pe lângă casa Ashmont cel puțin o jumătate de oră, dacă nu chiar o oră sau mai mult, într-o vineri seara, când în mod normal era prezentă la jumătate de duzină de petreceri unde distrugea reputații. Și de ce ar fi stat la pândă să aștepte ca Ashmont să facă ceva demn de bârfă? Nu avea nici un sens. Cel mai probabil fusese un spion. Dar oare, în afară de spion, mai știa cineva?

Întrebările se înghesuiau în mintea Cassandrei, deși răspunsurile la ele nu mai prea contau acum. Femeia care pășea umăr la umăr cu ea pe pietrișul grădinii știa. Era suficient. Nu avea nici o reținere în a informa întreaga lume, cât ai bate din palme.

Ploaia se oprise cu puțin înainte, lăsând aerul mai răcoros, dar încărcat de umiditate.

Se simțea apăsată de un sentiment nimicitor de responsabilitate și viața, în acel moment, i se păru grea. Cu câteva ore înainte, starea de spirit a Cassandrei era cât se poate de bună, simțea că va atinge Olimpul și adevărata fericire. Acum se simțea ca Icar, cu aripile topite, gata să cadă în mare.

– E clar că sora ta te-a ajutat, spunea Lady Bartham. Nu ai fi putut să o scoți la capăt fără ajutorul ei. Numai luând în considerare acest aspect, gândește-te cât de nemulțumit va fi tatăl vostru.

Zâmbi. O subevaluare crasă a situației, cum îți poți da seama, asta dacă nu cumva ți-ai pierdut de tot orice sensibilitate filială.

„Comportamentul tău se răsfrânge asupra ei. Asupra noastră, a tuturor."

Dar situația asta mergea mult dincolo de aparențe. Tata avea să fie furios și, mai rău decât atât, urma să se simtă rănit. În ochii lui, ceea ce făcuse Cassandra ar fi însemnat, pe bună dreptate, trădarea încrederii.

– Sunt perfect conștientă de consecințe, zise. Poate ați dori să îmi spuneți ce vreți de la mine. Nu cred că are rost să vă întreb de ce ați făcut asta sau cum ați aflat. Aș vrea totuși să știu ce sperați să rezolvați.

Lady Bartham se mulțumi să zâmbească.

– În cazul acesta, dați-mi voie să fiu la fel de francă. Aș fi foarte încântată să arăt lumii întregi duplicitatea și nerușinarea de care ați dat dovadă. Totuși, am motive care mă obligă să vă ofer o alternativă. O să dau întreaga tărășenie uitării cu două condiții. În primul rând, nu o să vă mai întâlniți cu ducele de Ashmont niciodată. O să rupeți relația cu el de formă imediată și irevocabilă. Vă recomand cu tărie o schimbare de mediu; eventual să vă întoarceți în casa bunicilor dumneavoastră pentru câțiva ani. Cred că așa ar fi mai bine pentru toată lumea.

Făcu o pauză, așteptând răspuns.

Cassandra o privi drept în față.

– Ați spus că aveți două condiții.

Privirea femeii urcă spre ferestrele de la etaj. Hyacinth le privea de pe fereastra camerei de zi. Privirea lui Lady Bartham poposi asupra ei o secundă, înainte să se întoarcă spre Cassandra.

– În al doilea rând, domnișoara Hyacinth se va despărți de Humphrey.

– Din câte știu eu, nu au o relație, așa că nu ar avea cum să se despartă.

– Nu încercați să vă jucați cu mine, domnișoară Pomfret. O să descoperiți că sunteți depășită de situație. Cât timp credeți că o să vă mai permit să mă transformați în păcălici?

– Așa vedeți dumneavoastră lucrurile?

– Știu exact ce am întrerupt la casa Cremorne. Însă dumneavoastră și ducele ați conspirat să răstălmăciți fapte foarte clare în

minciuni și să mă faceți să par ridicolă. Să ne înțelegem, nu cred că sunteți singura vinovată. Cred că v-a corupt. Dacă aveți impresia că vă va face fericită, vă înșelați amarnic. Avea planul făcut să plece din Londra.

– Luându-vă fiul cu el.

– Humphrey e bărbat în toată firea, însă, da, aș prefera să văd cum își cheltuiește banii la curse, decât să îl văd încurcat cu familia dumneavoastră. Dacă sora dumneavoastră îl refuză cu fermitate, nu va mai avea nici o dorință să lucreze pentru tatăl dumneavoastră.

– Înțeleg.

Cassandra nu înțelegea. Nu foarte bine, în tot cazul. Se lupta cu prea multe emoții în același timp. Era cuprinsă de șoc, mirare, durere și altele pe care nu le putea nici număra, nici numi.

„Ai controlul", își spuse.

Nu îl avea. Se înneca în mare. Credea că grija ei cea mai mare era ca tatăl său să nu îi respingă propunerea lui Ashmont. Se gândea la cea mai bună metodă prin care îl putea face pe tatăl ei să se răzgândească. Se asigurase că teama legată de seara trecută era nefondată și Ashmont o asigurase de același lucru.

„...nu vor afla despre aseară. Cum ar putea să afle?"

Cumva, cineva aflase și decisese să îi ofere femeii ăsteia dușmănoase detalii ce puteau să fie obținute într-un singur mod. Informatorul îi pândise, iar ea și Ashmont nu își dăduseră seama.

– Și cine anume v-a spus toate astea? întrebă. Persoana respectivă va păstra tăcerea?

– Nu trebuie să vă preocupați, răspunse Lady Bartham. Dacă spun că informația va fi îngropată, va fi îngropată. Nu sunteți singura cu secrete rușinoase. Însă, dacă spun că va fi trâmbițată, așa se va întâmpla, iar de data asta nu veți putea manipula informațiile în propriul folos.

– Toate astea, pentru că nu v-a plăcut cum s-au întâmplat lucrurile. Nici un strop de considerație pentru durerea pe care le-o provocați altora.

Părinții ei... Tot ceea ce își închipuise Cassandra despre Putney descoperit în spatele draperiei urma să devină realitate, numai că la o scară mult mai mare, infinit mai rea. Ceea ce făcuse de data aceasta depășea cu mult micile abateri. Putea la fel de bine să fi fost prinsă în flagrant.

Vizitase casa unui bărbat. Purtase haine bărbătești. Fusese văzută sărutându-se cu un bărbat faimos pentru libertinaj. Era suficient să o transforme în marfă stricată.

Nu îi păsa ce avea lumea de spus despre ea. Însă numai ea ar fi trebuit să plătească prețul. Povara nemeritată ar fi fost purtată în primul rând de părinții ei și de sora sa.

Nu era vina nimănui în afară de Cassandra. Un gest impulsiv. De atât fusese nevoie ca totul să fie distrus.

– Să nu vă faceți iluzii că puteți șterge totul dacă vă căsătoriți cu Ashmont, continuă contesa. Asta dacă ar fi dispus să vă ia de nevastă, odată ce v-a avut. El va continua să trăiască la fel ca până acum, în timp ce dumneavoastră ați fi o proscrisă, fără acces la Curte, fără acces nicăieri. Ar fi ca și când s-ar fi căsătorit cu o curtezană sau cu o femeie divorțată. Ați avea chiar mai puțină influență decât aveți acum.

Cassandra cunoștea câteva cazuri similare. Lord Holland și soția sa divorțată fuseseră nevoiți să își creeze propriul anturaj social, iar cei care îi vizitau la casa Holland erau aproape în exclusivitate bărbați cu aceleași viziuni politice.

– O să fiți alungată și disprețuită, continuă Lady Bartham. Nici măcar micul dumneavoastră club de „radicali" nu o să vă vrea. Rușinea pe care o veți aduce le va păta numele.

Pentru femei care voiau să își desfășoare activitatea caritabilă cu discreție, cu asemenea notorietate, Cassandra ar fi devenit o povară.

– Și ce credeți că s-ar întâmpla cu eventualii copii? râse Lady Bartham. Oare chiar să nu aveți idee despre răul pe care l-ați făcut familiei dumneavoastră an după an din cauza comportamentului nesăbuit pe care l-ați afișat? Credeți că sunteți nevinovată? Cu plimbări în caleașcă alături de vizitiul ăla hidos. Afișând filosofia dezgustătoare a unei prostituate. Căzând pradă unui ticălos fără scrupule. Și acum îți arunci și sora nevinovată în mijlocul problemelor, asta dacă într-adevăr a rămas nevinovată. Uite, asta ar fi o întrebare interesantă.

– Vă rog să nu îmi insultați sora. Nu a făcut nici un rău.

– Oare? Dar asta contează prea puțin. Dorințele mele sunt destul de ușor de îndeplinit. Treci cu nesăbuință prin viață, călcând peste orice regulă care nu îți convine și peste capul oricărei persoane care

îți stă în cale. Nu vă voi permite să mă calcați în picioare sau să îmi târâți vreun membru al familiei sub roți.

Contesa își scoase ceasul de buzunar.

– Nu va dura mult să îi trimiteți un mesaj ducelui de Ashmont. Nu am nici o îndoială că știți unde să dați de el. Însă mesajul surorii dumneavoastră pentru Humphrey nu va ajunge probabil până mâine, în funcție de cât de târziu îl va ține tatăl dumneavoastră la birou. Aveți timp până mâine la ora trei să îmi îndepliniți dorințele.

Ora trei după-amiază. Mai puțin de douăzeci și patru de ore până când această femeie urma să ucidă fericirea părinților ei și să distrugă viitorul surorii ei.

– Dacă până la ora respectivă nu o să primesc dovezi solide cum că ați făcut ceea ce am cerut, o să ofer conținutul bilețelului, cu mai multe detalii, celor de la *Foxe's Morning Spectacle*, continuă femeia. O să împărtășesc, de asemenea, toate detaliile picante tuturor cunoștințelor mele intime.

– Și asta o să vă facă plăcere, nu?

– O îndeletnicire destul de plăcută, dacă tot v-ați ocupat să duceți greul misiunii.

Era destul de adevărat. Cassandra împletise funia cu care urma să se spânzure.

– Să nu credeți nici o clipă că voi ezita să mă țin de cuvânt. Tatăl dumneavoastră nu o să îmi aibă fiul, iar mama dumneavoastră nu va triumfa în fața mea. Nu veți fi niciodată ducesă, domnișoară Pomfret. Nu veți fi niciodată soția cuiva. Ce păcat că nu ați putut rezista ispitei, ce păcat că nu l-ați luat pe domnul Owsley de bărbat când ați avut ocazia.

– Mi-aș fi dorit să fiu cu cineva cu gusturi mai bune într-ale poeziei.

– Eh, acum nu o să fiți cu nimeni. Vă puteți aștepta ca orice domn decent să vă privească cu repulsie, iar toți cei indecenți... mai bine să lăsăm unele lucruri nespuse.

– De ce? Ați spus atâtea. De ce să vă opriți acum?

Lady Bartham zâmbi.

– Ora trei, domnișoară Pomfret. Nu e nevoie să mă conduceți. Cunosc drumul.

Casa Ashmont
O oră mai târziu

Cu brațele încrucișate și ochii îngustați, Keeffe își aruncă privirea peste dormitorul ducelui Ashmont.

– Frumoasă locuință, Alteța Voastră!

– E mică, dar ne place. Pentru că ești aici, deduc că domnișoara Pomfret e într-o încurcătură.

După ce își hărțuise avocatul, când ajunse acasă, Ashmont dădu peste un mare balamuc la ușă. Balamucul stătea în fața lui: Keeffe, cu mâinile goale și cu provocarea în ochi.

– Ah, nu, am plecat să iau o gură de aer în cartier. Da, Alteța Voastră, așa cum ați ghicit, e vorba de ea. Nu că nu ar fi plăcută vizita aici și trebuie să recunosc că servitorii s-au prins destul de repede despre ce este vorba... odată ce unul dintre ei s-a prins cine era ologul, au devenit foarte repede extrem de amabili.

Dădu din cap în direcția lui Sommers, care îi privea, vizibil sfâșiat de îndoieli. În camera de schimb a ducelui, unde nu aveau acces nici măcar mare parte din servitori, se afla un om obișnuit cu un aspect destul de ieșit din comun. Pe de altă parte, omul ăsta comun cu aspect neobișnuit era nimeni altul decât Tom Keeffe, pe care îl venerau și cei mai tineri dintre angajații lui Ashmont.

Servitorii nu erau imuni la farmecul zonei și acum în fața lor stătea una dintre legendele locului. Spre deosebire de membrii comunității de curse, nu aveau nici un dinte împotriva lui. Era pur și simplu o celebritate.

După ce ezită o clipă, Sommers îi răspunse la salut.

– Să înțeleg că pot să vorbesc liber în fața lui, întrebă Keeffe.

– Da, bineînțeles, că altfel l-aș fi rugat să plece din clipa în care te-am văzut, răspunse Ashmont cu calm, în vreme ce demonii interiori începuseră să dea târcoale intrării în peșteră. Ce s-a întâmplat și pe cine vrea să ucid?

Keeffe îi povesti totul despre vizita lui Lady Bartham.

Ashmont înjură.

– Domnișoara a intrat la mine în casă și mi-a zis că nu putea să scrie nici o scrisoare, nervoasă rău. Însă are mâinile legate și nu știa cum să îi vină de hac doamnei de una singură. Așa că m-a trimis aici să vă întreb dacă o să veniți.

– Nu sunt sigur că pot să ucid o doamnă, zise Ashmont. Deși mi-aș dori, asta da. Cu disperare chiar.

– Nu în hainele pe care le purtați, Alteța Voastră, zise Sommers.

– Așa e de pornită stăpâna mea, zise Keeffe. Niciodată nu am văzut-o așa pornită împotriva cuiva.

– Da. Din vina mea. Trebuia să fie mai atentă. Cum naiba a putut cineva..., dădu din cap. Nu contează. Sommers.

Valetul deja activa în domeniul lui sacru. Ieși de acolo cu o haină roșie și o lavalieră neagră.

– Ah, bun, zise Ashmont. Așa nu se va vedea sângele.

– Alteței Sale îi plac glumițele, observ, zise Sommers.

– Eh bine, nu o fi genul care să ofteze, să se vaite și să se tăvălească pe jos, nu? zise Keeffe. E destul de rău, dar o să o ajuți să treacă peste. Sau o să te ajute ea pe tine.

– Ambele, zise Ashmont. De acum suntem un cuplu. Așa a zis doamna.

– Destul de potriviți, zise Keeffe. Amândoi încăpățânați, nesăbuiți și pregătiți de luptă, așa cum am învățat-o. Nu că ar depinde de mine.

– Nu va depinde nici de mama enervantă a lui Morris, îți promit. Sommers, anunță că doresc cabrioleta.

Cu Keeffe lângă el, Ashmont conduse până la apartamentele jocheilor, unde o găsiră pe Cassandra încă fierbând în suc propriu. Când îl văzu, se opri și inspiră puternic. Apoi veni către el și își odihni capul pe pieptul său.

– Nu pot gândi clar, îi spuse.

– Eu, unul, nu sunt la fel de înzestrat la capitolul gândirii, îi răspunse el.

– Am privit întreaga chestiune din toate unghiurile posibile.

– Te-ai gândit inclusiv la varianta de a mă da dracului?

Își dădu capul pe spate și îl privi:

– Am așteptat și am sperat ani întregi. Mi-am construit o viață fără tine, dar cred că viața mea ar fi mult mai interesantă cu tine alături. Nu mai ai nici o șansă să scapi acum.

– Sunt ușurat să te aud spunând asta.

Ar fi făcut orice sacrificiu pentru ea. Știa că și-ar fi dat și viața pentru ea. De fapt, i-ar fi fost mai ușor să își dea viața decât să trăiască fără ea.

– S-ar putea să trebuiască să ne exilăm în Siberia, zise ea, dar tot nu o să îi permit femeiiăleia să îmi poruncească ce să fac. O mână setea de răzbunare, pur și simplu. I-a căzut o armă în mână și nu are scrupule în a o folosi. Mă urăște. Însă am avut timp să mă gândesc la tot ce mi-a spus. Cel mai probabil a exagerat mult gravitatea situației. În tot cazul, nu cred că e vorba numai de mine. Are un dinte împotriva părinților mei.

Îi relată lui Ashmont tot ce își amintea din ce îi spusese Lady Bartham.

– Am încercat să mă calmez, dar nu am prea reușit.

– A făcut tot ce i-a stat în putință ca să te dezechilibreze, îi spuse Ashmont. Oricum, ai enervat-o cu gândirea ta limpede.

– Cred că e sentimentul de vină. Știam că nu ar fi trebuit să merg cu tine. Știam că e periculos. Dar a fost necesar și la naiba cu toate regulile.

– Nu te contrazic cu nimic, zise Ashmont. Cât despre greșit și periculos... a fost practic o invitație deschisă. Greu să îi reziști. Ca să nu mai vorbim de mine. Mie cum ai fi putut să îmi reziști?

– Cred că e cazul să îmi văd de ale mele. Se îngroașă treaba prea mult aici. Am nevoie de niște aer, zise Keeffe.

Îl priviră amândoi.

– Scuze, zise Ashmont. Am uitat că ești aici.

– Asta e periculos, zise ea. Când uiți de oamenii din jur, se pot întâmpla lucruri foarte periculoase.

– Da, dar are și un talent aparte, nu? Ashmont îi zâmbi jocheului. Eu nu am reușit niciodată să stăpânesc talentul ăsta de a mă face invizibil.

Keeffe se uită în sus la el și începu să râdă.

– Dumneavoastră, invizibil?

Râsul îl gâdilă iar.

Râsul lui molipsitor reuși cumva să facă întreaga poveste ceva mai puțin întunecată. În fața lor stătea un om al cărui corp fusese abandonat, rupt în bucăți. Și supraviețuise. Stătea în fața lor și râdea.

Ashmont se întoarse către Cassandra:

– Noi am intrat în încurcătura asta. Tot noi o să și ieșim din ea. Dar am impresia că nu va ieși ceva frumos.

– Nu, nu va ieși, aprobă ea din cap. În primul rând, va trebui să le spunem părinților mei adevărul.

Cassandra făcuse cărare în salonul compact al lui Keeffe, plimbându-se de la șemineul împodobit cu poza calului iubit și al călărețului până la ușă. Făcuse cărare și în cealaltă direcție, plimbându-se de la perete la fereastră.

Orice intrigă ar fi conceput, orice plan i-ar fi trecut prin minte, se bloca la gândul care o înspăimânta cel mai tare, asemenea unui taur furios pus de-a curmezișul drumului ei. Trebuia să le mărturisească părinților ei ce făcuse. Dacă lucrurile o luau razna, dacă Lady Bartham nu se ținea de cuvânt – prea mulți dacă – nu putea să îi lase să fie luați prin surprindere la aflarea poveștii de la altcineva.

– Nu pot să îi las nepregătiți, se întoarse și îi spuse lui Ashmont. Gândul acesta ar fi de nesuportat. Nu îmi e rușine de ce am făcut. Nu regret. Îmi pare rău doar de ei și de Hyacinth. Nici unul dintre ei nu a făcut nimic ca să merite asta. Nu e vina lor, însă vor fi învinovățiți și vor avea de suferit. Minimul pe care îl pot face e să îi pregătesc pentru ce urmează.

– Sora ta știe?

Își închise ochii pentru o clipă, amintindu-și expresia de pe fața surorii ei când îi spusese. O suită de expresii. Neîncredere. Îngrijorare. Indignare.

– Știa ce înseamnă pentru ea, zise Cassandra. Însă știi ce a făcut fata asta extraordinară? M-a văzut atât de supărată că abia puteam vorbi, m-a luat în brațe și mi-a zis: „Femeia aceea îngrozitoare! Se înșală, să știi. A făcut lucrurile să sune mai rău decât sunt în realitate. Ar trebui să încerci să faci un pas în spate și să îți închipui că e un cal problematic care pufnește și mușcă din motive pe care nu le înțelegi. Dar le vei înțelege, iar când asta se va întâmpla, o să găsești și soluția".

– Domnișoara Hyacinth are dreptate, spuse Keeffe.

Cassandra se uită la el.

– Știi asta la fel de bine ca mine. Există cai care au suferit atâtea și sunt atât de rău tratați încât nu te mai poți înțelege cu ei. Unii dintre ei nu mai pot să fie ajutați, dar majoritatea au motivele lor și dacă le poți înțelege motivele, poți lucra cu ei.

– Știi motivația femeii ăleia, spuse Ashmont. Ți-a spus ce vrea. Nu vrea ca tatăl tău să aibă vreun fel de putere asupra lui Morris Tertius. Nu își vrea fiul pe lângă sora ta. Nu îl vrea pe lângă nici unul dintre voi. Ranchiună, așa cum ai zis.

Cassandra își aduse aminte că o auzise pe Hyacinth pomenind de o rivalitate veche între mama și Lady Bartham. O rivalitate veche, care avea de-a face cu tata.

– Un motiv în plus ca să le spui, zise Ashmont. Dacă manevra asta nu funcționează, va încerca o alta.

– Da, trebuie să afle. Ce mă îngrijorează e faptul că tata ar putea încerca să te omoare.

– Cine ar putea să-l învinovățească?

– Eu, de exemplu. Ducii aproape tineri, cu toți dinții și relativ arătoși sunt în număr destul de limitat.

Părinții Cassandrei ajunseră la casa deGriffith unul după celălalt, la distanță de câteva minute.

Cu siguranță Tilbrook îi informase de către cine erau așteptați.

În momentul în care părinții intrară în camera de pictură, cu Humphrey Morris după ei, sprâncenele lordului deGriffith erau deja întunecate a furtună.

– Cum suntem întâmpinați de o delegație, mă văd obligat să deduc că a avut loc un incident, zise tatăl ei. Pentru că faci parte din delegație, duce, un om rezonabil poate să deducă simplu că incidentul este unul de proporții.

– Poate că ar trebui să plec, zise Humphrey Morris. Consiliu de familie și așa mai departe.

– Nici vorbă! zise Hyacinth. Nu văd nici un motiv să fii exclus.

Lordul deGriffith se uită la ea.

– Nu tu, copilă. Cu siguranță, ce se întâmplă aici nu are legătură cu tine.

O spusese în maniera lui Iulius Caesar al lui Shakespeare, citându-i ultimele cuvinte: *„Et tu, Brute?"*

– Din păcate, are legătură, zise Cassandra. Însă cauza sunt eu. Mama, te rog să stai jos.

– Da, draga mea, ia loc, zise tatăl ei. Ar fi mai bine să continuăm conversația la mine în birou. Cassandra. Duce.

L-au urmat ascultători în birou. Însă, înainte să poată să închidă ușa, s-au trezit că Lady deGriffith, Hyacinth și nesigurul Humphrey Morris îi urmau.

Norii de furtună se întețiră.

– Oare nu am spus Cassandra și ducele?

– Nu te poți aștepta să stăm în camera de pictură să așteptăm ca pe ace, zise mama.

– De ce nu? Nu e prima oară când mă retrag aici ca să am o conversație cu unul dintre copii sau cu vreun invitat.

– Dragul meu, mă uit la ducele de Ashmont și mă uit la Cassandra și nici unul din ei nu radiază de fericire, așa cum m-aș fi așteptat, după semnalele pe care le-am primit azi. O avem pe Hyacinth care i-a cerut domnului Morris să rămână. E clar că s-a întâmplat ceva neplăcut. Cred că se cere o ședință. O ședință de familie. Eu sunt mâna ta dreaptă. Așa că te voi ajuta.

Acestea fiind spuse, mama se așeză pe scaunul cel mai apropiat de birou.

Toți ceilalți rămaseră în picioare, asemenea unor infractori în fața unei curți a magistraților.

Judecătorul nu se așeză, ci rămase în picioare, sprijinit de fortăreața care era biroul său, de parcă s-ar fi pregătit să facă față unui atac. Lucru care s-ar fi putut la fel de bine întâmpla. În fond și la urma urmelor, îi avea în față pe Cassandra și pe Ashmont. Pentru că nu străluceau de fericire, așa cum spusese mama, însemna că se întâmplase ceva extraordinar de scandalos.

Cassandra se apropie de birou și îi înmână bilețelul primit de la Lady Bartham.

– Lady Bartham mi l-a dat acum ceva vreme.

Cel de-al treilea fiu al doamnei se holbă la bilețel, leoarcă de transpirație și fără să spună nimic. Privirea pe care i-o aruncă lui Hyacinth putea să însemne orice dintr-o mie de lucruri. Cassandra nu era în stare să își dea seama.

Privi fața tatălui său care se întunecă pe măsură ce citea. Începu să mototolească bilețelul, după care se răzgândi și i-l întinse mamei.

– Oh, Doamne. Zău așa, Cassandra.

Tatăl său își duse mâna la tâmplă.

Văzând asta, Cassandra, care nu arăta slăbiciune în fața hărțuitorilor ei, simți un nod în gât și începu să plângă în hohote în fața tuturor.

Ashmont dădu să se apropie de ea.

– Nu, spuse tatăl ei. Dacă îndrăznești să îmi atingi fiica, nu răspund pentru faptele mele.

Ashmont o cuprinse în brațe și murmură:

– O să fie bine, o să facem să fie bine.

Înainte că tatăl ei să poată să explodeze sau să ia ceva și să arunce după Ashmont, mama Cassandrei spuse:

– Domnule Morris, un pahărel de brandy pentru fiica mea, vă rog.

Potențialul iubit al lui Hyacinth se grăbi să îndeplinească sarcina. Ashmont îi puse Cassandrei paharul în mână. Luă o gură și începu să își șteargă lacrimile umilitoare. Ashmont îi întinse batista.

Își șterse ochii și începu să se adune.

– Îmi cer scuze, tată. Exces de emoții. Nu o încercare de a stârni mila, te asigur. Ce scrie pe bilețel e adevărat. Am făcut ceea ce scrie acolo și nu îmi regret acțiunile.

– Doamne sfinte, Cassandra!

– Aș minți dacă aș spune altceva. Însă îmi pare cu adevărat rău că nu am luat în considerare efectul acțiunilor mele asupra familiei. Așa cum mi-ai spus acum câteva săptămâni, acțiunile mele se reflectă asupra întregii familii.

– Ți-ai adus aminte, dar nu m-ai ascultat.

– Nu, nu te-am ascultat. Cu toate astea, ne-am luat toate precauțiile ca să nu fim prinși și pur și simplu am avut ghinionul ca în apropiere să fie un spion. De ce anume era persoana respectivă acolo, asta nu știu. Nu are nici un sens pentru mine. Și nu cred că e o coincidență. Ca tocmai în noaptea aceea să fie cineva acolo la pândă, chiar dacă vorbim despre cineva de la ziar, e destul de ciudat. E adevărat că au destul de câștigat urmărindu-l pe Ashmont. Dar atunci de ce ar oferi informația altcuiva în loc să o folosească la propriul ziar?

– În momentul acesta, nu îmi pasă foarte tare de ce s-a întâmplat, spuse tatăl. În afară de lucrurile care au de-a face cu tine, Ashmont.

– Nu trebuie să îți închipui că m-a păcălit în a merge acolo, zise Cassandra. De fapt, încerca să scape de mine. Dar nu puteam să îl las să plece înainte să îi spun ce simt pentru el.

– Pentru Dumnezeu, Cassandra, nu puteai să aștepți? Ești mult prea impulsivă.

– Da, sunt impulsivă. Dar să aștept? Cât ar fi trebuit să mai aștept? Intrasem într-un impas și el se pregătea să plece și ar fi putut să fie plecat luni întregi. Poate că tu ai fi putut să aștepți luni întregi ținându-ți sentimentele ascunse și analizându-le, însă eu nu am putut.

Tatăl ei clătină din cap și se întoarse către sora ei:

– Și tu, copilă? Pentru că știu sigur că sora ta nu s-ar fi descurcat singură cu planul acesta alambicat fără ajutorul tău.

– Da, am ajutat-o, tată, zise Hyacinth. Ar fi trebuit să fac chiar mai multe decât am făcut. Nu am vrut să o las singură, însă știam că dacă mergeam cu ea, nu făceam decât să îi stau în drum.

Pentru o secundă, tatăl lor arătă de parcă urma să își piardă mințile.

– Și nu ți-a trecut nici o clipă prin cap că ceea ce făceați era greșit?

Hyacinth neagă din cap.

– Ce mi s-a părut greșit era să îi știu despărțiți din cauza unei neînțelegeri. Dacă aș fi crezut vreo secundă că e ceva greșit, nu aș fi ajutat-o. Dar cred că am făcut lucrul corect.

Tatăl lor se așeză. Închise ochi, apoi îi deschise și îi privi. Se părea că privelișteа nu se îmbunătățise între timp. Încercă să își păstreze cumpătul, însă felul în care i se încleștau degetele și lumina dură din ochii săi o făcură pe Cassandra să își dea seama cât de greu îi era.

Hyacinth își mută atenția către Humphrey Morris, care se vedea clar că încearcă cu disperare să înțeleagă exact ce i se întâmplă.

– Am ajutat-o pe sora mea să se deghizeze în băiat și să plece de acasă pentru a-l vizita pe ducele de Ashmont, îi explică.

Domnul Morris își deschise gura a mirare.

– Era îmbrăcată în hainele fratelui nostru Anselm, continuă Hyacinth. Au fost văzuți de cineva. Martorul respectiv a informat-o pe mama ta, care i-a amenințat că îi va expune.

– Ceee? Mama? Domnul Morris clipi de câteva ori. Domnișoară Hyacinth, vă prezint scuzele mele umile. O să vorbesc cu ea imediat. Ce încearcă să facă e...

– Nu îți recomand să faci asta, zise Ashmont. S-ar putea ca, din greșeală, să înrăutățești lucrurile. S-ar putea îmbolnăvi, să știi.

– Să se îmbolnăvească?! Să se îmbolnăvească?! Cred că mai repede mă voi îmbolnăvi eu. Lord deGriffith, vă asigur că...

– Te rog să nu mă asiguri de nimic. Dacă crezi că am impresia că ai avut ceva de-a face cu asta, chiar și pentru o clipă, îmi subestimezi inteligența.

Aparent, domnul Morris trecuse prin prima probă a loialității cu tatăl lor. În momentul acesta, probabil că trecea a doua.

– De fapt, are ceva de-a face. E legat de una dintre condiții, sublinie Ashmont.

– Legat de ce, întrebă domnul Morris?

Ashmont îi explică pe scurt condițiile puse de mama lui Morris pentru a păstra tăcerea.

– Asta e deja prea mult, zise domnul Morris. M-aș aștepta la așa ceva de la unul dintre frații mei, care mi-au făcut probleme toată viața. Dar ea. Doamne sfinte, nici nu știu ce să mai cred. Niciodată nu și-a arătat nemulțumirea legată de...

Privirea îi fugi către Hyacinth.

– Oh, nu cred că mă antipatizează sincer, zise Hyacinth. Am o bănuială că e vorba despre cu totul altceva.

– Ei bine, e destul de sigur că nu are nimic de-a face cu tata, zise Morris, întorcându-și atenția către judecător. A fost extrem de încântat când i-am spus că urmează să mă întâlnesc azi cu dumneavoastră. Dar e totul destul de ciudat, nu vi se pare? De ce îi pasă mamei ce face sau nu face domnișoara Pomfret? Mă întreb dacă e ceva în neregulă cu ea. Dacă a suferit vreun fel de șoc. Dacă are probleme cu nervii. Dacă a început să vorbească ciudat, ca atunci când bătrânul Birdwell a început să își imagineze că spălătoreasa îi otrăvește mâncarea. Dar oare e destul de bătrână încât să devină senilă ?

– Domnule Morris, poate doriți să vă turnați un pahar de brandy, zise mama.

– Ashmont, unul și pentru tine?

– Nu acum, mulțumesc, Lady deGriffith, spuse.

Încă o ținea pe Cassandra de după umeri, în ciuda privirilor întunecate pe care i le arunca tatăl ei.

– În cazul acesta, ceai, zise mama. Eu aș bea o ceașcă. Liniștitor și totuși bun stimulent pentru simțuri. Hyacinth, draga mea, fii drăguță și sună pentru ceai.

Cât se pregătea ceaiul, Ashmont se trezi studiind-o pe Lady deGriffith. Nu își dădea seama de ce, dar în acel moment îi capta atenția. Era destul de calmă... sau cel puțin mai calmă decât restul... observa și asculta.

Majoritatea celorlalte mame, într-un asemenea moment, ar fi fost în mijlocul unei crize de plâns și de leșinuri.

Își închipuia că Lady Bartham ar fi fost tare fericită să vadă așa ceva. Pe de altă parte, oare s-ar fi așteptat din partea Cassandrei să aibă curajul să le spună părinților ei adevărul?

Nu avea nici cea mai vagă idee. Femeile erau complicate. Și-l aminti pe unchiul său spunând ceva despre cât de util era să asculți femeile.

Până de curând, Ashmont nu ascultase, cu adevărat, niciodată. Atât de multe cuvinte erau destul de năucitoare.

Cassandra schimbase toate astea. Acum asculta cu cea mai mare atenție, notând cele mai mici schimbări de expresie. Dacă s-ar fi gândit la asta, și-ar fi dat seama că ascultarea începuse cu ea, dar se răspândise în relația cu celelalte femei.

Cartea pe care i-o sugerase doamna Roake avea ceva de-a face cu această schimbare. Îl făcuse să fie atent la o mulțime de detalii.

Așa că își dădu seama că Lady deGriffith, care ar fi trebuit să fie cea mai stresată persoană dintre cele din cameră, era de fapt cea mai calmă. Momentan îi șoptea ceva lordului deGriffith, care își trăsese scaunul mai aproape de ea și o asculta cu capul plecat.

El îi șoptea un răspuns. Ea vorbi iar. Mai multe șoapte. Ea spuse altceva.

„...femeia care își întărește trupul și își exersează mintea, prin administrarea familiei și prin practicarea virtuților, devine prietena, nu dependenta umilă a soțului său."

Citise pasajul de mai multe ori. Trebuise să citească mai multe pasaje în felul acela, ca să poată înțelege, digera și să își poată aminti informația, mai ales că nu avusese obiceiul de a studia în școală.

Femeia din fața lui era prietena soțului său.

Prietenă. Ochii îi alunecară către Cassandra, care își trăsese sora într-un colț, pentru a schimba păreri, asigurări sau poate scuze.

Indiferent despre ce vorbeau, imaginea celor două capete unite, cel roșcat și cel blond, îl înduioșă.

Aceasta era o familie. O familie iubitoare.

Își dorise întotdeauna o familie, fără să știe exact ce înseamnă asta.

Era ceea ce avea acum în fața ochilor.

Normal că ea își dorea să îi protejeze. Până și el își dorea să îi protejeze acum.

Momentan nu știa exact cum va putea face asta. Însă nu se îndoia că îi va veni o idee. Întotdeauna îi venea. În cele din urmă.

Sosi ceaiul și chiar înainte să înceapă să îl bea, pe când Lady deGriffith încă îl turna în cești, Ashmont putu să simtă o schimbare în atmosferă.

Privi în sus și întâlni din nou ochii lordului deGriffith. Numai că, de data aceasta, ochii lui aveau o expresie mai puțin criminală; era o expresie mai degrabă resemnată, gânditoare, sau? Nu putea să își dea seama decât de faptul că în acel moment semăna mai mult cu politicianul care era decât cu un tată răzbunător.

– Ah, așa, e mai bine, rupse Lady deGriffith tăcerea. Neplăcerile par să revină la proporțiile lor normale, ca prin magie, la o ceașcă de ceai.

– În momentul acesta, e cuvântul ei împotriva cuvântului nostru, zise Cassandra.

Dacă dai la o parte amenințările, reale sau imaginare, singura întrebare este ce se poate întâmpla în realitate. Poate să ne facă să nu mai putem să scoatem capul în lume? Poate să o pună pe Hyacinth în aceeași lumină ca și pe mine?

– Tată, ai putea să fii judecat de societate pentru că fiica ta e promiscuă?

– Da, răspunse lordul deGriffith. Se poate întâmpla. O campanie de defăimare bine pusă la punct poate distruge o carieră.

– Ar putea să îți distrugă ție cariera?

– Puțin probabil.

– Dar va fi neplăcut, zise ea.

Tatăl ei se încruntă.

– Neplăcut? zise Morris. Domnișoară Pomfret, nu doresc să vă îngrijorez, însă i-ar îngreuna foarte mult viața profesională lordului deGriffith. În momentul în care asemenea informații ies la lumină, ziarele de scandal trăiesc un adevărat festival. După care oamenii râd pe la spatele tău, cum ar face-o băieții la școală, când fac referiri murdare la sora ta. Și ce poate să facă un domn? Să îi provoace pe toți la duel? Ar trebui să se trezească să se lupte în fiecare zi, timp de luni întregi.

– Asta dacă ar putea supraviețui tuturor duelurilor și furiei soției sale.

– Ar fi foarte greu să mai faci treabă, zise Morris, atunci când ești subiectul bătăilor de joc. Este un lucru foarte josnic și chiar nu o pot înțelege pe mama. Cred în continuare că ar trebui să vorbesc cu ea, ca să văd ce i-a luat mințile.

Domnișoara Flower îi zâmbi, iar fața lui deveni stacojie.

Fata aia putea face orice dorea cu el, se gândi Ashmont. Pe de altă parte, Ashmont își dădu seama că era în aceeași situație cu sora ei.

– Sunteți foarte drăguț, domnule Morris, zise Lady deGriffith. Dar nu cred că va fi necesar. Își puse ceașca pe masă și se ridică. O să vorbesc chiar eu cu Lady Bartham.

Lord deGriffith țâșni din scaun.

– Jane.

– De data asta a mers prea departe, îi răspunse. Și ieși din cameră.

Capitolul 18

Tatăl Cassandrei o urmă pe mama ei afară din bibliotecă. Cassandra le auzi vocile și pașii stingându-se în depărtare. La întoarcere se auzi un singur set de pași. Nu erau ai mamei ei.

Tatăl ei se propti în ușa biroului.

– Aș dori să vorbesc cu Cassandra. Duce, poți să aștepți. Domnule Morris, speram să ne putem continua conversația, dar după cum poți vedea, au intervenit chestiuni de familie. Ești binevenit să aștepți, însă nu îți pot spune cât va dura așteptarea. Hyacinth, poți, te rog, să îi conduci pe domni în sala de biliard și să te asiguri că primesc băuturi răcoritoare? Orice ar spune mama ta, cred că o ceașcă de ceai nu e suficientă în circumstanțele date.

– Domnule, aș dori să fiu eu primul care vorbește cu dumneavoastră, zise Ashmont.

– O să vorbești cu mine după. Fiica mea vine înainte. Vă rog să faceți așa cum zic. Răbdarea mea e oricum distrusă.

Ashmont o privi pe Cassandra căutând aprobare. Ea dădu din cap, așa că el ieși în spatele celorlalți.

Tatăl ei își reluă locul în spatele biroului.

Cassandra se așeză în fața lui cu mâinile așezate în poală.

– Probabil că ar fi înțelept să mă dezmoștenești. Nu știu de ce nu mi-a venit ideea înainte. Ar rezolva mare parte din probleme și ar lăsa-o pe Lady Bartham fără muniție în luptă.

– Nu am de gând să te dezmoștenesc. Printre altele, mama nu m-ar ierta niciodată. Mi-ar spune că sunt puritan și ipocrit și astea ar fi cele mai blânde adjective. Însă nu ar trebui să o fac, cu sau fără părerea mamei. Ești fiica mea și ar trebui să faci lucruri mult mai rele ca să mă faci să îmi întorc spatele de la tine. Dar să nu crezi că asta e o provocare.

Ar fi vrut să fuga după birou și să îl ia în brațe, la fel cum făcea când era copilă. Își înghiți nodul din gât.

– Nu sunt de acord cu ce ai făcut, zise el. Nu îmi place. În mod deosebit nu îmi place bărbatul pentru care ai intrat în această încurcătură. Dar mi se pare că, cel puțin, acționezi conform principiilor tale. Iar mama ta mi-a explicat în diverse ocazii că societatea noastră nu tratează femeile într-un mod corect. Așteptăm prea mult sau prea puțin de la ele și în același timp le judecăm mult mai aspru decât pe bărbați. E adevărat. Însă așa merge lumea, copilă, și nu putem face nimic ca să o schimbăm.

Aprobă din cap. O durea gâtul. Plânsese o dată în fața lor și nu voia să o facă a doua oară. Nu dorea milă sau simpatie. Îi oferise înțelegere și asta era mai mult decât suficient.

– Deci. Își aplecă ochii și studie o vreme podeaua. Ea aștepta. Chiar îl iubești pe diavolul ăsta?

– Da. Și acesta e motivul pentru care am mers la el acasă. Ca să îi spun asta.

– Și îndrăznesc să spun că tu crezi că s-a schimbat.

– Hm, se gândi ea. Până la un punct. E în procesul de schimbare.

– Dar s-a schimbat suficient încât să fie acceptabil.

– Da.

Ar fi vrut să îi spună despre Bleeding Heart Yard, însă tatăl său primise destule șocuri pentru o zi. Îi va spune cu altă ocazie. Poate peste un an sau doi.

– Draga mea, tot ce îmi doresc e să fii fericită. Îmi e teamă că vei avea de suferit.

– Tată, oftă ea ușor. Serios. Gândește-te puțin. Care dintre noi ar avea de suferit dacă într-adevăr Ashmont s-ar purta rău?

– Promite-mi, zise el. Promite-mi că nu îl vei lăsa niciodată să te trateze mai rău decât o tratez eu pe mama ta. Promite-mi.

– Îți promit, tată.

– Foarte bine. Trimite-l înăuntru. Așa pot să încerc să rezolv și eu ceva în timp ce e plecată mama ta să facă ceea ce consideră ea că e de făcut.

– Nu știi unde a plecat, tată?

El ridică din umeri.

– Știi la fel de multe ca și mine. Însă am impresia că nu mi-aș dori sub nici o formă să mă aflu în pielea lui Lady Bartham azi.

*

Lui Lady Bartham nici nu îi trecuse prin minte că domnișoara Cassandra Pomfret va face o alegere înțeleaptă și le va spune membrilor familiei adevărul. Nefiind o persoană sinceră, contesa nu își închipuia că există și alte căi în afara celei a secretelor mincinoase.

Se bucură de imaginea strengăriței rebele care suferea în tăcere, împovărată de rușine și mizerie, pe care și-o desenase în minte, când un servitor intră să o anunțe că urma să primească o vizită de la Lady deGriffith.

În minte îi sună o alarmă de moment care îi spuse că doamna s-ar putea afla acolo din dorința de a rezolva problema fiicei sale. Dar era așa de improbabil, încât era amuzant. Însă perspectiva de a purta o conversație cu prietena ei dragă în timp ce se bucura în sinea ei de tot ceea ce știa, de ceea ce făcuse și de puterea pe care o avea asupra familiei ei era mult prea delicioasă pentru a-i putea rezista.

Își găsi prietena așteptând în hol, pentru că refuzase să fie condusă în camera de pictură.

După obișnuitul schimb de politețuri, Lady deGriffith o invită „la o talpă".

– „O talpă"? întrebă Lady Bartham.

– O tură prin parc. Știu că trebuie să te pregătești pentru cina din seara asta de la Lady Jersey, însă e încă devreme și nu o să te rețin foarte mult. Lady deGriffith își coborî vocea: Aș vrea să te consult într-o chestiune mai delicată.

Chestiunile delicate erau specialitatea lui Lady Bartham și situația era irezistibilă: și mai multe secrete legate de familia lordului deGriffith. Un pahar prea plin. Ceru să i se aducă pălăria și șalul și în scurtă vreme era așezată în trăsurica prietenei ei, în drum către Hyde Park. Petrecură primele minute ale plimbării adâncite într-o conversație lipsită de importanță, așa cum cerea eticheta. Lady deGriffith vorbi despre ceaiul săptămânal cu surorile ei. Spunea că îi vor lipsi aceste întâlniri în familie când familia urma să se întoarcă în Hertfordshire după reunirea parlamentului.

Însă se putea aștepta și la alte întâlniri cu familia în timpul toamnei și al iernii. Lady Bartham nu o grăbi. Se distra prea bine gândindu-se la ce știa ea și Lady deGriffith nu. Viitorul în care avea planuri cu prietenii urma să îi explodeze sub nas, iar fiicele urmau să se întoarcă în Hertfordshire necăsătorite. Iar acesta era doar începutul fanteziilor fericite ale contesei.

– Să trecem, dar, la ceea ce m-a adus aici, zise Lady deGriffith. O chestiune dureroasă, îmi pare rău să spun.

– Te rog să îmi spui fără să te sfiești. Pentru ce sunt prietenii?

– Chiar așa, pentru ce? Ne cunoaștem de mult, nu e așa, draga mea?

– Da, de mult. Am fost domnișoare împreună la Școala pentru tinere domnișoare a domnișoarei Biddleton.

– Așa e. De dragul prieteniei noastre vechi te-am căutat azi. E vorba de fiica mea.

Lady Bartham simți un moment de incertitudine, o sclipire de îngrijorare, însă numai pentru o secundă. Până la urmă erau multe chestiuni confidențiale pe care le puteai discuta despre fiice. Helen, cea mai tânără, era plecată la școală și copiii puteau să aibă tot felul de probleme la școală. Celelalte două – poate una dintre ele se trezise cu burta la gură. Oh, asta ar fi fost mai delicios decât putea spune în cuvinte.

– Ah, da. Una din fiicele tale fermecătoare.

– Îmi amintesc că îmi povesteai că Humphrey Morris nu are secrete față de tine.

– Trebuie să îmi încurajez copiii să vorbească liber în fața mea, spuse Lady Bartham.

Nu că cei doi mai mari i-ar fi adresat mai mult de două cuvinte în ultima lună. Mai ales că nu erau tocmai renumiți pentru talentul în conversație.

– Da, cred că e mereu o idee mai bună. Copiii mei sunt de asemenea sinceri. Uite, Cassandra, de exemplu.

Lady Bartham își întinse antenele.

– O fată frumoasă. Atât de independentă. O femeie care își urmează propria cale. Inevitabil o cale greșită.

– Foarte adevărat. Nu e deloc ușor să prezici ce va face. Dacă ar intra într-o încurcătură, de exemplu, oare ar avea încredere în părinții ei?

– Nu știu ce să îți spun. Poate că depinde de tipul de probleme.

– Dacă de exemplu s-ar trezi în situația de a fi șantajată.

Plafonul trăsurii era ridicat, ceea ce însemna că nu îi puteau vedea pe cei doi paji așezați în spate. Vizitiul aflat în față era destul de vizibil. Însă doamnele ar fi trebuit să vorbească pe un ton destul de ridicat pentru a fi putut fi auzite, iar doamnele nu ridicară vocile.

Lady Bartham nu ridică vocea și nici nu încercă să sară din trăsură. Își spuse că era egala oricărei femei, în special a celei din fața ei, care nu putea să își stăpânească fiicele.

În orice caz, cărțile erau în mâna ei. Cel mai probabil Lady deGriffith venise ca să pledeze pentru fiicele ei. Ar fi fost destul de amuzant.

– Șantaj e un cuvânt foarte urât.

– Un nume urât pentru o faptă urâtă, zise Lady deGriffith. O curiozitate. Când nu există posibilitatea unui câștig monetar, trebuie să te întrebi ce se poate câștiga? Dă-mi voie să îți ofer un exemplu. Să presupunem că persoana X îi cere unei domnișoare, care nu e înrudită cu persoana X (domnișoara nu e fiica ei), să rupă relațiile cu domnul A. Ce ar putea spera șantajistul să câștige din asta?

Lady Bartham auzi cuvintele „șantaj" și „șantajist" sunându-i în cap. În minte îi apăru o imagine cu ea stând în boxa acuzaților. O blocă.

– Nu sunt avocat. Nu aș putea spune exact.

– Folosește-ți imaginația, draga mea, zise Lady deGriffith. Eu îmi pot imagina câteva motive. Oftă. Din păcate, nici unul dintre ele nu stârnește prea multă simpatie. Unele sunt de-a dreptul patetice. Penibil cred că nu e un cuvânt destul de puternic. Poate copilăresc. Uite, eu m-aș gândi că șantajistul pur și simplu nu ar fi suportat ca o domnișoară cu un comportament pe care nu îl aprobă să devină ducesă. Sau poate întreaga tărășenie nu are nimic de-a face cu fiica. Poate cheia misterului este legată de părinți? Poate un resentiment vechi de patruzeci de ani. Sau poate îmi las imaginația să o ia razna.

– Tot ce se poate.

– E posibil să ai dreptate. Cine ar putea să creadă că o femeie din înalta societate, fericită în căsnicie, ar putea încă nutri, după patruzeci de ani, un resentiment legat de faptul că domnul de care s-a îndrăgostit în primul ei sezon s-a îndrăgostit în schimb de prietena ei?

Lady Bartham trecu de la rece la cald. Nu îl plăcuse doar pe lordul deGriffith. Se îndrăgostise nebunește de el. Fusese atât de îndrăzneață încât își permisese o scrisoare de dragoste, pe care el i-o trimisese înapoi însoțită de un bilețel plin de tact și blândețe, în care pretindea că nu e vrednic de ea și în care îi dorea toată fericirea.

Tot tactul și toată bunăvoința din lume nu ar fi putut să îi vindece mândria rănită.

Datorită părinților ei foarte indulgenți, fusese obișnuită toată viața ei să primească orice își dorea. Pentru că de data aceasta nu primise ceea ce își dorea, pusese întreaga răspundere a înfrângerii ei pe seama cruzimii, înșelăciunii și mașinațiunilor prietenei sale.

Din fericire, trecuseră ani întregi de când nu mai roșea așa ușor.

– Este absurd. De-a dreptul absurd, zise.

– Cu toate astea, este exact genul de povestioară sordidă care încântă înalta societate. În special pe aceia care poartă dușmănii vechi purtătorului de ranchiună. Ar fi păcat dacă o mamă, ca răspuns la o poveste sordidă despre fiica ei, s-ar simți tentată să lase o așa povestioară să ajungă la urechile publicului.

– Patruzeci de ani, dădu contesa din mână. Apă de ploaie. Cui i-ar păsa?

Tuturor. Tuturor dușmanilor pe care și-i făcuse Lady Bartham și tuturor oamenilor cărora dușmănia le face plăcere. S-ar fi desfătat cu orice poveste jenantă despre ea, oricât de trivială, chiar dacă era una veche de patruzeci de ani. În special una veche de patruzeci de ani, care nu putea decât să o facă să pară copilăroasă, dar înveninată.

Lady deGriffith ridică din umeri.

– Era pur și simplu un gând. Există mai multe feluri de a răspunde șantajului. Unul e să răspunzi focului cu foc. Caz în care ar fi interesant de văzut ale cui flăcări ard mai tare, nu?

Lady Bartham începu să vadă drumul care i se așternea în față, iar imaginea nu era una plăcută.

– Ar fi un test fascinant al influenței, nu ți se pare? Cine e mai plăcut? Cine ar putea să genereze mai multă simpatie? Cine are rude care ar putea să creeze sau să distrugă reputația cuiva la Curte cu numai câteva cuvinte?

– O întrebare interesantă.

Lady deGriffith își întoarse privirea către decor.

– Cât de plăcut este să o avem pe Lady Charles Ancaster înapoi, comentă absent. Stă la Windsor până luni, cred. Majestățile Lor par a nu se sătura de compania ei. A venit în compania lordului Frederick Beckingham. Mă întreb la ce va duce asta. Ah, că vorbeam de lup.

Lady Bartham se uită prin parc și nu văzu nimic altceva decât pe Lady Charles și pe lordul Frederick șoptind lucruri despre ea în urechile regelui și ale reginei și șoaptele plimbându-se pe la Curte.

Dacă Lady Charles ar fi scos o singură vorbă, toate invitațiile de la Curte și de la toate evenimentele la care era invitată familia regală s-ar fi oprit. Apoi, pe măsură ce s-ar fi împrăștiat zvonurile în cercul aristocraților, s-ar fi oprit și celelalte invitații.

– Aproape că am făcut o tură completă, zise Lady deGriffith. Sau poate dorești să mai facem o tură? Pe mine nu mă așteaptă nimeni pentru încă o perioadă. Soțul meu are niște afaceri de pus la punct cu domnul Humphrey Morris, care afaceri se pare că vor dura până după-amiază târziu. Dar sunt afaceri importante. După cum probabil știi, lordul deGriffith se gândește să îl angajeze pe fiul tău pe postul de secretar. Înțeleg că lordul Bartham s-a arătat destul de mulțumit de perspectivă. Să sperăm că nu se întâmplă nimic care să oprească acest aranjament. Nu mi-ar plăcea deloc să îl văd pe Lord Bartham dezamăgit.

Fiecare săgeată lovi exact la țintă. În cea mai mare parte a timpului, lordul Bartham îi permitea soției sale să facă ce poftea. Însă detesta ideea de a o lăsa să își bage nasul în ceea ce el considera ar fi treabă de bărbat. Nu ar fi ridicat niciodată mâna asupra ei, nu ar fi ridicat nici măcar vocea, dar dacă ar fi aflat vreodată că încercase să împiedice ca Humphrey să fie angajat de lordul deGriffith, ar fi reacționat destul de violent. I-ar fi redus substanțial alocația, așa încât nu ar mai fi putut face cumpărături și nu ar mai fi putut organiza petreceri. O dată sau de două ori, în câteva cazuri extrem de neplăcute, o trimisese înapoi în Yorkshire.

– Mulțumesc, zise Lady Bartham. O singură tură e destul.

– Ești sigură, draga mea? Cum îți ziceam, sunt la dispoziția ta.

– Foarte drăguț din partea ta. Altă dată, poate. Acum mă chinuie o durere de cap.

– Ah, în cazul acesta probabil că vrei să te întorci acasă și să stai în liniște.

Lady Bartham îi întâlni privirea.

– Da, cred că ar fi cea mai bună idee.

– Da, zise Lady deGriffith. Cred că așa e.

Ducele de Ashmont ieși din biroul lordului deGriffith arătând, după descrierea lui Humphrey Morris, de parcă fusese în ring 10 ture cu Gentelman Jackson și încă 10 cu Tom Cribb.

Era puțin exagerat. La intrarea în sala de biliard, ducele intră trecându-și mâna prin păr, cu fața unui om care fusese ținut zile întregi într-o groapă sub pământ și lumina, oricât de slabă, îl orbea.

– Asta se întâmplă când gândești prea mult, zise Ashmont. Mi s-au încrucișat ochii?

– Te stimulează, zise Morris.

– Ce anume?

– Lordul deGriffith. M-a făcut să sar prin toate cercurile, pot să îți spun.

– Ai de gând să mergi să muncești pentru el? Sincer? Nu puteai să găsești ceva mai ușor de făcut? Ca, nu știu, îmblânzirea de lei. Lupta cu pitoni.

– Ea crede că sunt în stare să o fac, zise Morris. Mi-a spus că îmi irosesc talentul. Am vrut să știu despre ce talent vorbește. Mi-a zâmbit și mi-a spus că sunt prea modest. În ceea ce o privește pe domnișoara Hyacinth...

– Ce e cu ea?

– Ai cea mai vagă idee de ce a vrut să rămân alături de întreaga familie în mijlocul unei chestiuni atât de personale? Nu știam nici măcar unde să mă uit, atât eram de rușinat. Adică să fiu acolo când se discută chestiunile tale private. Și ale domnișoarei Pomfret.

Ashmont se gândi puțin la asta. Nu era ușor. Se simțea de parcă socrul său îi amestecase creierul cu o furcă.

Femeilor li se spune... că... ar trebui să fie frumoase, scrisese doamna Wollstonecraft, toate celelalte lucruri nu sunt necesare pentru cel puțin douăzeci de ani din viața lor.

– Poate că domnișoara Hyacinth a vrut să vezi exact cine este, zise în cele din urmă. Nu numai cea mai frumoasă fată pe care ai văzut-o vreodată.

– Ashmont? Tu ești? Sau o altă creatură ți-a pus stăpânire pe creier?

Se întoarse și o văzu pe Cassandra stând în pragul ușii.

– Care creier, zise?

– E în ordine, să știi. Tata le face asta tuturor. Domnilor, în mod special.

– Provocator, zise Morris.

– Așa s-ar părea, zise Cassandra. Ducele și-a amintit numele surorii mele.

– Cât e ceasul, întrebă Ashmont? Ce zi a săptămânii este?

– E încă azi. Însă s-a întors mama. Am auzit când a intrat. Am fugit în întâmpinarea ei ca să văd cum i-a mers întâlnirea.

Privi în direcția lui Morris, care se bâlbâia roșu la față.

– Aparent a mers bine, zise Cassandra. Mi-a spus să nu mă îngrijorez. Că totul e aranjat. Nu a vrut să îmi spună mai mult. A mers să vorbească cu tata. S-ar putea ca el să afle mai multe.

– Totul aranjat, zise Ashmont. Adică? A fost plecată cât? O oră? Că am pierdut simțul timpului.

– Puțin mai mult de atât, zise Morris.

Cassandra se duse la Ashmont și îi netezi părul. Un gest atât de simplu. Nu îl mai făcuse niciodată, iar acum îl făcea în fața altor oameni. Bine, în fața lui Morris, dar totuși.

– Știu că ești dezamăgit, zise. Ai fi preferat să creezi o explozie sau să rupi niște nasuri. Și eu sunt dezamăgită. Aveam imagini cu mine intrând prin efracție în casă.

– Îmbrăcată în pantalonii de călărie ai lui Anselm...

– Să îi scotocesc prin lucruri, căutând ceva incriminator.

– Poate cu altă ocazie, zise Ashmont.

– Însă asta mi s-ar părea corect. Mamă versus mamă. Totul făcut în liniște. În felul în care preferă să facă lucrurile Societatea Andromeda. Femeie versus femeie.

– Femeie versus femeie, repetă Ashmont.

Lumea devenise mult mai complicată decât era înainte. Și mult mai interesantă. Se gândi că, cel mai probabil, nu se va mai plictisi niciodată.

– Un singur lucru, zise Morris. Mi se pare corectă ideea de femeie versus femeie și, deși nu mi-aș dori să o confrunt pe mama, aș face-o dacă nu aș avea încotro, oricât mi-ar fi de greu. Însă dacă au reușit să rezolve chestiunea între ele, înseamnă că avea mai mult de-a face cu ele decât cu noi. Ce aș vrea eu să aflu e cine a fost spionul care i-a spus?

– Ar fi putut să fie oricine, zise Cassandra. Ashmont, chiar voiam să îți spun, înainte să înceapă tot balamucul, că în mod normal nu ar fi trebuit să pot intra la tine în grădină aseară. Bărbatul care

patrulează în jurul casei tale chiar nu e atât de vigilent pe cât ar trebui să fie. Dacă l-ai fi avut pe Keeffe, nu aș fi reușit niciodată să pătrund în casă.

– În cazul acesta, mă bucur că nu l-am avut pe Keeffe.

– Și eu, dar realitatea rămâne aceeași. Cineva a putut să se apropie suficient pentru suficient de mult timp încât să ne spioneze. Dacă persoana respectivă ar fi vrut să îți facă rău, ce l-ar fi putut opri?

– Sommers. Ar trebui să-i vezi fiarele de călcat. Sau să îl vezi înarmat cu o lamă. Sau ar fi putut gâtui intrusul cu o lavalieră. Nu m-aș mira.

– Nici eu. Dar ar trebui totuși să vorbești cu Keeffe.

– Mai târziu. Acum vreau să vorbesc cu tine. Nu ești curioasă să afli ce mi-a spus tatăl tău?

Conversația fu întreruptă de tatăl Cassandrei. După ce soția sa îl reasigură că nu mai aveau nici un motiv de îngrijorare legat de Lady Bartham, decisese că se stresase suficient pentru o zi. Mai exact, se săturase de Ashmont.

Îi plăcea sau nu, Alteța Sa urma să îi fie ginere, odată ce avocații terminau de mâzgălit contractele. Pentru că nu dorea ca partea lui să ia prizonieri, lupta avea să fie crâncenă. Însă trebuia să fie și scurtă. Ținând cont de evenimentele serii trecute, nu vedea o alternativă. Dacă ar fi încercat să își țină fiica sub cheie, s-ar fi furișat cumva. Dacă încerca să o trimită la mănăstire, ar fi evadat. Dacă o trimitea înapoi la părinții lui, Ashmont s-ar fi dus după ea.

Deși disprețul lui inițial față de Ashmont se transformase încet în neplăcere puternică, era totuși un bărbat capabil să înțeleagă când e cazul să înceteze să se opună și să înceapă să negocieze pentru cea mai bună poziție. Pe scurt, pentru că fapta trebuia înfăptuită, putea la fel de bine să fie înfăptuită repede, cum ar fi spus Macbeth.

Așa că nu trecu mult înainte ca Ashmont să meargă la grajduri să vorbească cu Keeffe. Amintindu-și ceea ce spusese Cassandra despre intruși și asasini, încă nesigur ce ar fi trebuit să facă, decise să meargă să încerce să rezolve chestiunea aceasta neterminată, chiar dacă Lady deGriffith reușise să încheie toată afacerea fără violență sau intrare prin efracție.

– Să știți că mă gândeam la același lucru, îi spuse Keeffe când îi expuse problema.

Într-adevăr părea foarte gânditor la intrarea lui Ashmont. Îl găsi stând în picioare, cu brațele încrucișate, privind pictura ce atârna deasupra șemineului. Continuă:

– Mă gândeam că domnișoara mea a reușit să intre mult prea ușor. Apoi m-am gândit la cel care te pândea. Să fie o slujbă obișnuită? Să fi fost o întâmplare? Sau se va gândi că, pentru că a reușit să afle ceva de data asta, ar fi cazul să se întoarcă?

– Ea se teme că aș putea să fiu asasinat.

– Am impresia că vrea să păstreze bucuria misiunii ăsteia pentru ea, zise Keeffe, ridicându-și trupul mutilat de pe scaun. Ce-ar fi să mă duc să arunc o privire?

– Acum?

– Nu, după ce se întunecă. Până atunci, mă poți invita la cârciuma de la colț ca să mă tratezi cu o halbă sau două până punem la punct un plan.

Domnul Owsley nu intenționase la început să se întoarcă la casa Ashmont. Se dusese prima oară la casa Bartham, ca să afle ce făcuse Lady Bartham cu informația pe care i-o oferise. I se comunicase că domnia sa nu era acasă. Lucru de care se îndoia foarte tare. Era mult prea devreme ca să fi plecat la Lady Jersey. Însă acest „nu era acasă" nu trebuia interpretat prea literal. Ar fi putut să se simtă rău. Ar fi putut să nu aibă chef de oaspeți, nici măcar de el. Deoarece nu putuse vorbi cu ea, ca să afle exact ce rezolvase, începu să se simtă îngrijorat și nesigur. Nu mai era sigur că făcuse lucrul corect. Poate ar fi trebuit să încerce să rezolve chestiunea de unul singur, fără ajutor.

Sau poate că nu ar fi trebuit să facă nimic. Ar fi putut pur și simplu să uite de domnișoara Pomfret și de orice viitor alături de ea. Poate că nu făcuse cel mai cavaleresc lucru când îi povestise rușinea altei femei. Însă fusese atât de nervos!

Era încă nervos.

Dacă n-ar fi fost ducele de Ashmont, nu ar fi făcut atâtea greșeli. Dacă nu l-ar fi provocat atât, ca un bărbat arogant ce era, Owsley nu ar fi spus lucrul greșit o dată și încă o dată. Și atunci domnișoara Pomfret nu ar fi trebuit să vină aici ca să se ruineze.

Dar dacă se înșelase? Dacă lucrurile se întâmplaseră exact cum spusese Lady Bartham?

Toate aceste gânduri incoerente îl împinseră să se întoarcă la casa Ashmont odată cu căderea nopții. Rămase la pândă, exact ca în seara precedentă, fără să știe exact ce se aștepta să vadă, dar simțind că mai urmează ceva.

Se postă în același loc de unde privise siluetele de la fereastră.

Câteva dintre ferestrele ce dădeau către grădină erau luminate, la fel ca seara trecută. Un contur uman trecu o dată, apoi se întoarse. Apoi apărură două contururi.

Cu inima bătându-i să îi sară din piept, scoase binoclul și privi prin el. Se duse un pas mai aproape. Și se împiedică de un baston. Se clătină o secundă, înainte de a-și îndrepta corpul. Și își dădu seama că nu mai e singur. Un grup se apropie de el. Partea aceasta din curtea grajdurilor nu era foarte bine luminată. Lumina din Park Street o făcea să intre într-un con de umbra. Totuși, era destulă lumină încât să își identifice siluetele, toate ale unor bărbați.

O voce cu accent cockney spuse:

– Ia uite ce avem noi aici, Alteța Voastră. Un voyeur.

– Ticălos împuțit!

Binoclul îi fu împins din mână. Îl auzi rostogolindu-se pe pământ când primul pumn îi aterizâ în abdomen.

Ashmont își dorea să lovească pe cineva încă de când Keeffe apăruse în camera lui de probă aducând vești despre Cassandra. Nu putea să lovească o femeie, nici măcar pe Lady Bartham. Nu putea să îi spargă casa. Lady deGriffith avusese grijă de asta.

Problema era că nu găsi prea multă satisfacție în a-l lovi pe Owsley. Acesta nu ripostă, ci se mulțumi să se încovoaie, să cadă în genunchi și să leșine cu un geamăt zgomotos.

Grăjdarii lui, care fuseseră informați despre investigație, se adunară ca să ia parte la distracție.

– Dă-l dracului de bărbat, zise Ashmont. A căzut la pământ după o singură lovitură.

– O idee destul de bună, de fapt. Dacă mă întreba, așa îi recomandam să procedeze, zise Keeffe.

– Să-mi aducă cineva o lampă. Vreau să văd cu cine avem de-a face, zise Ashmont.

Cineva apropie o lampă.

Ashmont îl privi o vreme pe bărbat, apoi dădu din cap.

– Îl cunoașteți, Alteța Voastră, întrebă Keeffe?

– Da.

– Mica nobilime.

– Da.

– Ce ați dori să facem cu el?

– Aruncați-l în râu.

– Da, adevărul e că ești duce. Greu de spânzurat. Plus că râul nu spune povești.

– Aș vrea să îl arunc în râu. Dar sunt un om schimbat, așa că... Owsley gemu. Așa că trebuie să rezolv problema cu el într-o afurisită de manieră civilizată.

Ashmont porunci ca Owsley să fie dus în casă și lăsat în anticamera de la parter. Nu părea să se simtă foarte bine, dar asta putea să aibă de-a face cu faptul că fusese prins în timp ce se comporta ca un porc.

Ashmont ceru brandy și apă minerală și porunci tuturor servitorilor să plece.

Asta îi făcu pe el și pe Keeffe să rămână în gardă, dar Owsley nu părea genul de bărbat care ar fi îndrăznit prea multe.

– Poate ai putea să îmi explici de ce nu ar trebui să te arunc în râu cu pietre în buzunar și un căluș în gură, zise Ashmont moale. Și să nu îmi spui că ar fi ceva greșit, că nu ești în postura să comentezi. Ai cea mai vagă idee câte probleme ai provocat cu binoclul tău?

Owsley rămase tăcut, așa că Ashmont îi povesti. Pe măsură ce asculta povestea, îmbufnarea lui Owsley se transformă în șoc.

– Nu, nu se poate. Lady Bartham nu ar face niciodată așa ceva.

– Ba exact asta a făcut și tu i-ai oferit muniție.

Ashmont se uită către Keeffe.

– Oare ce fel de escroc nu crede povești care pătează numele unei doamne?

– Nu știu, Alteța Voastră. Genul de escroc care ar trebui să zacă pe fundul râului?

– A fost cavaleresc din partea ta, își întrebă Ashmont prizonierul?

– Tu! Să vii tu să vorbești despre comportament cavaleresc? Am și râs.

Ashmont se gândi o secundă.

– Destul de corect. Atunci să te întreb altfel. A fost fairplay?

Owsley răspunse după un moment de gândire:

– Nu, nu a fost. La fel cum nu a fost nici cavaleresc. Nu a fost în regulă. Însă nici eu nu sunt în regulă. Nu sunt așa de obicei.

Își atinse capul, deși cel mai probabil simțea mai multă durere în abdomen.

– Oh, dar ești exact așa. S-a văzut foarte clar când ai votat pentru proiectul de lege al sabatului, în loc să susții o lege care ar fi putut să fie de ajutor oamenilor. Ai multe idei greșite.

– Eu? Dar tu? Nu ar fi trebuit niciodată să lași pe domnișoară la tine în casă. Dacă te-ai fi comportat ca un gentilom, nu aș fi avut nimic de povestit nimănui. Dacă ai fi plecat, pur și simplu...

– Nu te-ar fi ajutat cu nimic. Nu te vrea. Nu îți vrea poeziile.

Capul lui Owsley zbură violent în spate, de parcă cineva l-ar fi pocnit.

– Ți-a povestit despre asta?

– Mi-a spus că i-ai oferit o poezie. Și că așa și-a dat seama că îi place de mine. Tu ai început, ipocrit cu aere de sfânt. Tu ai ajutat-o să își dea seama pe cine vrea. Ăsta e motivul pentru care a venit aici.

Owsley închise ochii și rămase tăcut o lungă vreme.

Ashmont se uită la Keeffe, care negă din cap.

Într-un final, Owsley lăsă să îi scape un oftat prelung.

– Înțeleg. M-am pus în situația de a fi păcălit ca...

– Ursul de vulpe? Sau poate ca țestoasa de șarpe? întrebă Keeffe.

– Da.

Ashley se îndreptă către fereastră și se uită în grădină, unde tot ce se vedea era întunericul.

Nu știa ce să facă cu bărbatul din fața lui. I-ar fi fost mult mai ușor să decidă cu o lună înainte. S-ar fi luptat cu el. La răsăritul soarelui, la o distanță de treizeci de pași. Sau poate nu ar fi făcut ceva atât de civilizat. Poate că l-ar fi bătut cu pumnii, așa cum încercase să se bată cu Ripley. În același fel în care se luptase cu cete de bărbați, la cel mai mic semn de provocare.

Nu era puțin lucru. Dar nu credea că metoda sa va funcționa în situația dată. Owsley ar fi rămas un mișel cu un creier chiar mai mic decât al lui Ashmont. Drept să spună, în comparație cu el, Ashmont se simțea ca un geniu, aproape de nivelul lui Newton sau al altor deștepți cu creierul mare.

Se întoarse către Owsley.

– Ar trebui să încercăm să rezolvăm chestiunea ca gentilomii, zise Ashmont.

Owsley se albi la față.

– Nu la asta mă refeream. Bea-ți coniacul, la naiba! zise Ashmont.

Cu mâinile tremurând, Owsley duse paharul la buze și bău.

– O să îmi dai cuvântul tău de onoare, ca gentilom, că nu vei sufla o vorbă nimănui despre situația aceasta, zise Ashmont. Nu îi vei mai adresa niciodată cuvântul femeii ăleia veninoase. Oricum mă îndoiesc că va mai dori să deschidă vreodată subiectul, însă în cazul în care îi dă fierea pe dinafară și aduce subiectul în discuție, tu nu vei avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbește. Vei sta și te vei holba la ea de parcă i-ar fi ieșit coarnele, ceea ce, pe drept cuvânt nici nu m-ar mira să se întâmple. E clar?

Owsley aprobă din cap.

– O să îmi facă plăcere să nu mai vorbesc cu ea niciodată.

– Bună idee. Atunci îmi dai cuvântul?

– Îți dau cuvântul meu.

– Atunci am terminat discuția. Deși ți-aș recomanda să ai dintr-odată o mare dorință de a călători, eventual pe meleaguri străine. Și asta cât de curând. Și pentru un timp cât mai lung, îi răspunse Ashmont.

– Dar cum rămâne cu votanții mei?

– Se vor descurca. Scaunul tău în parlament va fi ocupat de altcineva. Ești destul de tânăr. Îți poți construi o altă carieră. Îți poți găsi o soție bogată. Nu îmi pasă ce faci, atâta vreme cât stai departe de mine și de ducesa mea. Ai auzit, da? Ducesa mea. Stai departe de pe familia mea sau data viitoare nu o să mai fiu la fel de cuprins de blândețe iubitoare.

Capitolul 19

„Ni s-a comunicat că alianța matrimonială dintre ducele de Ashmont și domnișoara Pomfret, fiica cea mai mare a lordului deGriffith, va avea loc în câteva zile."

Foxe's Morning Spectacle, 7 august 1833

Nunta avu loc sâmbăta următoare, la biserica St George, în Hanover Square. Asta se întâmplă cu exact opt săptămâni, aproape pe ceas, din momentul în care ducele de Ashmont dăduse buzna în viața Cassandrei. Ceremonia fu urmată de un bufet nupțial la care participaseră, în primul rând, membri ai familiei, dar și câteva personaje ilustre, printre care ducele de Sussex. Alteța Sa Regală fusese delegat să îi raporteze fratelui său, regele, starea de spirit a ducelui de Ashmont și eventualele incidente provocate de potențiale explozii, femei urlând, vizite ale unor animale domestice sau orice alte bazaconii.

Nunta se desfășură normal și singurul lucru ieșit din comun fusese dispariția cam rapidă a proaspeților căsătoriți, care aveau de făcut un drum de trei sau patru ore.

Ashmont dorea să își petreacă noaptea nunții la Camberley Place, nu la el acasă.

– Acolo unde ne-am cunoscut, îi spuse Cassandrei.

Avusese grijă de cele mai mici detalii și pentru că Lady Charles lăsase doar o mică parte din personal, își trimisese servitorii înainte să pună la punct o parte a casei.

Proaspeții căsătoriți cinară în casă, însă la căderea nopții, ducele nu își conduse mireasa la dormitorul de la etaj, ci afară, la cabana pescărească de lângă râu.

– Exact unde te-am cunoscut prima oară, îi spuse pe când se apropiau de clădirea străveche.

O auzi cum își trage sufletul.

– Ți-ai adus aminte.

– Da. O fetiță ca un elf, ce se învârtea cu fața scăldată în soare în timp ce privea către ceruri.

– Oh, Lucius, îi spuse moale.

O strânse de mână, apoi se uită către cerul nopții.

– Nu sunt sigur însă că pot să refac chiar toate amănuntele. Chiar și un duce are limite. Îmi aduc aminte foarte clar că am comandat Calea Lactee și ar fi trebuit să ajungă până acum.

Cerul fusese destul de înnourat în timpul zilei, iar stelele străluceau foarte slab. Însă erau destule stele și lumină a lunii încât să o poată vedea.

– Ne putem preface, zise ea.

O trase către el și o sărută lung, cercetător. Nu avuseseră aproape deloc intimitate în săptămâna ce urmase nopții în care ea i se strecurase în casă.

Trei săptămâni de dorință încătușată cu un interludiu scurt în trăsură pe drumul către aici. Cât despre interludii, fusese unul destul de cast. Nu voise să se grăbească. Voia că totul să fie perfect. Era noaptea nunții lor. Nu vor mai avea parte de alta. Aveau tot timpul la dispoziție.

După un moment lung de așteptare dulce, întrerupse sărutul și se îndepărtă de ea. O luă de mână și o conduse câțiva pași pe lângă parterul cabanei pescărești.

Aici o văzuse prima oară învârtindu-se cu fața către ceruri. Aici îi spusese pentru prima oara fetiței-elf mici povești despre stele. Pe locul acela stătea acum un coș mare și o găleată plină cu gheață, în care trona o sticlă de șampanie.

– Oh, Lucius. Ai pus totul la cale, îi zise.

– Pentru ducesa mea.

Se așeză în genunchi și deschise coșul. Scoase din el o pătură mare pe care o întinse pe pământ. Bătu cu palma pe pătură, iar ea se așeză. Își așeză mâinile pe genunchi și îl privi.

Scoase paharele și le așeză pe pătură. Scoase sticla de șampanie, o desfăcu și dopul sună ca un tunet în mijlocul tăcerii care îi înconjura. Lumea de pe lângă ei nu era totuși complet nemișcată. Apa bolborosea peste pietrele din râu. Frunzele fluturau în adierea serii de sfârșit de vară.

Umplu paharele.

– Aici te-am cunoscut, zise el.

– Și ai uitat de mine imediat după.

– Mai bine pentru tine, aș spune.

– Acum știu asta. Își ridică paharul. O să beau cu plăcere pentru asta.

Bău și gustul acidulat păru să îi danseze în gură.

– Și aici m-ai lăsat fără cuvinte când mi-ai luat apărarea în fața altui băiat, îi spuse ea.

– Nici un alt băiat nu ți-a mai luat vreodată apărarea? Nu există așa ceva, încerci doar să fii dulce.

– Eu? Dulce?

– Nu era corect, pur și simplu. Toți băieții ăia împotriva unei fete.

– Dacă era și Alice acolo, ar fi fost toți acei băieți împotriva a două fete. Însă era pedepsită atunci. Nu-mi mai amintesc pentru ce păcat.

– Și celelalte fete?

– Au crezut că e mai bine să rămână neutre. Nu ne comportam ca niște fete educate, așa că celelalte fete nu voiau să fie că noi.

– „...atenție scrupuloasă la adresa unui tip pueril de proprietate", murmură el.

– Pardon?

– Nimic. Mă gândeam. La cum să te seduc.

– Da, adevărul este ca va fi tare dificil. Bău. Vrei să mă amețesc și să te ajut? S-ar putea să mă dezbrac și să încep să dansez la lumina lunii.

– Să știi că nu mă îndoiesc că ești în stare să o faci. Dar cred că ar trebui să mai aștepți puțin pentru mai multă lumină a lunii. Privi cerul. La naiba, cred că mai multă de atât nu o să primești.

Înghiți ultima gură de șampanie. Ea făcu la fel.

– Ce băutură minunată, zise ea. Am crezut mereu că ambrozia, nectarul zeilor, este de fapt șampanie.

Era ambrozia creată special pentru el. Gustă șampania și pe Cassandra și foc și gheață și furtună și liniște. Simțea pace când o avea, furtunoasă, lângă el. Boadicea. Curajoasă și iubitoare. Atât de iubitoare. Cine ar fi ghicit adâncul pasiunii și afecțiunii uitându-se în ochii ei gri? Își ridică privirea și îi mângâie maxilarul.

– Te iubesc, îi spuse.

– Știu.

– Și iubesc felul în care mă urăști.

Ea zâmbi și îi trecu degetele prin păr.

– Zece feluri. Te urăsc în zece feluri.

– Atunci va trebui să te iubesc în zece feluri. Și în zece feluri de zece ori.

– Da, îi spuse oftând ușor.

Își trecu mâna peste conturul feței ei, peste arcada fină a sprâncenelor, peste curba obrajilor, peste linia maxilarului. Îi urmări linia gâtului, apoi a umerilor. La fel ca personajul ei, avea trăsături puternice, însă fine. Își schimbă poziția, pentru a putea să îi atingă sânii, abdomenul și apoi tot ce avea mai jos. Își plimbă mâna peste felul în care o încadrau hainele. Silueta asta era Cassandra. Și dedesubt era tot Cassandra.

Începu să îi scoată hainele, strat după strat. Cureaua și pintenii rochiei, apoi mânecile care trebuiau detașate de bureții care le umpleau. În sfârșit, putu să îi tragă rochia peste cap, în timp ce râdea.

– Atât de multă muncă, însă văd că te pricepi foarte bine. Există ceva avantaje în a te mărita cu un bărbat cu experiență, zise ea.

– Nu, nu. Asta e prima oară.

– Prima oară cu mine.

– Prima oară așa. Prima oară când contează cu adevărat. Prima oară când este un moment cu adevărat prețios.

Următorul fu corsetul, apoi mânecile pufoase, la urmă combinezonul. Apoi se opri și o mângâie iar, urmărindu-i forma corpului pe sub lenjeria fină, către abdomen și spre picioarele învelite în ciorapi delicați.

– Sunt mai aproape acum. Mai aproape de tine cea adevărată.

– Atât îmi doresc și eu. Să fiu apropiată de tine cel adevărat, zise ea.

Preocupat de corpul ei, uitase de sine.

– Corect, așa ar fi și normal.

Cu ajutorul ei, se eliberă din strânsoarea hainei.

Ea îi dezlegă lavaliera, fără ajutor. Apoi urmă vesta.

– Oh, Lucius, zise în timp ce își plimba mâinile pe corpul lui în același fel în care o făcuse și el.

Mâinile i se plimbară pe față, coborând către gât, piept, abdomen și fără să ezite în jos, acolo unde mădularul îi umplea pantalonii.

– Pari a fi pregătit, zise ea.

– Sunt pregătit de când m-am trezit. Sunt pregătit de săptămâni întregi. Însă vreau să fie perfect.

– Ei bine, în cazul acesta, faceți ce doriți cu mine, Alteța Voastră, zise ea, lăsându-se pe spate cu mâinile deasupra capului.

Când o văzu așa, simți că tot planul lui bine pus la punct se va duce naibii.

Trebui să își reamintească faptul că asta era singura noapte a nunții pe care o vor avea vreodată.

Alunecă din brațele ei și începu să îi sărute laba piciorului, apoi glezna, trasându-i piciorul cu sărutări către genunchi și mai sus către locul unde i se deschideau pantalonașii, la joncțiunea dulce dintre picioare.

Pe când ajunse acolo, amândoi tremurau.

– Lucius, asta e tortură. O tortură dulce, dar tot tortură, îi zise.

Dispăru și cămășuța și tot ce mai avea pe ea și putu în sfârșit să o privească pe Cassandra, așa cum era. El își aruncă în grabă restul hainelor și o trase în brațe pentru a o săruta fierbinte și adânc. Primi un răspuns pe măsură. Un sărut lung, sălbatic în mijlocul nopții, în timp ce mâinile se plimbau pe corpuri fierbinți pentru a descoperi, învăța, memora.

– Cât de frumoasă ești! Oh, Cassandra!

– Și tu ești la fel. Haide, fă-mă cu adevărat soția ta.

Îi simți cuvintele în tot corpul și se supuse. O mângâia febril, simțind umflătura perfectă a sânilor, curba elegantă a taliei și oh, bucuria moale și udă a locului ei celui mai feminin.

O mângâie până când o auzi spunând printre gemete și râsete:

– Oh, haide, Lucius. Fă-mă a ta cu adevărat. Pot rezista.

Își schimbă poziția și o sărută în timp ce o penetră cât de tandru putea. Dar nu, mădularul lui nu avea nici un strop de răbdare. Era în ea acum și era strâmtă și caldă și nu se mai putea gândi la altceva. Abia putu să îngaime câteva cuvinte:

– Iartă-mă. Te-a durut?

Ea râse, însă lui i se păru puțin tristă.

– Oh, Lucius... am crezut... Oh, durează mai mult?

Râse și el, puțin cam ca un nebun. Însă corpul i se mișcă deja, pradă dorinței și instinctelor. La început se mișcă cu atenție, însă pe măsură ce o simțea intrându-și în ritm, deveni mai îndrăzneț.

Foarte repede nu mai rămase nimic decât mișcarea la unison a doi iubiți. Erau numai ei doi, uniți, călătorind împreună, călăreți ai unui furtuni minunate.

Mușchii ei se încordară, prinzându-l și dându-i drumul și prinzându-l iar până când o simți tremurând în jurul lui în gemete de plăcere. Apoi o auzi spunându-i numele ca o șoaptă, ca un susur, ca un secret. Lucius.

Simți că i se va frânge inima în mijlocul acestui moment de fericire pură și întreaga lume căzu în beznă. O secundă mai târziu explodă în mii de săgeți luminoase ca diamantul. Ca o baie de stele. Se plimbă puțin printre ele, apoi reveni pe pământ.

Zăcură unul lângă celălalt o vreme îndelungată, cu inimile bătând să le iasă din piept și cu pielea acoperită de sudoare. Cassandra îl cuprinse strâns în brațe. Nu visase niciodată la atât de multă apropiere. Nu era doar apropierea corpurilor lor, ci ceva mult mai adânc. Îl ținea în brațe în vreme ce respirația li se liniștea și lumea se așeză încet, încet, la locul ei. Avea ochii închiși, ca pentru a putea savura momentul și savoarea lui, mușchii lui puternici, moliciunea surprinzătoare a pielii și mirosul lui. Își apăsă fața în golul umărului lui și mirosul lui îi umplu mintea și o ameți. Simțea deja că i se învârte capul. Datorită fericirii, plăcerii și unui sentiment foarte straniu de pace.

El se mișcă și se îndepărtă ușor de ea.

Îi părea rău. Fusese atât de grozav să îl aibă în ea, chiar și atunci când duruse. Însă nu duruse mult. Era puternică și agilă. Călărea. Iar el făcuse tot ce îi stătea în putință ca să ușureze lucrurile pentru ea și fusese lent, ceea ce sigur nu fusese ușor pentru el. După prima oară, lucrurile aveau să meargă mult mai ușor. Cel puțin așa o asigurase mama sa când venise să îi vorbească despre relațiile conjugale.

– Devine din ce în ce mai bine. Dacă e atent cu tine, așa cum cred că este, îi zisese mama sa.

– Mama spune că devine din ce în ce mai bine, îi murmură. Mă întreb ce poate să fie mai bine.

El rânji și o sărută.

– Să vedem ce putem face.

Se ridică de pe ea, iar ea simți dintr-odată că i se face frig, în ciuda nopții calde. O luă în brațe și o acoperi cu pătura, de parcă ar fi știut.

Deschise ochii ca să îl întrebe de unde știa, însă nu îl mai văzu lângă ea.

– Lucius, șopti, deși nu exista nici un motiv ca să șoptească.

– Uită-te în sus.

Ea își dădu capul pe spate, se uită la cer și începu să râdă. Norii se risipiseră, iar cerul la care se uita era plin de stele.

– Era timpul, la naiba.

– Da, așa e, era timpul, zise ea uitându-se când la stele, când la el.

Câteva ore mai târziu se întoarseră în casă, unde Cassandra făcu baie și se schimbă într-o cămașă potrivită de noapte.

Avea o servitoare nouă care să aibă grijă de ea. Deși domnișoara Fougère nu stăpânea extraordinar de bine limba engleza, talentele ei în ceea ce privea îmbrăcarea și coafarea stăpânei erau impresionante. La fel de important era că era foarte calmă. Supraviețuise ultimei revoluții din Paris și celei mai recente epidemii de holeră. Sommers o găsise imediat ce plecase de la ultima sa angajatoare, o doamnă englezoaică în pragul pensionării. Fougère îi explicase lui Sommers că își dăduse demisia deoarece munca nu era foarte stimulantă și casa în care lucra era plictisitoare.

– Nu cred să ai aceeași părere și despre casa Alteței Sale, îi spusese Sommers.

Camerista nu strâmbă din nas când stăpâna ei se întoarse acasă îmbrăcată într-o pătură pătată de iarbă și cu hainele în dezordine totală pe dedesubt. Asta nu făcea decât să îi crească respectul față de noua ei stăpână. Nu se comportau ca burghezii. Pe lângă faptul că era suficient de arătos pentru frumoasa lui soție, ducele părea să fie un amant inventiv și amuzant. Vorbea o franceză decentă, pe când cea a soției lui era impecabilă. Ducesa cunoștea și Parisul și nu numai locurile evidente, cunoscute de toată aristocrația britanică. Per total, i se părea că noua ei poziție era mai mult decât acceptabilă. Își arătă aprobarea făcându-și stăpâna cât mai atrăgătoare posibil – nu că ar fi fost foarte dificil, și cu maximă discreție se retrase pentru ca stăpâna să își poată aștepta noul mire.

În timp ce aștepta, Cassandra se minuna de cât de multe făcuse deja Ashmont, aducând-o aici și punând la cale o noapte magică a nunții într-un loc care era încărcat de amintiri fericite.

Ea și Alice se ascunseseră de multe ori în cabana pescărească după ce băieții plecaseră înapoi la școală. Știa că Alice mai venea aici din când în când, în special în ultimii trei ani, când toată familia fusese îngrijorată din cauza mătușii Julie. Alice stătuse în cabana

pescărească chiar de curând, de fapt, chiar după ce Ripley se căsătorise cu Olympia.

Și Blackwood fusese acolo de curând, însă trebuise să se întoarcă la Londra pentru nunta unui prieten.

Problemele dintre el și Alice nu păreau să se fi rezolvat deloc.

– Îhî, încruntată în noaptea nunții?

Se uită în sus. Ashmont stătea în pragul ușii. Purta un halat verde-închis de catifea cu trese roșii. Părea să nu mai poarte nimic în afară de papucii roșii de casă. Decolteul halatului scotea la iveală o linie fină de păr auriu. Avea o carte în mână.

– Îmi adunam puțin gândurile. Ai o carte în mână.

El își privi mâinile.

– Oh, da. Uitasem pentru o clipă. Arăți mai zdrobitor chiar decât în rochia de mireasă. Și fără rochia de mireasă. Și decât în rochia de călătorie. Și fără rochia de călătorie. Încep să cred că arăți minunat tot timpul.

Se apropie de pat.

– Mă gândeam să îți citesc.

Ea se holbă la el.

– Asta e noaptea nunții noastre.

– Da, dar am trăit deja ceremonia deflorării. Și pot să îți spun că în viața mea nu mi-a fost atât de frică. Nu mai făcusem asta niciodată.

– Da, mi-ai mai spus asta. Te-ai descurcat foarte bine pentru un începător.

– Mulțumesc.

Ăsta era motivul pentru care o tratase cu atâta atenție și blândețe. Ca să facă experiența cât mai plăcută posibil pentru ea. Un bărbat atent.

Cine ar fi ghicit?

Cassandra Pomfret, de exemplu. Știa sigur că poate fi mult, mult mai mult și se bucura să vadă că avusese dreptate.

El veni în pat. Își așeză cartea pe noptieră, își desfăcu halatul și îl aruncă pe cel mai apropiat scaun.

– Ce seară caldă, zise.

Ea își plimbă privirea peste trupul lui lung și musculos care strălucea la lumina lumânării. Un Apollo aurit. Pe măsură ce îl studia, văzu cum o parte a anatomiei lui începu să crească.

– Nu, nu, asta nu se poate, zise el.

– Ba eu aș zice că se poate, replică ea.

– Nu, plănuisem tot ce trebuia să se întâmple. Am de gând să îți citesc.

– Dragul meu, nu aveam nici o îndoială că știi să citești. Nu trebuie să mi-o demonstrezi.

– Nu, nu. Vreau să îți citesc. Am așteptat să fac asta. Am plănuit.

– Ai avut o idee, zise ea.

– Da. Se așeză lângă ea în pat. Fă-i loc ducelui, te rog.

Ea se dădu mai încolo, ca să îi facă loc.

El se așeză pe pat, aranjând pernele din spatele lor. Luă cartea în mână. Nu își dădea seama despre ce carte era vorba. Era îmbrăcată în piele scumpă, dar nu avea scris autorul sau numele.

– Așază-te și ascultă. Cred că îți va plăcea, îi zise el.

Îi plăcea să stea lângă trupul lui gol. Îi plăcea felul în care încerca să o distreze. Se așeză comod pe perne.

– Sunt gata.

El începu să citească.

– „După ce am luat în considerare contextul istoric și după ce am privit lumea cu anxietate indulgentă, spiritul mi-a fost pus la pământ de sentimentele cele mai melancolice de tristețe și indignare și am oftat profund când a trebuit să mărturisesc că ori natura a făcut bărbații foarte diferiți de femei, ori civilizația construită în lume a fost foarte nedreaptă."

– Așa este.

Continuă să citească pagini pe care și le marcase. Citise cartea. Și găsise paragrafe pe care voia să i le împărtășească. Îi venea să plângă.

– Ashmont.

El continua să citească.

– Lucius.

Se întoarse și o privi.

– Nu am înțeles de la început despre ce vorbești. Am întrebat-o pe doamna Roake, pentru că cineva a menționat titlul cărții la o întâlnire a clubului și părea a fi foarte importantă pentru doamne. Mi-a spus că cel mai probabil o am deja în bibliotecă, pentru că e o carte destul de veche și nu foarte citită în zilele noastre.

– A fost destul de bine primită în timpul vieții autoarei, zise Cassandra. Dar după ce a murit, soțul ei a scris o carte de memorii

despre viața ei, din care reieșea că nu a dus viața cea mai decentă, așa că lumea s-a întors împotriva ei.

– Deci i s-a întâmplat exact genul de lucru despre care scrie.

– Da, exact. Îl privi. Ai citit cartea ca să mă înțelegi mai bine?

– Da. Pe tine și pe alte doamne. Erai foarte sinceră și hotărâtă. Vizavi de ceea ce făceați. Eu eram absolut pierdut.

– Nu suntem de acord cu ea întru totul, îi explică. Însă cine a capturat mai bine imaginea poziției și educației noastre în lumea în care trăim?

– Nu știu. E singura ei carte pe care am citit-o. De câteva ori, chiar, ca să pot înțelege cu adevărat, pentru că nu e genul meu obișnuit de carte. De exemplu, nu are crime. Nu are tâlhari, oameni ai legii, amanți visători sau servitori care pretind să fie o mumie.

Ea își presă obrazul de brațul lui.

– Nu credeam că e posibil să te iubesc mai mult. E destul de ușor să împarți pumni în stânga și în dreapta și să aperi onoarea femeii și alte asemenea lucruri. Însă să citești *În apărarea drepturilor femeii* pentru mine... mai că îmi vine să leșin. Și eu nu leșin niciodată.

Îi aruncă zâmbetul lui care putea să topească ghețarii. De acum o văzuse. O văzuse cu adevărat, într-un fel în care nici un bărbat nu o mai văzuse până atunci și cel mai probabil nu o va mai vedea niciodată. Făcuse eforturi ca să ajungă să o cunoască cu adevărat.

– Nu ar trebui să mă faci să plâng, zise. Am plâns deja, acum câteva săptămâni, și a fost destul pentru câteva decenii.

– Nu vreau să te fac să leșini sau să plângi. Sperasem că odată ce terminăm cu asta, te vei arunca pe mine și a doua rundă se va desfășura ceva mai sălbatic decât prima.

– Înțeleg.

Și într-adevăr înțelegea. Luna, stelele și Calea Lactee. Tot ceea ce visase și sperase și ceva în plus.

– Citește în continuare.

– „Femeilor li se spune încă din copilărie și sunt învățate prin exemplul mamelor lor că puțina cunoaștere a slăbiciunii umane, numită viclenie, blândețe a temperamentului, ascultare aparentă, și o atenție scrupuloasă la un fel de proprietate puerilă, va obține pentru ele protecția unui bărbat; și dacă sunt frumoase, orice altceva le este inutil, pentru, cel puțin, douăzeci de ani de viețile lor."

*

– Acesta e paragraful care m-a dat cu adevărat pe spate, îi zise. M-am întrebat cum e posibil așa ceva. Cum? Nu. Ce?

Ea simți că nu mai poate să aștepte. Întinse mâinile către el.

– Vino, îi zise. Lasă cartea deoparte. O să mă urc pe tine.

– Dar mai am de citit.

– Știu. Însă ai făcut un sacrificiu extraordinar pentru mine și simt nevoia să îmi exprim recunoștința.

– Asta înseamnă că primesc o bilă albă?

– Da. Le primești pe toate.

– Serios? Deja? Dar faci totul să fie prea ușor.

Ea îi studie fața. Părea foarte serios.

– Foarte bine. O bilă albă.

– Așa mai merge. Putem vorbi mai încolo despre bilele albe pe care mi le datorezi. Pentru cât de bine am jucat rolul unui bețiv ca să creez o diversiune, de exemplu. Pentru că am interogat un ticălos, deși nu era vreun mare răufăcător. Trebuie să recunosc că acolo mama ta a cărat greul. Poate acolo merit doar o jumătate de bilă albă.

Ea își aruncă hainele și i se urcă în brațe. Organul lui deveni atent. Ea zâmbi.

– Putem să le numărăm mai târziu?

El dădu cartea la o parte și o luă în brațe.

– Bună idee.

Îl iubea în momentul acela și urma pentru totdeauna. Urma să îl iubească toată viața. Și era sigură că și el o va iubi la fel.